

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORIAR.

T. V. P. II.

ADNOTATIONES

AD LIB. III. ET IV.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 11. ἰνῆγι τῇ συμβουλῇ) Servo *Aldinum*, in cuius codice supra βουλῆς hinc calami errore natum testantur *Arch. Vind. et Theo.* Solet scriptor hanc in consiliis vocem frequentare. Loca notavit *Portus*. Συμβουλῇ sicubi conspiciatur, dubiae fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi mssti damnant mutantque, quemadmodum *Medic. Pass. Ask.* VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in *Platone*, *Xenophonte*, *Demosthene*, *Dinarcho*, multisque aliis συμβολήν sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. **WESS.** — *Commode* l. 5. ἐκ βουλῆς, consilio hominis; nunc, variandi caussa, τῇ συμβουλῇ, suasu eiusdem. Structura orationis sic intelligenda, ἰνῆγι τῇ συμβουλῇ Καμβύσι, κελύων αὐτὸν αἰτέειν etc. Caeterum I. 157, 12. apud Nostrum in συμβουλῇς consentiunt omnes. **S.**

12. ἵνα ἡ δοῦς ἀνιῶτο, ἢ μὴ δοῦς) Ista scribens et vicina, [l. 15.] οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνήσασθαι, meminerat forsitan *Euripidis* in *Iphig. Aul.* 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: Δοῦναι τε, μὴ δοῦναι τε, τῆς τύχης ὅπως Ἄφαισ' ἄθραυστα: ista vulgatae vocis ἄριστα correctio, a nullis Codicibus, ut equidem arbitror, exspectanda, debetur ingenio *Ti. Hemsterhusii*, locum explanantis ad *Hes'ch.* in Ἄθραυστα. *Euripides* illic suum imitabatur *Aeschylum* *Suppl.* vs. 385. ἀμχανῶ --- Δράσαι τε, μὴ δράσαι τε, καὶ πύχην εἶλιν. **VALCK.**

19. μεγάλη τε καὶ εὐειδής) Glossator *S. Germani*: Εὐειδής [Εὐειδής] οὕτως Φοῖν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ καλὸς ἑσποφῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 783. E.) Ἡρόδοτος Α'. δς καὶ τρεῖς, καὶ *Herodot. T. V. P. II.*

ἀπειροαῖς οἱ Κωμικοί. Qui inprobabant, litem de differente usu τοῦ καλοῦ, εὐμόρφου et εὐειδοῦς in Ammonio et Thoma M. spectarunt. Τέκνα εὐειδέα τε καὶ μεγάλα habet cap. 3. Ego vero speciosam Niteti formam non nego, miror tamen. Erat unica Apriae filia, quem ante hos XLIV. annos Amasis exstinxerat, fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis huius Persicae expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL. quum in Cambysis amplexus veniret, numerarit. WESS. — Difficultatem levatum ivit Larcher, monens minime certum esse, ante XLIV. annos extinctum fuisse Apriem ab Amaside: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (II. 162.) praeterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. S.

24. διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμ. οὐ μανθάνεις) *Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum.* Quam lib. I. c. 5. recte converterat Valla, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëtis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit Io. Davies ad Ciceron. Tusc. IV. 15. rectius omisisset ad mentem Bentleii. Optimi quique veterum, Tragici praesertim, amant verbis γνωριστικοῖς in istum sensum rectos adiungere casus participiorum. Pro οὐ μανθάνεις hic quoque scribi potuerat οὐ γινώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant Herodoteis: Soph. Antig. 538. οὐδ' ἐμάνδανον Τρέφων δὲ ἄτα. Aiac. 818. ἐγνώκα μὲν δὴ Φωτὸς ἡπατημένη etc. Pausan. II. p. 157. ὡς ἐγνώσαν ἀπατάμενοι. VII. pag. 557. ἐπεὶ ἀπατάμενοι συνῆκαν. Eurip. Med. 26. ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἡδικημένη. Xenophon Ἑλλ. VII. pag. 359, 41. οὐκ αἰσθάνεσθε ἐξαπατάμενοι. Thucyd. II. 51. ὁπότε τις αἰσθόιτο κάμων: vertit Lucretius VI. 1229. ubi se quisque videbat Implicitum morbo. Graecismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo implicitus. Virgilius: Sensit medios delapsus in hostes. VALCK.

CAP. II. 1. οἰκισεῦνται Καμβύσεα) Dinon in Persicis, et Lyngaeas Naucratices in Aegyptiacis, τὴν Νεῖτην Κύρῳ πεμφθῆναι φασιν ὑπὸ Ἀμασίδος, ἐξ ἧς γεννηθῆναι τὸν Καμβύσεα, apud Athen. XII. p. 560. v. ubi quae narrata fuerant e Ctesia, de Neitete, ad Cambysen missa, pleraque concinunt Herodoteis. ἡ Νεῖτης, Νέτωκris, aliisque nominibus Aegyptiacum laere Minervae Neïr vel Νεῖθ, vidit Iablonskius, monuitque Rus semel. VALCK.

Ibid. Αἰγύπτιοι δὲ οἰκηῖνται Καμβύσια) Herodoti haec manus: vide I. 4. et 94. Aegyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti Athenaeus ostendit XIII. pag. 560., Dino in Persicis et Lynceas Naucratis Aegyptiacorum lib. III. amplexi fuerunt, quos Polyaeus Strateg. VIII. 29. sequitur. Nostri disputatio an valida sit, nunc quaerere omitto: adprobavit suo eam calculo Ctesias. WESS.

CAP. III. 12. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, κάτω θήσω, etc.) Non dissimiles minae, neque fugit Berglerum, Carthaginiensium, alio tamen gestu declaratae, in Plutarchi Timol. p. 240. E. Cambysis dictum, et haud paullo significantius, convenit Platónico in Phaedon. p. 90. c. ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀτεχνῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπω, ἄνω καὶ κάτω στρέφεται: et Demosthen. adv. Aristogit. I. p. 492. ὅταν τὸ δίκαιον -- ἡττᾶται τοῦ φθόνου, τότε ἄνω καὶ κάτω πάντα χρὴ νομίζειν ἐστράφθαι. Rursus περί Στεφ. p. 156. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκλῶν ἔλεγε. Quo ille de genere saepe plura, atque eius exemplo Dio uterque, Aristides, Libanius etc. Neque id mirum, popolare enim. WESS.

16. τὴν ἐπ' Αἴγυπτον στρατὴν) Apud Athen. XIII. pag. 560. F. tradidisse dicuntur Dinon, et Lynceas, Καμβύσῃν ἐκδικοῦντα τῇ μητρὶ, [τὴν] ἐπ' Αἴγυπτον ποιήσασθαι στρατείαν. Suum hic atque alibi recuperabit Herodotus, στρατὴν: cui exercitus dicitur στρατὴ, expeditionem suscipere, στρατὴν ποιῆσαι, III. 39. V. 77. Ut Herodotus, στρατείαν et στρατίαν tanquam diversa semper distinxerunt Thucydides, Xenophon, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur iudicium H. Stephani, Sylburgii, Hemsterhusii, Taylori, Marklandi, Ruhnkenii. VALCK. — στρατὴν reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος) Possunt τὰ πολεμικά apud alios valere, saepe citra ius inculcata. Herodotus non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδαμῶν ἔσαν τὰ πολέμια αἰμείνους V. 78. et τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος eodem libro cap. 111. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολεμῆια: tum ἄριστοι τὰ πολέμια VII. 9, 3. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια VII. 238. πρῶτοι τὰ πολέμια IX. 57. sed manum comprimo. Confer ad Diodor. I. 54. et Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 196. WESS.

11. ἀποστείλας τρεῖς ἥρῃ) Bene Arch.; Τρεῖς Med. et alio-

rum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἐπὶ Χερσονήσου ἀποστέλλουσι τριήρεϊ οἱ Πεισιστρατίδαι: et V. 85. μετὰ τὴν ἀπαίτησιν ἀποσταλῆναι τριήρεϊ μιῇ: tum III. 44. ἀπίπμπε τισσιράκοντα τριήρεσι. Accedat, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στείλας πλοῖον εἰς Κέρκυραν III. 52. ex Med. in πλοῖον conversum. WESS.

13. καταμεθύσας γὰρ τοὺς φυλάκους) *Mactatis custodibus* Laurentius ex Cod. sui θύσας, consentiente Arch. Non arbitror ex vero. Commodius multo est vulgatum. Quod de *Cambyse* sequitur [l. 15.] καὶ ἀπορέοντι τὴν ἔλασιν, exercuit doctissimum virum *Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 87.*, exercuit alios. Defit κατὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut saepe numero. Simile in *Vindob. II. 121*, 3. WESS. — Conf. IV. 179, 9. S.

CAP. V. 2 seq. μέχρι οὖρων τῶν Καδύτιος πόλιος, ἣ ἔστι Σύρων τῶν Παλαιστίνων) Articulum ἦ ante ἔστι *Iac. Perizonius Orig. Aegypt. cap. 23. p. 475.* nullo iure sustulit. Pingi debet aut ἦ ἔστι, sublato tono, aut γῆ ἔστι, quae *Iac. Gronovii* plausibilis divinatio. In Phoenice Sidon et Tyrus fere ultimae erant, II. 44. et 116. *Phoenicen* excipiebat *Syria Palaestina*, iuxta mediterranei maris litus ad Aegyptum usque protensa. Τῆς Συρίας τοῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγύπτου πᾶν, Παλαιστίνη καλεῖται, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a Phoenice porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τε Συρίην τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἶγυπτον, εἰς τὴν τελυτᾶ, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. *A Phoenice ad finem urbem Cadytis*, (male μέχρι οὖρων ad montes vertunt, quod *H. Stephan.* et *Gronovius* pulcre viderunt) *Palaestinatorum* censebatur: hinc emporia ad mare, nam ἐπὶ iustum est, *Ienysum usque, regis Arabis*, τοῦ Ἀραβίου recte Arch. et Vind.; inde vero, ad Serbonidem lacum, omnia iterum Syrorum Palaestinatorum. Haec, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut *Cadytis* et *Hierosolyma* longe discrepent. Illa erat regionis maritimae, ac Philistaeae; haec a mari remotior, et mediterraneis montibus inposita, Iudaeae. Et quis Hierosolyma Κάδutin adpellavit? Sanctam aiunt קדוש sive קדש fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et קדוּתא Κάδutin, formatam. Fac vero, Iudaeos San-

etiam religionis suae metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiamne Philistaei et vicinorum alii, gentis Iudaicae osoros maximi? Qua porro dialecto קדוּתָא *Caduta*, quum קדוּתָא apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Inpulit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut Κάδουσι superiore libro [II. 159, 7.] atque hic Κάδύσιος corrigeret, ad *Itiner. Mundi Abr. Peritzol* pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque haec de Cadytis situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes Perizonium, Relandum; et doctum iuvenem (dignum, si fata sivissent, vita prolixiore) Isac. Toussaint, Dissert. ante hos xxii. annos Franequerae scripta, de Cadyti Herodotea, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio eius tractus, quibus Scaligeri et Perizonii, quippe in Arabiae mediterranea atque a mari retractor, Cades Barnea inseri non potest. Gaza Dissertationis Toussaint foret opportuna, modo nomen congrueret. H. Relandi Philistaeorum *Gath*, unde Κάδύσις et Κάδύσις nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in vetere formula, N. L. De Ienysio nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope Rhaphiam fuisse. De Serbonide palude et Typhone demerso in eam videndus Apollon. Rhod. II. 1215. cum Criticis veteribus. WESS.

CAP. VII. 3. σάξαντες ὕδατι) Divinus hic Arch. liber est. ἔλξαντες ὕδατι quis intelligit? nec melius erit ἐλπίσαντες ὕδατι, quod Pavii extudit ingenium; namque κατὰ δὴ τὰ εἰρημένα, secundum ea, quae dicta sunt, spem istam, ut ne de Codd. dicam, excludunt. Vasa innuuntur vinaria, quae aquā stipabantur, ut sitientibus potum in Arabiae illis arenis praeberent: hoc σάξαντες ὕδατι, sive, ut proxime, [cap. 6, 11.] πλήσαντες ὕδατος. Cl. Reiskius, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usus adpareret, ex Clementis Alex. Paedag. II. p. 219. ἀποσεισαγμένους τροφαῖς, et Athen. VII. pag. 522. τυρῶ τε σάξας: tum Polybii Excerpt. pag. 1489. σάττουσιν εἰς ἀγγεῖα adposuit, [Polyb. XII. 2, 5. nostrae ed.] neque oblitus, prorsus obportunum, ἀγγεῖον ὕδατι σείσαγμένον Luciani Deae Syr. c. 48. Adcedit Cercidae versus in Stobaei Serm. IV. p. 54. ἀνέρες, ὃν τὸ κίαρον Παλῶ σείσασται καὶ δυστεκνίπτω τρυγί. Quibus omne
Herodot. T. V. P. II. B

luto, seu vino, uti opinor, Cor sordet atque faece non purgabili, ex versione summi Grotii. Nam αἷματί τε καὶ σαρκὶν διασάττειν Galeni Protrept. pag. 5. praetereo. Neque enim in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere pergant, correctione gaudebunt. WESS.

CAP. VIII. 7. κροκύδα) Corrigenti docto viro κροκύδα favent Arch. et Vindob., non certior usus. Κροκὺς est in Polluce, quin ipsa haec Herodotea ex Falckenburgii Codice. Κροκύδας reliquisse Hesychium vocum series monstrat. Κροκιδίζειν in floccis legendis posuit Aretaeus: habet Aëtius lib. III. c. 161. περὶ κροκιδῶν. In Theophrasti Charact. c. 2. vetustissimi mssii ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκύδα. Hippocratis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in Oeconomia docuit. Quae si satis non faciunt, observata Salmasio in Solin. p. 283. adcedere poterunt. WESS.

[8. λίθους ἐπτά. Norunt orientalium linguarum studiosi, ex hoc Herodoti loco cum aliis collato rationem reddidisse doctos viros, unde factum sit, ut in Hebraeorum sermone iusiurandum eo vocabulo insigniatur quod a septenario numero derivatum est. S.]

15. ὑποτρόχαλα, περιξυρῶντες) Περιτρόχαλα recipiet e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Praebet illud Plutarch. T. II. p. 261. F. Περιτρόχαλα κείρεσθαι Athenis, quod ex Hesych. constat, σκαφίον dicebatur: ad Harpocr. in Σκαφίον notat H. Valesius. Plura dedit H. Iunius, de Coma c. 6. Potuerunt autem ista, κείρονται περιτρόχαλα τοὺς κροτάφους, commodè reddi περιξυρῶνται. Sed pro περιξυρῶντες, quae forma certe non est Ionica, fortasse cui scripsisse suo more videbitur Herodotus πέριξ ξυρῶντες τοὺς κροτάφους: mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videtur natum. VALCK.

Ibid. κείρονται δὲ περιτρόχαλα) Verum hoc praestant veteres schedae et sermonis consuetudo. Pollux de tonsurae generibus, II. 29. κουρᾶς δὲ εἶδη, κῆπος, -- περιτρόχαλα, ex Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione. Consentit Hesychius in Σκαφίον. Hinc Aristodemus tyrannus in Plutarchi T. II. p. 261. F. τὰς δὲ θηλείας (bene ita Salmas.) ἠνάγκαζε περιτρόχαλα κείρεσθαι, in orbem tonderi. Talis εὐείμων ille καὶ ἀποκειράμενος τὴν κεφαλὴν περιτρόχαλα, in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci περίτροχον κείρε-

μνοι, *Agathiae* lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsurae modulus, propterea *Ieremiae* c. ix, 25. קְצוּצֵי פֶּאֶה circumcisi capitis angulos, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura *Salmasii* Epist. de Coma p. 50. et *Vitringae* Commentarius in *Esaiæ* c. xv. p. 463. WESS.

17. Οὐροράλ) Dedi *S. Bocharto* Phal. II. 19. p. 110. et *Reiskio* Miscell. Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi 'Οροράλ quis maluerit) scripturam: nam Οὐροράλ ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis praecipua numina, *Sol* et *Luna*. In Οὐροράλ princeps syllaba manifesto Hebraeorum et Arabum אור, solem lumenque indicans, se prodit: defit enim praegnans caussa, ut 'Ολοράλ cum *Pocockio* Specim. Hist. Arab. p. 107. formetur. Pars vocis extima in ambiguo haeret. *Reiskius* אורוטל Urotal, [vel Orvetal] h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litterae voci constant; [Arabum enim littera و respondet Hebraeorum ו.] haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. Lux, illorum in disciplina, boni origo; umbra et tenebrae, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen impingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen coniecturae. Aliam dabit *Io. Clericus* ad *Iobi* c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cuius in re ancipiti fidem prodigere nolo. Luna, sive *Coelestis Venus* Arabum, I. 131. 'Αλίστα perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. 'Αλλὰτ, quod ill. *Scaliger* ad *Fragment. Graec.* p. 27. iam pridem docuit, Arabum est הלאל Halala, Alila, sive Luna μηνουδής et crescens. *Bochartus* plura. WESS.

CAP. IX. 12. παψάμενον τῶν ὠμοβοτείων etc.) Aldi et aliorum, etiam Arch. (e quo ἀψάμενον Galeus, longe errans, produxit,) potior lectio. Consui profecto prius coria ista bubula, ut canalem scorteum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego πάπτειν in Musis iterari, nec adspernantur tamen ἐς τὸν μῆρον ἐνέψατο II. 146. Amnis *Corys* Arabum Geographo אררי אלקר, torrens Core. WESS.

15. τὸ ὕδωρ σώζωσι) Nihil in his quod offendant: parantur cisternae, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum sitientibus dent? Hoc postulant Valla et schedae, quae

ἵνα δεκόμεναι τὸ ὕδωρ πορίζωσι, ut aquam recipientes potum praebeant. Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; [bene factum; videtur enim πορίζωσι e scholio natum, quod ab homine profectum, qui σώζωσι τοὺς Πέρσας intellexerat.] qua formidine praepeditus non sum in revocata τριῶν voce [l. 17.] et ἱερατοπιδεύετο. [CAP. X. l. 2.] Levia admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam de locis tam arctis et difficilibus quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116. profligavit. Ἐν Πηλουσίῳ στόματι, [Cap. 10, 1.] ad Pelusium oskum bene Valla. Στρατεύεσθαι praeterea et στρατοπιδεύεσθαι permiscetur V. 14. Sed quid multa? στρατοπιδεύεσθαι ἐν Πηλουσίῳ habetur II. 141. WESS.

CAP. X. 14. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato ψικᾶσι. Veteris erant Atticismi, Moeridi adnotatae formae: Ψακάς, Ψιάθος, Ὑαλος, Σίαλον: eundem sonum in nonnullis alteri praetulerunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides T. III. p. 567. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς (λαμπρῶ forte scribendum:) [immo bene habet λαμπρῶς] πολλάκις ἔεται, ψικᾶδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω: quod multo verius Herodoteis proximis, οὐ γὰρ δὴ ἔεται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παράπαν: vid. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. [P] Pluviā irrigari vel humectari est ἕσθαι. Recte restituit e msto Gronov. lib. II. c. 14. εἰ μήτι γε ἕσεταιί σφι ἡ χώρα. Assyria ἔεται ὀλίγω, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. ἔεται ταῦτα τῆς Λιβύης, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. οὐχ ἔεται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ πορίζεται ἡ Ἰνδική: contra scribit Philostr. Indiam θαμὰ ἕσθαι. Aelianus N. A. XV. c. 6. ἔεται Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἥρος μέλιτι ὑγρῶ. VALCK,

Ibid. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Sequor Med. etsi patroni ψικᾶδι non desint; at scribi demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditi. Vide hoc Aristidis in Aegypt. p. 339. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ἔεται· ψικᾶδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις ὡς ἐν χρόνοις: ubi si posterius πολλάκις tollatur, uti aequum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam sub in-

de [at hac ipsa notione, subinde haud raro graecum πολλά-
κις usurpatur,] in superiore Aegypto pluviā cadere, sive,
uti *Aelian.* de Anim. VI. 41. βάνισι δύνειν λεπταῖς τὸν θιόν.
Mitto νεφετὸν ψεκᾶδι λεπτῇ μεμιγμένον *Plutarchi Socr. Gen.*
p. 596. c. et κατὰ νεφῶν ψεκᾶδας ὕεσθαι *Heracliti Allegor.*
p. 466. WESS.

CAP. XI. 15. πειόντων ἐξ ἀμφοτέρων) Male praepo-
sitionem ab *Arch.* et *Vind.* exilio tradi, supra I. 76. signi-
ficatum est. Inmani autem barbariei, qua sanguinem hu-
manum, vino mixtum, in pateris circumtulērunt, per
ea est similis *Apollodori* *Cassandrensis* Tyranni in *Dio-*
dori T. II. [Excerpt. ex lib. XXII.] p. 563. ubi olim plura.
WESS.

CAP. XII. 4. χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσέων etc.) Omnia
ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholio derivat *Cl.*
Abreschius. Non audeo accedere. Abeunt minime ab ab-
undantiore *Nostri* in scribendo more, habuitque suo *Syne-*
sius in libro, tantum in regis *Psammeniti* nomine lapsus.
Cur autem Aegyptiorum capita fuerint duriora, fragi-
liora Persarum, disputavit praeter alios *Mercurialis* *Var.*
Lect. I. 21. WESS.

17. ἀσθενείας φορέουσι τὰς κεφαλὰς) Persae, quia σκυτροφίον-
σι, πῖλους τιάρας τε φορέοντες. Horum recordabatur forte *Pla-*
to, quando de *Leg.* XII. p. 942. D. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquie-
bat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθείρειν, τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμά-
των περικαλυφῇ τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πῖλῳ τε καὶ ὑποδημά-
των γένεισι καὶ φύσιν. Hoc in loco πῖλοι capitis sunt tegumen-
ta: pedum involucria πῖλοι eidem *Platoni* dicuntur in *Sym-*
pos. p. 220. B. quod *Pollux* adnotavit VII. 172. *Platonis*
locum respicit *Musonius Io.* *Stobaei* p. 17, 53. Non protrita
Graevius dedit ad *Hesiodi* Ἔργ. κ. Ἡμ. vs. 542. VALCK.

18. πῖλους τιάρας φορέοντες) *Synesius* πῖλους duntaxat, sed
multa alia suo sermone mutans. Ego cum *Gronov.* sentio,
cui *Strabo* ex parte adstipulatur, τιάρας περιεσείμενοι πῖλωτάς,
de *Persis* XV. p. 1066. [p. 733. B. ed. Cas.] *Iornandes* *Getic.*
cap. xi. de *Diceno*, nomen illis *Pileatorum* contradens, ut
reor, qui opertis capitibus tiaris, quos pileos alio nomine
appellamus, litabant: quasi omnes pilei fuissent tiarae,
quod secus habet. Mox ἰόντα εἶδον [L. 19.] ex schedis resti-
tui, inhaerens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc.

Confer Gronov. IV. 23. [ubi nihil quidem, quod huc faciat, reperitur.] WESS.

CAP. XIII. 3. ἀνὰ ποταμόν) *Cambyzes navem Memphin versus misit.* Hic non requiritur articulus, recte etiam omissus IV. c. 14. ἔπλεον κατὰ ποταμόν -- ἐς θάλασσαν: hoc est secundo flumine navigare; illud, adverso. κατὰ ῥέον et ἀνὰ ῥέον similiter adhibentur. In iisdem formulis saepe requiritur articulus adiectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀνὰ τὸν ποταμόν, adverso flumine navigari nequit prae rapiditate. II. 96. in Nilo baris ἀνα μὲν τὸν ποταμόν οὐ δύναται πλεῖν -- κατὰ ῥέον δὲ κομίζεται. Lib. IV. c. 18. πλεόν ἀνὰ τὸν Βαρυσηνέα. Secundo flumine vehi, κατὰ τὸν ποταμόν καταπλεῦσαι, Thucyd. IV. c. 107. et Aeschini de Fals. Leg. p. 44, 30. et 38. Contra adverso Eridano navigare Luciano est ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν, T. II. p. 88. adverso Nilo, ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Νεῖλον, T. III. p. 536. In his similibusque verbo praefixa praepositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Aethiopiam, nisi fallor, Diodoro Siculo I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀνὰ τὸν Νεῖλον πλέντες dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

7. καὶ τοὺς ἀνδρας κρεουργηδὸν διασπάσαντες) Opinor in his aliquid esse commissum. Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenaea navi vectos. Sed bene si Herodotum novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiose adscribit c. 14. Aegyptiorum ad bis mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicum sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenaea ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ διηκοσίους ἀνδρας etc. et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΗΞ notae διηκοσίων. Si [aliud exemplum vocis] κρεουργηδὸν desideretur, Eunapius in Aedes. p. 45. dabit. WESS. — Immerito τοὺς ἀνδρας sollicitasse videtur Vir doctissimus. Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἀνδρας adiecto articulo scribens Herodotus, indicat, dilaniatos fuisse quotquot homines in ea fuerant. S.

9. χροῶν παρόστησαν) Laurentii Latina, obsessi aliquamdiu restiterunt, correxerat bene H. Stephanus, inconsulto spreus. Viam muniverat Scriptor VI. 99. ἐνθῶτα τοὺς ἐπε-

λιόρκειον - - - ἐς δὲ καὶ οἱ Καρύστιοι παρέστησαν, *donec etiam Carystii in deditionem venerunt*. Porro cap. ult. lib. VI. ἐπολιορκίοντο, ἐς δὲ καὶ οὗτοι παρέστησαν: tum V. 56. παρέστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι. Non addo aliunde plura. Lege notas Cl. Io. Taylori ad Demosthenis Androt. p. 244. et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. WESS. — Quo magis mireris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis philol. Lips.) haud dubie hic παραστήσαντο legendum, provocantem ad illud III. 155, 12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται. Non meminerat vir optimus, secundum aoristum huius verbi non minus, quam futurum medii, reciprocum vel passivum habere significatum. S.

CAP. XIV. 10. παρὰ τοὺς πατέρας) Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: *quum puellae plorantes illac praeteribant, ubi parentes erant collocati*. Κατὰ significat in talibus ex adverso, contra. Herod. p. 134, 7. [II. 121, 68.] ὡς δὲ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195, 28. p. 364, 11. [III. 86, 3. VI. 101, 2. Conf. supra ad II. 158, 11.] Thucyd. VIII. 86. ἐπειδὴ ἐγένοντο πλείοντες κατ' Ἀργος. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο. Demosth. contr. Conon. p. 689, 12. παρέρχεται Κτησίας κατὰ τὸ Λεωκόριον: *mox iterum, huius συμβαίνει - πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Λεωκόριον εἶναι*. VALCK. — Sic de his qui in acie stant ex adverso aliorum, Herod. IX, 27, 36. c. 46, 6 seq. et deinde saepius. S.

Ibid. παρήσαν αἱ παῖδες) Pingi potuerat παρῆσαν aut παρήσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerent sese ἦσαν δρόμῳ III. 77. ἦσαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν IX. 5. ubi ἦσαν tamen scripti. Etymologus p. 121, 42. καὶ ἐν συνθέσει ἀπῆεν καὶ παρήεν καὶ ἐξῆεν· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν - - - ἀπῆσαν. [Vide Var. Lect.] Rediit praeterea [L. 11.] οἱ μὲν ἄλλοι πατέρες, quod ex scriptionis compendio vitiatum series postulat. Denique παρεξελθουσίων, [L. 13.] cui rarior usus, quo minus in sede illibatum haereret, nocuit. Τὸ δὲ Φάσμα τοῦτο ἰωντὸν μὲν παρεξελθεῖν, VI. 117. Sophocles Antig. 933. ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην. WESS.

22. τὸν παῖδα ἡγεόμενον ἐπὶ θάνατον) Tametsi bonae fidei Codd. sic velint, vereor, ut recte valeat. Vetus ἀγεόμενον rarum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans: convenit συμβαλλέμενος τοὺς μῆνας VI. 63.; usus respondet:

mox certe τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα [l. 37.] de eodem regio iuvene posuit: adcedit, lapsus leviter, *Aristoteles Rhetor.* II. 8. p. 78. διὸ καὶ Ἀμασις, ἐπὶ μὲν τῷ νισί ἀγομένη ἐπὶ τὸ ἀποθανεῖν, οὐκ ἐδάκρυσεν, ὡς φασιν, ad haec adludens. Quod si tamen ἡγεόμενον defendi debeat, refingi ἡγεόμενον τὴν ἐπὶ θάνατον poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν ὁδὸν ἡγέοντο IX. 15. τὴν ἐπὶ θανάτῳ supra. [nescio an I. 109, 3. respiciat: sed vide ibi notata.] WESS. — Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223, 8. provocare, coll. l. 24. huius cap. S.

38. οὔτε ἀπέκλαυσας) Praecessit ἀνακλαύσας μέγα et sequetur. Nunc schedae aliud probant, idque commodum aeque: τὸν ἄν ἴδωνται ἀποκλαύσαντά, II. 121, 3. *Aeschylus Prometh.* 638. Ὡς ἀποκλαῦσαι κἀποδύρεσθαι τύχας. *Sophocles Oed. Tyr.* 1466. *Philoct.* 709. et frequentissime *Procopius*, sollers priscorum aemulator. WESS.

41. ἢν μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν) Saepius omissum non requirerem, si codicibus abesset, ὥττε: a Codicibus affirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem saepe soleat exprimere structura *Xenophon*, sicuti Ἀπομν. III. p. 448, 30. μείζον ἢ ὥττε φέρειν δύνασθαι κακόν: idem paucis dixit *Eurip.* *Hec.* 1114. κρείσσον ἢ φέρειν κακὰ: μείζον ἢ φέρειν, *Soph.* *Oed. Tyr.* 1502. In *Eumenid.* *Aeschyli* forte restitui poterit vs. 473. τὸ πρᾶγμα μείζον ἢ τιν' οἶσθαι τόδε βροτὸν δικάζειν. Quae primum occultaverat amorem, *Stratonicae* τὸ κακὸν μείζον ἡσυχίης ἐγένετο, in libello de *Dea Syria* p. 469. Censebat *Herodoti* *Psammenitus*, eam cladis esse domesticae gravitatem, quae fletu levare recusaret; quique adeo fienda pateretur leviora perpassum: τὰ εἰκηία ἢν μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Ista *Ios. Wasseus* commodum admovit *Thucydideis*, VIII. 75. μείζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότας. In *Stobaei Flor. Tit.* 121. p. 612. exstat illud *Bacchylidis*, μείζον ἢ πειθεῖν κακόν. Quae verbis exprimi nequeunt prae magnitudine, κρείσσον ἢ λέξαι λόγῳ *Τολμήματ'* *Eurip.* dixit *Supplic.* vs. 844. Illud Eiusdem apud *Strabon.* VIII. p. 563. B. [p. 366. ed. Cas.] Ἀρετὴν ἐχούσης μείζον ἢ λόγῳ φράται, et vicina suspicor equidem, ob historiam *Messenicam*, e *Cresphonte* petita. *Herodoteum* ὥστε vel ὡς in talibus occurrit in dicto *Simonidis Plutarch.* II. p. 15. c. apud *Philon.* *Iud.* p. 884. E. *Pausan.* I. p. 48. IV. p. 325. VALCK.

42. πένθος) πάθος melius. Eiusdem originis voces, (quales βάθος et βένθος,) atque a Grammaticis saepe permutatae, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur [L. 44.] Homereum ἐπὶ γήραος οὐδῶ, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Io. Taylor V. Cl. in Or. *Lycurgi* p. 328. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceris, ἐπὶ γήραος οὐδῶ, prouti *Lysiam* dedisse liquet ex Harpocr. in Ὀδός. *Aeneum limen*, χαλκσος οὐδός in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Oed. Col. vs. 57. χαλκσους οὐδός: neque enim οὐδός vulgari debuerat: vide vs. 1586. et Schol. Ὀδὸν adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

45. καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα etc.) Procopius Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπεὶ ἀπενειχθέντα ὁ Φάραξ ἔγνω, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εὖ δοκέειν σφί εἰρησθῆαι prae se ferre: quae mihi spectasse regium videntur consilium; nam Cambysei plures adfuisse procerum, rerum cohaerentia patefacit. Sic, ipsis videri recte illa dicta, haud utique sine colore et specie veri. Certum praestant ἐπισπομένος Καμβύση scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. WESS. — In istis, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα ὑπὸ τούτου, εὖ δοκέειν οἱ (sive σφί malis) εἰρησθῆαι ὡς δὲ λέγεται ὑπ' Αἰγυπτίων, δακρύειν μὲν Κροῖσον, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineris. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula ὡς δὲ λέγεται, δακρύειν μὲν (nempe λέγεται, vel λέγουσι) Κροῖσον, abunde dixi ad I. 58, 7. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum δοκέειν idem verbum λέγεται e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενείχθη, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione ἐπεὶ et huiusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 35, 10. et II. 32, 24. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula ὡς, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα idem valeat ac ταῦτα ὡς ἀπενείχθη. Similiter VI. 31, 5. ὡς ἐκάστην (νῆσον) αἰρέοντες οἱ βάρβαροι, ἐσαγήρων τοὺς ἀνθρώπους: et VI. 79, 7. ὡς ἐκάστους ἐκκαλύμμενας

ὁ Κλεομένης, ἔκτεινε: ubi αἰρέοντες et ἐκκαλούμενος idem valent ac ἤρεον et ἐξεκαλείετο. S.

CAP. XV. 5. ἢν δὲ καὶ ἡπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν) Noli *ἡπιστήθη* movere, quantumvis *Arch.* *ἡπιστήθη* concinnius tinniat. Quaerunt, possit-ne *ἡπιστήθη* ex *ἐπίσταμαι* formari: negavit H. Stephanus: satis acerbè, etsi tectius, a Porto propterea in Lex. Ion. perstrictus. Accipe haec ex litteris Cl. Abreschii: H. Stephan. in *Collectione Verbor.*, quorum Themata sunt Anomala, audiendos esse negat, qui ab *ἐπίσταμαι* repellant *ἡπιστήθη*, quod tempus tantum sit τοῦ ἀπιστίωμαι. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Saepe eo utitur Plato: in *Convivio* p. 321. A. *ἐπιστηθεῖς*: Phaedr. p. 357. D. *ἐπιστηθῆ*: III. Legg. p. 589. B. *ἡπιστήθη*: et ibid. C. [ubi *ἡπιστήθησαν*. Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.] Haecenus Vir amicissimus. Ego vero mallet *ἡπιστήθη* aut *ἐπιστήθη* μὴ πολυπρηγμονεῖν, ex more supra I. 77. firmato. WESS. — De partic. ἢν in ed. Wess. temere pro si posita dixi in *Var. Lect.* Iam verbum *ἡπιστήθη* idem Wesseling. cum Porto ab *ἐπίσταμαι* derivans, passiva notione accepit; quod vel inde adparet, quod πολυπρηγμονεῖν in participio, quam πολυπρηγμονεῖν maluerit. conf. ad C. 1, 24. Eadem notione Valla acceperat, cuius versionem h. l. etiam Wess. cum aliis editoribus tenuit: Qui si compertus etiam fuisset non affectasse res novas. Portus vero, pariter quidem passive accipiens, impersonaliter dictum *ἡπιστήθη* existimavit: Si compertum fuisset, si constitisset, nihil cum novi curiose moliturum. At in omnibus quidem exemplis ab Abreschio e Platone productis *ἡπιστήθη*, *ἐπιστηθεῖς* etc. haud dubie activa notione ponuntur. Unde profectus Werferus (in Act. Philol. Monac. T. I. p. 106.) sic vertenda Herodoti verba monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune conferens ista ex VII. 29, 15. ἐπίστασο εἶναι αὐτῷ τοιοῦτος, scito semper talis esse vir, scito te semper talem praestare. Et haec quidem utique commodissima ratio est expediendi hunc locum, si modo ad thema *ἐπίσταμαι* referendum sit istud *ἡπιστήθη*. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cuius vide Thes. T. III. p. 140. b. et d.) ad thema ἀπιστίω referenti, persuasum est, obtinere hic illum graecae linguae idiotismum, passim a Grammaticis notatum, quem supra in Adn. ad I. 68, 11. attigi: nempe ex duabus negationibus

alteram abundare. Scilicet εἰ ἡπιστήθη μὴ πολυπρημονεῖν, idem est ac si dixisset, εἰ ἐπιστεύθη μὴ πολυπρηγμ. aut εἰ μὴ ἐπιστεύθη πολυπρ., si de illo creditum esset, non eum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Similima certe ratione apud Thucyd. I. 10. ἀπιστοῖν μὴ γενέσθαι τὸν στόλον idem valet ac πιστεῦναι μὴ γενέσθαι, aut μὴ πιστεῦναι γενέσθαι: et apud eundem, II. 101. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἤξειν idem valet ac πιστεύοντες μὴ ἤξειν, aut μὴ πιστεύοντες ἤξειν. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrum I. 68, 11. ὑπὸ ἀπιστίας μὴ γενέσθαι μηδαμῶ etc. S.

10. ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε τῷ Λίβυος etc.) Revocavi sollemnem formulam ἐν δὲ δὴ, quemadmodum II. 43.: tum Inaro, iuventibus schedis, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydidis I. 103. insignitur, ubi Λίβυος, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ. In Ctesiae Excerpt. [c. 32.] p. 644. Ἰνάρου Αὐδίου ἀνδρὸς nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris correctā, scriptura legi, Celeb. Dukerus tacitum non habuit. Veram Liban. T. I. p. 420. c. servavit etiam. Iustum itaque τῷ Λίβυος Ἰνάρῳ παῖδι. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, rebellantium regulorum liberis principatum non auferre, eius contrarium recentiores Persae, victis gentibus parcentes, nunquam regiae familiae, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94. ed. Venet. WESS.

12. τῷ Ἀμυρταίου Παντίῳ) De Amyrtaeo II. 140. Confiunt his ex verbis viri eruditi, praeterque ceteros Ampl. Bouherius, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Darii Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyrtaeum anno eius secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thucydide I. 110. Diodoro XI. 71. et Ctesiae Excerptis liquere videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyrtaeum Persarum excussisse iugum, certe utriusque defectionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus fortasse se, cum in paludibus Aegypti latitans Amyrtaeus ad deditionem adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus H. Dodwellus, V. Cl. Annal. Thucyd. p. 99. WESS.

CAP. XVI. 5. ὡς δὲ ταῦτά οἱ ἐπιτελέα ἐγένετο) Ita

praestat augeri. Inferius c. 141. ταῦτά οἱ ποιεῖν ἐπιτέλεα: et ad I. 117. Sustuli quoque τὸν νέκυν, ex praecedentibus inconsulto repetitum. Dio Chrysostomus Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑπολαβεῖν oratio ostendat, id manifesto claudicans, ὑποβαλεῖν doctissimus Berglerus recte instauravit. WESS.

10. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ) Ioannes Chrysost. iisdem paene verbis T. II. p. 54. B. θεὸς παρὰ Πέρσαις νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura Brisson. Regn. Pers. II. 14. et Sam. Tenullius Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quae Persis ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἱερὸν illis πῦρ erat, quem sacrum ignem mortuo rege et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud Diodorum XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contemptum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc Th. Hyde, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1. et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis Saporis in Assemani Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissime. At hoc nunc non agitur. Recte Cl. Gronovius in sequentibus οὐ δίκαιον εἶναι λέγοντες ex Med. admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum Stobaeus; orationem Herodoti inmutans. Adsunt praeter ea, quae vir Celeb. advocavit, similis structurae plura VI. 13. VII. 144. etc. WESS.

14. πῦρ θερίον εἶναι) Qui requiritur articulus, vel e Stobaeo p. 614, 48. potuisset interseri: τὸ πῦρ θερίον εἶναι ἔμψυχον: ut paulo ante, Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ, atque alibi passim articulo [qui tamen non citra exceptionem necessarius est] subiectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invecum a Gronovio φησὶν, pro σφί, vel σφιν, ut est apud Stobaeum. Verum in istis: οὐκ ἔστιν ἱερὸν οὐδ' ἀμώσ σφί ἐστι τὸν νέκυν διδόναι: pro τὸν v. suspicor olim fuisse scriptum, ἀνθ' (sive ἀνθρώπου) νέκυν, hominis cadaver: τευ νέκυν venerat olim in mentem; nunc placet alterum. Superius paulo scripsit νεκρὸν ἀνθρώπου, et II. 90. muliebri cadaver dixit νεκρὸν γυναικὸς, II. 89. pueri, παιδίου νέκυν, I. 113. Saepius alibi loquitur ad eandem rationem, non secedens ab usu, quem alii quoque receperunt. Uxoris cadaver δάμακτος νέκυν Eurip. dixit, Or. 1623. ἀνδρὸς ve-

πρόν, Soph. Electr. 1488. τὸν Ἑκτορος νεκρόν, Athenaeus XV. p. 688. D. Vid. Platonis Gorgias p. 524. c. Eustath. ad Ἰλ. I. p. 682, 49. In Herodoto magis etiam affirmabunt ἀνθρώπων νίκην ista Antonini VI. 13. νεκρὸς οὗτος ἰχθύος, οὗτος δὲ νεκρὸς ὄρνιθος, ἢ χοίρου. VALCK. — At per se facile intelligebatur, de hominis hic agi cadavere. S.

17. οὐδαμῶς σφί ἐστι) Miror οὐδαμῶς Φησὶν ἐστὶ amplecti ex Mediceo Cl. Virum: nihil enim eius errore ineptius. Σφίσιν ille voluit, quorsum Ask. si praecedentis ultima admoveatur, ducit. Aegyptios autem vulgarem ignem θηρίων ἔμφυχον censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina ΦΘΑΣ sive Vulcanus, ignis et plerarumque artium inventor, apud Diodorum I. 12. et 13. Iunge Nicandri Alexiph. vs. 175. et Plut. Sympos. VII. 4. p. 703. WESS.

21. οὐκ Ἀμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν) Cambysis insaniam, et popularem Aegyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem iure merito ridet Sinopensis Diogenis admirator, Dion Chrysost. Or. 37. p. 466 seq. et praeter cetera, οἱ Αἰγύπτιοί τε, αἱ, καὶ Καμβύσης, εἴτε ἄλλος τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν, εἴτε αὐτὸς Ἀμασις ἦν, τύπος ἦν ἀναιμος, ἄσαρκος, ἄψυχος. Hoc quoque stultissimum Regis facinus in libro Historiarum deperdito narraverat Diodorus, quod liquet ex Eclog. de Virt. et Vitiis p. 556. VALCK.

CAP. XVIII. 2 seq. ἐπίπλεος - - πάντων τῶν τετραπόδων) Sic Acta Ap. x, 12. De Mensa hac Solis, Pausan. VI. 26. et ibi Kühnius: at uberius multo Aldus in docta Praefatione, Philostrati Latinae interpretationi praefixa, Hieronymi μνημονικὸν ἀμάρτημα in ea mensa erudite et modeste castigans. Addo, Libanium Orationi Antioch. T. II. p. 385. hinc colorem dedisse. WESS. — Expendi meretur ratio qua in hunc Herodoti locum de Solis mensa commentatus est Heeren, in Ideen über die Politik etc. T. II. p. 378 et seqq. ubi alia nonnulla Herodoto memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετήσαν) Usque dum isti veniunt: Valla. Herodoteo more (ἤσαν et ἀπήσαν alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum μετήσαν, vertendumque: dum ad istos arcessendos proficiscantur. Infra c. 28. quem adduci iusserat Apin, μετήσαν ἄζοντες. Atticum est

μετῆσαν: μετήσαν Ionicum. *Ire quid petitum*, ἰδεῖν ἐπὶ τι, Poëtis et in veteri lingua dicebatur μετὰ τι: hinc ista vis significandi haesit in μετελθεῖν, μετιέναι, μεθήκειν; siinilibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γὰρ μῖς σε κληδόνος προθυμία Μετῆλθεν, ἀλλὰ μυρίων ὑπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 543. Ἠλθόν με νῆϊ ποικιλοστέλῳ μέτα. Huius generis quaedam prostant ad Eurip. Phoen. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. μετῆσαν στρώματα, ibant *petitum stragula*, prout optime cepit L. Küsterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. „Μετῆλθε: Id est, accersitum venit: sic enim scribendum est pro μεθήκε.“ Vulgatum verbum iure tuetur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Sec. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. ἐν ᾧ δὲ τοῦτους μετῆσαν) Negligi haec non debuerant. Similia c. 28. οἱ μὲν δὲ μετῆσαν ἄγοντες. At utrobique oportuerat μετῆσαν, refinxique adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὲ παῖδα εὗρον οἱ μετιόντες, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A. [p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 135.] καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντες αἰὶ τινὰς ἀξίους τῆς τριαυτῆς προστασίας, et semper aliunde arcessentes etc. tum XV. p. 1501. B. [P] ἀναστρέψαι πάλιν ἀπ' οἴκου, μετιόντος τε αὐτὸν, καλεῦσθαι ἦναι: arcessente cum, iussisse venire. Vulgo isthic aliter. WESS.

7. οὐκ ἂν ποιεῖν ἔστιν ἐπὶ τοὺς παῖδας etc.) Themistocles ad Iones οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, IX. 22. ex simili ratione. Iones Atheniensium erant coloni, Phoenicibus originem acceptam serebant Poeni, filii ergo illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus יִדְיָה, filia Sidonis, Esaiæ xxiii, 12. Maior patria colonias pro liberis putabat: unde apud Lucros in Graccia tabulae foederis cum Italicis hoc exordio, ὡς γονεῦσι πρὸς τέκνα in Polybio; ad cuius Excerpt. p. 49. [lib. XII. cap. 10. nostrae edit.] egregie Henr. Valesius, et Fronto Ducaeus ad Io. Chrysost. T. II. p. 832. Statim ἐδεδώκεσαν [l. 12.] ob schedas et sequentia non recusavi. WESS.

CAP. XX. 3. τὰ τε λέγειν χρῆν) Medic. consentaneique non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 39. [et conf. Var. Lect. h. l.] χρῆναι Arch. et Vind. ex χρῆν καὶ natales

accepit. Recepi et ψίλια [L. 5.] sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia mssti iubent et Grammatici. Habet praeterea τὸν μύρον ἀλάβαστρον *Eustath.* in *Homer.* p. 946, 53. [*Iliad.* p. 923, 10. ed. Bas.] *Herodotum* nominatim non excitans: sed *Suidas* in Ἀήνθος illi τὸν ἀλάβαστρον tribuit. [Sic et *Photius*, in *Lexico* haud ita pridem edito.] Haud scio an recte: quamquam si *Codd.* offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere iustum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in *Xenophontis* *Kyr.* Π. VIII. p. 209. *WESS.* — At nec ferendus h. l. ullo pacto videtur articulus, quem ad ἀλάβαστρον adiectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest, utrum in masc. an in foem. genere vocabulum illud *Herodotus* usurparit. Quare suspicor, *Suidam* et *Photium*, non inspecto *Herodoto*, perperam interpretatos esse superioris alicuius Grammatici observationem, qui monuerat, non ἀλάβαστρον, ut Attici solent, sed ἀλάβαστρον scripsisse *Nostrum*. De duplici illa vocabuli forma vide *Brunck* ad *Aristoph.* *Acharn.* 1053. cuius monitum de Atticorum usu firmant ea quae a nobis ad *Athen.* V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo *Herodotus* tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut *Aristoph.* l. c. et *Cratinus* apud *Athen.* VI. 268. a. S.

8. κάλλιστοι ἀνθρώπων πάντων) Ita-ne omnium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio *Cl. Corn. de Pauw*, suspicanti Αἰθίοπων πάντων: de *Macrobiis* sermonem continuari, atque eos cunctos inter *Aethiopas* proceritate et elegantia formae eminuisse. At respuunt id auxilium membranae, quibuscum *Eustath.* facit: aversatur scriptor ipse, de *Aethiopibus* οὐλότατον τρέχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se τὰ ἤκουσι, excusabit professio. *WESS.*

8 et seq. νόμοισι δὲ καὶ ἄλλοισι χρᾶσθαι etc.) His proxima si iungerentur in codicibus, κειχωρισμένοισι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, voculas intermedias, αὐτοὺς καὶ, hanc certe, natam e syllaba sequenti, non desiderarem. *Aethiopes* isti *Μακερόβιοι*, *Solensi Bioni* in *Aethiopicis* Ἀθάνατοι dicti ap. *Athen.* XIII. p. 566. c. secundum *Herodotum* constituisse Regem nar-

rantur, cuius corporis proceritati fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex eiusdem Bionis Aethiop. lib. I. Αἰθίο-
 πες τοὺς βασιλέων πατέρας οὐκ ἐκθαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱοὺς
 Ἡλίου παραδιδόασιν. Ista vulgavit e Cod. msto Celeberr. Iō.
 Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. Aethiopum
 τὰς μὲν βασιλείας ἐγχειρίζουσιν οἱ μὲν εὐπρεπεστάτοις, τύχης ἡγού-
 μενοι δῶρα ἀμφοτέρω, τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, Dio-
 dor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat P. Wess. VALCK.

10 et seqq. τὸν ἂν τῶν ἀστῶν etc.) Nolo dissimulare, ele-
 gantiora mihi, quae Arch. et Vindob. subministrant,
 adparere. Loca κρίναισι, hinc ablatum, post τὴν ἰσχὺν et τοῦ-
 τον, βασιλεύειν tantum admitte; ecquid ad cultam et perfe-
 ctam desiderabitur sententiam? Sed qui me passim, ne
 quid audacius moveatur, et hic incessit timor. Adsumant
 ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitu-
 dine et virium robore in Aethiopibus electionem, hinc
 Aristoteles, Bio, Nic. Damascenus et Strabo derivarunt, de
 quibus ad Diodori III. 9. WESS.

CAP. XXII. 5. δολερούς μὲν τοὺς ἀνθρώπους etc.) Plu-
 tarchus de Malign. p. 863. n. ex Nostro Aethiopum regem
 dixisse, ὡς δολερά μὲν τὰ χρώματα, (immo vero αἰεήματα ex
 Cl. Reiskii correctione,) δολερά δὲ τὰ εἴματα τῶν Περσέων ἐστί,
 perhibet. Iterum Sympos. II. p. 646. b. ὡς δολερά εἴματα καὶ
 χρίσματα, κατὰ τὴν βαρβάρου φωνήν. Quorum posterius non
 sine excusatione erit, prius, Herodotum cum adpellavit,
 nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fal-
 lax. Convenit Aethiopico ex parte quadam dictum; in-
 tegrum Lacedaemoniis, de purpura et unguentis talia pro-
 fessis, debetur: cuius rei testem fero Clementem Alex.
 Strom. I. p. 344. Post pauca [l. 11.] τρίτα δὲ, quod in Cod.
 Bodleiano, recepi ex Cl. Wasse et Gronovii II. 22. iudicio.
 WESS. — Cf. II. 22, 14. 137, 14. I. 204, 10. etc. S.

[20. οὐδὲν θωυμάζειν etc. Spectavit hunc locum Iulianus,
 citatus a Suida, voce Ἡροδ. S.]

22. εἰ μὴ τῷ πόματι τῷδε ἀνέφυρον) Adcessit penulti-
 mum vocabulum ex schedis. [Adiecto nil opus fuisse, in
 Var. Lect. monui.] Legissee Laurentium ἀνέφερον, dudum
 P. Leopardus Emend. VII. 14. et H. Stephanus animadvertē-
 runt. Utrum praestet, in ambiguo latet. Si vulgatum pro-

betur, plenum exhibit *ἢ μὴ τὸν ἄφρον*, sive, ut Aethiops, τὸν κόπρον, τῷ πόματι τῷδε ἀνέφερον, nisi panem, seu sterqus ex Aethiopsis contemptu, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia [claudicante quidem pede] procedere. Cultior-ne tamen et praestantior, *ἢ ἀνέφερον* valeat, evadet? Absurdum in Aethiopsis ore non erit sane, *ἢ μὴ τῷ - ἀνέφερον*, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderabuntur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. ὥστε μηδὲνα εἶναι τρόπον ἀνεργεῖν δύνησθαι: ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Aeliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀναφίροντες ἑαυτοὺς ἀνεβιάσκοντο. [Saep̄ sic Appianus, cuius testimonia in indice Graec. olim collegimus.] Non adiungo in re frequente plura. Quae quidem commentari, ut arbitrandi ius integrum omnibus maneret, cum maxime libuit. Mox τούτῳ γὰρ - ἐσοῦσθαι [l. 23.] pro vero posset censi. Vide tamen c. 106. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἔτι μὲν ἐς εἴκοσι τε καὶ ἑκατὸν etc.) Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus εἴκοσι, quod alias damnant, praepositionem, fortasse male pictam, absorbit: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non admodum urgent. [Provocat ille ad II. 36, 4.] Meliora Portus subpeditabit abunde. Ecce Valer. Maximum VIII. 13. Ext. 5. Huius regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Aethiopes, quos Herodotus scribit. centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxe. WESS.

8. et seq. ἀρθενὲς δὲ τὸ ὕδωρ - - χωρεῖν ἐς βυσσόν.) His superioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. I. 550. subdit: Ubinam talis aqua hodie? nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandae aquae cognitio. Sed neque natura talem hic nobis praebet, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quae pro verissimis habeo, quod ligna in Aethiopiae illa parte quam ponderosissima habeantur, aquae simul nostrarum respectu levissimae sint. Tum, positis in medio Asiae, Africae et Americae gravissimi ponderis lignis, non dubitabimus, addit, amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quae Hero-

dotus narravit. Enimvero hodiernae observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta etc. Prorsus pro Herodoto benigne et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, μήτε τῶν ὅσα ξύλου ἐστὶ ἱλαφρότερα. *Herodotus*, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur. WESS. in *Addendis*.

16. ἐν πίδῃσι χρυσῇσι δίδεσθαι) Hinc sua desumsit *Dion Chrys.* Or. 79. p. 664. v. Postquam dixisset, apud Aethiopoulos τοὺς ἄνω aurum rem censi vilissimam, subdit ista: καὶ φασιν αὐτοῖσι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δίδεσθαι πίδασι: addendum omnino χρυσαῖς: [aut παχείαις in χρυσαῖς mutandum:] quod cur monere neglexerit *Theod. Canter.* Var. Lect. I. c. 5. causae nihil erat. Auro sic abutebantur isti, quibus ὁ χαλκός, ut ait *Herod.* σπανιώτατον καὶ τιμιώτατον. Notum *Platonis* illud in *Euthydemo* p. 304. v. Τὸ σπάνιον, ὃ Εὐθύδημι, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ εὐνότατον, ἄριστον δὲν, ὡς ἔφη Πίνδαρος. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμια, alia sapientiae verae cultoribus. VALCK.

Ibid. ἐν πίδῃσι χρυσῇσι etc.) Tetigerunt haec Aethiopum ex auro vincula plures veterum, a *Theod. Cantero* Var. Lect. I. 5. ad testimonium excitati. In *Dione Chrysost.*, haec *Herodotea* aemulante, Or. LXXIX. pag. 664. v. καὶ φασιν αὐτοῖσι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δίδεσθαι πίδασι, scribi ἐν χρυσαῖς aut παχείαις χρυσοῦ omnino decuit, quod *Steph. Berglerum*, V. Cl., non fugit. Opportune *Heliodor.* Aethiop. IX. pag. 40. καὶ τὰ τε δέσμια ἀμείβειν καὶ χρυσῶ ἐπιβάλλειν ὅσα γὰρ σίδηρες παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοφιν ὁ χρυσοῦς νεόμισται. WESS.

CAP. XXIV. 2. αἱ λέγονται σκηνάζεσθαι ἐκ ὕλου) Ionum et Atticorum veterum adsuetudo ὕλον praetulit. Docte *T. Hemsterhusius* ad *Thom. Mag.* voc. ὕλος. [ὕλος Atticorum esse, ait *Thomas*, ὕλος aliorum Graecorum. Ionum nulla ibi mentio, quos novimus plurimorum in vocabulorum usu ab usu Atticorum abhorruisse. Idem *Thomas* recte monuit, ἀλάβαστρον absque ῥ Atticos dicere, ἀλάβαστρον alios Graecos: atqui, ἀλάβαστρον usurpasse *Herodotum*, supra c. 20, 5. vidimus.] Rem ipsam ad *Diodori* II. 15. examinavi, non praeterita *Ctesiae* iniqua et loliginis plena in *Herodotum* criminatione. Electrum sive succinum *Th. Gatakerus* fuisse, non ὕλον vitrum, divinavit

ad Antonini Imp. IV. pag. 133., quam opinionem erudite nuper Celeb. Io. Matth. Gesnerus illuminavit, Commentar. Soc. Reg. Gotting. T. III. p. 92. De vitro utrique non refragor. Cum tamen *Herodotus* electrum, ex ultima adventum Europa, quod c. 115. huius libri manifestat, bene noverit, ad credendum erit difficile, ὑάλου vocabulo hic succinum indicasse. At fac intellexisse; unde in Aethiopibus tam uber electri copia, ut cippis ingentibus, intra cavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit, neque uni, sed generatim omnibus totius nationis? Veri ea fidem superiaciunt. *Diodorum*, *Strabonem*, *Lucianum*, narrationem memini, quamquam discordes, amplecti; quorum auctoritas, in *Herodotum* aut *Ctesiam* reditura, nullatenus iuvat. Mihi, si quid iusti fabulae inest, salis fossilis et εὐεργού indoles et copia, ex *Iobi Ludolfi* Aethiopis ad *Diodorum* exposita, hac ὑάλῳ innui probabile manet. WESS. — *Crystallum* dici, addubitans quidem, suspicatur Heeren, in *Ideen* etc. T. II. p. 373. S.

6. περιτᾶσι στήλην ἐξ ὑάλου) Parum caute duci suo nimium fudit *Diodorus*, non inspecto volumine *Herodoti*, sententiam, prout illam *Ctesias* retulerat, enarrans lib. II. c. 15. περιχεύαντες τὰ σώματα, καὶ περιχεύαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑέλων, ἵστασιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς παριούσι φαίνεσθαι διὰ τῆς ὑέλων τὸ τοῦ τετελευτηκότος σῶμα, καθάπερ Ἡρόδοτος εἴρηκε. Tuitus est contra *Ctesiam* Historicum suum *Wess*. Suam forsitan ille χρυσὴν εἰκόνα, in quam primum incluserint cadaver, confinxit ex Aegyptiacis *Herodoti*, in quibus legerat lib. II. cap. 86. ποιεῦντα ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα, ποιησάμενοι δὲ ἐσεργνῶσι τὸν νεκρόν. VALCK.

10. καὶ ἔχει πάντα φανερά etc.) Haec τὴν στήλην sive cippum signant: nam si cum *Laurentii* Latinis ad mortui cadaver referas, absurdum erit ὁ νέκυς --- ὁμοίως αὐτῷ τῷ νέκυ: quibus etiam offensus *Cl. de Pauw*, ἔχει --- ὁμοίως αὐτῷ ὁ νέκυς coniecit, nimis confidenter. Quid si αὐτῷ τῷ νέκυι alienum nunc occupent locum, olim, uti in *Cod. Remigii*, οἱ μάλιστα αὐτῷ τῷ νέκυι προσήκοντες scripta? Loquendi formulam scriptor non renuet, quippe οἵχεσθαι ἀγγέλλοντα τοῖσι προσήκουσι τῷ νεκρῷ, IV. 14. At nihil decerno. WESS. — Hoc dicit Scriptor: columna omnia manifesta (s. conspicua) habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet

мумiae Aegyptiacae nonnisi a parte anteriore conspici poterant, dorsum erat arculâ tectum: cadaver Aethiopicum omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quae illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. 3. ὄργην ποιησάμενος, ἐστρατεύετο) Quandoquidem ὤρμητο στρατεύεσθαι, et similia frequenter occurrunt, non miror ὄργην viro cuidam docto venisse in mentem: verum ὄργην ποιησάμενος idem est ac ὀργισθεῖς, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 105. οὐκ ἐποίησατο ὄργην οὐδεμίην, ἀλλ' ἡπίως αὐτὸν ἀπιπέμψατο. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. ὄργην ποιούμενοι, (cap. 123. ὀργισθέντες:) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις ἦδη ὄντες ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι. Huius simillimae Herodoto formae sunt loquendi; θῶύμα ποιούμενοι, mirati; λήθην ποιούμενος, oblitus; καταστροφὴν ἐποίησατο, debellavit; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istae, Herodoto aliisque frequentatae, δεινὸν ποιεῖσθαι, μέγα, et συμφορὴν ποιεῖσθαι: in quibus ἡγῆσθαι, τίθεσθαι, et ποιεῖσθαι eidem usui inserviunt. VALCK.

6. ἐμμανὴς τε ἰὼν καὶ οὐ Φρενήρης) Sophocli praesertim adamatum hoc quoque genus παραλληλισμῶν frequentat Herodotus, cuius attigere quaedam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἦν οὐ Φρενήρης, ἀερομανὴς τε. Iungit et III. 34. παραφρονεῖν καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα. IX. 54. μακινόμενον καὶ οὐ Φρενήρεα. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis coniectura. De re eadem Soph. Antig. 498. Αὐτῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. ἐσωφρόνουν, καὶ οὐκ ἐμακίνοντο, τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρδους προτιμῶντες. In talibus, ad exemplum Aeschyli, Sophocle multo parcius fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum eiusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thucyd. et Xenoph.; invenientur tamen apud quosvis veteres; apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: Φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Demosth. p. 196, 6. ἐρῶ καὶ οὐ σιωπήσομαι, eidem restituenda p. 632, 116. VALCK.

8. τοὺς παριόντας αὐτοῦ ταύτη etc.) Optime Arch.; aliorum αὐτοῦ, si tacuisset is, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut I. 214. ostensum, et a Gronovio IV. 135. Haud quoque scio, repudiari-ne debeat, [l. 9.] π-

γευόμενος ἐγένετο ἐν Θήβῃσι, ut toties repetitum στρατεύεσθαι vitetur. Nihil certe urget, cur mox ἐξανδραποδισαμένοις cum docto viro pingatur: adhaeret sequenti verbo, et recurrit aliàs. WESS.

21. ἔως μὲν τι εἶχεν ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc.) Vertebat Seneca liberius III. de Ira c. 20. Sustinebant famem primo tenerima frondium et cacumina arborum, tūm coria igne mollita et quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices quoque et herbae defecerant, apparuitque talium solitudo, decimum quemque sortiti, alimentum habuerunt. fame saevius. Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et probante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom. I. pag. 507. de Potidaeatis, semet ipsos, dum obsiderentur, depastis: οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσοῦτον ἢ κακείνον· ἐξ Αἰθίοπων ἐπανήγαγεν ἀρχόμενον τούτων τῶν κακῶν. Suspicio fuisse εἰς τοσοῦτον ἢ κακείνοι ἱμάνη· ἐξ Αἰθ. ἱπαν. ἀρχομένων etc. Neque adeo Cambyses, atque illi, insaniit: abduxit ex Aethiopum finibus copias, cum malorum eiusmodi, h. e. ἀλλοφυαγίας, initium esset. WESS.

30. οὕτω ἔπρηξε) Adeo cessit infeliciter adversus Aethiops suscepta expeditio. Nonnunquam utuntur in designanda calamitate verbo πρᾶξαι simpliciter posito, mali ominis voce κακῶς omissa. Postquam triste fatum narrasset Anacharsidis Herodotus, IV. 77. οὕτως μὲν, inquit, οὕτω δὴ ἔπρηξε. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd. VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίην οὕτως ἐπεπράγισαν. Demosth. pro Cor. pag. 172. εἰ μετὰ τῶν Θηβαίων ἡμῖν ἀγωνιζομένοις οὕτως εἵμαρτο πρᾶξαι: ubi Schol. πρᾶξαι recte reddidit δυστυχῆσαι. VALCK.

CAP. XXVI. [4. εἰς Ὀάσιν πόλιν) Ὀάσις (sive Αὐάσις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 130. D. et XVII. 791. A. pro vitioso olim Ἀνασις editur) docente eodem Strabone generale nomen est, quo in Africae partibus ab occidente Aegypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis undique arenis latisque tractibus aqua carentibus circumdata. Confer quae de eodem vocabulo ex lingua Coptica, et generatim de Oasibus Langlès Vir clar. commentatus est in Adpendice II. ad Voyage de Hornemann, T. II. p. 343. seqq. S.]

5. Σάμοι τῆς Αἰσχρινῆς Φυλῆς) Narrat apud Etymologum

pag. 160, 22. *Themistagoras*, cum colonis Samum profectos Proctem et Tembriona, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine Σχησίαν dixerint, alteram de nomine urbis Ἀστυπαλαίαν. Hoc unico loco *A. Berkelius* inductus, *evidentissimum* esse scribit ad *Steph. Byz.* in Αὔασις, in *Herodoto* reponi debere, Σάμιοι τῆς Σχησίης Φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, aut τῆς Σχησιονίης. Neutra coniectura probabilis videbitur. *Codex Etymologici* mstus Χήσιον et Χησίαν exhibet; quam sinceram esse scriptionem contendit, *Etymologi* locum docte pertractans, *Henr. Vales.* in *Exc. ex Dionys. Halic.* p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine Χησία, sic ab altero coloniae duce *Tembrione* Τεμβριωνία denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatas propius accedens, aequae est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas excipias, raro memorantur veteribus. *VALCK.*

Ibid. τῆς Αἰσχιωνίης Φυλῆς) *Berkelius* (in *Steph. Byz.* Αὔασις) scribi iubet τῆς Σχησίης, aut si forma vocabuli possit pati, Σχησιονίης, cuius emendationis auctorem fideiussoremque obtrudit *Themistagoram*, profitentem apud *Etymol.* pag. 160. duas Samiorum tribus *Schesiam* et *Astypalaeam* fuisse tantum. Verum *Themistagoras* non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Graccorum coloni Caribus, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re *Aeschrioniae* tribui, etsi alibi vix proditae, nihil officit. Confer *Nicandri Alexiph.* vs. 151. et *Scholia*, et infra c. 39. *Θηβέων* cur redierit [l. 3. et 6.] non eget indicio. *WESS.*

7. κατὰ Ἑλλήνων γλῶτταν) Forsan articulum *Codices* agnoscent interiectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶτταν scribi solet ab *Herodoto*: p. 99, 16. 239, 5. [II. 30. et IV. 52.] sed κατὰ Ἑλλάδα γλῶτταν pag. 256, 34. p. 365, 25. [IV. 110. et VI. 98.] Vulgatur in *Aeliani* Var. Hist. IX. c. 16. αὐτὸ τοῦτομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασίν, ἱπομνητὴς δύναται. Ex *Scaligeri* Castig. in *Propert.* pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν. *Scaligerana* semper digna sunt, quae consideratius exigantur a litteratoribus. *VALCK.*

8. In Μακάρων νῆσοι, ob *Olympiodorum* et *Eustath.*; nominatim *Herodotum* adpellantes, non haesitavi: solent

ita de his insulis Graeci, in quibus Plato Menex. pag. 235. atque alii. Μακάρων tamen νῆσος Steph. Byz. sed convertuntur apud Suidam et Hesychium voces istae. WESS. — Equidem non dubitandum arbitror, νῆσος singulari numero scriptum reliquisse Herodotum. Vide Var. Lect. S.

13. λέγεται δὲ ταῦτε ὑπ' αὐτίων Ἀμμωνίων) Delevi [καὶ] copulam [ante ταῦτε]: nihil praecedat, quod eam aut requirit aut tueri potest. Displicuit et Cl. Pauw. [mihi visa est locum suum posse tueri.] Eleganter Seneca Quaest. Nat. II. 32. Aliquando Cambyses ad Ammonem misit exercitum: quem arena Austro mota et more nivis incidens texit, deinde obruit. WESS.

CAP. XXVII. { 2. ὁ Ἄπις, τὸν Ἕλληνας Ἐπαφὸν καλέουσι. Iam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 38, 2. S. }

CAP. XXVIII. 2. οὐ λήσειν ἔφη αὐτὸν) Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad Aegyptios Deus. Χειρόνῃς, mansuetus, (τὰς χεῖρας προσφέροντα ὑπομένων, Xenophonti p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum, ψάψειν ἔφη αὐτοῦ contrectaturum se Deum manu tractabilem: ista quum dixisset, ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν Ἄπιν. Deinceps [L. 5 seqq.] tradit Herod. e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitali lumine de coelo in vaccam delapso: Αἰγύπτιοι λέγουσι, σίλῃς ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατίσχειν, καὶ μιν ἐκ τούτου τίκτειν τὸν Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ Κατίσχειν excitat Herodoti verba Eustath. ad Iliad. α. pag. 100, 40. et Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 460. Signa, quibus Apis a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, [L. 10 seqq.] variis disserendi praebuere materiem: videndus imprimis Iablonskius Panthei lib. IV. 2. quocum, ὑπὸ δὲ γλώττῃ κύνθαρον, corrigit et Wesseling. Diss. Herod. p. 175. merito laudans illustris Galli coniecturam, pro λευκὸν τετράγωνον, corrigentis λευκὸν τι τρίγωνον. Apin Nili fuisse atque Aegypti foecunditatis symbolum Iablonski docuit: utrumque τρίγωνον illud expinxit. Aegypti figura traditur esse τρίγωνον et δελτωδὸν, Eratostheni Catast. cap. xx. Theoni ad Arati Phaen. vs. 235. De foecunditatis imagine Porphyrius Eusebii Praep. III. p. 98. D. σπορᾶ καὶ γενέσει (ἀπένειμαν) φάλητα, καὶ τὸ τρίγωνον σχῆμα, διὰ τὸ μέγιστον τῆς θηλείας. VALCK.

7. ἐς γαστέρα ἄλλον βάλλεσθαι γόνον) Hoc probare se *Pavio* non potuit: λαβέσθαι divinavit, forte animo volvens *Lucae* Eu. c. 1, 31. καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, quod ibi iustissimum, neque istud hic damnabile. Adsolet alias ἀναίρεσθαι illa in re usurpare: cum tamen βάλλεσθαι ἐς θυμὸν probaverit, et *Codices* conspirent, dictioque absurdi habeat nihil, cur mutanti obsequemur? WESS.

11. ἰὼν μέλας) Summo iure *Gronov.* ex *Med.*, cui plures adsentiantur, recepit; locumque, expulso inutili verbo, instauravit. *Aelianum* de *Anim.* XI. 10. *Strabonem* et alios adiungere dignatus est. Restat λευκὸν τετράγωνον, quod τὸ τρίγωνον sive triquetrum esse debet, si *Apidis* ex aere figurae, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fallunt. Vidi ipse tales, et conplures *Comes Caylus*, τρίγωνον refingens, in *Recueil d'Antiquit.* T. I. p. 43. Porro de notis sacri huius bovis *Plinius* VIII. *Hist. Nat.* cap. 46. Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant. Etiam *Porphyrus* apud *Euseb.* Pr. *Euang.* III. 13. Ἡλίου δὲ σημεῖον, τὸ μέλαν τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῇ γλώττῃ κἀνθραξ. Qui *Herodotum* studiose cum versaverint, utique hic ὑπὸ δὲ τῇ γλώσσῃ κἀνθαξον invenisse censendi sunt: atque haec plausibilis conjectura *Iablonskii*, *Panth.* IV. 2. p. 183. WESS.

CAP. XXIX. 4. παῖσι τὸν μηρόν) E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut *Apin* *Cambyses* occidisse dicitur *Plutarcho* de *Is. et Os.* §. 44. *Aeliano* Var. *Hist.* VI. 8. Postea temporis insaniam *Cambysis* superavit, sacro vitulo mactato, *Artaxerxes Ochus*; quem contemptum quum *asinum* dicaces vocarent *Aegyptii*, ὁ μέντοι ὄνος οὗτος, inquiebat, ὑμῶν κατενωχῆσται τὸν βοῦν, atque ita ἔθυσεν τὸν βοῦν, narrante *Plutarcho* §. 31. e *Persicis* *Dinonis*, e quibus, sicut alia plurima quae nobis aliunde non innotuissent, sua hausit *Aelianus* Var. IV. 8. conf. *Idem* de *Nat. An.* X. 28. et *Mazimus Tyr.* XXXV. §. 1. *Cambysis* insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, *Darius Hystaspis*, populari superstitione scienter usus, *Aegyptiorum* sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium Regum maxime coluerint et vivum et fato functum, teste *Diodoro* Sic. I. 95. vid. *Polyaen.* VII. cap. x, 7. VALCK.

5. τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται etc.) Multo hoc significantius

quam *Medic.* οὗτοι οἱ. Addunt auctoritatem schedae veteres. Insequentibus [l. 7.] secutus *Arch.* et *Vind.* sum [scil. delens γε ante Αἰγυπτ.] non oblitus γε in Poëtis bis saepe uno in versu collocari, quibus urguens adesse causa solet metri. Confer Cl. *Valckenarium* ad *Tragici* *Phoeniss.* vs. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ τόξον μόνος --- ἐπὶ δύο δακτύλους ἦρπτε) Damnat haec, futilia arbitratus, Cl. *de Pauw*; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut Persarum nemo intendere valuerit, adfuisse; aliud, modo verba, ut oportet, scribantur, indicari: *Herodoti* manum esse ὅσον τε ἐπὶ δύο δακτύλοις ἔηρπτε, h. e. ἐπέηρπτε, praepositione interpositis aliis a verbo distracta, duobus fere digitis, indice nempe et maximo, arcum tenderet. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente arcus rigore testatur rex Aethiops c. 22., vires eum tendendi haud obscure negans Persis: inest praeterea emendationi tale loquendi genus, cui par desidero. WESS.

12. τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ φαύσσει) Induit hoc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. *Aristaenetus* lib. I. Ep. xi. καὶ τὸ λεγόμενον δὲ [f. δὴ] τοῦτο, ἰδέει τῇ κεφαλῇ φαίνειν τοῦ οὐρανοῦ. *Aelianus* Var. XII. 41. ὁ πόνος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ φαύσσει, recte sic *Faber* et *Perizonius*. Parum discrepat *Eunapii* Vit. *Aedesii* p. 48. καὶ ἡ δόξα τῶν ἀστρῶν ἔφανε: *Libanii* quoque, Tom. II. p. 115. β. καὶ πατέρων ἀρεταὶ φαύνουνται τῆς οὐρανίας ἀφίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti *Horatianum*, sublimi feriam sidera vertice. Vide *Barth.* in *Statii* Theb. III. 155. Mox [l. 14.] ἄρχη, cui schedae decus et auctoritatem conciliant; recuperavit locum, quem duobus istis ἐς Πέρσας cum *Arch.* et *Vind.* si recusaveris, non obluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἐς Πέρσας leguntur, lin. 5. 9. et 14. Si semel deleta velles, commodissime eis l. 9. carebimus. Sed nec ibi, nec ad l. 14. in *Var. Lect.* ex *Arch.* et *Vind.* quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit *Wess.* exulare ibi ab *Arch.* duas istas voces. S.

17. ἐπ' αἴρην ἐξαγαγόντα) Redit ad Σμύρδην, exeuntem, ἐξαλαύνοντα. Malim tamen ἐξαγαγόν, ut ad *Prexaspem* redeat. Quid sibi velit προσαγαγόντα, non video. Forte πρὸς αἰώνην ἀγαγόντα, ad piscationem. Haec vir doctissimus in *Miscell.*

Lipsiens. Verum enim vero προσαγορεύοντα καταποντῶσαι cum Prexaspem signent, alium-ne praecedentia postulabunt? Adduxit infelicem Smerdin ad *Rubrum mare*, sive *Persicum sinum*, (nam is innuitur, uti I. 189. VI. 20.) Prexaspes, sed quo obtentu proditum non est. WESS.

CAP. XXXI. 9. εἶρετο τοὺς βασιληῖους δικαστὰς) In Scholiis ad *Lucian.* de Sacrif. T. I. p. 530. responsum exhibetur iudicum ad Regis quaestionem. De Regiis his iudicibus agens *Brissonius* de *Regn. Pers.* I. pag. 119. eosdem fuisse censuit apud Persas τοὺς περιχώρους δικαστὰς et τοὺς βασιλικούς, quos diversis his appellationibus distinguit *Aelian.* Var. lib. I. cap. 34. isthoc capite tribusque praecedentibus Persica tradens haud certe protrita: sed iudices περιχώρους sive *Dinon*, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes ius dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in Attica κατὰ δῆμους δικασταὶ dicti, αἱ περιόντες κατὰ δῆμους τὰ μέχρι δραχμῶν δέκκ' εἰδικάζον, teste *Aristotele* ap. *Harpocr.* et *Poll.* VIII. 100. In *Demosthenis* Or. contr. *Timocratem* lectum olim Κατὰ δῆμους δικαστῆς, non inventum *Valesio*, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur κατὰ νόμους δικ. VALCK. — Ex msstis verum ibi restituit *Reiske*, p. 735. S.

Ibid. βασιληῖους δικαστὰς) Interponi καλεομένους ex *Valla* et *Codd.* poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. βασιλῆϊοι δικασταὶ tantum. Multa de illis *Barn. Brissonius*, *Regn. Pers.* I. 132. pag. 187. et docti interpretes ad *Aeliani* Var. Hist. I. cap. ult. et in *Hesychium*; quibus ex *Heliodori* *Aethiop.* VIII. p. 482. [c. 9. pag. 326. ed. *Coray.*] adstrui possunt: τοὺς τε δυνάστας Περσῶν, οἱ τὸ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν κοινῶν, καὶ δικάζειν καὶ τιμωρίας ἐρίζειν ἰσχύον εἶχον. Adferunt enim illis amplius ornamentum. WESS.

12. ἢ σφι παρευρεθῇ τι ἄδικον) *Cl. Gronov.* iure ita. Firmatur casu *Sandocis*, quem *regium iudicem* *Darius*, ὅτι ἐπὶ χρήμασι ἄδικον δίκην εἰδικασε, in crucem tolli iussit, VII. 194. Scripsi μέχρι τούτου, sicuti cap. 21. Nam quae *Valla* et *Arch.* mox liberaliter offerunt, illis non utor. Cum *Al-dino* ἀνακίεται [l. 15.] secus habet: male *Stephanus* mutavit, quippe Ἰακὼν et genuinum, uti I. 14. et aliàs. WESS.

23. ἔγνημε τὴν ἐρωμένην) Nihil demuto. Atossam intelligit, indice Schol. Luciani, idque liquet ex cap. 88. huius Musae. Sororum Cambysis alteram, comitem in Aegyptum et deinceps uxorem, Libanius Antioch. pag. 543. et Or. XXXII. p. 668. d. Meroën indigetat, haud scio unde edoctus. WESS.

CAP. XXXII. 2. λέγεται λόγος) Placuit hoc ex membranarum. Τῆς περὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος, II. 135. et cap. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ λεγόμενος, etc. WESS. — Vide Var. Lect. et miraberis solum cod. Med. cum Aldo exhibentem: nisi hic, ut saepe alias, diligentiam Gronovii effugit codicis scriptura. S.

15. θρίδακα τὴν γυναῖκα περιτῖλαι) Remittimur ad explosum ἀποτείλας Musae Primae c. 123., ut περιτεῖλαι Med. stabiliatur. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut saepissime in mssis, confundentium. Iam, quod [l. 17.] est in Arch. et Vind. ἡ δασεῖα ἡ θρίδαξ ἐοῦσα, Herodoteum quodammodo redolet genium; prorsus autem, ubi δασεῖα foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est. Θρίδαξ ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, θρίδακίνη Atticorum; cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum Animadversiones ad Thom. Mag. Θρίδακίνη. WESS.

17. ἡ δασεῖα εἷη καλλίων) Interpretamentum videtur, quod in Codd. inventum a Galeo et Gronov. καλλίων: ab Herodoto scriptum, κόττερα περιτετλημένη ἡ θρίδαξ, ἡ δασεῖα ἐοῦσα (hoc e Codd. reciperem), εἷη ἀμείνων καὶ τὸν φάναι, δασεῖαν. Hoc in loco Ἀμείνων reddi potuit καλλίων, ut Ἀμείνων, κάλλιον Hesychio, non vice versa. Quam περιτετλημένην Herod. θρίδακα ἀπολελεμμένην dixit Epicharmus Athen. II. p. 68. F. VALCK. — Cur vero ἀμείνων hic alteri praefereamus, equidem non exputo. Epicharmus de lactuca loquitur cuius cauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [3. ἐώθει. Vide Adn. ad II. 68, 23. S.]

5. τὴν ἱρὴν ὀνομάζουσι τινες) Vulgus nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit Caus Senex in elegante commentario περὶ τῆς Ἱερῆς νούσου, cuius ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. WESS.

CAP. XXXIV. 7. περὶ ἐμείο ποιῶνται) Rarior pro-

nominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti *είο* cap. 9. etc. Contra ea *σιῦ* et *ἑμεῦ*, quod hic in *Arch.* et *Vind.*, creberrima. Vir Cl. Corn. de Pauw in Praefatione galeata, *Phrynicho* praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro *είο* et *μείο* scripsisse *σιῦ* et *μεῦ*: haec enim Dorica esse, non Ionica. *Etymologum* auctorem in *Ευτῖο* et *Phavorinum* in voce *Ἐγών* advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multo *Apollonius Dyscolus* in Excerptis est et apud *Salmas.* in *Solin.* pag. 591., ubi *Ἐμεῦ*, κοινὴ Ἰώνων καὶ Δωριέων. ἑμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον, ex *Homero*: cui *Pherecyden* et *Democritum* addit, quos omnes una cum *Herodoto* a scribis in his depravatos, etsi *Pavius* confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non inprobo *ἑμείο*, sicubi *Codicum* adest auctoritas, nec *ἑμεῦ*. WESS.

9. Φιλοινίη - - - προσκίεσθαι) Optime restituit *Gronovius*. *Herod.* I. 134. de Persis, οἶνῳ κάρτα προσκίεται. *Athen.* X. p. 433. B. Φίλωνός ἐστιν ὁ πρὸς οἶνον ἕτοιμος - - - Νέστωρ προσκίετο τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἶνῳ. Eandem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, *Seneca* de *Ira* III. 14. *Cambysem regem nimis deditum vino* (Φιλοινίη προσκείμενον) *Prexaspes* unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet; turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur. Ex *Herodoto* historiam sumsisse *Seneca* videbatur *Io. Hartungo* *Locor. Memorab.* *Decur.* II. c. 2, 20. VALCK.

11. Νῦν ἄρα με Φασὶ Πέρσαι) Hoc mssti repositum volunt, [scil. Πέρσαι cum *Ald.* et *Steph.* omiserat *Gronov.* codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.] estque opportunum. Post pauca [l. 16.] πρὸς τὸν πατέρα Κῦρον *Fragm. Paris.* ex Graecorum more. *Lucianus* *Tim.* cap. 42. οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα. *Plutarch.* *Solert.* *Anim.* p. 963. B. καὶ τοι τὸ μηδὲν ἐν τούτοις πρὸς ἐλέφαντα καὶ κάμηλον ἔντες. In quibus similibusque aliis πρὸς comparationi servit. Sed codex ille [verbum omittens] solitarius incedit, πρὸς τὸν πατ. τελέσαι Κῦρον *Reisk.* et *Abresch.* pro ὥστε τελέσαι accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum aequiparet. Namque ad patrem consummandum, quod pro *Laurentiano* adaequandum Latina [a *Gronovio*] acceperunt, obscurum et alienum est. WESS.

23. ἦσθη τε ταῦτα) ἀκούσας addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis laetatus est. Verbis ἦδυσθαι, τέρπεσθαι, χαίρειν, quaeque his significatum habent contrarium, ἄχθεσθαι, λυπείσθαι, χαλεπῶς φέρειν, sic solent adiungi participia. Soph. Philoct. 879. ἦδομαι μὲν σ' εἰσιδών. vs. 673. οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον. Diphilus Athen. II. p. 47. B. τέρπομαι γυμνοὺς ὄρων τοὺς ὀξυπείνους. Lysias p. 153, 6. ἀκούων ἡχθόμεν. Aeschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phoenice, Ὅστις δ' ἐμὶλῶν ἦδεται κακῶς ἀνὴρ. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 531, 34. τοὺς ξένους δυνατωτέρους τῶν πολιτῶν ποιοῦντες ἦδονται. VALCK.

Ibid. ἦσθη τε ταῦτα ἀκούσας) Occupavit veterem sedem ἀκούσας. In Musis ἦσθη (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnoldus Animadv. cap. 29. ursit vehementer) tertium sibi sociat casum, alibi quartum, imprudenter erudito iuvene negante. Menander in Legation. Excerpt. p. 135. ὡς ἦδεται καὶ αὐτὸς τὴν εἰρήνην: ubi τῇ εἰρήνῃ vir doctus. Sed Menandrum tuetur Aristophanes, Acharnensium principio ter ita locutus, et Scholia in Ἰλ. i. 77. WESS.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζειν αὐτὸν κελεύειν) Apud Senecam de Ira III. 14. Cambyzes intendit arcum, et ipsum cor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, *re c i s o q u e* (rectius scribetur, et respondebit aptius ad verbum Graecum, *re scissoque*) pectore haerens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, *satis-ne certam haberet manum?* At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere. Dixisse patrem refert Herod. Δέσποτα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δεκίω τὸν θεὸν οὕτω ἂν καλῶς βαλίσιν. Subdit istis Philosophus: Dii illum male perdant, animo magis quam conditione mancipium: κακὸς κακῶς ὄλοιτο, τῇ ψυχῇ μᾶλλον δούλος ἢ τῇ τύχῃ. VALCK.

11. ἐνεόντα τὸν ὀϊστὸν) Nulla τὸν ἰδὲν controversia turbasset, ni cam scripti movissent Codices. Τὸ βλήμα, cui supra locus, [l. 10.] H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, Thes. T. I. p. 666., deposuit et Euripides in Suppl. vs. 330. et Philo Iud. de Exsecrat. pag. 932. E. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambydis crudelitatem et turpem servilemque Prexaspis adulationem luminibus ornavit Seneca III. de Ira

c. 14. Ἐπίσκοπα, quod sequitur, [l. 15.] *Hesychius* Glossis inseruit, explicuitque *Clar. Io. Alberti* et *Cl. Salmasius* ad *Achillem Tatium* *Amor. Clitoph.* p. 578. WESS.

20. ὁμοία τοῖσι πρώτοις) In tanta scribarum discordia, promptus ad *Aldum*, haud iuste ab *H. Stephano* desertum, reditus fuit: caussam ad superioris libri cap. 57. produxi. Par sententia *Bergleri*. Fuit autem Persis in variis suppliciorum generibus recepta et sollemnis viventium crudelissima defossio, *Nostro* indice VII. 114., quam quidem ex *Abrahami*, filium divino iussu inmolaturi, exemplo derivans *Th. Hyde* *Reliq. Pers.* cap. 2. p. 30., a vero longe deflectit. Quantum enim distant inmolare et humi supplicii caussa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent Persae, nihil ad *Abrahamum*, quippe *Isacum* non inmolantem, quod variis nationibus inopia olim suasit religio. WESS.

CAP. XXXVI. 3. καταλαμβάνει σεωυτόν.) Bene στήν πινγunt *Pauw*, *Reiske*, *Abresch*, et ante eos *Valla*. ἀγαθόν τοι ex *Reiskii* correctione, aut ἀγαθόν τι, ut mssti, praestat. Notum est Latini poëtae *Triste lupus stabulis*. *Noster* διαβολή γάρ ἐστι δεινότατον VII. 10, 7. et plenius III. 53. φιλοτιμία κτήμα (aut χρημα, variant enim codices) σκασίον. Porro προμηθεῖη [l. 5.] dialecto debetur, uti II, 18. Scripserat ipse I. 88. καὶ κάρτα ἐν πελλῇ προμηθεῖῃ εἶχε. *Euripides* *Hecub.* 795., *Sophocles* *Philoct.* vs. 558. ubi προμηθείας contra *Atticorum* poëtarum morem, de quo copiose et docte *Valcken.* ad *Phoeniss.* p. 496. WESS.

12. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν etc.) Ironia in ὅς χρηστῶς frigebat admodum: melius est in bonae fidei codicibus; qui quoque [l. 14.] Ἀρᾶ ξεία, uti I. 205. 210. 211. Male vero de iussu κελεύων accipiunt; suasorem monitoremque requirit, sicuti supra πολλὰ κελεύων et passim alia. WESS. — Mihi nec aliena a *Cambyasis* persona videbatur ironia, et commode sibi mutuo respondere ista, ὅς χρηστῶς μὲν τὴν σεωυτῶν -- et, εὖ δὲ τῷ πατρὶ etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σεωυτὸν ὠλεσας etc. S.

18 seq. ἀλλ' οὐ τὶ χαίρων) Ex diversis ista lectionibus est genuina. Eadem verba legerat, e praecedentibus explenda, *Herodotus* in *Euripidis* *Oreste* vs. 1595. Supra I. 128. ἀλλ' οὐδ' ὡς ὁ Κῦρός γε χαίρησιν. *T. Hemsterh.* in *Miscell.* Obs. VI. p. 343. Formula, inquit, loquendi, quamquam in

speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque [coll. l. 12.] dici potuerat: 'ἄλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα τελεμήσεις λέγειν, sive συμβουλεύειν. In Messenicis Pausan. pag. 332. egregius ille patriae defensor Theoclus: 'ἄλλ' οὗτοι τὸν πάντα γε χρόνον χαίροντες καρπώσεσθε τὰ Μεσσηνίων. Vera vatem praedixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1293. ἄλλ' οὗτι χαίρων, ἦν τὸ δ' ὀρθωθῇ βέλος. Oedip. Tyr. 372. ἄλλ' οὗτι χαίρων, δὲ γε πημονὰς ἱρεῖς. Euripid. Orest. 1593. etc. WESS.

20. ἰδεόμεν ἐπιλαβέσθαι. Ταῦτα δὲ εἶπας etc.) Trium vocum in Med. et aliis defectus, absentiaque a Vallae libro vocabulorum ταῦτα δὲ εἶπας, esse quidpiam hic superflui manifestat. Si cum Gronovio adveniri Medic. libebit, orationis habitus Cambysem, ira praecipitem, exprimet haud male. Eum adi. WESS. — Tenuerat quidem Gronovius in contextu tria illa verba: sed in Notis haud incommode monuit, nervosiores esse istam brevitate, ἐπεὶ τοι καὶ πάλοι -- ἰδεόμεν. Εἶπας ἐλάμβανι etc. S.

33. οὐ καταπροιξέσθαι) Pro οὐκ ἀνατῆι vel οὐκ ἀτιμωρητῆι, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ προῖκα, Iones οὐ προῖκα, id est οὐκ ἀμισθί, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ καταπροιξέσθαι, non impune laturum. Miror cur in notis ad Equites Arist. sub Casauboni nomine vulgatis, dicatur illud Atticis scriptoribus familiare verbum; quod apud nulum, quantum recorder, invenitur nisi Aristophanem. Quin imo plebs Attica duntaxat transsumsisse videtur in quotidianas iurandi formulas illud Οὗτοι καταπροιξῆι. Non nisi a iurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita me Iupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὗτοι καταπροιξῆι τοῦτο δρῶν, aut λέγουσα ταυτί. vid. Arist. Vesp. 1357. Thesm. 573. Eq. 453. In eundem sensum apud Herodot. semper verbum iungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐ δὴ ἐμέ γε ὥδε λαβησάμενος καταπροιξεται: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participiū loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despiciatui habendi. Mulier indignabunda in Vespis Aristoph.

vs. 1387. οὗτοι, μὰ τὰ θεῶ, καταπροιζέει Μυρτιάς, *Berglerus* interpretatur: *Ita me divae ament, ut tu non impune illuseris Myrtiae*, et in Nub. vs. 1242. Scholiastes ad Eq. 453. optime cepit, οὐ καταγελάσεις μου χωρὶς ζημίας: adferens in eam rem *Herodotea* quaedam, et iambum *Arehilochi*, restituendum ex *Etymologo* p. 689, 3. Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροιζέται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte *Lycambes*. VALCK.

CAP. XXXVII. 4. ἐς δὲ δὴ καὶ τοῦ ἩΘ. τὸ ἱρόν) Longe hoc suavius ambitioso *Medic.* ὡς δὲ δὴ καὶ ἐς etc. Cui enim bono dictionis illud principium? Geminum vulgato est ἐσῆλθε δὲ καὶ ἐς τῶν Καβ. τὸ ἱρόν, quod consequitur. De *Pataicis Phoeniciis* [l. 6.] egregie, post *Scaligerum* et *Bochartum*, *Stanleius* ad *Aeschyli* vii. contr. Theb. vs. 214. In trirremium proris locatos *Noster* adseverat; ἐν ταῖς πρύμναις sive puppibus Scholiastes, nescio unde. An ἐν τῇσι πρύμναις suo in Codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absona, uti alias patefiet, adscripsisset saepe. Scholiasten *Suidas* solito more excerpsit, fortasse et *Hesychius*. Uterque *Pataicos* in puppe navium ponit, acriter correptus a *Io. Swintono*, *Dissert.* de Num. Samaritan. et Phoenic. p. 60., ubi *Sidoniorum* in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive *Pataicos*, ostentat. WESS.

8. ἐγὼ δὲ οἱ σημαίνω) Mutari *Aldinum* haud debuerat. Ex *Mediceae* scriptura [ὡς δὲ σημ.] τῷδε σημαίνω, illi declarabo, formavit *Abreschius*. Vide hoc I. 75. τὴν ἐγὼ - - σημαίνω: et IV. 99. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipo. Id adiungere alienum non erit, πνευμαίου ἀνδρὸς μίμησιν *Tob. Gutberlethum* de *Myst. Deor. Cabir.* cap. vi. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex conparatione cum *Vulcano*, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod πνευμαῖου in Graecis *Ezechiel.* xxvii, 11. sint viri membris torosis. Verum *Vulcani* statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, *Herodoti* ævo forma, quis docebit? nam πνευμαῖου ex *Ezechiele* nihil ad istos homunciones. *Aquila*, doctus interpres, sed verbum verbo reddere suetus, גמדין *Gammadim* Prophetæ, quia גמדין cubitus, πνευμαίου fecit, secutique Latini sunt, præbita multis errandi ac cavillandi ansa. WESS. — Qui primus ὡς pro ἐγὼ δὲ hic scri-

psit, eum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priore repetita; quae quidem hominem in Herodoti aliorumque graecorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debebat. S.

CAP. XXXVIII. 3. εἰ γὰρ τις προθείη) Haec et seqq. suum in Florileg. recepit Stobaeus Tit. περὶ Φιλαυτίας, pag. 190. Respicit, ut Herodoti plura, Sophista in Diss. περὶ Καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, in Fragm. Pythagor. p. 715. docens, non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia maiorum institutis iudicari, sicuti loquitur Corn. Nepos. Quibus ad-suevimus usu diuturno, natale solum, patriae leges, atque instituta maiorum, praë aliis pulcra videntur hominibus, ut naturae, sic receptarum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, Herodoto iudice, Cambysen argueret dementiae, quod Aegyptiorum sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις προθείη) Hoc locum merito tuetur, rei et sententiae unice congruens. Solent amanuenses utrumque modo litera auctius; brevius modo pingere, sed damno orationis. Exemplum dabunt Diodorus I. 2., Lysias Orat. de Caed. Erastosth. p. 12. cum nota Cl. Taylor, et Dionysius Halicarn. Ant. X. p. 662. A. et quae ibi Sylburgius. Si quem tamen Origenes, Stobaeus et mssti aliorum trahant, utatur observatis Gronovii. Hoc addo, [l. 7.] ἄλλον γε δὴ ex Origene et Arch. pristinam in sedem rediisse. WESS. — Gronovius, quum προθείη lin. 3. cum superioribus editis recte tenuisset, in Notis mendosum προθείη absurdus homo absurda ratione defendit. ἀνθρώποις, quod ead. lin. pro ἀνθρώποις in nostrum irrepsisse exemplum perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum putet; typhotetae erratum est, quod, ut passim alia nonnulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum caligantes fefellerat oculos, sed etiam iunioris in corrigendis specimenibus typographicis socii animadversionem effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

16. τοὺς καλεομένους Καλατίαις) Hecataeus nationis huius Indicae nomen eodem scribit modo apud Steph. Byz. in voce. At infra cap. 97. Καλαντίαι, sive ex msstis Καλλιστίας. Gentes, parentes suos vorantes, produntur plures.

Herodot. T. V. P. II.

D

Conf. *Sextum Empiric. Hypotyp. III. 24. p. 184. cum Fabricii observatis. WESS.*

22. Νόμον πάντων βασιλέα φήσας) *Pindari* petitum e carmine perditum dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post *Herodotum* *Plato* *Gorgia* pag. 484. v. atque hinc etiam criminandi *Platonis* arripuit occasionem *Aristides* in altera orationum, quas opposuit *Gorgiae* T. III. pag. 89. Meminisse debuerat *Sophista*, saepius in Politicis de Lege graviter disputantem *Platonem* ista tamen *Pindari* nuspiam alibi laudasse, praeterquam in *Gorgia*; hic autem non e sua vel *Socratis* sententia loquentem Philosophum, adversarium, quem refutat, *Calliclem* ista facere dicentem; ut et alia, a quibus *Machiavellus* et *Hobbesius* non valde dissentirent. *Pindari* locus, e Scholiis aliquando supplendus ab Editore, in *Platone* sic mea poterit opinione partim ex *Aristide* restitui: Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαίῳ τὸ βιαιότατον ὑπὲρ τὰτα χερί. Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλῆος, ἐπεὶ ἀπριάτας (nempe *Γηρυόνου* βόας ἀπήλασεν.) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspicio illā *Calliclem* atque alios etiam abusos, omissis, quae Poëta, laudator aequi bonique, his adiecerat vicina. Priora *Pindari* verba, Νόμος πάντων βασιλεὺς, aut his paulo plura, forsā e *Platone* petita, adhibuerunt *Chrysippus*, *Plutarchus*, *Dion Chrys.*, *Clemens Alex.* et *Iamblichus*, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius *Pythagoreis* *Lex aeterna naturae*, sive *recta ratio*, dicebatur πατὴρ καὶ ἡγεμὼν τῶν γεγραμμένων νόμων: atque amplissimi nominis honore dignus *Βασιλεὺς*, νόμος iisdem vocabatur ἔμφυχος. Talem humanis Legibus superiorem in sua civitate desiderabat *Plato*, qui hinc in *Politico* p. 294. A. ἄριστον, αἶτ, οὐ τοὺς νόμους ἰστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν, qualem isthoc dialogo, e fonte *Pythagorae* petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus optimum universi Regem Deum, τὰπεικῇ πρόσθεν ἡγεῖσθαι δίκης, ut loquitur *Euripides* in *Eclogis* *Stob. Grot.* p. 125. sive τῷ ἐπαικεί λεγομένῳ δικαίῳ τὴν αὐστηράν τῶν νόμων Φωνὴν παραμυθεῖσθαι: ut inquit *Sopater* in aureis illis de Magistratu bene administrando praeceptis, *Stob. Flor.* pag. 314. VALCK.

Ibid. Νόμον πάντων βασιλέα) Poëtae hoc scito nihil cele-

brius. Plutarchus, Aristides, Clemens Alex., Iamblichus, et hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum exscribere verba supersedeo: habent docti viri ad Clement. Strom. I. p. 427., Io. Iac. Wetsten. in S. Iacobi Epist. c. 2, 8. et Io. Alberti ad Hesych. Νόμος. Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. Herodotus intelligit mores longa adsuetudine valentes et dominantes, quantumvis pravos et inhumanos. Pindarus, si Platonem in Gorg. pag. 484. audimus, isto ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θανάτων τε καὶ ἀθανάτων voluit aliud, et quidem, aeterna lege immortales mortalesque constringi, cedereque adeo debiliores robustioribus, superioribus inferiores oportere. Refer huc elegantem Abbatis Fraguierii dissertationem, Histor. Acad. Inscript. T. III. pag. 165. WESS. — Consule Heynii Pindarum, Vol. III. P. 1. p. 76. et seqq. S.

CAP. XXXIX. 8. ξεινήν Ἀμάσι - - συνθήκατο) Sit-ne ξεινή Ionici sermonis, haereo. Πρωχίης, cum hac voce a viro Celeb. I. 80. compositae, ratio est diversior, sicuti εὐσεβήης, ἀληθής, στρατήης et similia. Unquamne φίλη Ionum ore φιλήη sonuit? Ξεινήν Herodoti Musae norunt duntaxat. Sed hoc, quum πολεμήϊα et ξυνήϊα (de quibus Eustath. in Hom. p. 233, 29.) [p. 177; 1 seq. ed. Bas.] poetæ non refugerint, urgere detrecto. Non placet ξεινήν - - βασιλεὶ φίλην συνθήκατο ex Med. et consortibus. H. Stephanus, nescio quo ex codice, φίλην Ἀμάσι - - συνθήκατο dedit, glossam receptae vocis ξεινής. Mediceus eandem, sed loco admisit alieno: Copulam si adiungas ex viri Cl. divinatione, decurret oratio utcunque, neque scopae erunt dissolutae. At quanto melius interpretamentum, tot a membranis damnatum, reciditur? Herodotea sunt, I. 27. καὶ οὕτω - - Ἰᾶσι ξεινήν συνθήκατο. Rursum II. 181. φιλότῆτά τε καὶ συμμαχίην συνθήκατο, etc. WESS.

[14. χιλίους τοξότας. Videri potest numerus iusto minor, praesertim si conferas cap. 45, 16. Monuerant etiam Reisk. et Larcher. S.]

Ibid. ἔφερι δὲ καὶ ἥγε πάντας) Callidum et iniquius Poly-cratis commentum Polyaeus describit I. 23, 1. ἔδοξεν εἶναι στρατηγικόν, εἰ κατάγοι κατὰ τῶν φίλων, ὥς εἰ ἀπαιτούμενα λαμβάνοιεν φιλοτέρους ἔξει· οὐδὲν δὲ λαβὼν, οὐκ ἂν οὐδ' ἀποδοῦναι δύνασθαι: sed verbis non usque quaque sanis. Steph.

Berglerus ex *Casauboni* coniecturis *εὐφροῖ καὶ ἀγοὶ τὰ τῶν φίλων*, ut *Herodoteis* congruant, adripit et defendit. *Lenior* et salubrior longe *H. Valesii* et *Masvicii* medicina est, *εὐ κατὰγοι καὶ τὰ τῶν etc.* si amicorum bona suos in portus deveharet. Κατὰγειν τὰ πλοῖα docte *Harpocratio* explicuit, κατὰγειν τοὺς ἐμπόρους et τὰ τῶν πόλεων *Valesius* ad istius *Lexicon* p. 43. et *Dounaeus* *Praelect. Demosth.* p. 184. Ceterum fratres *Polycratis* idem *Polyaenus Sylosonta* et Παντάγνωστον nominat. *WESS.*

CAP. XL. 5. "Αμασις Πολυκράτει) Graecorum studiosissimus literas forte dederit *Amasis* in Graeciam: *Polycrates* *Amasi Pythagoram* epistolā scriptā commendasse traditur *Diogeni Laërt.* VIII. 3. Sed quam velut *Aegyptii* Regis ad *Biantem* scriptam exhibet *Plutarchus* in *Convivio* VII. Sap. pag. 151. b. illa aequē censeri poterit *Amasis* epistola, atque haec apud *Herodotum*, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου νομβέτημα designata *Maximo Tyr.* XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens *Amasis*, ac si *Solonem* audiisset in aula *Croesi* verba facientem. *Mihi*, inquit *Amasis Herodoti*, nimia felicitas tua non placet, τὸ θεῖον ἐπιστάμινω ὥς ἐστὶ φθονερόν. Eiusdem *Solon* I. 32. se dicit ἐπιστάμενον τὸ θεῖον πᾶν ἐὼν φθονερόν. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat *Amasis*, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος: omnium finem respiciendum *Solon* monebat, πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδείξας ὄλβον ὁ θεὸς πρόβριζους ἀνέτρεψε. Qui *Solonis* illud cum *Croeso* colloquium, hanc etiam confinxit *Epistolam*, *Herodotus*; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiae cursum orationibus interiectis sibi libenter patiuntur ab historicis Graecis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus haec in parte posset *Siciliensis Diodorus*, si per *Messenios Cleonin* et *Aristomenem*, *Nicolaum* et *Theodorum Syracusanos*liceret. *VALCK.*

Ibid. ὧδε λέγει) Nihil simplicius et per Orientem olim probatus hac in epistolis et regum edictis formula. Ὁροσ της Πολυκράτει ὧδε λέγει, cap. 122. huius *Musae*. *Xerxes* in *Thucyd.* I. 129. ὧδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Περσῶν. *Rabsaces* ad *Hierosolymitanos* II. Reg. cap. XVIII, 31. כה אמר מלך אשור, τὰδε λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sicuti IX. 140. Μαργδάνιος τὰδε λέγει. Quam dictionis simplici-

tatem H. Steph. et G. Raphelius inlaudatam noluerunt, WESS.

8. τὸ θεῖον --- ἐστὶ φθονερὸν) Veriorem huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. Wesseling. supra p. 15. [ad I. 32, 6.] Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θεῖον Deum esse ultorem, φθόνον vindictam divinam, vulgo dictam. νέμεσιν, Quos Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque φθονερός. Talis Croeso videri poterat, quando hunc ἔλαβε ἐκ θεοῦ νέμεσις μεγάλη lib. I. c. 34. vid. finis libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus, Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ νέμεσις dicebant, vel οὐ φθόνος: vid. Iac. Elsner. in Iacobi Ep. IV, 5. προσκυῶ τὴν Νέμεσιν, sive τὴν Ἀδράστειαν, Bergler. ad Alciphr. p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sophoclis Philoct. 773. Ἴδου, δίχου παῖ, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυπον, Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatuſ esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populi-que Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incommodo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In eiusdem lib. X. c. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam vereri, ne cui Deorum nimia iam in se, et constantior, quam velint humanae res, videatur. Diodor. Sic. XIII. 21. προσκυνοῦντες τὴν Τύχην, μηθὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων πράττει. XI. 92. τὴν Τύχην καὶ τὴν Νέμεσιν τῶν θεῶν ἐντρέψασθαι. Superbiae atque arrogantiae vindex in talibus vocatur non tantum ἡ Νέμεσις, ἡ Ἀδράστεια, ὁ φθόνος, ἡ Τύχη, sed et ἡ Δίκη, ὁ Θεός, sive τὸ θεῖον. Aristidi T. II. ed. Iehb. p. 436. Νέμεσις καὶ Δίκη dicuntur οὐκ εἶναι μίջω τῆς φύσεως φρονεῖν, (supra hominis fortunam se efferre:) ἀλλὰ ραδίως μικροῦς ἐκ μεγάλων ποιοῦσαι. Id ipsum ὁ θεὸς facere dicitur Iasoni Thessalo Xenophontis, Ἑλλ. VI. p. 350, 9. Conf. Κυρ. Παιδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223, 3. Nicias in Thucyd. VII. 77. εἰ τῶ θεῶν ἐπιφθονοὶ ἐστρατεύσασιν, ἀποχρώτως ἥδη τιμωρήμεθα. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

11. ἡ εὐτυχίῳ τὰ πάντα) Paulo post ista sic scripta recte leguntur, et c. 43. Hic in aliis etiam invenietur Codicibus ἡ εὐτυχίῳ τὰ π. quod praebent Stobaeus p. 583, 14. et Epistolarum Gr. Editio quae nomen praefert Cuiacii, tum margo Steph. et Valla. Perverse Reiskius corrigere tentabat μὴ εὐνυχίῳ. Herodotus, Homerum suum imitatus,

scripsit: βούλομαι --- τὸ μὲν τι εὐτυχεῖν τῶν πραγμάτων, --- ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα. Huius quidem in istius modi locutionibus voculae μᾶλλον, et magis, omissae exempla, saepius e Graecis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirunt Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, μᾶλλον verbo βούλεσθαι saepius adiecit; neque loci recorder, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. ἡμῶς δίκαιον ἔχειν τὸ ἔτερον κέρως, ἢ περ Ἀθηναίους: quale hoc Plauti Rud. IV. 4, 70. Tacita bona est mulier semper quam loquens; quaeque dedit ad Livii lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα) Verissime Stobaeus et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si οὐκ aut μὴ εὐτυχίων, quae et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit Cl. Pauw. Quod autem [L. 13.] ex Medic. in hanc Amasidis epistolam inmigraverat, ὅστις ἕτερος οὐ κακῶς, minor placere potuisse, quippe sententiae hic nullius, et multo magis cavillationes, ad ἐς τέλος vellicandum sparsas. Ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν huius libri c. 125. inconcussum manet, et ἐς τέλος κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος futile et nulli rei habebitur? Eis τέλος, tandem, aut παντελῶς, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. WESS.

CAP. XLI. 3. τὴν ψυχὴν ἀσθεῖν) Non puto, ἀσθενῆσαι [quod Gronovio placuerat,] τὴν ψυχὴν dixisse Graecorum quempiam. Ἀσῶν et ἀσῶσθαι saepe Hippocrates de fastidio et tristitia: ἀνιάται καὶ ἀσῶται παρὰ καιρὸν, Morbi Sacr. p. 209. quae repetuntur, sed hinc sumta, in Fragmento περὶ Μανίας p. 1286. Theognis vs. 659. [665. ed. Brunck.] Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα: ne crucia mentem difficilibus. Iterum versu 983. [967. ed. Br.] ὅταν τὸν θυμὸν ἀσθεῖης, ubi tristi fueris animo. Debentur Theognidis haec Georg. Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. WESS.

5. σμαράγδου μὲν λίθον ἱούσα) Plinius, de gemma Nat. Hist. XXXVII. c. 1. Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romae, si credimus, in Concordiae delubro; cornu aureo Augusti dono inclusam. Sequitur Solinus, "uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac aemulatur in re Pausanias VIII. 14. p. 629. et Tzetzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum Teleclis filium perhibentes, qui Rhoeci filius aliis; uti Dio-

doro extremo libro primo. P. *Leopardus* Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. WESS.

Ibid. ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλέους) In msto *Galei*, patriis nomen perverse scribitur: *Telecle*m duobus in locis *Pausanias* adfirmabit lib. X. [c. 38.] p. 896. et VIII. [c. 14.] p. 629. ubi haec respicit Herodotea: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαράγδου σφραγίδος, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυραννήσας ἐφόρει τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῆς (lege αὐτῇ) περισσῶς δὴ τι ἠγάλλετο. *Rhoecus* istis in locis *Pausaniae* memoratus, amicus *Theodori*, filiis suis indidisse videtur nomina *Teleclis* et *Theodori*: atque hos esse suspicor *Diodoro* lib. I. c. 98. aliisque memoratos: vid. P. *Wessel.* ad *Diod.* et *Franc. Iunius* in *Catal. Artif.* p. 210. VALCK.

CAP. XLII. 3. ἤξιόν μιν Πολυκ.) Excidisse μὲν iusta *Reiskii* suspicio foret, si φέρων δὴ mssti ignorarent. [In *Animadverss.* editis nihil ad hunc locum *Reiskius* adnotavit.] *Valla* liberius χωρήσαντος δὲ οἱ τοῦτου a ianitore permissus expressit: nam συγχωρήσαντος δὲ οἱ τοῦ πυλουργοῦ in schedis offendisse, si quidem nullum in *Arch.* et *Vind.* talis scripturae vestigium, ad credendum difficile est. Χωρεῖν et προχωρεῖν de feliciore successu *Musae* amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. WESS.

12. μέγα ποιούμενος ταῦτα) Rapitur animus in partes, hocce retineat, an *Arch. Vind.* μεγάλα ποιούμενος, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit II. 121, 4. τὴν κεφαλὴν μιν κόπτεσθαι μεγάλα βοῶντα. Habet *Polyaenus* VII. 10, 8. p. 629. καὶ μεγάλα ἀναγελάσας. Poëta Ἰλ. v. 282. ἐν δὲ τε οἱ κραδίη μεγάλα στέργοισι πατάσσει. Tum *Euripid.* *Androm.* vs. 188. οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα. Quae dictionem satis adfirmant. Egit Cl. d' *Orvillius* super eadem ad *Chariton.* lib. VII. p. 595. WESS. — Variare orationem amat *Noster*: quare facile credas, placuisse nunc ei μέγα in sing. cum plurali ταῦτα construere. Praeterea credibilis est, μέγα hic a nonnullis in μεγάλα mutatum esse, quam vicissim. S.

19. οἷα καταλελάβηκε) Unā literā verbum auctius hic non spernerem: τὰ ποιήσαντά μιν οἷα καταλελάβηκε, quae facienti qualia sibi accidissent: exempla praebet *Portus* in u. Alibi λελάβηκε et καταλελάβηκε recte leguntur apud *Herod.* III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. [nunc 60.] Flexus est

Ionicus. Pherecydes Laërt. I. 122. νοῦσός με καταλελαβήκει, προτρελάβηκας habet *Eusebius Stobaei*, p. 309, 48. ubi γενόμενος mutandum est in πενόμενος. Λελάβηται frustra quaeras in *Euripidis Bacchis*, designatis in *Bibl. Coislin. p. 482. Archimedes in Arenarii fine*, [qui Χαμμίτης graece inscriptus] τοῖς μεταλελαβηκότεσιν opponit τοὺς μὴ κεκοινηκότας τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat εὐπίστα φανησιῖσθαι: sic enim scribendum est pro φανήτειν, ut λαμφεῖσθαι pro λαμφεῖν ὃ δὴ, in *Ocello Lucano Stobaei*, *Ecl. p. 45, vs. 2. VALCK.* — Apud *Stobaeum*, neglecta dialecti ratione, λήφεισθαι edidit *Heeren T. I. P. I. p. 424.* ut est in ed. *Galei p. 514. S.*

Ibid. οἷα καταλελαβήκει) *Stabiliunt κερωρήκει, ἀναβεβήκει, ἐξευρήκει, et innumera alia, de quorum apud Ionas flexione Etymologus p. 386, 28. Mox [l. 20.] ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα.* Sic enim plenius alii. *Thucydides I. 129. ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀνέπετίθει αὐτῷ.* Vide *Suidam in Ἐπιθείς et Ἐπιθήσειν, et ad lib. V. 95. WESS.* — Qui in proxime praecedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluum esse et ex πάντα temere repetitam existimavit *Benedictus*, non vidit τὰ ionico more pro ἃ poni; quae si abesset vocula, luxata foret oratio. *S.*

20. γράψας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε) Reddi debet: tradidit epistolam in Aegyptum perferendam, sive traditam misit in Aegyptum. Commodum *Harpocration in Ἐπιθέτους ἑορτάς λέγειν*, inquit, ἦν εἰθισμένον, Ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν, *Cratinum* excitans testem et *Demosth. pro Chrysippo: postrema Suidas et Etymol. omiserunt.* In *Demostheneis illud non invenerat H. Vales.* olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἐπιστολάς ἀπέδωκε αὐτοῖς, ὧς ἡμεῖς (ego et frater:) ἀπέδωκαμεν: nam dubium erit nemini, quin ex *Harp. corrigendum sit ὧς ἡμεῖς ἐπέθήκαμεν*, [sic recte ed. *Raisk. p. 915.*] quas nos tibi in Bosphorum deferendas dederamus. Supra p. 540, 11. venit εἰς τὸν Βόσπορον *Phormio* ἔχων ἐπιστολάς, ὧς δίδωκε αὐτῷ ἀπενεγκεῖν τῷ παιδὶ τῷ ἐμῷ, παραχειμάζοντι ἐκεῖ. Contractam loquendi formam *Pausanias* explicuit IV. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Graecos exemplar *Aristocrates* ἐγγράψας βιβλίῳ καὶ τὸ βιβλίον ἐπιθείς τῶν οἰκτῶν σιδίσσῳ πρὸς Ἀνάξανδρον ἀπέστελλεν ἐς

Σπάρτην: paulo post scribendum putem τὰ ἀντιπεπταμένα, quae dici quoque possent ἀντιπεπιθειμένα. Vid. Harpocr. in Ἀντιπεπιθήσιν et notas ad Thom. Mag. in Ἐπίθηκά τινι ἐπιστολήν. VALCK.

CAP. XLIII. 8. τοῦδε εἶνεκα) τοῦδε δὲ εἶνεκα Abreschius, neque inconmode. [Vide Var. Lect. et conf. VIII. 85, 11.] Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κήρυκα πέμψας τὴν Φιλίαν ἀπείπατο, δῆλον ἐποίησεν, ὅτι καὶ ἰδάκρυσεν, εἰ προῦλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν. WESS.

CAP. XLV. 2. ὑπὸ Πολυκράτειος) Non intercedo, quo minus haec deleantur; quamquam tales περισσολογίαι in Musis geminae conplures. Ἐν Καρπάθῳ [L. 4.] Laurentius in Carpathio mari rectissime: nihil certe est cur ἐν Καρπαθίῳ reperisse eum putemus cum Corn. de Pauw. Tritum dicendi genus viri Cl. Perizonius, Gronovius, Dukerus abunde declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii I. 81. χρόνῳ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις -- τοῦ τρίποδος εὐρέθεντος ὑπὸ τῶν αἰλίων, h. e. in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν scripsit sect. 31. Strabo de Caesaraugusta II. p. 246. B. [p. 162. D. ed. Cas.] ἢ ἔφαμεν ἐν τῷ Ἰβήρῳ ἰδρῦσθαι: ubi vir magnus ἐπὶ τῷ, scriptore in praecedentibus praeunte. At idem I. p. 64. c. [p. 38. A. ed. Cas.] οὔτε γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ οἰκοῦσιν τινες Αἰθίοπες, mare nostrum sive mediterraneum non accolunt Aethiopes. Sed manum, quod dici solet, de tabula. WESS. — Conf. ad II. 163, 7. notata. S.

14. Πολυκράτεια παραστήσασθαι) Laxius est, ad expellendum. Thucydidis καὶ πολιορκία παρεστήσαντο Schol. recte explicant ἰδούλωσαν, I. 98. et 124. Suidas in Παρίστῃ ex Procopio, ut opinor, ὧν τὰ μὲν βία ἤρει, τὰ δὲ ὁμολογία παρίστατο. Is certe Bell. Vand. I. 3. ἐπεὶ οὐδὲ βία, οὐδὲ ὁμολογία -- παραστήσασθαι οἷός τε ἦσαν. Lege Schol. in Sophoclis Oedip. Colon. vs. 909. et Cl. Wasse Addend. Thucydid. p. 667. WESS. — Conf. III. 13, 9. S.

20. ἣν ἄρα προδιδῶσι οὗτοι) Vallam, cuius Latina durant, [si eum redeuntibus aliis prodidissent,] legisse hic προίῳσι aut πρόσάγωσι, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro contentus, ut nec vulgato. De Laurentio omnia alia pronuntiare debeo; in schedis Arch. discrepantia nulla, nulla

in *Vind.* quibus *Vallam* simillimas versasse constat. Προδιδῶσι πρὸς τοὺς etc. idem est, ac *inita proditione transfugiant.* [Conf. V. 113, 3 et 5.] Congruit ἐβουλεύοντο ἐκλιπῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης, VI. 100. et de Thespiensibus αὐτῶν ἐκλειπομένων ἐς τὴν Πελοπόννησον: quibus citra talem ellipsin tenax gratia non perseverabit. Mox [L. 21.] *Suida* duce et genio sermonis αὐτοῖσι νεωσκόισι amplecti libuit. Vide ad *Librum* superiorem c. 46. WESS.

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα) *Nervos* *Laconico* dicto *Med.*, prorsus sine auxiliatore, incidit, proptereaque vituperium, non laudem meritis. Si *Plutarcho* fides, responderunt *Samiis* *Lacones*, τὰ μὲν πρῶτα ἐπιλελάθαμεν, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμεν, διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιλελάσθαι, *Laconic.* *Apophthegm.* p. 232. D.; quorum postrema *Spartanam* fortassis breviloquentiam dedecorant, reliqua pondus addunt atque auctoritatem scripturae *Codicum Arch.* et *Vind.* defenduntque probantem. WESS.

7. τὸν θύλακον ἀλφίτων δέσθαι) Quod aliunde *Steph.* [in ora] enotarat, e *Med.* recepit *Gronov.* Melior meo iudicio vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δέσθαι, aut, quod hic praetulerim, τόνδε: nempe δεικτικῶς, huncce, quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere, atque adeo tacendo dicentes: Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θύλακῳ. Illud τόνδε et τουτονὶ sic in primis comoedia frequentat. In *Aristoph.* *Nub.* vs. 1145. τουτονὶ πρῶτον λαβέ: *Bergler.* istum saccum farinae prius accipe. *Schol.* θύλακον ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ. Vulgatur in *Av.* 443. Μῆτ' ἐρχίπειδ' ἔλκειν, μήτ' ὀρύττειν. *Xo.* Οὐτὶ που τὸν, οὐδαμῶς. Quibus non est ignota comoediae petulantia, Τόνδ' οὐδ. scribendum esse fatebuntur. Neque in *Comicis* tantum *Tragicisque*, sed et in *Oratoribus* et *Historicis* multa pendent ab actione animo repraesentanda. Exemplo sit notum illud, quod perhibent statuae monumenti *Sardanapali* inscriptum: Ἔσθαι, πίνει, παίζει, ὡς τὰλλα τοῦτου οὐκ ἄξια: apud *Athen.* XII. p. 530. c. qui ad τοῦτον recte scribit, τοῦ ἀποκροτήματος ἔοικε λέγειν: cetera huius non facio, digitorum crepitus nimirum: quae leguntur alibi, istius τοῦτου sunt interpretamenta: vid. ill. *Bouhier Diss. sur Sardanapale* p. 384. Ista prostant in *Append. Vatic. Prov.* p. 312. τὸ ἐφιστὸς τῷ μνήματι ἀγαλμα, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας, πεποιήται ὥστ' ἀναπελχοῦν

φοῖς δακτύλοις: corrigo: ὡς τινα ἀποτελοῦν ἤχον τοῖς δακτύλοις. [At vide Suidam in Σαφδαναπ. et in Ἀναποληκοῦν, quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatione in Küsteriana Suidae editione temere praetermissum est; tum confer Hesychium voc. Ἀπελήκησεν et Ἀπολάκημα: intelligesque nimis violentam et arbitrariam esse emendationem a Viro doctissimo propositam, satisque fuisse ὥστ' ἂν ἀποληκοῦν corrigere, coll. H. Steph. Thes. voc. Λακκῖν.] Eadem hac opera in Schol. ad Arist. Ran. vs. 944. γρύζοντας οὐδὲ τοῦτ': emendari poterit, εἰκὸς αὐτὸν ἀποκροτοῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ, οὐδὲ τοῦτ': vulgatur ἀπρακτοῦντα. VALCK. — In nostra ad h. l. Var. Lect. sunt nonnulla parum accurate posita. Primum monere debueram, τὸν θύλακον iam ab H. Steph. in ora fuisse adnotatum. Tum imprudenti exciderat, ut scriberem „ἀλφίτων delevit Schaeß.“ pro eo quod volueram. debueramque „θύλακον, inde a Gronov. vulgatum, denuo abiecit Schaeß.“ Denique magis distincte docere debueram, nostrum cod. F. tenere quidem θύλακον δι' αἰφροντες, sed dein dare ἔφασαν τὸν θύλακα ἀλφίτων δέεσθαι: atque ita fortasse ipse Herodotus, variare amans verborum formas, scripserat; a recto casu ὁ θύλαξ. S.

9. τῷ θυλάκῳ περιεργάσθαι) Frustra H. Stephanus ad haec adhaesit, mutila arbitratus. Diogenes, luxum Socrati exprobrans, περιεργάσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ καὶ τῷ συμποδίῳ, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud Aelian. Var. IV. 11. Non alia Laconum sententia. Samii panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν θύλακον ἀλφίτων δέεσθαι. Id Spartani dictum nimiae loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex Sexto Empir. est lib. II. adv. Mathemat. [§. 23.] p. 293. ubi Chiorum legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiae frumento repulsam Lacedaemone tulisset, κενὸν θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν δέεσθαι, prorsus ut Samii, adiungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀδολίσχην, tanquam nimis garrulum. ἀποχράντως γὰρ κενὸς διεχθεὶς ὁ θύλακας ἐσήμνηε τὴν τῶν Χίων αἰτίαν. Sic Sextus. WESS. — Nempe sic utique Sextus, respiciens quidem (ut videtur) hunc Herodoti locum, sed fallente memoria Chiis tribuens quod ille de Samiis narrat, interpretatus est Spartanorum responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud Aeliam. l. c. Σωκράτην περιεργασθαι οἰκίδῳ καὶ συμποδίῳ καὶ βλαύταις, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuisse Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque τρυφῆσαι, delicatulum fuisse) quod domunculā, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus cavere potuerat et supersedere debuerat: sic τῷ Φυλάκῳ περιεργάσθαι (scil. αὐτῷ) non significat satis fuisse ostensum panarium, aut (ut H. Steph. latine vertit) illos panario supervacuam orationem adiecisse; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario, panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hoc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem Schneider accepit in Lexic. voc. Περιεργάζομαι. At haec quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo, panarium sive saccus) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, σάτων δέεται; nil opus fuisse adiecto vocabulo ὁ Φύλακος. Satis caeteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos brevilloquentiae gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὕτω τιμωρεῖται) Recte restituit Gronov. pro οὐκ ὅτι e Med. cui plures forte Codd. suffragabuntur. Vellem praeterea praeberetur: οὐκ οὕτω τιμωρῆς δεόμενοι Σαμίῳσι ἰσχυρατεύοντο, ὡς τίσασθαι βουλόμενοι, non adeo Samiis, ut vindictae sumendae cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent iniuriam sibi illatam. Apud Plutarch. [de Malign. Herod.] T. II. p. 859. c. dixisse feruntur Lacedaemonii, ὡς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωρούμενοι Σαμίους ἰσχυρατεύσαντο. Auxilium alteri ferre in iniuria propulsanda dicitur τιμωρεῖν, ἀμύνειν, et ἀρήγειν [τινί]: sed τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι, et ἀλέξασθαι, [τινά] significant sibi illatam vindicare [in altero.] Illud Herodoti haud tritissimum, οὐκ οὕτω --- ὡς βουλόμενοι, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e

p. 206, 24. p. 350, 15. [III. 120, 18. VI. 61, 3.] et p. 368, 46. [VI. 108, 14.] οὐ κατὰ εὐνοίην οὕτω, ὥς βουλόμενοι. VALCK.

10. καὶ ζώων ἐνυφασμένων) Haec redarguunt *Pliniana Hist. Nat. VIII. 48. Plurimis vero liciis texere, quae Polymita appellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Vossii coniecturas de Iudaeis Alexandrinis, talis ὑφαντικῆς auctoribus, et monstra fabulosaque animalia, cuiusmodi erant Cherubini et Seraphini, ut scribit, intextentibus; ad Catull. p. 196. Ars enim in Aegypto Alexandria multo vetustior, et, quae Iudaeis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista huius non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace Amasidis, Minervae sacro, lib. XIX. cap. 1. [sect. 2, 2.] et Aelian. Nat. An. IX. 17. in quo Ἀμασιν ex ἄτμασιν praeclare Trillerus extudit. WESS. — Ζῶα in pictura, textura, et sculptura, non solā animalia dici, sed cuiuslibet generis figuras et imagines, iam saepius monuimus. Vide ad I. 70, 5. et ad I. 203, 11. S.*

CAP. XLVIII. 6. παιδῶν τριηκοσίους etc.) Inmanem hanc crudelitatem *Plinius Nat. Hist. IX. 25. et Diogenes I. 95. oblitī non sunt; de nobilium numero puerorum nihil. Plutarchus et mssti in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. WESS. — Conf. Valck. ad c. 49, 7. S.*

[13. ἐργόντων Κορινθίων) Nil variant, quod sciam, libri: sed fere non dubito τῶν Κορινθ. scripsisse *Herodotum. S.*]

19. ἐς τοῦτο δὲ οἱ ἐγένετο) Literis duabus repetitis legirim: ἐς τοῦτο τόδε σφι ἐγένετο, ἐς δὲ οἱ Κορινθιοί, τῶν παιδῶν οἱ φύλακοι, οἴχοντο. Si correctioni favent codices, ut favere videtur ms. Arch. tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. ἐς τοῦτο δὲ τόδε ἐγένετο) Vulgata ἐς τοῦτο δὲ οἱ excusatione caret: τοῦτο δὲ σφι, ne sententia labaret, *Reiskius reposuit; ego msstos sequor Arch. et Vind. diversas codicum scripturas edentes. Quod autem [CAP. XLIX. 2.] φίλα ἦν iidem mssti mutatum ierunt, non laudo. Herodotea sunt φίλα ποιεῖσθαι, εἰρηναῖά οἱ ἦν, et consimilia. WESS.*

CAP. XLIX. 5. εἰς ἀλλήλοισι διάφοροι ἰόντες ἰωῦτοῖσι) Praeferunt haec insoliti quidpiam. Est, cui placet ἰόντες οἱ αὐτοὶ h. e. αὐτοὶ, quamvis iidem sint, quippe ex Corinthiorum metropoli et eius propago, me non invidente. *Herodotus II. 7. ἔστι εὐρέα Αἴγυπτος ἐοῦσα ὑπὲρ. Iterum IV. 46. ἀλλὰ φερέομαι ἰόντες πάντες ἕως ἰπποτοξόται:*

tum V. 95. αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. Alia prudens negligo. De tempore deductae in Corcyram coloniae, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. XVIII. a Corinthiis occupata est: cuius quidem sententiam dum ill. Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusae isthic initia describuntur, nulla Coreyrae. Strabo VI. p. 414. [p. 269. D. ed. Cas.] Echecratem, Corcyrae conditorem, comitem Archiae, colonos Syracusas deducendi, adiungit sub Olymp. XI.; Timaeus vero in Scholiis Apollonii Rh. IV. 1216. sexcentis ab eversa Troia annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba eius bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si Echecrates, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod Timaeus significat; certa manent, quae de Corcyraeorum et Corinthiorum inimicitiiis hic produntur. Adde antiquissimum tota Graecia navale praelium hos inter pugnatum apud Thucydidem I. 13. WESS.

Ibid. εἰς ἀλλήλοισι etc.) Nota quidem graeca locutio, διάφοροι ἐνύγχανον ἔοντες: sed nondum exputo, quid sibi velint ista: εἰς ἀλλήλοισι διάφοροι ἔοντες ἑωυτοῖσι. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, ἔστι -- εὐῶσα, ἢ -- ἑών, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 237, 15. 20: 268, 26. 278, 5. [IV. 46. IV. 147. et 175.] Lib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, τοὺτους, inquit, ἀνδρωθέντας, αὐτοὺς τε ἀδελφεοὺς ἔοντας, λέγουσι διαφοροὺς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς αὐτέων ἀλλήλοισι. Ad istam rationem si hic legeretur, νῦν δὲ αἰεὶ, ἐπεὶ τε ἔκτισαν τὴν νῆσον, εἰς ἀλλήλοισι διάφοροι, ἔοντες ἑωυτοῖσι συγγενεῖς, vel ὁμογενεῖς, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera Corcyraei cum Corinthiis eiusdem fuere generis atque originis participes, Corinthiorum quippe coloni; sed, quae maioribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientes bella gessere cum Corinthiis, vicinis Atheniensibus discordiam foventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide Var. Lect. et conf. III. 108, 4 seq. et Adn. ad I. 122, 4. S.

7. ἐπ' ἐκτομῇ) Sardes misit τῶν πρώτων Κερκυραίων τοὺς

παῖδας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse παῖδας τρη-
κοσίων ἀνδρῶν τῶν πρώτων: ubi rectius τρηκοσίους videtur le-
gisse Plutarch. II. p. 859. F. Hic et in seqq. narrata Dioge-
nes Laërt. adtigit I. 94. et 95. ubi notat Menagius. VALCK.

CAP. L. 6. Προκλῆς) Sic omnes. Th. Gale ex Arch.
Πατροκλῆς eruit, deceptus linea, qua προκλῆς in codice or-
natur: habet eandem Περίανδρος, et, quae propria dicun-
tur, nomina. Diogenes I. 100. et Athenaeus XIII. p. 589. F.
tyranni nomen parili modo scribunt; Pausaniae II. 28.
Πατροκλῆς est, frequentissima utriusque tituli ex compen-
diariae scriptionis lege conmutatione. WESS.

16. τέλος δέ μιν περιθύμως ἐχόμενος) Quod edebatur περι-
θυμῷ ἐχόμενος docti viri per tmesin dissectum censuerunt:
mihi περιέχισθαι creberrime se in Musis obfert, nusquam,
quod quidem recordor, tali usu. Περιθύμως dabit Aeschylus
Choëph. 38. Περιθύμως (quod in Arch.) ἔχων Noster II. 162.
et ὀργῇ ἐχόμενος I. 141. etiam Procopius Bell. Goth. I. 10.
qui quoque c. 7. καὶ θυμῷ πολλῷ ἥδη ἐχόμενος, et c. 18. θυμῷ
μεγάλῳ ἐχόμενος: tum, quod paulo audacius, cap. ult. θυμῷ
τε πολλῷ καὶ κραυγῇ ἐχόμενοι. WESS. — Cum περιθύμως
stare ἐχόμενος non potest: ἔχων oportebat, ut II. 162, 25.
Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura περι-
θυμῷ, quemadmodum apud Poëtam Iliad. v. 119. ὑμῖν δὲ
νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι: et ibid. 206. τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων
ἐχολάβη: sive cum Schaeef. περί retracto accentu pingere
malueris, περί θυμῷ ἐχόμενος, ut περί idem ac περισσῶς va-
leat, quomodo talibus in locis apud Poëtam scribere do-
ctiores Editores consuerunt. S.

CAP. LI. 14. ἀπελαυνόμενος ἀν' ἡῖς) Eleganter ἀν' ἡῖς Cl.
Reiskius. Quid si ἀν' istud παραπληρωματικὸν sit, ut profecto
paullo superius est? [De usu particulae ἀν' cum indicativo,
in re quae subinde fit, vel identidem fieri solet, vide Herman.
Adn. 286. ad Viger. et, quem is laudat, Brunck. ad Sophocl.
Philoct. 290. Caeterum conf. Var. Lect. ad h. l.] Porro ἐπ'
ἐτέρην τῶν ἐταίρων vitiose scriptum Cl. de Pauw censetur:
nam sodalium, inquit, aedes si adiisset Lycophron, non re-
cepissent eum, quia Periandri erat filius, sed quoniam amicus
et sodalis: praestare ἐπ' ἐτέρην τῶν ἐτέρων. Sic ille, argute ma-
gis, opinor, quam solide. Sodalium, τῶν ἐταίρων, abesse non
potest mentio. Ceterum a Periandri edicto Oedipi verba

ap. Sophoclem Oed. Tyr. 547. μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα, non abirent multum, ni uberiores ea quae sequuntur, sanctionem conplecterentur. WESS.

CAP. LII. 16. εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνει) Hesychius: Ἐναντιότης, ἔρις καὶ Ἐναντίοι, ἀλλήλοις ἐρίζοντες: hoc si verum est, ἐναντίοις hic scribi potuit pro ἐρίζουσιν: εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐναντίοις ἐγγόνει, ἐξ ἧς ὑπεψήην ἐς ἐμὲ ἔχεις. Suum sic tegit irati crudele facinus Periander, qui uxorem Melissam interfecerat, ὑπὸ ὀργῆς βαλὼν ὑποβάθρῳ, ἢ λακτίσας τὴν γυναῖκα ἔγκυον οὖσαν, ut scribit Diog. Laërt. I. 94. Quid Periandrum crudelem reddiderit narrat Parthen. περί Ἑρωτ. Παθῆμ. c. 17. VALCK.

Ibid. ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνει) Fuit qui ἐν οἰκίοις emendaret: neque enim αὐτοῖσι, si ad ἀγαθὰ referatur, consistere posse. Hoc verum quidem. At ἐν αὐτοῖσι, modo tacitum πρήγμασι intelligatur, bene procedit. Reiskio ἐν αὐτοῖσι, aut αὐτοῖσι idem est atque ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, si quae calamitas nobismet ipsis contigit. WESS. — Reiskius, in editis Animadv. adsentiens Wesselingio, ἐν αὐτοῖσι his in rebus, hoc in negotio interpretatur. Mihi prior eiusdem interpretatio probata est; ita tamen ut ἐν αὐτοῖσι intelligam apud nos, in familia nostra. IV. 97, 19. habemus ἑωυτοῦ εἶναι idem valens ac ἑμεωυτοῦ. conf. Var. Lect. VII. 28, 5. Pro ἑωυτ. vel ἑαυτ. vero haud raro nudum αὐτ. ponitur: sic II. 143, 19. αὐτοῦς valet ἑωυτούς: et II. 162, 25. αὐτῷ i. q. ἑωυτῷ. Atque etiam III. 85, 5. αὐτῶν haud obscure notione ἡμῶν positum videtur. S.

19. ὅσῳ φθονέεσθαι κρέσσον etc.) In celebri hoc et passim cunctis probato dicto si qui ex Stobaeo ὅσον praeoptaverint, non repugnabo. Brevius κρέσσων οἰκτιρῶν φθόνος Pin-darus extr. ode I. Pyth. WESS.

30. ἰόντα αἰτιώτατον) Perbrevis exstat apud Diogen. Laërt. I. 100. epistola Dorica, velut a Periandro scripta ad socerum Proctem, cuius pars sic vulgari debuerat: Ἀμῖν μὲν ἀκούσιον τῆς δάμαρτος τὸ ἄγος τὸ δὲ ἐκὼν, τῷ παιδὶ ἦν ἀπὸ θυμοῦ με ποιήσας, ἀδικεῖς. ἢ ὦν, παῦσεν τὰν ἀπηνειαν τῷ παιδὶ, ἢ ἐγὼ τὸ ἀμυνέμαι. Pro τοῖ Dorismus τὸ, id est σὶ, postulabat. Uxor cadaver Epidaurum ad Proctem misisse videri posset e Pausania Periander, qui Melissae quoque μνημα prope Epidaurum invenit II. [28.] p. 177. VALCK.

CAP. LIII. 6. οὐκ ἐνεώρα) Tot schedis obluctari temerarium censeo, eoque magis, quod dictio *Herodoti* genium spiret. Εἰ γὰρ ἐν ὧρων τοῦτο ἐν ὑμῖν scripsit lib. VIII. c. 140, 2. et I. 38. οὔτε ἄλλο - - παριδὼν τοι. Ex *Medic.* οὐκ ὦρα finxit docte οὐ νόον ὦρα *Reiskius*, quo uti non licet. **WESS.** — Frequenter verbo ἐνορᾶν utitur *Noster*; sed constanter ita, ut accusativus aliquis verbo iungatur. Quare nudum οὐκ ἐνεώρα utique videri poterat nimis abrupte hic positum: at nimirum e praecedd. intelligendum, οὐκ ἐνεώρα αὐτὸν δυνατόν ὄντα τὰ πράγματα ἐπορᾶν. *S.*

6. τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων) Nomen iuveni, quod hic signatum non est, *Nobil. Palmerius* Exercit. p. 15. ex *Aristotelis* Politic. lib. V. 12. Gordium, cuius filius *Psammetichus* Periandro successerit, indidit. Verum Gordius ille, sive *Gorgias* potius, Periandrum non agnovit patrem, sed fratrem, utpote *Cypselo* progenitus. *Plutarcho* utor teste et auctore, *Conviv.* VII. *Sapient.* p. 160. **WESS.**

[8. ἀνακρίσιος) Commodius utique ἀποκρίσιος videri poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc habet emendationis e librarii alicuius ingenio adlatae. *S.*]

14. ἡ αὐτὸς σφε ἀπελθὼν ἔχειν) Illa σφεῖα saepe dixit *Herod.* forsā et hic, ἡ αὐτὸς σφεῖα ἀπελθὼν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule κατελθὼν. Duo memorarat puella, τὴν τε τυραννίδα ἐς ἄλλους πεσεῖν, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφορηθέντα, imperium, et bona paterna, quae sic in Attico quoque foro dicebantur. **VALCK.** — Σφε, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτήν, αὐτό: itaque h. l. ad οἶκον referri potest, et cap. 52, 18. ad συμφερέν. Sed non solum singularis numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud *Poëtam*, *Iliad* λ'. 111. et γ'. 265. *S.*

15. Φιλοτιμία κτῆμα σκαιόν.) Nihil verius: at *Periandri* *Lycophron* non φιλότιμος, sed erat φιλόνηκος et pervicax. Quandoquidem tamen nimia φιλοτιμία et φιλονεικία vitia sunt adfinia, sic ut saepe iungantur φιλότιμος ἄγαν καὶ φιλόνηκος, quin dici nonnunquam videtur veteribus φιλοτιμία, quae propria potius adpellatione vocanda esset φιλονεικία, nihil et hic novandum censerem; si scripti libri vulgatae lectioni concinunt. Hanc praefert et *Stobaeus* Tit. XXIII. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur *Herodoteae* *Periandrines* egregiae sententiae, nisi fallor, e ποῦ *Herodot. T. V. P. II.*

tis expressae. Primam harum Sophocli debet Herodotus, postremam, τυραννὶς χρῆμα σφαλερὸν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἐρασταὶ εἰσι, forsā Euripidi. Euripidea Stobaei p. 343. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντροθεν τοξεύεται Δεινοῖς ἐρῶσιν, ἥς Φυλακτίον περὶ: sic scripta retulit Grotius in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἥς posuerit. Πέρη commutetur in πέρ, id est πάτερ, frequens in fine senariorum Euripidae. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντροθεν τοξεύεται
δεινῶς ἐρῶσιν, οὗς Φυλακτίον, πάτερ.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt. VALCK.

16. Μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ) Melior hic ordo et probatio. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ὅταν θίλωσιν ἰᾶσθαι κακὰ. Apollon. Rh. IV. 1081. σχιδόνθεν δὲ κακῷ κακὸν - - ἀκαιομένη. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. [Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀτύχημα τὸ ἀτύχημα ἰώμενη.] Libanium, Io. Chrysostomum, Palladium, Proclum, ipsumque Thucydid. V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. Προτιθέασι, quod sequitur, dialectus, et ἀπίβαλον Stobaeus, mssti, atque usus rata habent, WESS.

28. Περιανδρὸς ἐστέλλετο εἰς τὴν Κέρκ.) Male Laurentius Periander Corcyram ipse veniebat, iuvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucydid. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nullum tota Graecia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Iul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et praelium in annum eiusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus, Periandri pater, necdum Corintho, Bacchiadis obpressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe memini, Ampl. Bouherium in cclx. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contingerit An. Per. Iul. 4150. quo, si Diogeni Laërtio et Euse-

bio credimus. Periander rebus humanis dudum exemptus erat. At hinc ab eo. Satis est, egregie a Thucydide firmari, inimicitias Corcyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS. — Verbum στελλέσθαι subinde quidem latine redditur *proficisci, iter facere*; nec vero id satis adcurate. ἐστάλη quidem *profectus est* significat; sed στέλλεται, *ad iter se instruit*; et ἐστέλλετο, *ad iter se instruebat, proficisci parabat*. S.

CAP. LIV. 4. ὑπερέβησαν) Reliqui sua in sede, haud inconmodum ἐπέβησαν Arch. et Vind. arbitratus. Sic IX. 69. ἐπέβησαν Ἀθηναῖοι τοῦ τείχεος. [ὑπερέβησαν significat, *ultra illam turrim eos iam penetrasse*.] Cur mox ἀπηλάσθησαν et ἐπισπόμενοι, quod Portus coniiciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. WESS. — ἐπισπόμενοι quidem unice verum est, at ἀπηλάσθησαν non deterius quam ἀπηλάθησαν. vide Var. Lect. c. 46, 1. et Adnot. ad I. 168, 7. S.

CAP. LV. 7. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγερόμενον) Quae sequuntur, δήμου γὰρ τούτου ἦν, huius enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem Corinthum vocant. Δῆμον sive demum dicamus, seu oppidum, sive curiam, singula Ciceronis adfirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi pagi vel oppida minora dicebantur δῆμοι: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti pagi δῆμοι, et singulorum cives, in suam singuli veluti curiam transscripti, curiales et δημόται. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum δῆμον, sive popularem regiminis formam. Ea de re sortedicam aliquando explicatius in Diatribe de demis Attices; in quibus eandem nominis rationem fuisse iudico, atque alibi locorum; et in hac ipsa Pitana, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanae civitatis imperio parentibus. Erat Archias Herodoti demo Pitanaes, et Lacedaemonius. Videtur autem illo familiariter usus Herodotus, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc avi huius Archiae collaudandi captasse occasionem: fecit

idem in aliis. Verum hac etiam in parte a *Thucydide* diversissimi ἢ *Ἡροδοτου διαθεις εν ἄκασιν* ἦν *ἰπαικῆς, καὶ τοῖς ἐγαθοῖς συνηδομένη*, ut vere civis eius iudicabat *Dionysius*. VALCK.

8. δῆμον γὰρ τοῦτου ἦν) Nulla status his foret controversia, ni mssti et *G. Corinthus* dissentirent. *Schedae Vind.* et *Arch.* longius, me iudice, aberrant: in *Corintho*, ut passim editur, est, quod inprobo. *Aldus* vulgaverat Anno MDXII. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγενόμεν δῆμον τοῦ ἦν, ἀντὶ οὗ ἦν, vitiose citra dubium. Si scripseris, αὐτὸς ἐν *Πιτάνῃ* συνεγενόμεν, δῆμον τοῦ ἦν, videbitur *Herodoteum*. Ita *Corinthus* certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus iuvenis *Gisb. Koen*, cui *Corinthis* de *Dialectis Eclogas*, culte tractatas, brevi debemus, examinabit. De *Pitanae* δῆμῳ ad *Eurotam Laconico Gronov.* et *Io. Meursius Miscell. Lac.* IV. 9. WESS.

12. ὑπὸ Σαμίων εὔ.) Malui msstos plures sequi. Fateor; publice contumelatos bene (εὔ) plerumque fuisse sepultos; an semper, ignoro. Sane εὔ publicae sepulturae amplius quoddam decus addit. Vocula ipsa saepe orationem terminat in *Herodoto*, cap. 82. monitore *Gronov.*, in *Peri-ctiones* *Fragm. ap. Stob. pag. 488.* αἰνῶσι ταῖς γιγνομέναισι εὔ. Ego vero non ambigo, quin ταφῆναι *Noster* nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. *Eustath.* in *Homer.* p. 519, 41. WESS. — Adde *Adn.* ad I. 130, 8. et ad II. 121, 11. S.

CAP. LVI. 5. λόγος ὤρμηται, λέγεται) Aptè nexa haec non sunt: saltem λέγεται γὰρ etc. Praestaret ὤρμηται λέγεσθαι, *Πολυκράτεια* etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος ὅδε ὤρμηται λέγεσθαι: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim *μαλίβδου, Acl. Dionysio* ap. *Eustath.* in *Homer.* pag. 1340, 30. [p. 1469, 20. ed. Bas.] obtemperans, amplexus sum. Vid. ad *Diodorum* lib. II. [c. 10.] pag. 125. WESS. — Quae causa λέγεται γὰρ maluerit *Vir* doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret haec particula. Nec vero ad λόγος ὤρμηται quidquam desideratur: sic sane et φάτις ὤρμηται ait, VII. 189, 7. fama exiit, emanavit, fertur. Caeterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, quae aliàs elliptica usum esse vidimus *Nostrum*: quod si enim contuleris loca a nobis in *Adn.* ad I. 58, 7. adlata, intel-

liges, ex more Nostri citra sententiae damnum omitti h. l. verbum λέγεται potuisse; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ὤρμηται idem ac λέγεται valere. S.

8 seq. ταύτην πρώτην στρατηγήν etc.) Egregius, nimius tamen, Medic. est in Λακεδαιμόνιοι Δωριείς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. Arnaldus Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiae nascitur genus. Primam fuisse signat, ut eiusmodi in Asiam expeditionum initia constarent. Finxi praeterea στρατηγήν ex coniectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissimam praestat. Praeivit quaedam ex parte Editor Genevensis. WESS.

Ibid. ταύτην πρώτην - - - Λακεδαιμόνιοι Δωριείς) Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατηγήν: sic enim scripserat: perperam Gronovium obliterasse vocem πρώτην, monuerat G. Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati iam ante Spartani rebus se miscuerant Asiaticis, Herod. I. cap. 152. sed haec prima illorum erat στρατεία, vel ἔξοδος, in Asiam. Imitator Herodoti Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. [5.] p. 292. ταύτην, inquit, Λακεδαιμόνιοι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίους ἔξοδον ἐποίησαντο. Scientem historiae Graecae neminem sanequam offenderent alibi Λακεδαιμόνιοι Δωριείς: sed hoc in loco Lacedaemonios e proximis notissimos nemo requireret, si Δωριείς in Codicum nominarentur contextu, voce Λακεδαιμόνιοι in marginem reiecta. Alia longe res est in his Atheniensis Euphemi apud Thucyd. VI. 82. Imperio recusamus esse subditi ἡμεῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἴωνες ὄντες, Πελοποννησίοις, Δωριεῦσι, respondentis ad ista Syracusani Hermocratis, cap. 80. ἐπιβουλεύμεθα μὲν ὑπὸ Ἴωνων, αἰεὶ πολεμίων, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Apud Pausan. VII. pag. 537. bellis Persicis Achaei Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίουσιν ἡγεῖσθαι. Hoc nominis honore superbi praesertim Heraclidae Spartani se libenter Δωριέας nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis per contemptum Ἴωνας: vid. Thucydides p. 323, 72. 426, 51. 450, 46. 482, 21. 483, 66. 520, 56. Propter ista horumque similia, plerique tanquam Herodotea hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιωτῶν μάλιστα ἐπλούτεον) Quod Corinthus hinc adfert κατ' ἀρχαῖς νησιωτῶν etc. unde acceptum, iuxta cum illis scio, qui ignorant: est quoque inutile. Siphniorum metalla et pecuniae veterem abundantiam, (nam seriore aevo nihil illis tenuius,) ex Nostro, Suida et Phavorino in luce S. Bochartus posuit de Phoenic. Colon. lib. I. 14.; quibus accedere Pausanias, Siphniorum apud Delphos thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. pag. 823., obportune potuerat. WESS.

11. εἰ αὐτοῖσι) In Gregorii de Dialectis libro msto legitur: ὡς αὐτοῖσι τὰ παρεόντα ἀγαθὰ etc. Si qui forte Codd. adfirmarent, illud ὡς considerari mereretur; pro πᾶς, quomodo, Tragicis aliisque frequens. Siphniis datum oraculum soli debemus, opinor, Herodoto, quo iubentur Φράσασθαι ξύλινόν τε λόχον, κήρυκά τ' ἐρυθρόν. Huius ξυλίνου λόχου fieri potest, ut Themistocles fuerit recordatus, dum Delphici vatis τεῖχος ξύλινον civibus ille suis utiliter interpretabatur: Φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum, significans animo considerare, saepius etiam notat considerata cavere, φυλάξασθαι. Apud Plutarch. T. I. pag. 597. c. et T. II. pag. 399. n. Φράζο δὴ Σπάρτη, -- Μὴ σθένος ἀρτίπιδος βλάβη χωλὴ βασιλεία. Vates Diopithes in Xenoph. Ἑλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη, φυλάξασθαι τὴν χωλὴν βασιλείαν: utrumque iunxit in Agesilao Plutarch. I. p. 612. E. εἶλοντο χωλὴν καὶ πεπηρωμένον, ὃ παντὸς μᾶλλον αὐτοῦ; ἐδίδασκε Φράζεσθαι καὶ φυλάττεσθαι τὸ δαιμόνιον. Deo Delphico rectius obscundassent Spartani; nam egregius Imperator Agesilaus immoderato in Thebanos odio suaeque dominandi cupidine patriam pessumdedit. VALCK.

CAP. LVIII. 6. αἱ νῆες ἦσαν μιληθεῖες) Grammaticis si fides manet, ἰακόν erit τὸ νέες ex Vindob.; in Musis, quod supra admonitum, mira valet inconstantia, nullā scriptoris culpā. Naves μιλητοπαρεῖς Homeri versibus celebrantur: μιληθεῖες qui adpellarit, novi neminem. Eustathius de conpositis ex ἀλείφω huiusmodi, διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν οἷον ἀ ν η λ ι φ ῆς καὶ, ἢ μὴ ἀλιφεῖσα πίσση, καὶ πισσαλιφῆς, ἢ πεπισσωμένη: in Odyss. p. 1561, 8. [p. 260, 45. ed. Bas.] Paria Etymolog. p. 61, 5.; quorum quidem ex scito μιλητηλιθεῖες levi opera fingentur. Mihi Arch. μιλητηλοθεῖες vehementer blandiuntur. Ξηραλοφείν, μυραλοφείν suppetias ferunt. WESS.

CAP. LIX. 2. Ὑδρεάν τὴν ἐπὶ Πελοποννήσῳ) Praeclara Arch. et Vind. laus ex instaurata insula. Θυρέα, *Thyrea*, in mediterraneis Argolidis et Laconicae finibus, in numero insularum locum capessivit nunquam, neque potuit. Venit in ditionem ea post acre certamen, de quo I. 82., Spartanorum; a quibus humanissime Aeginetis exulibus contributa fuit colenda et habitanda, *Pausania* auctore lib. II. c. 29. et 38. Nihil proinde iuris in eam Hermionensibus. Contra ea, ut Cl. *Askew* belle animadvertit, *Hydrea* insula e regione Hermiones in sinu Saronico situm habebat; eodem *Pausania* Corinth. cap. 34. p. 192. testificante. Est quidem in *Steph. Byz.* Ὑδρεά, νῆσος πρὸς τῇ Τροιζίνι, sed stabilit insulae posituram: vicinae enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemptam Troezeniis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροιζίνι in *Stephano*, quoniam eius in civitatis potestatem devenerat. **WESS.**

5. Ζακυνθίους ἐξελοῦντες) Omnes ita. *Herodoto* solemnia sunt ἐξελῶντες, ἐξελῶν, ἐλῶν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad quam formam et hic ἐξελῶντες scripsisse, credibile est. Eadem Jo. *Piersoni* sententia ad *Moerid.* pag. 146. **WESS.** — Potuerat ἐξελῶντες scribere, sed et ἐξελοῦντες probum. Vide nostram *Var. Lect. S.*

8. τῆς Δικτύνης) Sic omnes, etiam *Valla*. Δικτύνην, *Dictynnam*, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud *Mediobarbum* ΔΙΚΤΙΝΑ: in *Cornuto* Nat. Deor. c. 34. [pag. 230. ed. Gal.] Δίκτινα et Δίπτυνα. Multa de ea *Diodorus* V. 76. et ill. *Spanhemius* ad *Callim.* Hymn. in Dian. vs. 295. **WESS.**

10. καπρίους ἔχ. τὰς πρώτας) *Prorarum* insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, *Scaliger*, *D. Heinsius*, *Stanleius*, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat *Iungermannus* ad *Pollue.* I. 83. Nam *Καπρίους* Arch. et Vind., nisi lapsus offendentis fuerit calami. non intelligo. **WESS.**

12. ἔγκοτον ἔχοντες) *H. Stephani* praeiudicio, *Prolegom.* Edit. Secundae, ἐν κότον ἔχοντες scribendum ubique: solum verum esse κότον ἐνέχειν ex lib. I. c. 18., quod per *imesin*, ut *Herodoti* plura, disiunctum ἐν κότον ἔχειν prae-buerit; ἔγκοτον praeterea in adiectivis locum semper ha-

bere. Ego vero bene reminiscens ἔγκοτον στόγος Aeschylī Choëph. vs. 391. et Homeri κότον ἔχειν, Ἰλ. α. 82., in viri doctissimi iudicio non acquiesco. Vetant Scholiastes, Timaeus, et Suidas, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τουτέων δὴ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον: et IX. 109. ταύτη οὐκ ἔχε ἔγκοτον: in quibus tmesi nulla occasio. WESS.

CAP. LX. 2. εὐρέος τε ὑψηλοῦ ἐς πεντ.) Gronovium, semper in Medic. proclivem, nihil hic demutasse, [scil. non abiicisse vocab. ὄρυγμα, vulgo olim post ὑψηλοῦ insertum.] mirum accidit. Verissima sunt, quae amplectimur. ὄρυγμα ex insecutis insertum imprudenter fuit. Iustum praeterea τούτου τὸ ὄρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia Cl. Reiskii suspicio. WESS. — Vide nostram Var. Lect. S.

6. διὰ παντός δι' αὐτοῦ) Fossa erat ἀμφοτέρωθεν, duplici instructa ore. Quare διὰ παντός non aliud vult, ac per eundem montem et iuxta priorem fossam [sive in illius medio] excavatam fuisse alteram, quae aquae ductus vicem praeberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquae ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat: nam τριπλοῦν Vallae et Codicum manifesto aberrat. Mecum faciunt Cl. de Pauw et Reiskius. Ὁρώμενται, etsi ὄρενται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. Musae primae, atque alias. Placuit quoque ὀχετεύμενον διὰ σωλ. ex codicum consensione. WESS.

CAP. LXI. 4. τῶν οἰκίων μελεδωνόν) Servari οἰκίων μελ. potuerat, ni Scriptori placuisset prius. Μελεδωνόν τῶν οἰκίων cap. 63. et ἐπίτροπον τῶν οἰκίων cap. 65. fuisse Magum scribit. Mitto perpetuam in his librariorum aberrationem. Conf. I. 109. Recte Manasses in Annalibus, Οἱ τῶν δαμώτων φύλακες τῶν βασιλείων Μάγοι, de his fratribus. WESS.

13. ὁ μάγος Πατιζέθης) Notabile Pass. codicis ex Dionysio Milesio Scholion ob diversam nominis Magi scripturam. Κατιζέθης Zonarae ex Herodoto, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus Ian. Rutgersius Var. Lect. I. 8. et III. 10. Vallae Latina, tanquam ambigua, Stephanus olim in Voc. Herodoti Recensione castigavit. Et erant sane, tametsi quadam tenus congrua Arch., non bona. WESS.

16. προσέρντα -- ὡς Σ. ἀκουστία εἶη) Quando paulo legitur inferius, οἱ κήρυκες προηγόρευον ταῦτα, lectio Cod. Arch.

abilici debuerat a Galeo, non tentari. [Scil. pro mendoso προελθόντες, quod Arch. hic habet, „forte προσελθόντας“ adnotaverat Gal.] De praecone praesertim frequentata προειπείν, προαγορεύειν, προειρύν, significant proclamando edicere vel denuntiare. Προειπείν quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Macart. p. 607, 83. in errorem induxit S. Petitem in Legg. Att. pag. 623. Scribi debuerat: προειπείν τῷ κτείναντι: et apud eundem Dem. p. 647, 98. ὀνομαστὶ μὲν οὐδενὶ μὴ προαγορεύειν, τοῖς δεδρακόσι δὲ καὶ κτείνανσι. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur πρόρρησις et προαγορεύσις. Herodoti Magus edici iussit exercitui, ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἶη. Sophoclis est in Elect. 340. τῶν κρατούντων ἰσὶ πάντ' ἀκουστέα. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et I. 86. οὗς οὐ παραδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις ἔστιν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακρίνεται, - ἀλλὰ τιμωρητέα ἐν τάχει. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitatio forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀπομν. II. p. 430, 27. quo modo θεραπευτέον τοῦ θεοῦ, τοῦς φίλους εὐεργετητέον, τὴν πόλιν ὠφελήτέον. Ab utraque distant Herodoteum, οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, et similia. VALCK.

CAP. LXII. 4. ἐν Ἀγβατάνοισι) Stephanus Byz. haec Herodoti ista in Voce advocans, sic iubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. I. c. 98. Quae autem Syriae illa *Ecbatana* sive *Aghbatana*, decernere non stricte queo. Memorat Iosephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβάτανα in Galilaeae tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus videntur. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam *Ecbatana* dictum. Id huc pertinere, probabile est. WESS. — De hoc Syriae oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

10. οὕτω μοι) Perplacet: Οὕτω μοι διεπρήξατο τό τοι προσέδικα πρῆγμα; ita-ne mihi rem executus es, quam tibi iniunxeram? Sic ista dum vertebat *Valla*, οὕτω se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. *Vallae* versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies

minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit Zonaras, decerni nequit. Quod infra legitur, [l. 13 seq.] οὐ - - - τι - - - ἢ μέγα ἢ μικρόν, (conf. pag. 327, 4.) [V. 106, 14.] significans nihil prorsus, frequentatur apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

18. νεώτερον κακὸν ἀναβλάστη) νεώτερον κακὸν qui dixerit, novi neminem: novi qui κακὸν vel κακὰ ἀναβλαστῆν et ἀναφύεσθαι eodem sensu posuerint; plurimos autem, qui pro κακὸν per εὐφημισμὸν scripserint νεώτερον: ut adeo, si κακὸν omitteretur in Codicibus, ex interpretamento fluxisse videretur. Pausan. IV. p. 367. οὐδὲ ἐκ τῶν Μεσσηνίων - - ἐγένετο οὐδὲν ἐς αὐτοὺς νεώτερον: idem illud sic adhibuere Herod. V. 19. 35. et 93. VIII. 142. Thucyd. p. 85, 34. Euripid. Rhese vs. 590. Aristoph. Ἐκκλ. 338. Λέγειν τι νεώτερον est in Eurip. Or. 1531. ut in Platonis Protag. pag. 510. μήτι νεώτερον ἀγγέλλεις; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γε. Insidiis alteri struetis res novas moliri, νεώτερα βουλευῶσαι dicitur Herodoto I. 210. cuius est in lib. VIII. c. 21. ἦν τι καταλαμβάνη νεώτερον τὸν πεζόν. Huius vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, εἰ ξυμβήσεται τι ἄλλο, secundum Schol. εὐφημότατα ἠνίκατο τὴν ἥταν. Solà quoque voculὰ τὶ mala quaevis bellica designantur in Eurip. Phoen. 642. καὶν τί σοι πόλις γένηται. VALCK.

Ibid. νεώτερον ἀναβλαστῆσαι) Quod in verbo ausus sum, schedae excusabunt; excusabunt etiam κακὸν in exsilium actum, a Vindob. et Valla merito proscriptum. Νεώτερόν τι ποιῆν habet V. 19. et aliàs, expressum κακὸν non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicinia mutationem subiisse, fuisseque primitus, uti Codd. praeeunt, νῦν ὧν μοι μεταδιώξας τὸν κήρυκα ἐξετάζειν παρ' ὅτεν etc. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. σὺ δέ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι. Sunt, quae iuvare possunt, et alia. Hoc celare iniustum foret, glossatorem S. Germani ἐτάζειν hic reperisse. Sic enim Ἐτάζειν τὸ ἐξετάζειν, Ἡρόδοτος I'. WESS.

CAP. LXIII. 6. αὐτὸς τοι Σμέρδις) Vere libri veteres: labat ceteroqui oratio, quod Reiskium non latuit. Ἐς ὅψιν, postulantibus msstis, cur recusarem, nihil erat. ἔρχεσθαι εἰς ὅψιν praebebit Diodorus, φαίνεσθαι εἰς ὅψιν alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. WESS.

17. ὁ ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος) Recurrit c. 67.

et IX. 94. Singulare et rarum Pollux habuit: itaque plures, tanquam emblemata, ornandae orationi inseruerunt. Tale Iamblichi ἵνα μὴ καὶ ἑτέρα τις τοῦ τῆς Σινωνίδος ἐπιβατεύουσι ὀνόματος apud Phot. Biblioth. p. 248. [ed. Rothom.] Procopio, aemulatori Herodoteo, mire arrisit: οὔτε τοῦ ὀνόματος ἐπιβατεύεται ἤξιωσεν, Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25., tum Vandal. I. 11. etc. WESS.

CAP. LXIV. 8. τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ) Corrigitur τῇ ἀπὸ πέντε ὀνομαστικῇ occurrente: verum ἀπάσῃ, summā totāque, recte erit, sicuti docti norunt monentque. [Iterum c. 65 extr. ἀπέκλειε πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ πρῆξιν. Conf. Lexicon nostrum Polyb. voce Πᾶς, num. 3.] Maiorem movet litem [l. 11.] τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης, sive, ut Gronov. in Latinis, *fungus vaginae gladii*. Est-ne summa an ima vaginae pars? Eustathius et Grammaticorum plures prius optant et τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους interpretantur: quibus favet Porfus. Contra Pavius, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, μύκητα esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca. Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Graecorum priscos non explorata est cognita, potior tamen Criticorum caussa. Similitudo μύκητος, *fungi*, manubrio gladii propior est, quam extimae vaginae. Nicandri praeterea Alexiph. vs. 103. μύκης ὅθι κάππεσεν ἄρπης vaginae extrema indicare nequeunt; bene Schol. μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλεῖον τὴν θήκην. Eadem Etymolog. p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero Plutarchi de Flumin. p. 63. ἐξέπεσεν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης: illis enim nihil ad hanc rem clarius. WESS.

11. τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης) Eustathio, ubi excitat Herodotea, in Ἰλ. β'. pag. 219, 27. μύκης minus accurate fuisse dicitur ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους. Cautius Zonaras Ann. IV. pag. 127. n. ipsa transscripsit Herodoti verba, τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἐξέπεσε. Recte, credo, definitur ab aliis τὸ κατακλεῖον τὴν θήκην τοῦ ξίφους: fungo namque cadente Cambysis acinaces vagina fuit nudatus. Loca Grammaticorum collegit Abr. Berckel. ad Steph. voc. Μυκῆναι. Huius non meminerat historiae interpretes Pausaniae, quem huc respexisse minime dubito I. [c. 28.] p. 70. λέγεται καὶ ἄλλα τῶν ἀψάχων αὐτόματ' ἐπιθεῖναι σὺν τῷ δικαίῳ τιμωρίαν ἀν-

δράπαις· ἔργον δὲ κάλλιστον καὶ δόξῃ φαιερώτατον ὁ Καμβύσης παύσχετο ἀκινάκης. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: τί γὰρ Καμβύση καὶ Ἀθηναίοις ἦν πρῆγμα; [Perspecte ista Pausaniae graeca sic gallice reddidit nuperus doctus Interpres: et l'exemple le plus célèbre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.] Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII. pag. 623. Poenum deceperat Iupiter Ammon nomine Λαβύσης: Cambysen Latona, nomine Ἐμβατάνων. Figura ex ambiguo coelestibus istis valde fuit adamata. VALCK. — De vi vocab. μύκης videndus omnino Schneider, Animadv. in Nicandri Alexiph. vs. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adiiciendum Hecataei fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Créuzero prolatum in Historicor. Graec. antiquiss. Fragm. pag. 77. S.

14. ὡς οἱ καίριῃ ἔδοξε τεύεσθαι) Laurentius male vertarat. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Exercitat. p. 16., non neglectis Syriae Echatanis. Non repeto causas, quibus Ἀγβάτανα ex msstis restitui. [Vide supra, ad cap. 62, 4.] Iosephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. WESS. — Ad καίριῃ intelligi πληγῇ, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 16. ὑπαραιρημένου) Sive cum Reiskia scribendum ὑπαραιρημένου, seu ὑπεξαριρημένου, Smerde submoto, vel sublato: hoc praebet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus in Ἀραιρημένος nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. ὑπαραιρημένου) Gronovii coniecturam firmat Pass. codex. Παραιρημένου, ut plures schedae hic et cap. 126., praesidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et eius Scholiaste, quem Suidas descripsit, [item ex Polyb. I. 9, 6.] nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret aptius. WESS.

[27. οἰκιστῶν) In nostro exemplo ante π iota operarum errore irrepsisse, non est quod moneam. De vocali antepenultima syllabae notare debeo, editos quidem libros omnes ω longum tenere; recte illos quidem hactenus, quoniam ob divulsam in duas vocales diphthongum π praecedit brevis syllaba. Codex vero ms. F. (nescio an consentientibus aliis) et h. l. et V. 5, 8. breve ν habet, ne is

quidem male, nempe omissis utrobique super *η* (quo pacto ille constanter diphthongum *η* pingit,) punctis diaereticis. At altero loco, V. 5, 8. editi omnes ante *Schaefer*. et *Borh.* *οικνηότατ.* praeferunt, brevi *ο* utentes, simul tamen diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

35. *ἀπαιρεθῆναι*) Membrae hoc desiderant, scriptore consentiente. Paullo ante, *δέσας μὴ ἀπαιρεθῶ τὴν ἀρχήν.* Rursus I. 69. *ὡς ἀπαιρεθίσαν ὑπὸ Σαμίων.* Denique III. 126. *ὑπὸ Μήδων ἀπαραιρημένους τὴν ἀρχήν.* WESS.

40. *μὴ ἀνασωσαμένοισι δὲ τὴν ἀρχήν*) Et hoc, iisdem postulantibus, iustum est. Vide c. 75. Diras, quas rex inprecatur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit *Gronovius*: geminae Teiorum sunt in *Antiq. Asiatic.* p. 98. *Edm. Chishull*; longe vero dirius in *Israëlitas*, ni saperent, carmen *Deuteron.* xxviii, 16. etc. WESS.

41. *τὰ ἐναντία τούτοις ἀρτομαί*) Ista *Sophoclis*: *καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχεμαι θεοὺς Μὴ τ' ἄρσεν αὐτοῖς γῆν ἀνίεναι, τινὰ Μὴ τ' οὖν γυναικῶν παῖδας*: ex *Oed. Tyr.* 277. forte respexit *Herod.* qui lib. VI. c. 139. hanc *Pelagis* memorat in *Lemno* divinitus inflicta poenam: *οὔτε γῆ καρπὸν ἔφερε, οὔτε γυναικὶς τε καὶ ποίμνια ὁμοίως ἔτικτον ὡς καὶ προτοῦ.* conf. *Philostr.* *Vit. Apollon.* III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur saepenumero; in recentioribus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. *κατήρεικόν τε*) Superfluum *τε*, leniter in *το* mutatum, dabit *κατήρεικοντο*: quod, si vel omnes Codices alterum praeferrent, harum rerum peritis sincerum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu Persarum procures obsecundabant consuetudini, lugentiumque sibi personam induebant: *πάντες τὰ τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον ταῦτα κατήρεικοντο καὶ οἰμωγὴν ἀφθένω διεκρίωντο*: non alii vestes illi diripiebant, non *κατεβήγγυνον*, sive *κατήρεικον*, sed *κατήρεικοντο*, suas discindebant. Praeterea praebet id ipsum, hinc enotatum probabiliter, *Hesychius*: *κατήρεικοντο, κατεσχίζοντο. κατασχίσασθαι τοὺς πέπλους* est apud *Pollucem* VII. 50. ex interpretamento *Xenophontei* *καταβήγγασθαι*: sicut ap. *Diodor. Sic. T. I.* p. 83, 34. ad *κατεβήγγοντο* *Codd.* scholion adiiciunt *καὶ ἐσχ.* sive *κατεσχίζοντο*. Vir D. in *Miscell. Obs. Nov. T. I.* p. 73. ad *Hesychium* comparans *Aeschyli* locum e *Pers.* vs. 537. in *Herodoto* tamen *κατήρει-*

κον scribendum credidit. Quid differant περιρῆξαι τὴν ἐσθῆ-
 τα et περιρῆξασθαι Præceptores mei docuerunt in Miscell.
 Obs. V. 5. p. 64. et ad Diodor. Sic. T. II. p. 186. Quibus
 ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea;
 hi minime dubitabunt, quin verum sit κατηρείκοντο, inpri-
 mis Aeschylea considerantes, ubi Persides in publico lu-
 ctu: Πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας Κατερεικόμεναι; δια-
 μυδάλιος Δάκρυσι κόλπους Τέγγουσ' ἄλλους μετέχουσιν: quae
 fortasse respexit Herod. et, ubi de eodem, de quo Aeschyl-
 us, luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς κισῶνας κατερῆξαντο
 πάντες, βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρίωντο ἀπλῆτω. Xenophontis Tigra-
 nes Κυρ. Παιδ. III. p. 58, 26. περιεσπᾶσατο τὴν τιάνην καὶ τοὺς
 πέλους κατερῆξαντο, quod recte tuetur H. Steph. Diodorus I.
 72. de Aegyptiis, Rege, inquit, mortuo omnes κοινὸν ἀνηρεῦντο
 πένθος, καὶ τὰς ἐσθῆτας κατερῆττοντο. Herodotus in horum loco-
 rum primo ponere quoque potuisset κατηρείξαντο, pro κα-
 τερῆξαντο. Ἐρείκειν a Grammaticis redditur σχίζειν et ῥηγνύειν:
 vid. Hesych. in Ἐρείκει et in Διήρικον: neque tantum ἐρείκειν,
 sed et ἐρεῖξαι usu fuisse receptum monstrant Aristophanis
 κατερείξει in Vesp. vs. 647. et Hesychii Διερείξας. Ex eodem
 discimus, τὰ κατερῆωγῶτα ἱμάτια alicubi fuisse dicta Κατερι-
 κτά. Apud Hephaestion. p. 54. Κατῦπτεσθε κόραι, καὶ κατερεί-
 κεσθε χιτῶνας, cum Editore legit Wesseling. ad Herod.
 p. 124. n. 38. [ad II. 42, 27.] VALCK.

Ibid. κατηρείκοντο) Aldinum κατερείκον τε Sylburgius ad
 Brisson. R. Pers. II. 205. p. 563. κατήρικον, Gronovius ex
 Med. κατήρικον refinxit. Nihil verius admissio. Hesychius,
 hoc fortassis e loco, κατηρείκοντο, κατεσχίζοντο. Forma verbi
 unice quadrat. Vetus poëta in Enchirid. Hephaestionis
 p. 34. κατῦπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας (sic Io.
 Corn. de Pauw egregie): Aeschylus Pers. vs. 537. πολλὰ δ'
 ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερεικόμεναι: quo Tragici versu
 in Miscellan. Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir do-
 ctus est. WESS.

4. ὡς ἐσθακελίσει τε τὸ ὀστίον) Multa Foësius Oecon. p. 603.
 Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 523.
 postquam γάγγραιναν medicorum, aliis Graecorum σφάκε-
 λον dici monuisset, οὕτω γοῦν μοι δοκεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν μη-
 ρὸν εἰρηκέναι τοῦ Καμβύτου σθακελίζεσθαι, sed memoria lapsus.
 De Miltiade ad eum modum VI. 136. Adde Cononem Narr.

xviii. ipsumque Galenum p. 546. ubi Herodoteis adsimilia, WESS.

[5. ἀπῆνεκε Καμβύσις) Possis ἢ νοῦτος supplere cum Porto, aut τὸ κακόν: sive τὸ ὁστέον σφακελίσαν καὶ ὁ μηρὸς σαπίς. Caeterum conf. VI. 27, 6. S.]

11. ἵνα οἱ ἐκπολεμῶν πᾶν τὸ Περσικόν) Gronovii Latina, ut sic ab eo omne nomen Persicum ad hostilem iram concitaretur, non sunt bona: Vallae praestantiora, [ut sic omne illi nomen Persicum redderetur hostile,] et propterea restituta. Notissima verbi potestas est, spreta saepe. Noster V. 73. ἡπιστάτο γὰρ σφι πρὸς Λακεδαιμονίους - ἐκπεπολεμῶσθαι. Iosephus B. Iud. VII. 10, 2. οὗ γὰρ Ἀντιόχῳ μὲν ἔτι μᾶλλον ἐκπεπολεμῶσθαι τοὺς Ἰουδαίους. Confer doctissimos Ammonii, Moeridis et Thom. Mag. in Πετολέμωται commentatores. Mox [l. 14.] μὴ μιν ex scriptis malui: eadem Reiskii divination. WESS. — Nos non poenitet μὴ μὲν revocasse. Vide Var. Lect. S.

13. βασιλία ἀνεστεῶτα) In sacris frequens, ἀνίστη (ὁρ) βασιλεὺς, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra c. 62. ὁ ὦν saepe dicitur κατεστῶς, Herodoto κατεστῶς. ἐνεστεῶς de Rege, quasi τῷ θρόνῳ ἐνεστεῶς, lib. I. c. 120. σέο δ' ἐνεστεῶτος βασιλείας, ἰόντες πολήτω, καὶ ἄρχομεν τὸ μέρος. Hic itaque legi non nolim ἐνεστεῶτα: et pro ἀνιστάμενος infra c. 67. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν, ingressus imperium. VALCK. — Possit tamen ἀνεστεῶτα idem ac ἐπανεστεῶτα valere: atque etiam ipsum ἀνεστεῶσι c. 62, 16. de insurrectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 3. μῆνας ἑπτὰ τοὺς ἐπιλοιπούς Καμβύσῃ etc.) Ordo confusior turbas civit. Bene Abreschius τοὺς ἐπιλοιπούς Καμβύσῃ τῆς πληρώτιος ἐς τὰ etc. Alibi ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτεα πλήρη VII. 20. Reiskius corrigebat ἐς τῶν ὀκτῶ ἐτέων τὴν πληρώσιν, sine plausu. WESS.

10. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν) Hoc dederat, offeruntque schedae. ἐκίχρηστό σφι - - αὐτίκα ἐνισταμένοισι ἐς τὰς τυραννίδας II. 147. et VI. 59. ἐπεὰν - - ἄλλος ἐνίστηται βασιλεὺς. Atque hic non obliviscor Alexandrinor. Interpretum et Paulli Apostol. Epist. ad Roman. xv, 12. καὶ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἰθὺν, quod multum discrepat, et alius est indolis. WESS.

CAP. LXVIII. 3. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσῶν) Sic ista recte Zonaras interpretatur Ann. IV. p. 127. E. Ὅτ᾽

νης ἢν γένει καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἐνάμιλλος. Dedit et. ad initium somnii *Luciani Hemsterhusius*, quae vix ab alio poterant exspectari. *Thucydidae* locum, huius imitator frequens, forsitan et hunc *Herodoti*, respexit scriptor *Epist. Phalaridis* Ep. xxi. ὅμοια τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλευτήκειν: ubi paulo post corrigendum censeo, τυραννευτόντοι Φαλαρίδος ἀκούειν, pro ἀκουσθῆναι. VALCK.

Ibid. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσῶν) *Abbas Geinozius* ex conjectura ὁμοιος, quod in *Arch.* Idem *Lipsiae* expressit *Io. Friderichus* in *Magophonia*. At perinde est. Ὅμοια, ὁμοίως, ἕμοιος frequentantur in talibus. *Pausanias* I. 9. p. 22. καὶ Μακεδόνων ὁμοίως τοῖς ἀρίστοις ἦγεν ἐν τιμῇ. Lege *T. Hemsterhusio* observata ad *Luciani Somn.* c. 2. Scripsi ὑπόπτισι, [l. 4.] ne semper in his dialecti ratio contemneretur. WESS. — Ubi adverbio locus est, ibi plerumque ὁμοία pro ὁμοίως utitur *Noster*: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adiectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

12. παρ' αὐτὴν τὴν θυγ.) *Clariss. Gronov.*, quia *Med.* παρ' αὐτὸν, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil, nisi error amanuensium, *Med.* et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut *Arch.*, παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα. WESS.

23. τῶν συγκατημένων γυναικῶν) Committit hanc dictionem vir *Celeb.* cum Latino stare in lupanari, non iniuriā *D'Orvillio* ad *Chariton.* lib. V. 9. p. 489. inprobante. In gynaeceis Medorum et Persarum plures morabantur feminae, quod ex reginae *Estherae* historia atque aliunde cognitissimum: hae iuxtim sedebant, pensa trahentes aut texentes, quemadmodum eas inter *Sardanapallus* in *Diodori* II. 23. *Aldinum* ἄνθρωπος rediit in veterem possessionem. WESS. — κατῆσθαι etiam de artifice vel opifice selulario dici, in officina sua sedente, supra vidimus II. 86, 1. S.

CAP. LXIX. 10. ἄφασσον αὐτοῦ τὰ ὅσα) *Suidas* Ἀφάσσω, ψηλαφῶν Ἡρόδοτος: quod *Steph. Berglerus* in ἄφασσον, ψηλαφῶν non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus haec *Nostri*, in consequentibus verbi sibilantem literam semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de *Hippocrate* liquido *Erotianus* et in eum *Eusta-*

chius p. 50. WESS. — Vide Erotiani Glossar. ed. Franz. p. 168 seq. et conf. nostram *Var. Lect.* ad h. l. Libris obtemperans ἀφασσον revocavi. Videtur ab ἀφάσσω futurum ἀφάσω formatum fuisse. Sic quidem et παραφᾶσαι (nisi rectius παραφάσαι) et ἰσαφάσσαι et ἰσαφάσαι habes apud Galen. in Explan. voc. Hippocr. p. 538. et 474. Conf. Foësius Oecon. p. 485. S.

16. ἐπίλαμπος δι) Capitalis instauratio. Suidas, Scholiastes, Phavorinus, et hoc de genere alii, nugantur, [ἐπίλαμπος scribentes,] κατάδηλος et καταφανής ex Ionum more, ut adseverant, interpretati. Nihil futilius. Qui communiter Graecis ἐπιληπτός, uti Antigono Caryst. c. 45. is Ionum lingua ἐπίλαμπος, cuiusmodi et κατάλαμπτός III. 127. Viderunt verum et in clarissima posuerunt luce Cl. Küsterus et Alberti ad Ἐπιληπτός Hesychii. WESS.

Ibid. ἐπίλαμπος) Tolletur, ut opinor, menda vetus e codicibus. ἐπίλαμπος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται restituit e Codd. Parisinis L. Küster. ad Hesych. ubi Ἐπιληπτός redditur καταφανής. Attice diceretur: αὐτὴ δὲ ληφθῇ vel φωραθῇ vel ἀλφῇ φηλαφῶσα, sive φαίνουσα deprehendatur: solent ista, sicut alia huius generis, adiungi participiis. Eiusdem formae, cuius est ἐπίλαμπος, pro φοιβόληπτος positum φοιβόλαμπος legitur in Herod. IV. 13. Sunt autem Ionici flexus istius verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino Codice Vet. Test. λήμψεσθαι, λημφθῆναι, et similia scripta reperiri monuit et alibi Io. Ern. Grabius et in Proleg. ad Vol. I. c. 2. §. 7. Vid. Küster. Praef. ad Ed. N. T. Io. Millii p. 9. Sed a quibusvis Graecis literam μ. superfluum in multis, tum verbis tum nominibus, praesertim propriis, labialibus emolliendis praefigi tametsi constet, saepenumero tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda. VALCK.

20. Ἡ δὲ δὴ Φαίδυμη) Paucis interiectis orationem interruptam solemnibus voculis redorsus non necesse quidem habebat Herod. iterum nobis narrare, quo patre satā esset Phaedyme; sed sic studet ille suaviloquus narrationes suas in animos insinuare legentium, ut addere malit superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsimonia: addidit itaque, αὐτὴ ἡ τοῦ Ὀράνιου θυγάτηρ. Utilis istius luxuriae, qua sua ipsius explanat Noster, centum

forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive obiiciat hinc illic voculam velut Scholion proscribenti. Quod paulo post [l. 26.] legitur diversi generis, *μαθοῦσα οὐ χαλεπῶς, ἀλλ' ἐνπρίτως*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme aetatis scriptoribus optimis satis usitatus: *Antiphontis* est, *οὐκ ἐλάσσω, ἀλλὰ πολὺ μείζω*, p. 118, 24. *Lysiae*, *οὐ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων*, p. 319. *Isaei*, *οὐ μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλα*, p. 67, 4. VALCK.

22. *ἐπὶ τῇ αὐτῇ μέρῳ ἐγένετο*) Graecus interpret *Estherae* cap. 2, 12. *καὶ ὅταν ἡ καιρὸς κορασίῳ εἰσελθεῖν πρὸς βασιλῆα*: quae versio non est, sed expositio. Hebraea ita, *וּבְהֵימָלַךְ הַמֶּלֶךְ לְבֹאָה לְנֶעְמָה*, *et quum veniret ordo, τὸ μέρος*, *puellae, ut ad regem accederet*. Gemina sunt atque eadem de re. WESS.

CAP. LXX. 5. *τοῦ Ὁράνῳ*) Tametsi Ὁράνιος sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. Ὁράνῳ vocandi casu c. 72. ἀπὸ Ὁράνῳ et τῷ Ὁράνῳ c. 84. Multa in talibus admissa sunt; *Τεράστιος* et *Τεράστιω* pari variatione, quamquam *Τεράστιω* apud *Agathiam*. Quem vero [l. 7.] *Ἰνταφέρνηα* plerique scribunt, is *Arch.* et *Vallae* semper *Ἰνταφέρνης* sicuti *Ἀγραφέρνης* pluribus in *Codd.* V. 25. et *Aeschyl.* Pers. vs. 780. Paulo ante *τούτον*, τῷ legitimum est. WESS.

7. *εἰσάγεται Ἰνταφέρνηα*) Introducit? quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur *προσεταιρῆσθαι*, *conspirationis sibi socium adsciscere vel conciliare*. Corrigendum *ἐπάγεται*, *parat sibi στρατιώτην*, vel *in partes suas adlicit*. Hariolor id ipsum in Codicibus adservari, sicut in suo *Zonaras* invenit, qui *Ann.* IV. p. 128. B. *ἴδοξεν οὖν αὐτοῖς καὶ ἐτίρους προσεταιρῆσθαι, καὶ Ὁράνης μὲν ἐπάγεται Ἰνταφέρνην*. vid. *Andr. Dounaei*, viri Graece perdocti, *Praelect. in Demosth. Philipp.* p. 99. VALCK. — Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[9 seq. *παράγινεται ἐς τὰ Σούσα* — *ἐν Περσίῳ ἥκω*) Nempe *Susa* urbs, licet caput quodammodo Persici regni, et regia prae caeteris sedes, tamen non in Perside proprie dicta, sed in Cissiis sita erat. conf. c. 91, 20. S.]

CAP. LXXI. 6. *καὶ αὐτὸ τοῦτον εἵνεκεν ἥκω*) Invenit iterum Vir Cl. manifestam Codicis corruptelam. Venerat in urbem Regiam *Darius αὐτοῦ τοῦτου εἵνεκεν*, ob id ip-

sum, sive solius istius rei gratia. Pausan. I. p. 54. πολλοῖς, αὐτῶν τούτων εἴνεκα, ἐς λόγους ἦλθον. Thucyd. p. 544, 6. ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο: et p. 91, 19. Xenoph. p. 326, 26. αὐτὸ τοῦτ' ἔφη, προσήκει σκοπεῖν: elegantiore usum Iac. Perizon. intellexit in Aeliani Var. Hist. II. 29. Videtur idem, neque est tamen, pervenustum illud Iovis Luciapei T. I. p. 210. Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔστι. VALCK. — Ex Medic. αὖ τούτου si valet, vis et vigor sermonis Darii flaccesceret. Scriptor ipse lib. II. c. 3. καὶ ἐς Ἡλιούπολιν αὐτέων τούτων εἴνεκεν ἐτραπέμην: aliàs etiam, et quis non? WESS.

20. *μάλιστα μὲν νυν ὀφείλετε*) Non indigemus *Vindob. ὀφείλετε*: idem est vulgatum et Ἰακόν. *Verti debetis* haud convenit, sed *debebatis*, ut olim *Valla*: languet alioqui inpetus Darii. *Βαλόμενοι* rectissime expedit *Cl. Gronovius*, [Nec vero spernendum *βαλλόμενοι*, quod offert ms. F.] In *Libanii Declam. II. p. 204. D. καὶ ὁ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ βαλλόμενος, ἔπραττε τὸ τερπνόν. Notat Morellus ex mssis ἐφ' ἑαυτοῦ et λαβόμενος ac βουλούμενος, quorum ultima corruptelae, verisimium prius, et imprudenter ab eo spretum. WESS.*

23. *ὅτι ἦν ὑπερπείση ἡ νῦν ἡμέρη*) Non placet *ὑπερπείση*. Multo cultius et suavius *Arch. ἦν περ πείση*: nec muto tamen quod displicet, ne nimium novator censear. Nemo tamen erit, quin ἀλλὰ σφεας αὐτὸς ἐγὼ ex schedis restitutum adprobet. WESS. — Equidem, cur *ἦν περ πείση* alteri praeferatur, nihil admodum video caussae. S.

[24. *οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμὲ ὡς κατηγοροῦς ἔσται*) Latine ista converti quasi esset *φθὰς ἐμὲ*, quemadmodum *φθάνω* cum accus. casu constructum habemus VII. 161, 2. et alibi. Graeca rectius ad verbum *Valla* expressit: *non alium occupaturum ut me apud Magum accuset. S.*]

CAP. LXXII. 18. ἐνθα γὰρ τι δεῖ ψεύδος etc.) Laxissima haec de mendacio professio, verumque fallaciloquentiae suscitabulum. Genio Ulyssis interroganti Neoptolemo, *οὐκ αἰσχρὸν ἡγῇ δῆτα τὰ ψευδῇ λέγειν*; responsum, *οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναι γὰρ τὸ ψεύδος φέρει*, conveniebat belle in *Sophoclis Philoct. vs. 107. Discrepant nonnihil Heliodori Aeth. I. p. 50. Καλὸν γὰρ ποτε καὶ τὸ ψεύδος, ὅταν ἀφελῶν τούς λέγοντας, μὴδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας*: neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius ius et

detrimentum, sermonem, quem *falsiloquium* nova voce appellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat *Steph. Berglerus*; nec praeterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris *Nicol. Abramus*, longe plura adensus, lib. I. 17. p. 465. WESS.

22. οἱ δ' ἀληθίζονται, ἢ αὐτὸς etc.) Verius hoc. Quae sequuntur, optime *Gronovius* inlustravit. At illa οὕτω ὡς ταῦτα ἀσκέοντες, intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eadem-ne exercent? Utrique, si Nostro creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Cohae-rebit oratio aptior, modo cum *Valla* et *Arch.* οὕτω οὐ ταῦτα ἀσκέοντες, probetur. WESS.

29. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολέμιος) Pro hoste habeatur: verbi corrector *Reiskius* quae sunt huius generis paulo rariora non habebat in numerato. [In editis *Animadverss.* silentio hunc locum *Reiskius* praeteriit.] Δεικνύσθω ἰὼν, sive dicatur Φανερός γινέσθω πολέμιος ὑπάρχων, seu ἔνδηλος, eodem sententia recidit: pateat illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiatur, συγκεντρίσθω, quod verbum infra legitur, ubi obviis interfectis, ut scribit *Iustinus*, ad Magos perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more *Vir D.* exprimi volebat. In *Lysiae* p. 90. Φανερός ἔστι ποισάμενος, patet eum fecisse, *Marklandus* interpretatur; communivit exemplis aliquot *Io. Taylor*, *Vir Cl. Euripides* *Bacch.* vs. 47. αὐτῷ θεὸς γεγώς ἰνδιέξομαι. *Andocid.* p. 31, 34. ἰνδείκνυται - - ὑμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρόποις ἀκολουθεῖν ἀξιῶν, *Herod.* II. 119. ἐπαίστιος ἐγένετο τοῦτο ἐργασμένος. *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 291, 36. μάλα ἀχθεσθέντες Φανεροὶ ἐγένοντο. et II. p. 275, 14. *Thucyd.* II. 64. μὴ ἔνδηλοι ἔστε τοῖς παροῦσι πόνοις βαρυνόμενοι. *Soph.* *Trach.* 679. ἄθυμῳ δ' εἰ Φανήσομαι τάχα Κακὸν μέγ' ἐκπράξασα. In *Xenoph.* *Kyr.* Ἄν. V. p. 211, 8. si Codex scriptus praeferret ἡξιέον Ἑλλήνας ὄντας Ἑλλήσι τούτῳ πρῶτον καλῶς δεικνύσθαι, τῷ εὐνοεῖ εἶναι: ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολ.) Varie tentantur haec. Est cui δεικνύσθω, confodiatur, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius δεικνύσθω ἐνθαῦτα νεκρός, ἰὼν πολέμιος, interimatur, quippe hostis, praeoptat. Quorum equidem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. Δεικνύσθω πολέμιος, aut, si, velis, ex *Arch.*

διαδεικνύσθω ostendatur sive manifestus hostis sit, eaque, quae in hostem licet, patiatur: ὑπὸ τραυμάτων νεκρὸν δείξας est in Diodori Excerptis, aliud in Libanii Epist. cix. quorum tamen utrumque diversius abit. WESS. — Compositum verbum, alibi frequentatum Nostro, et hic pariter a codd. nonnullis oblatum, receptum me voluisse, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. LXXIII. 3. κάλλιον παρίξει) Optime Gronovius. Ex Aldino Corn. de Pauw idem aut etiam παρέχου formaverat. Mox ὅτι γε ἀρχ. ex schedis, ut Reiskius divinarat, potius est visum: habet particula suam sibi in talibus vim et elegantiam, qua de Cl. Valckenar. ad Tragicis Phoeniss. p. 209. WESS.

12. ἄλλοθι ἰόντας ἢ ἐπὶ τὸν) Si, quod sentio, dicere liceat, et quid ni? multo Gobryae sententia et ardor incenditur, ubi ἄλλ' ἰόντας ἐπὶ τὸν μάγον ἰθείως, sed in magum statim et recta pergentes, probabitur. Secutus hoc Valla est, et praeferunt membranae. [Eo etiam probabilior haec scriptura, quo minus commode ἄλλοθι hic ponatur, ubi ἄλλοσε aut ἄλλῃ requirebatur.] Mox ταῦτα αἰνεον postulabat sermonis et Scriptoris usus: τὴν Δαρείου πάντες αἰνεον γνώμην, c. 76. et IV. 80. ὁ δὲ Ὀκτομασάδης καταινείει ταῦτα. WESS.

CAP. LXXIV. 5. μῶνος ἡπίστατο) Supra c. 61. nominat fraudator Magus, τὸν Σμέρδιος θάνατον -- ὡς ὀλίγοι ἦσαν αἱ ἐπιστάμενοι Περσίων: et apud Zonaram p. 127. B. dicitur γυνὸς ὁ Κατιζίδης (Πατιζίδης) ὡς ὀλίγοις ὁ ἐκείνου θάνατος ἔγνωσται. Prae paucis istis unicus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe qui iussus Cyri Smerdin remotis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Io. Iac. Wetstenii, ad Euang. Ioann. xvii, 3. ὅλη τῷ θυλάκῳ excussa, digna sunt quae considerentur. VALCK.

7. ἰόντα ἐν αἴνῃ μεγίστῃ) Futile est Arch. ἐν αἰτίῃ, quod et Valla in suo cod. legerat. Prexaspes, πιστότατος ἰὼν ἐν Πέρσῃσι, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς εἴη ἐν αἴνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν αἴνῃ -- ὧν Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit [l. 9.] πιστὶ τε λαβόντις καὶ ὀκρίσει, Gronovio se non probavit, contra ex Med. πιστὶς τε, siquidem λαβεῖν πιστὶ ferri nequeat.

Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. [IX. 106, 23.] *πίστι καταλαβόντες καὶ ὀρκίοισι*: quomodo ὅρκιοις δεινотάτοις καταλαβών Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero *πίστι λαβόντες* eadem in re inopportune, quod ego quidem non largior, necti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus iungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocl. Electr. vs. 438. Quid porro *πίστις τε λαβόντες, καὶ ὀρκίοισι*; unde pendebit posterius? Succurrit Cl. Abresch Diluc. Thucyd. p. 425. ὀρκίοισι, mutata distinctione, sequenti ὑποσχεύμενοι adstruens, quod, si *πίστις τε λαβόντες* valere debeat, certissimum auxilium. WESS. — Vocab. ὀρκίοισι ad προσεκτέωτο retulerat Gronov. Compositum utique καταλαβόντες malles, si modo vel unus codex offerret. S.

12. ὑποσχομένου) Interpretamentum genuino locum cedet ὑποδεκόμενον, quod in tribus inventum Codd. e Galeo iam constitit. Si mox praebent et ἀνέγνωσαν, hinc quoque deturbabitur ἀνέπεισαν, quod saepius sede, quam occupat, non sua deiectum iri, monstrat Diss. Herod. p. 40. 41. Zonaras, καταθεμένου δ' ἐκείνου ποιήσιν ταῦτα, προσεπῆγον: hoc posuit pro προσέφερον Herodoti, cuius ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophontea. VALCK. — ποιήσιν, quod l. 13. pro ποιήσιν nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialecti ratione ita scriptum putet: typothetae errori et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam πυργον et ἀγορεύσαι, pro πύργον et ἀγορεύσαι, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. τῶν μὲν τοι ἐκείνοι προσεδ.) Multis non sine ratione displicuit infelix τι: aut eraserunt, aut τε esse voluerunt. Abreschius μὲν τοι, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla [l. 6.] ὡς ἐς τοῦτον κατέβη, ad hunc, Cyrum nempe. Non me fugit, neutrum τοῦτο locum capessere c. 82. sed vicit Codd. imperium. WESS.

CAP. LXXVI. 2. αὐτίκα ἐπιχειρεῖν) Litem his moveo nullam. Notabile Arch. ἐπιπῆλιν, Herodoto in confluente plurium multitudine non insuetum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. σπένδωμις ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιπῆλιν. De invadendi inpetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. WESS.

6. ἰδῶσαν αὐτοῖσι σφισι λόγους) Mire blanditur Arch. et Vind. αὐτῖς, ut iterum rem secum reputarint, quo modo IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstineri a mutatione, arbitrio aliis relicto. Aldum [L. 8.] μὴ δὲ οἱ δέοντων publicantem H. Stephanus in Recensu Voc. Herod. comiter in viam reduxit. Vide infra c. 127. WESS.

8. ὑπερβαλλέσθαι) Si teritur usu, quam vim hic tempus haberet futurum non exputo. ὑπερβαλλέσθαι hinc excitat, et sequentia, καὶ μὴ οἰδούντων τῶν πρηγμάτων ἐπιτίθεσθαι, Eustathius ad Od. β'. p. 90, 43. [p. 1441. sub fin. ed. Rom.] verum minus apte τὸ ὑπερβάλλεσθαι hic interpretabatur per διατρίβειν. Voluit Otanes opportunitatem exspectare rei gerendae, ὑπερβάλλεσθαι, quod frequentius dicitur ἐπιτίθεσθαι, secundum Ammonium significans, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων, neque censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res adeo essent turbidae. Ἐπιτίθεσθαι τοῖς πρήγμασι nimirum, hic non est insidiari, sed res aggredi: τοῖς πρήγμασιν ἐπιχειρεῖν ἀδυνατοῖς ἐπιθέσθαι πράγμασιν, Isocratis est ad Philipp. p. 90. A. et Xenoph. Ἀπομν. III. p. 453, 29. Longino περὶ Τψ. XV. 6. ἐπιτίθεσθαι φαντασίαις οὐκ ἄτολμος dicitur Euripides; Αἰσχύλου φαντασίαις ἐπιτολμῶντος ἡρωϊκωτάτοις, ibid. §. 11. Ἐπιθέσθαι τῇ ποιήσει dixit Eupolis, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit Stobaeus Floril. p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam vulgo solent, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 31. Ἦν δὲ τις τῶν ἐνθάδ' ἀστῶν, μηδὲ ἐν χεῖρον φρονῶν, συνεπιθῆται τῇ ποιήσει, πάντῃ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν, Μαίνεται τε καὶ παραρεῖ τῶν φρονῶν, τῷ σφ' λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in controversiam: ad παραρεῖ Hesychius comparatur, et Theocriti ὁ πάραρος τῆνος, ex Eid. XV. 8. Schol. ὁ ἀνάρμοστος, καὶ μάταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἱππῶν: imo τῶν παρηόρων. VALCK. — De verbo ὑπερβαλ. vide Var. Lect. Nec vero spernendum ὑπερβαλλέσθαι, quod habet F. in praes. temp. Sic sane et συμβαλλέειν et συμβαλλέσθαι utitur Noster, inserta vōcali ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in ὑπερβάλλεσθαι cum aliis consentit. S.

CAP. LXXVII. 5. Δείη πομπῇ χρεωμένους) Laurentius pompa. Instinctum et divinum impulsu scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152. Aeschylus Agam. 757. πομπῇ Διός

ξένιον. Apud Suidam in 'Αναλώθησαν scriptor incertus θηρίον αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει: quo de loco Abreschius ad Aeschylum lib. I. 23. WESS.

CAP. LXXVIII. 17. Θέλων αὐτοῦ προσθεῖναι τὰς θύρας) Nimis sollicite quaesivit Portus, [Lexic. ion. voc. θύρα] utrum αὐτοῦ an αὐτῷ, in quod pronior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; thalami fores signantur. Bene Kühnius auxilio Nostri defendit Diogen. Laërt. II. 105. ἀλλὰ τὸ θύριον προστιθεῖς μετέχχε Σωκράτους. Iungere potuerat ex Lysiae Or. de Caede Eratosthen. p. 8. Ed. Britan. [p. 14. ed. Reisk.] ἐκείνη δὲ ἀναστᾶσα καὶ ἀπώσασα προστίθῃσι τὴν θύραν. Atque hoc hactenus. Mox [l. 18.] Codd. discors voluntas ambiguum τὸ συνισπίντουνσι efficit, quod Zonaras, haec describendo imitatus, praetulit, et prior eo Plutarch. T. II. p. 50. E. WESS. — Conf. Polyb. IV. 71, 12. et Indicem nostrum Graecitatis Appiani. S.

Ibid. προσθεῖναι τὰς θύρας) His commodum usus Ioach. Kühnius aliis non intellectum explicuit Diogen. Laërt. II, 105. eo nomine laudatus Küstero ad Arist. Ἑκκλ. 420. E neutro Pollux enotasset X. 25. sed προσθεῖναι (τὰς πύλας) invenerat apud Thucyd. IV. 67. Ad illud Lysiae (Or. I. p. 8.) προστίθῃσι τὴν θύραν -- καὶ τὴν κλεινὴν ἐφείλεται, comparat Salmasius hoc Petronii e cap. 94. adduxit repente ostium cellae, -- exemitque raptim clavem. Lucian. de Paras. T. II. p. 878. τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσι. Pausan. II. p. 195. ἀναπεπταμέναις ἔχοντες -- προσέθεσαν τὰς θύρας. Adducere ostium Graece dicebatur συναγαγεῖν τὴν θύραν: opponere ianuam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προσθεῖναι. VALCK.

25. Δαρεῖος δὲ πειθόμενος) Vel coecus videat, πυνθόμενος consistere hac in vicinia non posse. Laudo Io. Friderichum, illud in Magophonia secutum. Non male, etsi laxius, Iustinus I. 9. Quorum alterum Gobryas medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum iussit. Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἔθειν ἔξω) Quod narrationem voce ἔξω auxerim, excusabunt schedae et rerum series. Certe ἔθειν ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

16. Μαγοφόνια) Optime Gronovius ex Med. addicentibus aliis. Postulabat regula, praescripta lib. I. c. 148. et Agathias lib. II. p. 47. A. Utrique Io. Friderichus paruit. WESS.

CAP. LXXX. 1. ἐκτὸς πέντε ἡμερῶν) ἐντὸς πέντε ἡμ. nimis est angustum, nihilque certe finit. Sequor scriptorum fidem. WESS.

4. ἐλέχθησαν δ' ὦν) Nihilominus: οὐδὲν ἥσσον ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi, ἐλέχθησαν δ' diceretur, vel ἐλέχθησαν δ' ὁμως. Sed ita solet Herodotus, praesertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὦν. IV. 82. ἔλεξε, οὔτε εἰ ψευδόμενος οὔτε εἰ ἀληθὲς λέγων ἔχω σαφηνέως εἰπαι, ἔλεξε δ' ὦν. Qui Herodotum tanquam fabulatorem traducunt, suam quisque Helenam mirati, saepe minus attendunt ad minutis istas loquendi formulas; quas diligenter expressit Pausanias, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. — De ista coniuratorum deliberatione conf. Heeren *Ideen über die Politik etc.* T. I. p. 465 seq. et Creuzer *Historische Kunst der Griechen*, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosa fama relata esse a Scriptore nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam quaestionem e medio Graecorum more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conficta habendam esse iudicat. S.

7. μούναρχον μοῦνον) Ad exemplum scripsit Homeri, ut erat Ὀμηρικώτατος Herodotus. Qualia saepius attigerat, multa collegit Homerea huius generis Eustath. ad Od. τ'. p. 699. [p. 1867. ed. Rom.] Eustathii commentariis usus Henr. Stephanus diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa saepius in compositis negligebatur: huc pertinent ζώπυρα πυρός, IV. Maccab. VIII, 12. Βουκόλια βοῶν, Ioëlis I. 18. σαρκοφαγοῦσι σάρκας Diodori Sic. V. 39. Nonnihil hinc distant ista eiusdem Diodori, σαρκοφαγεῖν ἀνθρώπους* θρεμματοτροφεῖν ἀγέλας βοσκημάτων* σιδηροφορεῖν πελέκεις. VALCK. — At vide Var. Lect. S.

10. Κῶς δ' ὦν εἶη χρῆμα κατηρημένον) Scribi quoque potuit κατηρτυμένον vel κατηρτισμένον. [Nil hic variant libri. V. 106,

29. ex uno Arch. κατατίσω pro aliorum κατατήσω recepit Wess.] Quae hinc sequuntur Otanis Herodotei descripsit Stobaeus p. 345. Herodotus de tribus rerum publicarum speciebus, quae populi, quae paucorum, quae unius potestate regerentur, ut loquitur Quinctilianus, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quae pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ibid. Κῶς δ' ἂν εἴη χεῖμα etc.) Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in Suppl. vs. 428. Οὐδὲν τυράννῳ δυσμενέστερον πόλει ὅπου τὸ μὲν, et quae succedunt. Iustissimum mox τῇ ἔξιςτι ἀνευθύνῳ etc. De Romanorum dictatore ap. Dionysium Antiq. VI. p. 370. ὅς ἀνευθύνῳ χρώμενος ἔξουσία καὶ βουλὴν καὶ δῆμον ἀναγκάσει: et in Suidae Ἀνεύθυνος, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile fit. Statim πάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν [L. 12.] Herodoteum videri, Stobaeus et mssti ostendunt. [conf. ad L. 21, 4. notata.] Ceterum haec disputatio in oculis Plutarchi fuit T. II. p. 826. E. WESS. — De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. Φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐμφύεται) Facilitatem Cl. Viri miror. Vidit verum; tenere, Herodoto saltem reddere, noluit. [Nempe Aldinum ἐμφύεται consulto se tenuisse ait Gronov.] Invidia insita plerisque mortalium est, et acquiritur amplior. Alia in re Eusebius apud Stob. Serm. XLI. p. 270. ὅπως μὴ — ὀλιγωρίῃ καὶ ἀνασκησίνῃ ἀρετῆς ψυχαῖς τῶν κατὰ πόλιν ἐμφύῃ. Insolentiam autem, sive ὕβριν, tyrannidis suscitabulum et fomentum haberi, Sophocles Oed. Tyr. vs. 883. Ὑβρις φυτεύει τύραννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumere, testimonio est, ususque firmat. WESS.

22. διαβολὰς δὲ ἄριστος ἐνδέκεσθαι) Saepe de librariorum Editorumque perverso iudicio querela iteratur. Nunc insigne licentiae specimen, ut Plautinum usurpem, specitur. Aldus, Camerarius, Stobaeus et schedae habebant ἄριστον ἐνδέκεσθαι, de suo H. Steph. admensus est ἡγέται. Quanto lenius et elegantius Arch. ἄριστος ἐνδ. sine inutili fulcimento? Porro [L. 25.] plures mssti ἄρχεται ἀρετῆς, cui Aldus ἡγούμενος adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Eccum aliud: Stobaei et Arch. ἀρετῆς ὁπωπείαν inperite flexerunt. Habet in more Herodotus ἄρχεσθαι τῇ ἀρχῇ, et hoc de genere alia, struere; uti

II. 103. et 175. Θῶψ assensator blandus est; cuius et λόγοι θῶπες, ex Euripidis Syleo, Philoni Iud. adv. Flacc. p. 979. x. et Legat. ad Cai. p. 1015. D. θῶπες καὶ ἀπατηλοὶ Procopio Bell. Pers. II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet Dio Chrysost. Or. VI. p. 97. Denique κτείνει ἀνθρώπους [l. 27.] sincerum Codices praestant. Culta profecto sunt quae simili in disquisitione conduxit Theophylactus Παίδ. Βασιλικῆς c. 8. et 9. WESS.

28. ἰσονομίην) Erunt fortasse, qui Stobaei ἰσοτιμίην eligent, Herodoto vetante. Otanes ὁ Πέρσης ἰσονομίην σπεύδων προΐηται, c. 83. et Maeandrius ad Samios ἰσονομίην ὑμῖν προαγορεύω c. 142. In populari statu laudatur iuris inter omnes aequabilitas. Euripid. Suppl. 433. ὦ, τ' ἀθηνῆς, Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσῃν ἔχει: et Hyperides ex versione Rutilii Lupi lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. Livii memorabilia lib. II. c. 3. non exscribo. Praeclare erudita sunt quae Valckenarius noster super hac ἰσότητι ad Tragici Phoeniss. vs. 541. p. 199. WESS.

CAP. LXXXI. 4. τὰ δὲ -- ἀνωγει φέρειν) Quia praecessit τὰ μὲν -- τυραννίδαι παύων, maluit Cl. Pauw ἀναγων φέρειν. Qui si in mssis ἀνωγει καλεῶν φέρειν latere novisset, sibi fuisset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legentium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato detraho. De plebis multitudine, δῆμος σποδίκμημα ἀχαριώτατον, VII. 157. Apud Suidam οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὅχλου: quo prior adfirmari huius loci scriptio videbatur; at praestantior nova. Ipse Grammaticus in Ὑβριστότερος testem adpellat Xenophontem Κυρ. Παίδ. V. p. 147. c. WESS.

9. τῷ δὲ οὐ γινώσκων ἐν) Celeb. viri adnotationem confusio-rem animadverto. Aldus et Camerarius id, quod legitur, vulgaverunt: a Stephano est οὐδὲ γινώσκ. De plebis in administrandis rebus inscitiā non dissimilia Euripides Suppl. vs. 417. Aeschines, Δῆμος γὰρ, ἀχάριστον, ἀψίκορον, ὤμῶν, βάσιανον, ἀπαίδευτον, Dial. III. 17. Non addo alia elogia, sed haud efficacem καλὸν inter et οἰκίῃον [l. 11.] obpositionem haberi. WESS.

10 seq. οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκίῃον) Sic scripta commodam vix admittunt interpretationem. Saepius

opponuntur εἰδέναι, sive νοῦνται, et διδασθῆναι: ut ap. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 334, 14. ἢ αὐτὸς νοήσας ἢ διδασθεὶς ὑπὸ τοῦ. Soph. Oed. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. ἐξευρόντα αὐτὸν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλου διδασθέντα: sicut ap. Platonem plus semel. Archytas Stobaei pag. 270, 8. Δεῖ ἢ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἐξευρόντα - ἐπιστάμονα γενέσθαι. Eadem Archytas et plura dedit Iamblichus inustus Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum Ἑργ. καὶ Ἡμ. vs. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse. In postremam classem populus Megabyzo videretur reiciendus, ὃς οὔτε ἰδιδάχθη, οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκίῃον, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quae male fuerant repetitae, reiectis, sic ista capienda iudico; atque οἶδε οὐδὲν οἰκίῃον, idem esse ac οὐδὲν εἶδεν οἰκοῦν, id est ἐξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuorve iunguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsitan erit qui hic scribi malit: οὔτε οἶδε καλὸν, οὐδ' οὐδὲν οἰκ. advocato Platone in Theaet. pag. 180. Α. ἥττον αὐτοῖς ἐνὶ τῷ μηδὲν μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν. VALCK. — Οἰκίῃον equidem cum Corayo apud Larch. ad h. l. pro καθῆκον et πρέπον accepi. Citavit ille locum ex Isocratis Orat. ad Philipp. T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Auger.) Alia loca dabit Lexicon nostrum Polyb. p. 401. S.

12. χειμάρρῳ ποταμῷ ἵκελος) Ὁ δῆμος ὠθεῖ ἐμπετῶν τὰ πρήγματα ἄνευ νόου. Talis Populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Graeciae temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad iudicandum impetu temerario ductis saepe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (vs. 727.) didicerant, παραβρίθροισι χειμάρροις ὅσα δένδρων ὑπέκει κλώνας ὡς ἐκώζεται. Cicero Herodoteis instar erit commentarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. Illae, inquit, undae comitiorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescunt quodam quasi aestu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant. Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinc. Con-

cul. c. 16. pro Milone cap. 2., insignem locum respexit, qui *Camerarium* et *Abramum* non latuit, *Demosthenis* contr. *Aesch.* *Falsae Legat.* p. 229. [p. 383. ed. Reisk.] ubi videri voluit non ipse dicere, quid sibi de superbis dominis videretur, sed suam ipsius sententiam artificiose Philippo contribuit, quem osores Atticae libertatis docerent: ὡς δ' μὲν δῆμος ἐστὶν ὄχλος, ἀσταθμητέατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσυνθετώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ κύμα ὡς ἂν τύχοι κινούμενον, κ. τ. λ. sic ista, partim ab aliis adiutus, legenda censeo. Praeter ceteros, *Demosthenis* locum expresserunt oratores suo aevo nobilissimi, *Aristides* T. III. p. 78. et *Dion Chrys.* Or. III. p. 44. c. Eiusdem quoque meminerat *S. Ioannes Chrys.* Oper. T. III. pag. 50. v. De multis unicum ponam incerti *Comici* dictum ex *Dione Chrys.* p. 368. δῆμος ἄστατον κακὸν, Καὶ, θαλάσση πάνθ' ὅμοιον, ὑπ' ἀνέμου ῥιπίζεται. VALCK.

CAP. LXXXII. 7. πολλῶ τοῦτο προσέχειν) Cave τοῦτον melius opineris. Adsolent in similibus ita. *Δῆμος, ἀχάριστον, Aeschines*, videlicet *χεῖμα*. Mox καὶ ἐν τούτῳ διέδεξε ἔσω ἐστὶ τοῦτο ἄριστον, i. e. *Monarchia*, [l. 17 seq.] et c. 83. ὡς ἡ μοναρχία κράτιστον, tum τὸ τοιοῦτο περιστέλλειν. Quae continuo succedunt [l. 10.] σιγῶτό τε ἂν etc. morari *H. Stephanum* non debuerant. In monarchia semper tectiora in hostes consilia, et expeditiora; quae multitudini committuntur, plenae rimarum, hac atque illac perfluunt, uti *Comicus*. Vide *S. Pufendorfium* I. N. et *Gent.* VII. 5. WESS.

13. αὐτὸς γὰρ ἕκαστος) Noxium αὐτῶν γὰρ *Stobaei* etiam margini *Gesnerus* adlevit. Αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος est VIII. 10. et c. 123. αὐτὸς ἕκαστος δοκίω ἀριστος γενέσθαι. Eum in modum *Aeneas Tactic.* c. 4., levi macula spurcus, ὡς πρὸς Φίλους αὐτοῦς ἕκαστος δοκῶν ὑστερον παραγίνεσθαι. Quid dederit, cuilibet adparet; sequens quoque multitudinis numerus molestus recordato *Sallustiani* coepere se quisque magis extollere et lib. VII. 144. non erit. WESS.

22. συγκρύψαντες ποιῶσι) Hoccine idem ac mutuo se occultant? [quo modo *Valla* hunc locum reddidit.] Non opinor. Obtegunt fortassis furta, rapinas, flagitia, technasque. Saltem occultantes faciunt. At aliud voluit, a *Stobaeo*, msstis, qui nunc durant, antiquiore, fideliter cu-

stoditum: συγκύψαντες ποιῶσι, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. εἰ συγκύψαντες τῷτὸ πρήσσειν πάντες. Aristophanes Equit. vs. 850. τοῦτο δ' εἰς ἓν ἐστι συγκεκυφός: ubi Critici bene, ὁμοιοῦσιν ἑαυτοῖς καὶ συνπνέουσι. Venit hoc quoque in ingeniosam Cl. Abreschii coniecturam. Quod apud eundem autem Stobensem προστάτης τοῦ δήμου, fuit olim προστάτης, quo Plato in demonstratione, ὡς μεταβαίνει τύραννος ἐκ δημοκρατίας, saepius utitur lib. VIII. Rep. p. 566. WESS. — In nostra Var. Lect. ubi συγκύψ. Arch. posuit typhetha, debuerat συγκύψ. Arch. S.

24. ἐκ δὲ αὐτῶν) Scripserat forsitan: ἐκ δὲ αὐτῶν δὲ θωμάζεται οὗτος δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου· θωμάζομενος δὲ ἀν' ὧν ἐφάνη μόνοντες ἰών. Ut praepositio ἀνὰ a verbo ἐφάνη, vocula ὧν interiecta, per tmesin usitatam Herodoto fuerit sciuncta: ἐκ τῶνδε significaret *postea*, noto praepositionis usu, de quo dedit egregia perdoctus Theologus Io. Pearsonus in Vind. Ignat. p. 372. VALCK.

CAP. LXXXIII. 6. ἤτοι κλήρω γε λαχόντων) Si-
ve sorte sortiamur Latina; quae metuo ut ex Graecis bona
sint. Hoc Aeschylī vide, Eumen. vs. 33. ἴτων πάλω λαχόντες,
ὡς νομίζται: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. vs.
128. Philo Iud. Constit. Princip. pag. 722. Οὐ τόνυν προσή-
κει διαπότης --- ἀποφαίνειν τοὺς κλήρω λαχόντας. Iam sorte
legi plures, ut regnarent, haud poterant, verum unus
duntaxat, Otane liquido significante. Quidni ergo ex Arch.
et Vind. κλήρω γε λαχόντα sorte adeptum probamus? Ita IV.
94. τὸν πάλω λαχόντα αἰεὶ σφίων αὐτίων ἀποπίμπουσι. Aeschylus
VII. contr. Theb. vs. 55. ὡς πάλω λαχὼν ἱκαστος. At hoc alii
viderint. Quae in msstis turbantur statim, ex generis et
numeri enallage, satis obvia et proposita ad Diodori II.
19., natales acceperunt. Placet ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῇ, ex for-
mula cui saepe repetitum Lysiae μήτε τέχνη, μήτε μηχανῇ
μηδεμιᾷ concinit. WESS. — Recte fecere qui λαχόντα
adoptarunt. Quod vero in Var. Lect. dixi, nec male habere
vulgatum olim λαχόντων, id imprudenti exciderat. κλήρω
λαγχάνειν numquam, quod sciam, significat sorte inter se
contendere: sed κλήρω λαγχάνει is cui aliquid sorte obvenit,
qui sorte designatur vel eligitur. S.

14. ἐκ τοῦ μέσου καθῆστο) Simillimum lib. I. cap. 46.

[c. 45 extr. quem ad locum vide quae notavimus.] κατῆστο, ἐκατίστο et κατῆμενος Ionum sunt. Dictio ipsa non vult ex medio abire alio sessum, sed e medio secedere, et partium esse neutrarum; qui usus opportunius alibi valebit. [IV. 118, 9. VIII. 22, 9. 73, 16.] Elegans est Arch. et Vind. [l. 16.] καὶ οὐτε ἀρχεται, πλὴν τοσαῦτα. Nec cultum minus, cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τι -- ἀρχισθαι. [l. 10 seq.] At manum abstineo. WESS.

CAP. LXXXIV. 6. τὴν πᾶσαν δωρὴν etc.) Haec re-
currunt extremo hoc libro. Cuiusmodi autem dona fue-
rint, docte Barn. Brissonius Regn. Pers. I. 144. examinavit.
Medicam vestem, Acanthiis honoris ergo a Xerxe datam,
lib. VII. c. 116. habet. WESS.

[9. Vitiosum ἐξαίρεται quo pacto irrepserit, non exputo.
Corrige quaeso ἐξαίρετα, ut habent libri omnes. S.]

11. ἀνευ ἰσαγγελίας) Expressit hunc locum Scriptor libelli
de Syr. Dea p. 472. ubi Rex ad Combabum: ἀπίξαι παρ'
ἡμῶν ἀνευ ἰσαγγελίας, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἦν
γυναῖκί ἅμα εὐνάζωμαι: hanc procures Herodotei constitue-
rant exceptionem, ἣν μὴ τυγχάνη εὐδων μετὰ γυναικὸς βασι-
λεύς. VALCK. — Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

14. ἐβουλεύσαν τοιόνδε) Sermonis studiosissimo hic
quidem certe syllaba debet restitui, quam describentis
praetermisit incuria: ἐβουλεύσαντο τοιόνδε, re inter se delibe-
rata constituerunt. Ponitur enim pro βουλευσαμένοις ἔδοξεν
αὐτοῖς, vel συνέθεντο, prout legitur cap. 86. Iustinus: pa-
etique inter se sunt, ut, --- cuius equus inter solis ortum
hinnitum primus edidisset, is rex esset. In his convenisse
Ctesiae videtur cum Herodoto: forsitan ex Hellanico, mul-
tum diversa traduntur in Scholiis ad Aeschyli Pers. vs. 776.
VALCK. — De usu verbi βουλεύειν apud Nostrum vide
notata ad I. 73, 20. Videnturque hic ex scholio libri non-
nulli ἐβουλεύσαντο posuisse. conf. paulo ante, l. 10. S.

Ibid. ἐβουλεύσαντο τοιόνδε) Hoc utilius et genio lin-
guae congruentius in constitutione de regno, sicuti et
paullo superius. Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur autem
matutinum legisse tempus, quod solem orientem Persae
venerarentur. Εἶναι γὰρ αὐτοῖς νόμον τὰς τοῦ ἡλίου ἀνατολὰς
προσκυνεῖν ἐκάστη ἡμέρα, in Procopii Bell. Pers. I. cap. 3.
WESS.

CAP. LXXXV. 9. Εἰ --- ἐν τούτῳ τοῖ ἔστι) Sententiam expressit Zonaras p. 129. Α. θάρρει, ὃ δέσποτα, ἔφη, ὡς σὴ ἔσται ἡ βασιλεία. Apud Iustinum, Dario de regno sollicito equi custos ait, si ea res victoriam moraretur, nihil negotii superesse. Ad Herodoti formam loquendi, εἰ ἐν τούτῳ τοῖ ἔστι ἡ βασιλεία εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eurip. Iphig. Taur. 1057. τὰμ' ἐν ὑμῖν ἔστιν, ἢ καλῶς ἔχειν, ἢ μηδὲν εἶναι. Herod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλίμαχε, ἔστι, ἢ καταδουλῶσαι Ἀθήνας, ἢ ἐλευθ. Paulo plenius Andocides de Myst. p. 6, 18. ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἶη ὄντινα βούλειτο Ἀθηναίων φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι, ὅτινα δὲ μὴ βούλειτο λέγειν ὅτι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὑμῖν δ' ἔστι, πότερον χρὴ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶναι. VALCK.

13. ὥρῃ μηχανᾶσθαι καὶ μὴ etc.) Sumtum fortasse ex nobili Bacchylidae, Οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Sicuti ὡς --- ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἔστι ad Proverbii modulum, Νῦν γὰρ ἔστ' ἀγὼν, αὐτὸ πλησίον ὁ ἀγὼν: de quibus nunc nihil, nisi culte a magno viro, Is. Casaubono, explicita esse ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

20. ἐγχερίπτων τῇ θηλή) Arch. ἐγχερίπτων non sprevimus ad superioris Musae c. 60. [ubi vide notata ad l. 8.] Portus τῇ θηλήν habet in Ἐγχερίπτειν ex coniectura, sed bona: nam θηλήν amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102. VII. 58., neque aut Eustathio in Hom. p. 546, 42. [pag. 414, 46. ed. Bas.] aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. Ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ οἱ ἔξ) Postero die ubi primum illuxit sex illi etc. Zonaras: ἔωθεν δὲ τῶν ἑπτὰ παραγενομένων: dare quoque debuerat τῶν ἑξ, sed alterum posuit, eorum immemor quae de Otane legerat olim in excerpando praetermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. pag. 695. v. scripsisset, πάλιν εἰς Πέρσας ἰλθεῖν τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρείου καὶ τῶν ἑπτὰ: dare potuerat διὰ Δαρείου αὐτοῦ ἐβδόμου: dederat forte καὶ τῶν ἑξ. [At similiter Noster quoque c. 84, 4. ἦν ἐς ἄλλον τινὰ τῶν ἑπτὰ etc.] In ista formula legitur infra lib. IX. cap. 44. Ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὡς ἡμέρᾳ vel ὡς ἕως ὑπέφαινε: prima luce, primo luci, et ubi primum dilucularet: vid. Gellius Noct. Att. II. 29.

p. 206. 201. ibique Io. Fr. Gronov. et VII. c. 1. ubi noctis legitur extremo, priusquam diluculetur: ὄρθρου βαθείος: tempus memorat Plato ἀπ' ὄρθρου μέχρι περ ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχη, Leg. XII. p. 951. D. VALCK.

Ibid. αὐτὴ ἡμέρη δὲ διαφασκούση) Sic αὐτὰ ἡμέρη διαφασκούση lib. IX. 44. et ἥλιος ἐπιφασκόντων doctus Iobi interpres c. xxxi, 26. Apud alios ἡμέρας ὑπεφωσκούσης, aut τῇ ἐπιφωσκούση Matth. c. xxviii, 1. nec concordī ubique scriptura, de qua ad Diodori XIII. 18. Quod praeterea in Codd. [l. 2.] παρήϊταν ἐπὶ τῶν, id vulgato concedit nihil. Ἦκειν ἐπ' ἵππου IX. 43., Sophocl. Oedip. Col. 305. Αἰρναίας ἐπὶ πώλῳ βεβῶσα. Talia, urbem albis equis introiit, in Neron. Suetonii, et poëtae per medias in equis itque reditque vias. Plura Cl. Burmannus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214. WESS.

8. ἐτελείωσέ μιν) Laurentius compotem voti fecit. Quod nunc in Latinis, [eum inaugurarunt,] debetur viro celeberrimo. Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. 2, 10. τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελεῖωσαι Th. Beza recte accepit. Statim, e msstis quae exsulant ὡς βασιλῆα, si consensus foret, possent illic relinqui: sollemnis certe principum προσκύνσεις accessione illa non egebat. At vide Polyae. VII. 9. et Valer. Maxim. VII. 3. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 5. ἔχει αὐτὴν κρύψας) Recte cepit Zonaras, cui dicitur Oebares τὴν χεῖρα κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυρίδι. Κρύψας ἔχει ponitur pro κρύπτει, vel ἔκρυψεν, in Euripidis Danaë vs. 40. Hec. vs. 1012. πύλων ἐντός ἢ κρύψας ἔχεις; Hesiodus Ἔργ. καὶ Ἡμ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Pausan. V. pag. 408. ἔχειν ἀποκρύψαντα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. pag. 832. ὁμοῦ τῷ χρυσίῳ κατακρύψαντα ἔχειν αὐτόν. Sed in his tamen ἔχειν suam quoque vim exserit; in multis huius generis non item, de quibus ad Phoen. vs. 712. VALCK. — De praeterito periphrastico conf. not. ad I. 37, 7. De scriptura ἔχοι, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. ad h. l. S.

9. Φριμάξασθαι τε καὶ χρεμετίσαι) Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμάξασθαι hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per φρυάξασθαι, quod usitatius erat de equo; cum alterum eximie de hirco diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1 et seqq. Δαρειὸς τε δὴ ὁ Ὑστάσιος etc.) Cl. Abreschius Δαρειὸς γὰρ δὴ, Darius quidem certe. Herodot. T. V. P. II.

Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, *Diodoro* lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit *Genes.* c. XVI, 11. 12.; cuius illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui iuris, ἀδούλωτοι. Prorsus eximie eruditi Britannii et cum cura super ea nationis libertate Tom. XVII. p. 829. *Historiae Catholicae Ed. Belg.* [T. XVI. ed. Germ. §. 334.] WESS.

7 et seqq. Γάμους τε τοὺς πρώτους ἐγάμας Πέρσῃ etc.) Quatuor hic memorat uxores Darii; duas, praeter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit *Iustino* I. 10. *Principio regni Cyri Regis filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatum, quam in familiam Cyri reversum videretur.* De duabus unius tantum meminit *Atossae*; cuius, prae ceteris uxoribus, altera etiam Cyri filia, mulieris in aula Darii potentissimae, praecipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat *Herodotus*, et VII. c. 3. ἡ Ἀτοσσα, inquit, εἶχε τὸ πᾶν κράτος, regnum obtinebat *Atossa*. Ibid. cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium Darius, ex filia Gobryae tres suscepisse filios; Rex factus Persarum, ex *Atossa* quatuor. Hoc loco motus *Schol.* ad *Aeschyli Pers.* 719., Ἡρόδοτος, αἶτ, ζ' Φησὶ Δαρίῳ παῖδας εἶναι: addens, Ἑλλάνικος δὲ ἰδ'. Atqui totidem ille apud *Herod.* reperire potuisset, quin imo XII, in transcurso plerosque memoratos, Darii filios. Praeter pellices, sex habuit Darius uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; praeterquam ex Otanis filia *Phaedyma*, quae Magi fraudem patefecerat. Ex Gobryae filia tres suscepit filios Darius: natus maximus fuit Ἀρτοβανῆς, (VII. 2.) memoratur et Ἀριαβίγνης, VII. 97. Tertiū nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quae si iusta suspicio, fuerit is Ἀρσαμένης: et certe *Plutarcho* aliisque filius ex uxore Darii prima vocatur Ἀριαμένης. vid. ad *Iustinum* notata II. 10. Ex *Atossa* Cyri filia, praeter *Xerxen* Darii successorem, nati fuerunt *Μασίστης*, Ἀχαιμένης, et, fratribus minus nobilitatus, Ὑστάσπης. vid. *Herod.* VII. 82. 97. et 64. Ex *Artystone*, altera Cyri filia, quam virginem du-

xit uxorem, (Atossam iam ante habuerant frater Cambyasis, et Magus Smerdis:) Ἀρσάμης et Γωβρύης, VII. 69. et 72. Ex *Parmy*, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus Ἀριόμαρδος, VII. 78. Tandem VII. 224. ex *Phratagyne*, filia fratris Artanis, nati dicuntur Ἀβροκόμης et Ὑπεράνης. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica Herodoti, praeter *Phaedymae* nomen, sola sunt planissime Graeca. Adtigit illa *Hemsterhusius* ad initium *Xenoph. Ephes.* Quid *Iac. Palmerius* velit in *Exercit.* pag. 38. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Graeca, neque adeo *Abrocomam* sive *Acrocomam* satrapam, prout *Isocrati* dicitur pag. 69. v. sed in Darii filiorum nominibus flexus Graecos mirabar ut inexpectatos. VALCK. — Quod l. 8. ἐγώμει Πέρσῃσι scribitur, ἐν Πέρσῃσι malebam: sed videtur dativus ille casus a vocab. πρώτους pendere, nuptias quae Persis primae, i. e. nobilissimae erant. S.

14. δυνάμιός τε πάντα οἱ ἐπιπλέατο) Apostoli ad *Ephes.* III, 16. δυνάμει κραταιοῦσθαι, et *Aristidis* T. I. pag. 326. δυνάμει ἐμπίπασθαι μετὰ κουφότητος, cum his composuit *Abreschius*. Ego vero [paullo post] meis ex libris atque Aldo τύπον ποιησάμενός λίθινον malui, opinatus aliorum λίθον ex scripturae esse compendio. Belle χρυσίους τύπους, τύπους λιθοκολήτους, et χρυσίαν ξιδωνών τύπους *Euripidis* et aliorum novi, τύπον λίθον nequaquam. De Darii equo iucunde *Oppianus*, *Cyneget.* I. 234. et ibi *Rittershusius*. Nam, quod *Thom. Hyde* *Relig. Pers.* cap. 23. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, *Gheshtasp*, i. e. factus equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. WESS.

CAP. LXXXIX. 1. ἀρχὰς κατιστήσατο εἴκοσι) In sequentibus viginti recensentur istae satrapiae, quaeque singulis subiectae fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis praefectis Ciliciae atque Indiae. Videant homines eruditi, quo pacto haec Herodoti cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis Plato tradidit; quorum locorum alter notus fuit *Brissonio* de *Regn. Pers.* I. p. 148. e *Leg. lib.* III. p. 695. c. Δαρείος βασιλεὺς οὐκ ἦν υἱός, παιδεία τε ἐν διατρυφῶσῃ τετραχμμένος· ἰδὼν δ' εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἑβδομοῦ, διείλετο ἑπτὰ

μέρη τειρόμενος: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex coniurationis sociis regendas attribuerit: hoc Platonem voluisse liquet ex ipsius Epist. VII. p. 332. A. ubi Siciliensem Dionysium, qui paene nemini se credebat, (Cicero Tusc. V. 20.) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit deteriorem Dario, ὃς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφεῖσι, κοινωνοῖς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως, διένειμί τε μέρη μείζω ἕκαστα Σικελίας πάσης ἑπτά, καὶ πιστοῖς ἐχρήσατο τοῖς κοινωνοῖς, καὶ οὐκ ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλοις. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, adnotatione parum extricat H. Steph. recte per Medum et Eunuchum eundem intelligens; in cuius nomine quantum fuerit variatum, docuit Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. I. cap. 21. Prior Platonis locus atque integra ista disputatio Κύρου παιδεία fuit opposita Xenophontis, quem virum optimum, ut et alios e Socratis palaestra, oderat Plato. VALCK. — Fortasse imperii Persici distributionem, quae posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quae a Dario instituta est, permutavit philosophus. S.

[6. καὶ ὑπερβαίνων τοὺς προσεχίας, ἄλλοισι ἄλλα ἴθνηα τὰ ἐκαστέρῳ νέμων. Prorsus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista gallicus Interpres accepit, sic convertens: et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre. Cuius tamen vestigia, quod mirari subiit, secutus est perspicacissimus Heeren, in Ideen etc. T. I. p. 186. S.]

9. Βαβυλωνίον σταθμὸν τάλαντον) Refingitur τάλαντου a docto viro. Contra lib. I. 51. τὰ δὲ ἄλλα - - σταθμὸν διτάλαντα: et ἔλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δέκα. Aelianus Var. Hist. X. 17. Θμιστρολία τρία τάλαντα ἔχιν τὴν οὐσίαν τὴν πατρίαν. Atque ita solent Graeci Latinique, docente summo viro Io. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. Iam sive Εὐβοικὸν seu Εὐβοϊκὸν probetur, parum referet; illud Steph. Byz., hoc Polybius, Strabo, Appianus, maluerunt. Maioris momenti minae sunt septuaginta Euboicae in talento Babylonio: aliter Aelianus Var. I. 22., Atticas minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in primis autem, si quidem hoc auctore doctissimus De la Barre Histor. Acad.

Inscription. T. VI. pag. 355. ἐβδομήκοντα καὶ δύο μνῆας *Herodoto* operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeb. Arcent auctaria schedae veteres, conspiratque *Pollux* IX. 86., minis septuaginta talentum *Babylonium* aequiparans: dubiae praeterea fidei *Aeliani* locus est, et acriter oppugnatus a *Willebrodo Snellio* de Re Nummar. pag. 41. Quin si fides illi constet, Atticas minas complectitur duntaxat. Conf. *Panelium* de Cistophoris pag. 110. etc. *WESS.* — *Reizius*, inter Εὐβοϊδᾶς et ἐβδομήκοντα stellula interposita indicans nonnihil ibi omissum se iudicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita adnotantur, haec posuit: *Babylonicum talentum LXXVIII. minarum Euhoicarum*: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vacat. S.

16. Δαρείης μὲν ἦν κάπηλος) Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intexta caussa, *Dionis Chrysostomi*, *Libanii*, *Iuliani*, *Themistii*, quorum loca *Spanhem.* ad *Iuliani Or.* I. p. 9. et *Davisius* in *Maximi Tyr.* Diss. IV. p. 508. antestati illustrarunt docte. Conmodum minus de tributo, a *Dario* primum descripto et instituto, hic et a *Polyaeno* VII. 10, 3. traditum, censeriposset; siquidem Magi ἀτρελὴν στρατηγὴς καὶ Φέρου in triennium Persis tribuerunt c. 67. huius Musae. At bene habet: nam tributum continuum hic loci, posteriore [altero loco, (c. 67.) illud,] quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene amicus meus *Herm. Venema* Dissert. ad *Danielis* Vaticinia p. 161. animadvertit. De *Strabone* lib. XV. p. 1068. [pag. 735. ed. Cas.] tributorum (τοῦ Φέρου) in Persis primordia *Artaxerxi Longimano* asserente, consulto taceo. *WESS.*

17. διαπότης· Κύρος δὲ πατήρ) Adtigat postrema *Wess.* ad *Diodori* T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transcripsit etiam *Eustathius*, Homerea tractans de Rege dicta, πατήρ δ' οὕτως ἦν, Od. β'. 57. ubi leguntur et ista: Κύρος δὲ πατήρ, --- ὅτι ἦπιος, καὶ ἀγαθὸς σφισιν ἐμυχανήσατο: quae lectionem adfirmant, a *Gronovio* non absurde mutatam. Praestantem bellica virtute virum, *Philopoemenem*, *Messenii* vere nuncupabant πλέον τι ἢ παντός τοῦ Ἑλληνικοῦ πατέρα, apud *Pausan.* VIII. pag. 704. *Herodoti* meminit agens de

Rege Dion Chrys. p. 5. c. etc. opponens πατέρα et δεσπότην, quae appellatio Graecis semper visa fuit invidiosa: alibi Dio respicit et τὸν κάπηλον Darium: vid. Io. Davisius in Max. Tyr. p. 508. De Dario, istiusmodi quoque καπήλων osor acerrimus, longe iudicabat aliter Plato Epist. VII. p. 352. B. ἔδειξε παράδειγμα, ὅσον χρητὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίγνεσθαι: hic titulus quam sit amplus et magnificus docebit Platonis Politicus. VALCK.

19. ὅτι ἥπιός τε) Erat elucubrantis in animo Homericum, ex Odyssea, πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, quo nihil in laudem praeclarius dici de rege potest, egregie Sopatro apud Stobaeum Serm. XLIV. p. 312. monstrante. Dabit conplura alia doctissimus Gatakerus ad Antonini lib. I. 9. p. 11. Ceterum ἀγαθά σφι τὰ ἐμμηχανήσατο Medic. et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aures. Suavius multo et ad sententiam gravius ἀγαθά σφι πάντα, quomodo Ald. et plures. WESS.

CAP. XC. 3. Μιλύων) Arch. optime et mox [L. 10.] Μαριανδυνῶν. Sic veteres nuncupant omnes, ac Scriptor ipse, illos I. 173., hos I. 28. VII. 72. Reduxi quoque [L. 6.] Λασονίων nomen, quoniam ita VII. 77. In Cabaliis sive Cabalensibus, qui eadem septimā Musā Καβηλίες, nulla haesitatio; incolis quippe regionis Cabaliae apud Plinium, seu Καβαλίδες, in Stephano Byz. ex Strabone cum L. Holstenii observatis. Qui vero [L. 7.] Hygennenses, Autenenses, Augennenses, talis enim in schedis discordia, frustratā quaesivi operā. Placuerat Lycaoniae regio Obigene, cui fidere non libet. Eccum tamen Plinii Hist. Nat. V. 32. verba: Attingit Galatia et Pamphyliae Cabalia et Milyas. --- Item Lycaoniae partem Obigenen. Valckenarii elegans hariolatio consideranda est. WESS.

6 seq. Καβαλίων καὶ Ὑγεννίων) Coniecturam ponam, quam ante aliquot annos cum Wesselingio communicavi, quaeque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem Ὑγεννίες, sive Ὑγεννίες, quos hic in suo Codice Stephanus invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor, literas ΚΑΙΤΤΕΝΝΕΩΝ, in ΚΑΑΕΤΜΕΝΩΝ esse transmutandas, et scriptum antiquitus fuisse: Λασονίων τῶν (hoc facile potuit elidi:) καὶ Καβηλίων καλεωμένων. Fundus coniecturae locus est Herodoti, Xerxis copias recensentis lib. VII.

cap. 77. Καθηλίας δὲ οἱ Μήρονες, Λαρόνιοι δὲ καλούμενοι. Sed et haec et quae sequuntur Geographica praestiterit intacta viro summo reliquisse. VALCK.

15. ἐς τὴν Φουρέουσαν ἵππον) Omnia videntur plana. Laurentii, in ea Ciliciae regione, quae equos producebat, respondent Arch. et Vind. Cilicia fuit optimorum equorum alitrix, ut vicina Cappadocia. Φορέουσα ἵππος notare potest τὰς Φοράδας, sicuti Gregor. Nazianzenus et Basilius M. appellat. Tum τῆς Κιλικίης χώρας praestaret; quod ego in re dubia adfirmare non sustineo. WESS. — Mihi haud dubie vitiosa scriptura Φορέουσαν videtur, commodissima autem et unice vera Φουρέουσαν, quam a Viro praestantissimo sollicitatam nollem. S.

CAP. XCI. 2. ἐκ' οὐροισι) Docte hanc scripturam defendit Th. Pinedo ad Ποσίδειον Stephani, et participium impersonale ἀρξάμενον Georg. Raphelius verbis Lucae Euang. cap. xxiv, 47. WESS. — Istud participium ἀρξάμενον contulit Larcher cum δέον, ἐξόν, παρὸν, ἐνδεχόμενον: quorum tamen non prorsus eadem ratio est. S.

10. ἑκοσμίατο) Mutari non debuerat. Sic lib. I. 100. et IX. 30. ἐπὶ τε τάξις πλεῖνας ἑκοσμίατο, pro quo κατὰ ἔθνηα κικοσμημένῃ ἦσαν VII. 212., fortasse ex scholio. Κικοσμίατο est in Arriani Indicis pag. 321. Praeoptavi quoque προσῆτι ob Ionicam speciem et verbi in Musis frequentiam. De pecuniae proventu ex Moeridis lacu, II. 149. Cetera Gronovius optime expedit. WESS.

12. τὸ ἐγένετο ἐκ τῶν ἰχθύων) In alio scriptore viderentur ista lectoris emblemata: in Herodoto caute versandum est: vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν ἰχθύων γινομένην πρόσδοον ἔδωκε (Rex Aegypti, atque Aegyptiorum ad exemplum Persa:) τῇ γυναικὶ πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμόν: hinc ratio liquet exceptionis hoc in loco. VALCK.

17. Σατταγυδαί) Gentem non novi: nomen ita exaratum ex mssis plaouit; nam Med. et Arch. una in littera aberrarunt. Aparytas frustra quaerendo investigavi. Gandarii et Dadicae recurrunt VII. 66. neque aliis sunt ignoti. WESS.

CAP. XCII. 4. Παρμανίων) Ad eum modum Steph. in Παρμάνη, et alii, cum Nostro VII. 86. Sunt autem hi

Paricani ab illis diversi, qui *Aethiopibus* iunguntur cap. 94. *Orthocorybantii* [l. 5.] an *Orthocorybantes* rectius pingantur decernere haud valeo. Παυσίται, [l. 6.] si Is. Vossii non fallit coniectura, Παυσίται erunt. Eum vide ad *Melam* III. 5. WESS. — De *Caspiis* conf. mox ad cap. 93, 9. notanda. De *Paricaniis* facile equidem *Rennello*, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus* pag. 270. Παρικήνοι h. l. corrigenti, collato Nostro I. 101, Stephano Byz. in Παρικήνα, aliisque auctoribus a Cellario *Geogr. Ant. T. II.* p. 808. citatis. Dissentit quidem *Larcher* in *Indice geogr. ad Herod.* p. 419. S.

9. μέχρι Αἰγλῶν) Steph. Byz. Αἴγλοι, ἔθνος Μυδικόν: quam nationem eamdem atque *Aeglorum* suspicabatur *Luc. Holstenius*, et ante eum *Ortelius*. ΑΙΓΔΩΝ, quomodo *Valla* et *Arch.*, et ΑΙΓΔΩΝ vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. Αἰγίων in hac vicinia gentem, quae Αἰγνέων et Αἰγνες *Arch.* Eadem Αιβύες, et *Bactris* contermina, cap. 86. eiusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, ἐπείγειν consultum est. WESS.

CAP. XCIII. 4. Σαραρτίων καὶ Σαραγγίων etc.) *Sagartii* memorantur a Steph. Byz., *Ptolemaeo* et Nostro I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. *Sarangae*, Σαραγγαί, Σαραγγίων VII. 67., unde Σαραγγαίων absurde finxerunt, quo lapsu voces Ἀθηναίων, Θεβαίων, locum Ἀθηνέων, Θεβέων, invaserunt. De *Mycis* [l. 5.] nulla deinceps haesitatio: adstipulantur *Holstenio* et *Berkelio*, titulum nationis *Ethnicographi* praescripto instaurantibus, schedae veteres et VII. 68. WESS.

[9. Κάσπιοι. Caspii, ad Caspium puta mare habitantes, supra nominati sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86, 6. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At exspectare debebamus, adiectâ quadem notâ hos, quos *Indorum* vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse *Herodotum* ab alteris illis *Caspiis*. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur *Caspiorum* in illo terrae tractu mentio, ex coniectura corrigere scripturam et h. l. et

VII. 86, 6. tentarunt. Et Reizius quidem *Κασσιῶν* corrigens, *Stephani Byz.* auctoritatem (ut ipse in Praef. ad suum Herodotum p. xvii. docet) secutus est, qui ex *Herodoti libro tertio Κασσιῶν urbem Parthorum memorat, Indiae finitimam.* Quod nomen quum nusquam alibi apud Herodotum legatur, sedes illius haec fuisse videri debebat. „Una dubitatio est: (inquit idem REIZIUS) quod Herodotus non urbis hñc meminit, sed gentis; et, quum *Stephanus* dicat etiã gentem *Κασσιῶν*; nominari, alium is eius rei testem laudat, non eundem Herodotum.“ Itaque „audacius fortasse quam par erat se fecisse, *Κασσιῶν* corrigentem,“ ipse vir doctus profitetur: pro cuius quidem caussa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in *Epitome Stephani*, quae sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) nonnihil turbatum esse; ab ipso *Stephano* nomen *Κασσιῶν* non minus ex *Herodoto*, quam ex *Dionysio*, fuisse citatum. Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque *Rennell*, in *Geographical System of Herodotus* pag. 302. (laudatus hoc nomine a *Larchero* in *Tabula Geogr. ad Herod.* pag. 99 seq.) quoniam cum *Sacis* iungitur hic populus, *Κασσιῶν* corrigendum censet, eius regionis incolae intelligens quae *Κασία χώρα* apud *Ptolemaeum* *Geogr.* lib. VI. cap. 15. nominatur. Caeterum non opus est ut moneam, quum in hac parte *Historiarum Herodoti*, tum in aliis ubi de geographicis rebus agitur, praeter *Larcheri Indicem Geographicum*, cum fructu consuli posse idem laudatissimum *Rennelli* opus, e quo multa passim *Larcherus* (tam in *Notis ad Herodotum*, quam *Tomo VIII.* quo *Index Geographicus* continetur) excerpserit, nobis quidem, ne nimium augeatur huius operis moles, praetermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. Παρικάνιοι δὲ, καὶ Αἰθίοπες οἱ ἐκ τῆς Ἀσίας] Alios *Paricanios*, cap. 92, 4. memoratos, videri *Paratacenos* esse; supra monuimus. *Paricanii*, qui hñc cum *Aethiopibus Asiaticis* componuntur, iidem lib. VII. c. 68. componuntur cum *Utiis* et *Mycis*, quos *Erythraei maris* accolae fuisse ex superiori cap. 93; 5. intelligitur: quare et hos haud procul ab illo terrae tractu sedes habuisse probabile est. *Larcherus* in *Not.* ad h. l. *Aethiopas Asiaticos* adfirmat *Colchos* esse, prorsus contra *Herodoti* usum men-

temque, qui *Colchos* suo semper nomine nominat, (ut II. 104, et III. 97, 15.) eosque ne coloniam quidem Aethiopum, sed Aegyptiorum facit, denique qui mox diserte docet, (III. 97, 15.) *Colchis tributi* nomine nihil fuisse imperatum, sed de donis quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus *Paricanios*, qui hic nominantur, Colchis finitimos statuit, inter Caucasum et Pontum Euxinum habitantes. Conf. *Steph. Byz.* in Παρκάνη, *Plin. Hist. Nat.* VI. xvi, 18. et *Pomp. Melam* I. 2. ibi ab *Holstenio* citatum. S.]

3 seqq. Μαρσύνοις etc.) Adsolent ad hoc vocabulum et ad *Saspīres*, tanquam ad scopulum offendere scribae. Vide lib. I. cap. 189. et 110. Μαρσύνοις *Ask.* et lib. VII. 78. codicum plurium, haud male. Μόσσυνες, gentili dialecto, turres; quas quoniam incolebant, inde nomen in *Diodori* lib. XIV. 30. Μάρδοις ex *Is. Vossii* ad *Melam* lib. I. c. 2. correctione Μαρσί. Certe Μάρσι apud *Stephanum* Mossynocorum perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione mssti distant. WESS.

[10. πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους) *Ad omnes ceteros* vertit *Gronov.* incertā sententiā; cuius versionem tenuit *Wess.* Idem vero *Gronov.* in *Notis*, par caeteris omnibus. Nos, pro ratione aliorum omnium, posuimus: rectius fuerit, prae reliquis omnibus. conf. II. 35, 3. et VIII. 44, 2. Nescio an eandem sententiam in animo *Valla* habuerit, super caeteros omnes scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam *Lärcherus*: Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble. S.]

CAP. XCV. [3. γίνεται τεσσαράκοντα καὶ πεντακόσια καὶ εἰκοσιχίλια τάλαντα) Id est, 9540 talenta, nempe *Euhoica*: qui numerus quum minime congruat cum his quae proxime sequuntur; si modo iustus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis *Arch.* scriptura, ὀγδῶκοντα καὶ ὀκτακόσια καὶ εἰκοσιχίλια exhibens, id est, 9880, qui numerus alioqui ex docti cuiusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 (l. 8 seq.) detrahas 4680, (ex l. 5 seq.) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 talenta ramentorum auri, pro ratione tredecupla, quam ipse Scriptor

indicat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880 talentorum, quo pacto collegerit Noster, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex XIX. praefecturis redeuntium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babyloniorum; quae, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89, 11. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030; quibus si adieceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adieceris 240 fere talenta, quae ex Moeride lacu (cap. 91, 11. coll. cum II. 149 extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem huius cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliquibus peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quae complendae summae 14560 desunt, ad reliquam summam adiectam esse tamquam pretium frumenti, ab Aegyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91, 13 seqq. De verbo *γίνεσθαι*, quod in locum vulgati olim *εἶναι* substitui, dictum in *Var. Lect.* ubi simul monui, videri istud ex *εἶν* corruptum. Similiter *Benedictus* in *Act. Sem. Phil. Lips.* haud incommode *εἶν ἀν* legendum corrigit, quo significetur (coll. l. 9.) incerti quiddam in definienda hac summa inesse. S.]

4. *τρισκαίδεκάστειον*) Auri ad argentum ratio varia, pro minore aut maiore eius abundantia. Quae hic *τρισκαίδεκάστιος*, ea aetate Platonis in Hipparch. p. 231. D. duodecupla sive *δωδεκάσταιος*. Menandri Comici aevo decupla, *δικοπλάσιος*, ap. Polluc. IX. 76. Adtiget hanc rem *Car. Arbutnotius* Tabul. Antiq. Numm. c. 6. Est quoque in *comparatione talenti Babylonici et Euboici*, et utriusque inter se iusta proportionem, anceps disputatio et difficilis, iam olim ab egregio viro *Guil. Budaeo* de *Asse* lib. IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a *Cl. de la Barre* *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 355.* docte iterata. WESS.

[9. *τὸ δ' ἔτι τούτων ἔλαττον ἀπείς*) Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, omittere se minorem numerum unitatum, qui huic summae deest ad veram summam complendam. S.]

CAP. XCVII. 4. δῶρα δὲ ἀγίνεον) Futile ἀγίνεον superstitiosae Florentini Codicis admirationi, oculos clarissimi viri nimium praestinguenti, debetur. Nolo factum traducere, miror tamen, cum toties totiesque ἀγίνεον et ἀπαγίνεον in hac tributi descriptione deponantur. Sequentia exscripsit *Eustath.* ad *Odyss.* p. 1386, 8. [*Od.* p. 13, 14. ed. Bas.] WESS.

9. σπέρματι μὲν χρέωνται) Paucis, ut solet ὁ πᾶν, lectionis vulgatae monstravit absurditatem in *Dissert. Herod.* p. 174. et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam c. 38. qua solebant, τοὺς πατέρας ἀποθήσκοντας κατατίθεσθαι, pro σπέρματι docte corrigens ἔργματι. Cogitanti mihi H saepius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem σήματι (id est τάφῳ) μὲν χρέωνται τῷ αὐτῷ, τῷ καὶ οἱ Καλατίαι Ἰνδοὶ, οἰκήματα δὲ ἔκتهνται κατάγαια. Potuit utraque domus simul conmode memorari. Vid. *Diodor.* T. I. p. 60, vs. 69. [lib. I. c. 51.] Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimae variarum gentium recensentur consuetudines *Nicolao Damasceno Stobaei, Diodoro Sic., Plutarcho, Ciceroni, ceterisque*; quo scilicet hi Indi atque Aethiopes, secundum *Herodotum*, viva parentum suorum erant sepulera, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et ἑμψυχοὶ τῶν διειδυμένων dici possent Γενναίοντι. vid. erudita collectanea *Th. Gatakeri* ad *M. Antonin.* IV. 21. et *Iac. Tollius* ad *Longin.* III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa *Massagetarum* ap. *Herod.* lib. I. c. ult. atque hinc *Anonymo* memorata, cuius dissertationibus inter *Pythagoreorum* reliquias locum non dederim, p. 713. Μασαγέται τῶν γονέας (non quosvis:) κατακόψαντες κατέσθοντι, καὶ τὰ φεῶς κάλλιστος δοκεῖ ἡμῖν ἐν τοῖς τέκνοις τεθῆσθαι, in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulcrum. Conf. *Herod.* III. 99. VALCK.

Ibid. σπέρματι μὲν χρέωνται --- οἱ Καλαντίαι) Superius c. 38. Καλατίαι, veriore titulo. Quod autem hic de semine, σπέρματι, quo eodem Aethiopes et Indi Calatiae utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, Indos istos τοὺς γονέας κατέσθιναι, parentes suos vorare. Idem hi Aethiopes, uti verba requirunt, si factitarint, σπέρματι insinuata est penitissime labes, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda;

quam ἔργατι μὲν χρ. eodem facinore defunguntur, quo Indi Calatiae, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. *Ἔργματα καλά sunt in Perictionae fragmento ap. Stobaeum p. 487. Euripides Orest. vs. 160. Ὡς μέλειος, ἐχθίστων θεοῖσιν ἔργμάτων. WESS. — Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, haec doctissimorum duumvirorum disputatio. τὸ ἐν Αἰθιοπία γυγνόμενον σπέρμα memoratur Athenaeo III. 110. e. Polluci VI. 73. Hesychio in Ὀψίνδην: intelligiturque sive oryza, sive milii quoddam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratum. Confer Denon, *Voyage en Egypte*, p. 75. aliosque Itineratores. S.

13. διηκοσίας φάλαγγας ἰβένου). Plinius hoc ex loco in tributi vicem regibus Persidis e materie eius (ebeni) centenas phalangas tertio quoque anno pensitasse Aethiops; quibus, nisi memoriae ludibrium debuerit, longe minorem phalangarum se numerum invenisse, declarat. Idem lib. VIII. 3. quae Iuba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et consuetudo melius, dentes. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.

15. ἐτάξαντο ἐς τὴν δωρεάν) Sic ex Scriptis. Colchi ipsi [se] ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultronea tributi et donorum collatione. Ipse post pauca, οὗτοι ὦν δῶρα τὰ ἐτάξαντο: et c. 13. καὶ φόρον τε ἐτάξαντο. Rursus lib. IV. 35. ἀντὶ τοῦ ὠκυπόρου τὸν ἐτάξαντο φόρον: tum c. 165. eiusdem Melpomenes. WESS.

18. τοῦ Καυκάσιος). Agnoscit Steph. Byz. Alioqui Καύκασος mons ille aut Καυκάσιος lib. I. 203. Quod ex Aldo venerat ἐς ἐμεῦ, pro ἐς ἐμὲ, id bene lib. I. 66. (ubi idem olim) decurtarat H. Steph., hic praetervidit. ἐς ἐμὲ genius sermonis flagitat, et usus lib. IV. 125. V. 46. etc. WESS.

22. πάρεξ τοῦ φόρου) Arabes ἀτελεῖς sive a tributo erant immunes, cap. 91. Par et memoratarum paullo ante nationum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum. Consequens est, ut πάρεξ τοῦ φόρου eas non spectet, sed descriptum aliis et imperatum tributum. Geminum dabit c. 117. WESS.

CAP. XCVIII. 2. κομίζουσι, cui in Med. et sequacibus locus negatur, exsulare potest, Gronovio probe ammonente: satis autem est τοῖσδε κτείνονται. WESS. — Quo pacto, salvā orationis structurā, abesse verbum κομίζουσι h. l. possit, non video equidem. S.

11. ἐκ πλοίων καλαμίνων ὀρμεύμενοι) Displicuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno inpetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Coniiciebam ὀρμευόμενοι. Apud Hesych. Ὀρμευτής est ἄλιος, hamo pisces captans, formatus utique ex ὀρμεύω. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ὀρμωόμενοι, ex ὀρμῶ, sive linea hamoque, unde ὀρμωομαι. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato *Abreschius* ad Thucyd. p. 297. *Naves ex arundinis in India internodiis non neglexit Diodor.* II. 17. WESS. — ἐκ πλ. καλ. ὀρμευόμενοι commode habere videtur, nil aliud significans, nisi *navibus arundineis ad capiendos pisces exeuntes*; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De *Indica arundine*, cuius singula internodia *navigiorum vicem*, si credimus, (ut *Plinius* ait) praestant, conferri *Theophrastus* potest, *Hist. Plant.* IV. 12. *Strabo* lib. XV. p. 710 seq. ed. Cas. hisque prior *Ctesias*, *Indic.* c. 6. qui tantam eius crassitiem esse narrat, quantam duorum hominum ulnae vix complecti possint; cuius verba ad *Plin.* XVI. xxxv. 65. adposuit *Harduin.* S.

13. ἐσθῆτα φλοῖνη) Ex libro [latine reddidit] vir Cl. spreto *Salmasiano* ex *phleo*, quod verius multo. Atticis φλέως, Ionibus φλοῦς, herba palustris, scirpi instar, auctore *Polluce* X. 178. Ἐσθῆς φλοῖνη, scirpea sive ex *phleo*; etiam *Pausan.* lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad *Solin.* p. 702. et *Bod. a Stapel* in *Theophr.* lib. IV. [c. xi.] *Hist. Plant.* p. 463. Articulum ἢ ultima praecedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quae crebra omissionum caussa. WESS. — *Herodoti* hunc locum respexit *Niebuhr*, *Itinerar.* T. II. p. 70. ubi vid. Tab. aen. xii. fig. C. S.

CAP. XCIX. 3. Παδαῖοι) *Broukhusius* aliique dudum viderunt, huc respexisse *Tibullum* IV. 1, 144. *Impia nec saevis celebrans convivium mensis*, *Ultima vicinus Phoebotenet arva Padaeus*. Gentis nomen, auctoritate *Tibulli* satis munus, restituendum videtur *Nicolao Damasc.* ap. *Stob.* p. 105, 31. hinc in *Excerptis N. Cragii* et *H. Valesii* p. 514. similiter scriptum: ἐν Παιδαίοις Ἰνδικῷ ἔθνεϊ οὐχ ὁ Θάων,

ἀλλ' ὁ συνετώτατος τῶν παρόντων κατάρχεται τῶν ἱερῶν αἰτεῖται
 ὅτι αἰεὶ παρὰ θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης. *Corrigebam ἐν Πα-
 δαίοις: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit,
 quo minus solam a Diis virtutem, sive iustitiam, expeten-
 dam esse censuerint. VALCK.*

Ibid. καλέονται δὲ Παδαῖοι) *Haesitat Cl. Salmasius an for-
 san Πανδαῖοι Pandaei sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi
 a Pandaea, Herculis filia, de qua Arrian. Indic. c. 9. genus
 duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. Tibul-
 lus, quod vir summus fatetur, hinc lib. iv. l. 145.*

Impia nec saevis celebrans convivium mensis

Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus.

ubi *Padaeus* metri modulum depravabit. Quod et *Cella-
 rium* V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 23. p. 872. observasse con-
 perior. *Νομαίοισι* ex Steph. margine Herodoteum dictio-
 nis colorem ostentare, norunt omnes. Unde accesserit,
 ignoro. WESS. — In vetere libro scripturam *νομαίοισι*
 reperisse *Stephanum*, nostri libri declarant. S.

7. ἄπαρνος ἐστὶ μὴ μὲν νοσέειν) Hic forte legendum suspi-
 cabatur Vir Clar. μὴ μὴν, vereor ut uspiam illud invenia-
 tur in talibus: ἢ μὴν in iurandis frequentat et *Herod.* Quod
 hoc uno loco *Reisk.* dimisit intactum, saepe sollicitavit,
 velut in his II. 179. *χερὴν ὁμόσαι, μὴ μὲν ἐκόντῃ εἰλεῖν*: III. 66.
ἔξαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν: V. 106. *θεοὺς ἐκόμενυμι μὴ
 μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι.* Sana nunc videbuntur, quae suis
 singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam vo-
 culam μὲν traicere in alium locum *Herodotus. VALCK.*

CAP. C. 2. κτείνουσι οὐδὲν ἐμψυχον) Gentis Indicae
 nomen praebet *Nicol. Damasc.* apud *Stob.* p. 66, 38. Ἀρίττοι
 τῶν ἐμψύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι· τὰ δὲ κεράμια τῶν χρηστηρίων ἐν
 χρυσοῖς ἐλύτροις φυλάττουσι. *Nic. Cragii, Contr. Gesnerum se-
 quuti, corrigit errorem Henr. Vales. in Exc. Peiresc. p. 74.
 et τὰ κεράμια τῶν χρηστηρίων, (aliis dicta τῶν σκευῶν τὰ κερά-
 μια,) recte interpretatur: conf. I. G. Graevius in Hesiodi
 "Erg. x. 'Hμ. vs. 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum iam
 explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. [P] vid. Leopardus Em.
 XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. χρηστήριον conf. Athen.
 V. 204. f. et quae ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. S.*

[4 seq. αὐτοῖσι ἐστὶ ὅσον κέγχρος τὸ μέγαθος etc.) Vide supra
 c. 97, 9. ibique notata. S.]

CAP. CI. 4 seqq. ἡ γονὴ - - - μέλαινα, κατὰ περ τὸ χροῖμα) *Aristoteles* hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit *Hist. Anim.* III. 22. p. 82. et *Generat. Animal.* II. 2. p. 207. Causa Indorum Aethiopumque nigredinis *Onesicritum* et *Theodecten* sollicitos habuit ap. *Strabonem* XV. p. 1019. [pag. 695 seq. ed. Cas.] non infulse decernentem, in utero κατὰ σπερματικὴν διάθεσιν tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed haec erudite *Cl. Bern. Sigef. Albinus* *Dissert. de Colore Aethiop.* p. 10. *WESS.* — Conf. *Soemmering, vom Neger*, p. 59. laudatum *Heerenio* in *Ideen* etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν) Copula [quae olim ante τῶν inserta erat] nexum et seriem sermonis conturbabat. Scripsisse, *Corn. de Pauw* coniectura est, κατοικημένοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. habitantes cum aliis Indis, qui Bactriorum more vivunt; nam Indos, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui Bactriorum moribus utebantur. Atque haec tolerari utcunque potuerant, nisi καὶ, fide msti, bonam eiurasset copiam. πρὸς ἄρκτον - - - κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. versus septentrionem - - - incolentes aliorum Indorum, qui etc. Tale IV. 7. πρὸς βορῆν - - ἀνεμὸν τῶν ὑπεροίκων τῆς χώρας, ad boream eorum qui superioris regionis incolae sunt. *Caspatyro* (Κασπάπυρος *Steph. Byz.*) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. *WESS.* — Vide ibi notata. S.

[6. ἐρημία. Desertum Cobi. Conf. *Heeren Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 590. et 116. S.]

13. εἰσι δὲ καὶ εἶδος ὁμοιότατοι αὐτοὶ) Sequi si libuerit *Arch. et Vind.*, οἷτοι ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. Similes nostris quantum ad formam designantur. Ut nunc est, καὶ εἶδος αὐτοῖσι etc. maluit *Cl. Reiskius*, cui *Dio Chrysost.*, Nostri vestigia premeis, *Or. XXXV.* p. 436. v. favet, οὔτοι δὲ εἰσι ἀλωπίκων μείζονες τᾶλλα δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ὑμῖν. Quae *Strabo* XV. p. 1032. [p. 705. extr. et seq. ed. Cas.] et *Arrianus* *Indic.* c. 15. de formicis ex *Nearcho* et *Megasthene* referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere *Arrianus*, ἀκοὴν ἀφ᾽ ἡμισθοῦ, nec ipsas vidisse. Habet ex *Busbequii* *Epist.* IV. magnus *Thuanus* lib. XXIII. p. 461. animal, cui formicae *Indicae* nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabiliendam hanc rem *Nobil. Palmerius* *Exercit.* in

Graec. Auct. p. 16. aptissimum censuit. WESS. — De scriptura quam secuti sumus, videsis quae in *Var. Lect.* monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cuius ingeniosam interpretationem ex Comitibus *Velthemii* coniectura *Heeren* loco cit. p. 392. refert) fuerint istae bestiae de vulpino genere; quae ob vitae quidem genus conferri utcumque cum formicis, atque inde nomen etiam potuerunt invenire: quod vero de corporis specie *simillima formicis* hic narratur, ea quidem fabula nescio cuius ex errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse *Herodotum*, debuisse certe, *vulpibus similes esse* illas bestias. *Animal esse canis mediocris magnitudine, mordax et saevum*, ex *Bushequo Thuanus* scribit. *Nearchus* apud *Arrianum*, vivum quidem animal se non vidisse profitetur, *pelles vero multas* (δοράς αὐτῶν πολλὰς) in Macedonum castra adlatas. S.

21. δυνατέστεραι πολλὸν) Gronovio et meliorum Codicum conspirationi, etsi multiplex πολλὸν inter et πολλῶν conversio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. Ἀγρυπτον πᾶσαν πολλῶ δουλοτέρην ποιήσας, invitis membranis, πολλὸν ostentantibus. Sed talium messis uberrima. De camelis taceo. Animal ex *Herodoto* doctissimi viri *Conr. Gesnerus*, *Bochartus*, *Shaw* atque alii illustrarunt. WESS.

CAP. CIII. 4 seqq. κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοις etc.) *Aelianus*, quando de Nat. Anim. X. 3. Ἡρόδοτος, inquit, λέγει, τὰς καμήλους ἐν τοῖς ὀπισθίοις σκέλεσιν ἔχειν τέτταρας μηρούς, καὶ μέντοι καὶ γόνατα τσαῦτα, τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατόπιν εἰς τὴν οὐρὰν τετραῖσθαι αὐταῖς: dubites ἄρθρα legerit, an αἰδοῖα: quae sic non *Herodoto* tantum, sed etiam *Aeliano* frequentius, quam aliis ἄρθρα, vocantur, de animalibus loquenti, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat *Trillerus*. Secundum *Solonis* tabulam, ὡς ὁ ἄξων φησὶν, *Lucian.* T. II. p. 358. obtruncare licebat *Athenis moechum*, quem *Plautus* vocat (*Bacchid.* IV. 8, 77.) manifestarium, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντα. *Petit.* in *Legg. Att.* p. 463. VALCK. — Ἄρθρα de genitalibus *Noster* usurpavit III. 87, 4. IV. 2, 4. De camelo consuluisse iuvabit, quae ad *Aelian.* X. 3. huc spectantia *Schneiderus* adnotavit. S.

CAP. CIV. [7. ὑπερτίλας, μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσιος) Distinctionem vulgo post ὑπερτίλας nullam interponentes, *Herodot.* T. V. P. II.

iuncta ista intellexerunt ὑπερτίλας μέχρις οὗ etc. Quae quum sic Vallae convertisset, eo usque effervescens dum tempus est a foro discedendi; verbum ὑπερτίλας rectius expressurus Gronovius, in hunc modum interpretatus est, eousque capitibus imminens dum tempus est etc. quo nihil non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a fore disceditur, meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a Wesselingio, perparco in corrigendis Gronovii vel Vallae latinis, esse servatam, verum a Larchero etiam fideliter his verbis expressam, ils l'ont à plomb sur la tête jusqu'à l'heure etc. Satis vero adparet, ὑπερτίλας referri ad θερμότατος δὲ ἐστὶ ὁ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam coeli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. Ὑπερτίλλοντες ἀνατίλλοντες, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, Ὑπερτίλλων ὑπεραντίλλων, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἀστρῶν. S.]

[10. ἐν ὕδατι λόγος αὐτοῦ ἐστὶ βρῖχισθαι) Intelligunt vulgo eum Valla; dicuntur illi tum in aqua se abluere; sive madefacere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accepi, quemadmodum gallice dicimus nager dans l'eau. Sane latinum vocabulum sudor satis manifeste ipsum graecum ὕδωρ est. S.]

14. ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον) Quod scriptus offert liber, ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. IV. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὼν ἐς τὸ θερμόν: etiam I. 94. Pherecydes ap. Diogenem I. 122. τῇδε νόσῳ πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre, propterea Cl. Reimarus causam infitiatu esse, cur Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἐνωτέρου abeant in ἔτι μᾶλλον. WESS.

CAP. CV. 9. καὶ παραλύεσθαι ἐπιλοκόμενος οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρους) Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. Cl. de Pauw, καὶ παραλύεσθαι, ἐπιλοκόμενος καὶ ὁμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Maius est molimen docti viri in Miscell. Lipsiensibus Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in Arch. et inducta. [Eandem delendam censuit Reisk. aut scribendum ἀπιτιπεῖν καὶ παραλ. Possis tamen, ut saepe aliàs, etiam, cum vi intensiva, vel adeo, intelligere.] Tum dubium est, debeat-ne παραλύεσθαι de virium resolutione, an vinculorum,

sumi. Quorum in posterius saepe declivis fui. Mares cameli erant *σειρηφόροι*, *funales*: in pernici cursu eum feminis pares haud essent, *attracti exsolvebantur*, sed οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρω, *non ambo pariter*, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valeat, cessabit fortasse difficultas. Certius est, *διδόναι μαλακὸν* [quod l. 11. ex Med. adsciverat Gron.] pugnare sermonis genio et ex schedarum macula venisse. Hemsterhusium fugere hoc ad Comici Plutum non potuit: cuius monito adiungenda Elsneri observata Schediasm. Critic. p. 10. Praestat praeterea οὕτω Ἰνδοὶ αὐτὸι Ἰνδοὶ ex Aldo et aliis. Sic c. 109. οὕτω πᾶντας Ἀράβιοι. WESS. — In istis, παραλύνεσθαι ἐπιλκόμενους etc. si nihil mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quae Wesselingio probabilior visa erat. Similiter ἐπείλκειν ἵππον ἐκ τοῦ βραχίονος, V. 12, 12 et 22. et ἐπείλκειν τὰς οὐράς, III. 113, 6. At rursus alibi ἐπιλκόμενους dicit Noster eosdem atque τοὺς ὑπολειπομένους, qui in agmine pone manent, qui segnius sequuntur, moratores, IV. 203, 19. quae notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus doctissimus Coray, in Larcheri Notis, verba ista in hunc sensum interpretatur: *Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils n'étoient point tirés ensemble et à coté d'elles. S.*

11. ἐνδιδόναι μαλακὸν αὐτὸν) Virum Clar. notavit T. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. vs. 488. ubi haec Herodoti commodum admovit Grammaticus Aristophaneis, *μαλακὸν δ' ἐνδῶστέ μιν*. Similia quaedam collegere L. Küster. et in Schediasm. Crit. se longe doctiorum satis superbus censor Iac. Elsnerus. Quid haec sibi velint non est obscurum; *femellas nempe camelorum desiderio pullorum, a quibus fuerant abstractae, gradu currere concitatissimo, maribus sua quoque natura velociores*. Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus *funariis*: *σειρηφόρους* fuisse novimus ex cap. 102. ubi *insidens femellae habebat Indus σειρηφόρον* ἐκατέρωθεν ἔρσινα παρέλκειν. VALCK.

14. ὀρυσσόμενος) Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: ἄλλος δὲ σπανιώτερος ἐν τῇ χώρῃ. Flumina etiam erant aurifera: cap. 106. χρυσὸς ἀπλετος αὐτόθι ἐστὶ, ὃ μὲν ὀρυσσόμενος ὃ δὲ κατάφορέυμενος ὑπὸ ποταμῶν ὃ δὲ ἀρπαζόμενος. Haec Is. Casaubonus, quaeque participium

ὀρυσόμενος sequuntur, αἱ δ' ἐσχατιαὶ καὶ τῆς οἰκουμένης τὰ κάλιστα ἔλαχον, adhibuit in *Athen.* VI. c. 4. [cap. 23. nostrae ed.] ad ista p. 233. D. ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποτάμια τὰ τυχόντα ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει: quae, ni fallor, *Posidonii* verba, *Eustathio* etiam excitata ad *Od.* 8. p. 153, 42. Celtarum, quos vocabant, flumina potissimum spectant. Eidem *Posidonio* sua hac de re debet *Diodorus Siculus* V. 27. ut pleraque, quae de Hispanis, Gallis, et finitimis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem *Diodori*, praeter ceteros, aperuit eruditio *Wesselingii*. VALCK.

CAP. CVI. [3. τοῦτο μὲν γὰρ) His respondent ista, Πρὸς δ' αὖ μεσαμβρίας, initio capitis seq. S.]

12 seqq. εἶρια -- προφέροντα -- ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν οἴων) Nihil verius. Idem ingenii remigio *Pavius* adsecutus fuit. Larga de hoc arborum genere *Palmerii* disputatio (*Exerc.* in *Gr. Script.* p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit, arborem gossampinam praeferens *Plinii*. Quae *Bellonius* *Observ.* II. 6. *Prosp. Alpinus* de *Plant. Aegypt.* c. 18. et popularis meus *Io. Veslingius* *Observ.* in *Alpin.* c. 18. ea disputanti adstantiunt cum *Bod. a Stapel* ad *Theophrast.* *Hist. Plant.* lib. V. c. 9. p. 427. WESS.

CAP. CVII. 6. εὐπετίως) Solam itaque myrrham sibi comparabant χαλεπῶς et σὺν πόνῳ; haec enim apud nostrum opponuntur τῷ εὐπετίως. Cur ergo de illa tacet, multis enarrans quomodo colligerent λιθανωτόν, κασσίην, κιννάμωμον, λίδανον; sic ut dici potius debuisset videantur ταῦτα πάντα nacti οὐκ εὐπετίως, vel δυσπετίως: postremum praebet *Cod. Arch.* teste *Galeo*. VALCK.

5 seq. πάντα, πλὴν τῆς σμύρνης, εὐπετίως κτείνται) Velle haec videntur, myrrham difficulter comparari, de qua et eius colligendi modo, in aliis aromatibus studiose occupatus, nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine periculo Arabes sibi quaerebant, in ledano fortassis non tantum discriminis et laboris. Qui ergo εὐπετίως de omnibus? *Cl. de Paquw* πλὴν hic ait includere; non, ut plerumque semper, excludere: verti debuisset, praeter myrrham illa omnia facile parant Arabes: non unam enim myrrham, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse. Mihi dubius voculae talis usus, praestabiliusque *Arch. δυσπετίως*, difficulter, censetur. Myrrha sine magna collige-

*bat*ur aerumna, reliqua δυσπερίως, periculoso opere; quod in thure, casia et cinnamomo certum ipse praestat. *Styracem* autem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo *Plinius Hist. Nat. XII. 17. Serpentes habet Musa secunda c. 75. et Diodorus III. 47. WESS.*

CAP. CVIII. 7. ἀνιηρά) Quae cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνιηρά, molesta. Muscae, crabrones, pulices, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνιηρά. ἀνιηρόν εἰσιν αἱ μυῖαι. *Leaenae, viperae*, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt ἀνιηρά. Non de nihilo est, quod legitur in cod. *Arch. ἀνιηρά*, parum distans ab ἀνικτα. Corrigendum arbitror: ὅσα δὲ σχήτλια, καὶ ἄμικτα, ὀλιγόγονα. Non ferae tantum istiusmodi, sed ferinis etiam moribus populi, saepe dicuntur ἄμικτοι. *Aristogiton*, ὅφιος ἢ σκορπίος dictus *Demostheni*, vocatur eidem ἄμικτες, p. 489, 74. *Centauros, θῆρας*, *Sophocles* vocat ἄμικτον στρατόν, *Trach. vs. 1111. Obponuntur ap. Herod. ὅσα ψυχὴν τε δαίκα καὶ ἰδωδιμα. VALCK.*

8. ὁ λαγῶδες) Quae de lepore tradit, ex *Athen. IX. p. 400. r. et Eustath. in Hom. Iliad. μ'. p. 869, 16. et aliunde*, hunc in modum videntur integranda: ὁ λαγῶδες ὑπὸ πάντος θηγίσεται καὶ θηρίου καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δὲ τι πολυγόνον ἐστὶ ἐπικυύσεται τε μῦνον πάντων θηρίων καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλασέσεται, τὸ δὲ ἐπαναιρέεται. Mitto reliqua, quae vulgaris procul dubio sunt meliora. Formam Ionicam λαγῶδες dat *Codex Arch. λαγοῦ* legitur et alibi apud Nostrum. *Λαγός, ὁ Ἴων, Phrynichus p. 78. Eustath. in Iliad. χ'. p. 1372, 47. H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 148, 149, 193. Postremum ἐπαναίρεται est ex Eustathio, qui illud explicat: ἐπαναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελειωτέροις κινήμασι σπερματικῶς συλλαμβάνεται. Herodotea comparans cum *Plinianis Salmasius in Solin. p. 283. praefere videtur ἐπαναίρεται*, quod *Athenaei* praebet editum exemplar. Ἀναίρεσθαι *Herodoteum* est: lib. VI. c. 69. ad *Demaratum* mater: ἐν - - σὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναίρεσθαι: id est συλλαμβάνω. vid. *Cl. Abresch ad lib. Cattierii p. 66. Lepus* vero, quae super priores foetus alium adhuc concipit, ἐπαναίρεται. Idem est paulo ante Ἐπικυύσεται: adiecto τε formam praetuli mediam vul-*

gatae in Athenaeo et Eust. ἐπικυΐσκει τε. Memineram, his apud Herodotum legi κυΐσκεισθαι, lib. II. c. 93. pisces ἐπὶ τῶν ἐσθῆν ὁστρὸς κυΐσκεισθαι. IV. 30. ἐπὶ τῶν προσῆν ἢ ὥρῃ κυΐσκεισθαι τὰς ἰπποὺς: quin etiam ἐπικυΐσκειται apud Clementem Alex. reperiri Paedag. II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ὀχεύει πᾶσαν τὴν ὥραν ὁ λαγῶς - - - κνεῖ δὲ κατὰ μῆνα καὶ ἐπικυΐσκειται ὀχεύεται καὶ τίττει· τεκοῦσα δὲ εὐθύς ὀχεύεται ὑφ' οὗ ἂν τύχῃ λαγωῦ, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἔτι θηλαζομένη. Paria de lepore tradiderunt Xenophon Cyneg. p. 572, 33. Aristoteles de Gen. Anim. IV. 5. Aelianus de Nat. An. II. 12. Ex Theone partim, ad Arati Phaenom. vs. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. Cataster. Eratosthenis: Λαγῶς ἐστὶν ἐν τῇ καλ. κυνηγίᾳ εὐ τεθείς· διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου καὶ τὴν πολυγονίαν - - - μόνον γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κύειν πλείονα, ὧν τὰ μὲν τίττει, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ. VALCK.

9. οὕτω δὲ τι πολύγονόν ἐστι) Praeclare mssti, nam insititium τὸ vitiabat sermonem. Πολύγονος Arch. relinquo. Oporianus fin. Cynget. III. Ἐξοχα γὰρ τόδε φῶλον ὅτ' ἄπλετος ἔτρεφεν αἰῶ Πολύγονον τελέθει, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. Ἐπικυΐσκει τε Athenaei et Eustath. nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam inpense ἀναιρέεσθαι, reductum lib. VI. 69. Possem hic Olearii lapsum ad Philostr. Icon. p. 772. et Steph. Monachii in Barnab. Epistol. p. 813. perstringere. Sed cui bono? WESS.

13 seqq. ἡ δὲ δὴ Λεαίνα etc.) Herodotea de Leacna, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt Antigonus Caryst. c. 25. et A. Gellius Noct. Att. XIII. 7. hic quidem, quam Plinius vocat, deliram fabulam refutans Homeri et Aristotelis auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset praecepit Sam. Bochartus P. I. Hieroz. lib. III. c. 2. VALCK. — Parisiis ter eodem anno peperisse leaenam legimus in Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle, Fasc. 2. et primum quidem abortum fecisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas. S.

19 seq. ἐπικνέεται καταγράφων) Blanditur ἐπικνέεται, tot codicibus protectum, ex quo Aeschyl. Suppl. 565. κισκινουμένη βέλαι βουκόλου πτερόεντος. Sed locum illi, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, Ionum more, ex ἐπικνᾶσθαι,

non concessi; certe καταγράφων optime tum adhaerescet, etsi et sua venus in Arch. καταγράφων. Hoc considerent, quibus volupe fuerit. De eiecto leaenae utero falsa omnia, et dudum a Philosopho explosa Hist. Anim. VI. 31. Adoptavit tamen Basilius M. Homil. IX. in Hexaëm. p. 85. v., et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timidae indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris, disquisitionem suam fecerit. Vide ibi Front. Ducaem. WESS.

Ibid. ἐπικνίεται καταγράφων) Mihi sincera videtur lectio Cod. Arch. ἐπικνίεται καταγράφων, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud καταγράφειν (de altero ἐπικνίεται non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in Troad. Euripidis vs. 1251. ex origine parum distans significatu a verbis usitatoribus, καταμύσσειν, et καταξάινειν. Spinās, quibus adversarium Croesus laceratum perdidit, κνάφον vocat Herodotus I. 92. Tribulis lacerare, Plato dixit ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτειν, de Rep. X. p. 616. A. Contulit Tib. Hemsterh. ad Hesych. p. 1359, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest T. Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 21. verba τάφειν et θάπτειν non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in Γνάφειν et Γνάπτειν, Κνάφειν et Κνάπτειν. Dedit in iisdem Miscell. multa d' Orvillius, IX. p. 118. et seqq. quae, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte Herodianus Eustathii: ἐκ τοῦ Κνάω λέγει καὶ τὸ Κνάπτειν γίνεσθαι. VALCK. — Conf. Var. Lect. S.

CAP. CIX. 3. εἰ ἐγίνοντο) Cl. Reisk. εἰ διεγίνοντο, h. e. εἰ διετέλουν, εἰ perseverarent. WESS.

Ibid. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα) Hunc, ut puto, locum Aristides alludebat T. III. p. 521. εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῖς πονηρεύμασιν ἀσθένειαν καὶ ἀνανδρίαν ὁ θεὸς προσῆψεν, ἅπαντ' ἂν αἰόκηθ' ὑπ' αὐτῶν ἦν, ὥσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφειν ἔφη. Ichneumon nisi crocodilorum ova contereret, διὰ τὸ πλῆθος τῶν γεννημένων θηρίων ἄβατον ἂν γενέσθαι τὸν ποταμὸν, scribit Diodorus Sic. T. I. p. 97, 34. [lib. I. c. 87.] huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quae sequuntur Herodoti [de serpentibus] citat Aelian. de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.

10. δισθίει τὴν μήτραν) Nec haec superioribus fide, etsi veterum plures adsciverint, antecellunt. Cultus versus sunt, ex Herodoteis ficti et politi, Nicandri Ther. 130 seqq.

praesertim, ἐπεὶ διὰ μητρὸς αἰσιν Γαστήρ' ἀναβράσαντες, ἀμήτορες ἐξέγινοντο. Memini Galenum Theriac. ad Pison. pag. 461. γαστήρ' ἀναβρήξαντες legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. vs. 479. iugulant. Ἀμήτορες viperæ simili de caussa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi *Olearius* bene multa. Statim χρέμα τῶν τέκνων cum Galeo praeoptavi: posuit saepe antea nec refugium in animalibus, ut superius c. 105. Ἀλίας στραβήλου τέκνον *Sophocles* ap. *Athen.* III. p. 86. WESS.

13. πολλόν τι χρέμα τῶν ὀφίων) τῶν τέκνων e Codicibus reciperem: avium pulli, νεοσσοὶ Poëtis, ad imitationem *Homeri*, saepe τέκνα dicuntur: quod exemplis excitatis *Rittershusius* et *Gatakerus* ostenderunt. Vid. quae notat, primarium literarum nostrarum decus, *Io. Alberti* ad *Hesychii* Γύρινον. Contra liberi parentum dicuntur νεοσσοί. Suo more *Plato* venuste ἀκυρολογεῖ, de Rep. VIII. pag. 548. A. [ed. H. Steph.] Propria Graecis erat in his forma patronymica in διὺς: λύκου τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur: *Theocritus* V. 38. θρέψαι δὴ λυκιδεῖς. τέκνα λαγωῦ, Λαγιδεῖς. Reperiuntur et Λιοντιδεῖς, Πιθηκιδεῖς, Ἀλωπεκιδεῖς, Χηνιδεῖς, Περιδικιδεῖς, Ἰερακιδεῖς, Περιστεριδεῖς: quae causae nihil erat, cur in Lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

CAP. CX. 6. τῇσι νυκτερίσι) Syllabā ex περὶ τὰ repetitā legerim: τὰ, τῇσι νυκτερίσι προσεικела μάλιστα, καὶ τέτρυγε δεινόν, καὶ ἐστὶν ἐς ἄλκην ἄλκιμα. Dabunt saltem Codd. τέτρυγε, sicuti IV. 183. in Cod. Arch. et apud *Eustathium* ad *Dionysii* Perieg. vs. 180. legitur, τετρίχασι, κατὰ περ αἱ νυκτερίδες. Alter sonus τρύζειν, turturis est: νυκτερίς τρίζει. *Eustath.* in *Iliad.* β'. p. 173, 44. ἔστι Τρίζειν τὸ λεπτόν ἡχεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας: τὸ μέντοι Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγῶν, τραχυφωνότερόν ἐστι. Quae collegerat, omnia dedit *Io. Iac. Wetstenius* in *Ev. Marci* ix, 18. VALCK.

7. καὶ τέτρυγε δεινόν) Similiter lib. IV. 183. scripti Codices. *Homerus* *Odyss.* ω. 5. τοὶ δὲ τρίζουσαι ἔπαρτο, ὧς δ' ὅτε νυκτερίδες. Τρίζουσαι ποτόνται: ubi plura *Eustathius*. Ex Nostro *Plinius*, tanquam fabulose narratum, item casiam circa paludes propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, *Hist. Nat.* XII. 19. Scripsi perpetuo κασιάν iussu schedarum, quomodo lib. II. 86.; alii sibilantem geminare maluerunt, ex dubia vocis Phoenicum

ἡγῶν pronuntiatione. In *Heliodori* X. p. 494. φύλλου τοῦ θυώδους καὶ καὶ δ' ας καὶ κινναμώμου mentio: rectius *Vat. Pal.* et *Vind.* καὶ κασσίας. Κινναμώμου *Vind.* WESS.

CAP. CXI. 7. τὰ ἡμεῖς ὑπὸ Φοινίκων μαθόντες) *Dum* alium vellicat, in turpem ipse errorem induitur *Plinius* Nat. Hist. XII. 19. *Cinnamomum et casias fabulose narravit antiquitas, princeps-ve Herodotus, avium nidis, et privatim phoenicis, in quo situ Liber Pater educatus esset, ex invitis rupibus arboribusque decuti.* Nihil *Herodotus* de ave phoenice, sed de *Phoenicibus*. Intactum id non dimisit *Salmas*. in *Solin.* p. 283. Habet narratio multum fabulosi, a *Phoenicibus* ad *Graecos* propagati, inque ipsis *Sinensium* finibus diu probati, bene ex *Garzia ab Horto* lib. I. *Arom.* cap. 15. enotante *Barthio* ad *Statii* *Theb.* VI. 61. WESS. — Conf. *Heeren* *Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 864. et seqq. et, quos ille laudat, *Thunberg*, in *Anmerkungen über den Zimmt*, in *Actis Acad. Suec.* et *Beckmann* ad *Antigon.* de *Mirabil.* p. 84 seqq. S.

CAP. CXII. 1. τὸ Ἀράβιαι καλέουσι λάδανον) Vere scribit. לָדָן, *Ladân*, illis dicitur. Vid. *Ol. Celsii Hierobotan.* Parte I. pag. 284. Iustum, fatente *Cl. Gronovio*, ἔτι τούτου θωύμασιώτερον, quomodo supra de cinnamomo ἔτι τούτων θωύμασιώτερον συλλέγουσι. Vellem praeterea [l. 3.] τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων schedae darent aut alterutrum abesset. Prius *Salmasius*, *Pavius*, *Reiskius* decreverunt, habentque consensum *Dioscoridis* lib. I. c. 128. τὰ φύλλα --- κείμεναι αἱ αἰγὲς καὶ τράγοι --- ἀναλαμβάνουσι τῷ πῶγωνι. Alioqui minore molimine τῶν τε τράγων, ex coniectura egregii iuvenis *Mein.* *Tydemanni.* WESS. — Quidni vero hircos τράγους τῶν αἰγῶν dicere *Herodotus* potuerit? Nam ex ipsius usu. series naturalis verborum in hunc modum concipienda est, ἐν τοῖσι πῶγωνι τῶν τράγων τῶν αἰγῶν. Similiter quidem et germanice *geisbock* dicimus, et ὁ τράγος αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν est in graeca versione *Danielis prophetae* cap. 8. vs. 5, 8. et 21. S.

CAP. CXIII. 1. Ταῦτα μὲν θυώματ' ὧν πέρι) Non potui ab hoc instaurando temperare, siquidem membranae viam muniunt et lones volunt. Dictum supra II. 86. Ad sequens ἀπόζει δὲ etc. alludit *Lucian.* *Dea Syr.* c. 30. et nominatim II. Ver. Hist. c. 5., quod et *Diodoro* in animo fuit lib. III. 46. WESS.

1 seq. ἀπόζει - - - τῆς Ἀραβίης θρασυτίαν ὡς πρὸς) Paria dabit de Arabia Felice, utriusque Nostri Schultensii deliciis, Diodorus Sic. III. 46. ubi vid. Wess. n. 59. Alexander Sophista apud Philostr. p. 575. οὐδὲ φύλλον Ἀράβιον ἐμβαλεῖς, οὐδὲ κάεφος ἀπερβήλεις οὐδὲν ἐκεῖ φεῖν, τοσοῦτον ἢ περὶ τοὺς ἰδρωτάς εὐτυχεῖ. VALCK.

5. οὐράς - τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας) Multimodis hoc praefendum dictionis habitus suadet, et, cui suo haec adumbrare libuit sermone, Aelianus Hist. An. X. 4. Sic enim, τὰς μὲν αὐτῶν οὐράς ἔχειν μηλίστας, ὡς εἶναι μετρήσαντι καὶ τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας. Addit continuo, ἀσπερὺν εἰ ἐφ' ἡ τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτάς πάντως, nitide omnia adfirmans, quae ex codicibus Herodoto redierunt. Eadem viderat Abreschius felice coniectura. Pensemus nunc operam, et Aeliano vicem reddamus: τοὺς νομίας δὲ εἶναι ἀγαθοὺς χειρουργεῖν, οὐπὲρ ἂν - - τῶν ἀμαξιδῶν scribit de plostellis et pastorum sollertia, quam librarii foedarunt. Voluit ὑπεράνω τῶν. Callidos esse pastores in caudis ovium super plostella, ne tractae per aspreta convulnerentur, componendis. WESS.

Ibid. τριπλήχειας) τριπλήχειων vulgatur ante Gronovium: τριῶν πηχέων, genuinum praebent Valla, margo Steph. Cod. Arch. et Aelianus Nat. An. X. 4. de ovibus Arabicis enarrans Herodoto tradita. — In proximis forsitan etiam Codices variabunt in ἐπ' ἡ: ego quidem literas transponendas arbitror, ut scribatur: τὰς εἴτις ἐπεί η σφι ἀπείλκειν, vel ἐπείλκειν potius: quas caudas si quis illas siverit per terram trahere. Aelianus: ἀσπερ εἰ ἐφ' ἡ τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτάς πάντως παρατριβομένας πρὸς τὸ δάπεδον. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀποκλιναμένης) Ἀπὸ κλιναμένης Reisk. maluerat: et [l. 3.] οἰκειομένηων Schurzfleischius. WESS. — Non incommode Reiskius. Haud dubie verum quidem est ἀποκλιναμένης cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.

[4. καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια) Nempe ἀμφιλαφία φέρει. Conf. Hesych. et Suid. in voce, et Apollon. Rhod. II. 735. S.]

CAP. CXV. 1. ἰσχατιαὶ εἰσι) Non moveo; neque infitior, [quod Gronov. adnotavit,] ἰσχατιαὶ convenire posse agris et minoribus regionum partibus, quod docte, ut solet, Hemsterhusius in Timon. Luciani cap. 30. stabilivit. Verum propterea haud spernitur in ultimis terrae habitabilis tra-

etibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσχυαταὶ κως τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δὲ ὧν ἰσχυαταὶ οἴκασιν etc. Mitto quod statim in oculos incurret legenti, et alia. WESS.

4 seqq. Ἡριδανὸν τινα καλέσθαι etc.) *Electrum*, sive *succinum*, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad flumen, cui *Eridano* nomen, atque hinc in Graeciae et Asiae oras importari. Id recipere se negat, quoniam amnis titulus Graecum quid redolet: haud quidem imprudenter, in illa ultimae Europae tum caligine. Nec male tamen mercatores, sive Phoenices illi, seu aliundé fuerint, de amne. In ore illis erat flumen *Rhodaune*, quod *Vistulae* haud longe *Gedano* miscetur: succini isthic esse uberem copiam, quae in Prussiae maritimis adhuc dum redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἡριδανόν, terminatione Graeca, non natalibus. Id fugere solertissimum potuit. Egrégie viri eruditissimi Ph. Cluverius Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634.: Io. M. Gesnerus de *Electro* T. III. Comment. S. R. Goetting. p. 88. et Th. S. Baierus de *Eridano* T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350., cui in amne *Duna*, qui *Marciani Heracleotae* sit Πούδαν, non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus. De *stanno* [l. 7.] iidem mercatores multa, falsa minime, sed comodi sui causa obscurius. Hinc Nostri et plurimum olim in *Cassiteridibus* sive *Stannariis* insulis hallucinatio. Inspice *Diodorum* lib. V. 38. p. 361. WESS. — Conf. De la Nauze, in Act. Acad. Inscr. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ὁ Ἡριδανός) Auctor an lector adiecerit decerni non poterit: satis certe notum erat e proximis nomen *Eridani*; in quo veterum adtigat errores, Herodotica citans paulo aliter scripta quam vulgantur, I. P. Maussac. in Diss. Crit. [Harpocrati adiecta] p. 402. Non nescio quo pacto possit hac in sede defendi ὁ Ἡριδανός: sed satis erat dixisse: τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ ὄνομα, ὥς ἐστι Ἑλληνικόν, καὶ οὐτὶ (sive, quod praetulerim, καὶ οὐκ) βαρβαρικόν: ubi deterior mihi videtur Codicum lectio βαρβαρικόν, quod alteri Gronovius. antetulit lib. VIII. c. 19. monitorum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat *Herodotum*. Ἑλληνικά et βαρβαρικά apud Xenoph. Ἑλλ. V. p. 331, 1. apud Theopompum Longini π. γψ. XLII. 5. et apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

10. τοῦτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω) Nulla hic caussae opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt cupide. οὐ βάρβαρον repudiabunt fortasse, tametsi eius in usu varietur. Conf. doctos Thomae M. explanatores et H. Stephan. in Criton. Platon. p. 52. Inutile certe οὔτε erat, melius ex Reiskii correctione οὐ γε. WESS.

Ibid. οὔτε δὲ) Quando praecesserat τοῦτο μὲν, partim quidem, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, partim vero: hoc, vel absque Codicibus mea opinione restituendum, praebeh Codex Arch. Τοῦτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω γενομένου δύναμαι ἀκούσαι τοῦτο μελετῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πυνέσθαι δὲ σπουδῇ πάντῃ ἡλιότης, quod ego reponendum arbitror in Pausaniae IV. p. 282. med. [princ. cap. 2.] pro vulgatis π. δὲ που δὴ πάντῃ. Neque tamen μελετῶν sic adhibitum recorder; et μελέγειν codex Arch. μοι λίγοντος praebeh cod. Eton. pro μελετῶν. Venit in mentem haec scribenti haerens in eadem voce vitium apud Isocratem: ista leguntur in Archidamo pag. 132. E. ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρηὴ ποιῆσθαι τι πρᾶγματοιτερον, (τὸ συμφέρον,) οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσειεν: non aliter nuper Londini vulgarunt, Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδεὶς ἂν με λέγων πείσειεν, nemo verbis mihi persuaserit. Isocrat. p. 354. c. ταῦτ' - - οὐδεὶς ἂν ὑμᾶς λέγων ἔπεισε. Aristoph. Lys. vs. 1231. ἦν τοῦς Ἀθηναίους ἰγὼ πείσω λέγων. Apud Aristidem T. III. pag. 313. Themistocles τὸν Εὐρυβιάδην ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων: Eurybiadem quum minus quam vellet moveret, Cornel. Nep. Themist. c. 4. VALCK.

[12. ὅπως θάλασσα ἴσθι τὰ ἱππικὰ τῆς Εὐρώπης) Quum Vallae versionem, quomodo se habeat mare ad illam Europae partem, tenuisset Wess. cum Gronovio; perspecte Schaeferus ad Bosii Ellips. Graec. pag. 289. monuit: „Verte, „mare esse ultra Europam. Aliter interpres; cuius ratio „nem miror Larchero probatam esse.“ Confer Nostrum IV. 45, 3. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄρκτον τῆς Εὐρώπης) Tenendum est hoc loco id, quod ex IV. 42. et 45. discimus, Europam ex Herodoti ratione secundum totam Asiam superne porrigi, universamque Asiae (quam nos vocamus) partem septemtrionalem comprehendere. S.]

4. λέγεται ὑπ' ἐκ τῶν γρυπῶν ἀρπάζειν etc.) *Arimaspos* assidue circa metalla cum gryphis bellantes, aurum, mira cupiditate, et feris custodientibus, et illis rapientibus, ex *Herodoto* tacitos noluit *Plinius* Nat. Hist. VII. 2. Si ὑπὲρ τῶν γρυπῶν valeat, ut in honore fuit, nihil simile *Herodotus*. Fama ferebat ultra *Arimaspos χρυσοφύλακας* esse γρυπας lib. IV. 13. et 27. At aurum ὑπὲρ τῶν γρυπῶν quis assequetur? Liquidum et clarum ὑπ' ἐκ dant mssti, quod scriptor Ὀμηρικώτατος Poëtae exemplo *Iliad.* π'. 353. *Odys.* λ'. 37. etc. deposuit. WESS.

CAP. CXVII. 3. Χορασμίωv, ἐν οὐρεσι ἰόντων) *Florentiae*, *Romae* atque alibi festinantes scribarum oculi haec inconsulte transilierunt. In vocibus ἐν οὐρεσι ἰόντων citra dubium error, cui detergendo doctorum cura subvenit, successu diverso. Cl. de Pauw ἐν οὐρεσι ἰόντων etc. facillima medela, sed quae planitiem montibus inponit, monte incinctam tantum. Reiskio in elegante Schediasm. de *Sail* Ol *Aram* *Alcorani* p. 7. visum verius ἐν κράτει ἰόντων Χορασμίωv, cum sui iuris *Chorasmii* erant ipsi etc. tum de *Sarangensibus* nonnulla et *Thamanaeis*, quae secundis curis inprobabit ipse. *Abreschio* superiora *Dilucid.* *Thuc.* p. 75. consideranti nimiae sunt correctionis, leniora multo, si mutata distinctione, pro αὐτῶν scribatur αὐτονόμων, hoc modo, τοῦτο τὸ πεδῖον ἦν μὲν ποτε Χορ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορ. τε αὐτονόμων καὶ etc. Qua ratione *Chorasmii* planis ex locis in montana deducuntur, nolente, ni fallor, *Herodoto*; et novantur, quae salva linqui debuerant. Quantum ego quidem perspicio, haec mens et sententia Scriptoris: planitiem illam, monte inclusam, olim *Chorasmiorum* fuisse, sitam ipsorum in finibus et *Hircaniorum* ac *Parthorum*: postea vero *Persarum* ditionis. Finge ergo mecum τοῦτο τὸ -- ἦν μὲν ποτε Χορασμίωv, ἐν οὐρεσι ἰόντων Χορασμίωv τε αὐτείωv καὶ etc. et oratio et ratio nihil sibi desiderabit. Plura non adiungo; hoc tamen, *Vallam* ἐν οὐρεσι invenisse, cuius in finibus Latina [in ed. Wess.] receperunt, glossis *Stephani* *Gronovii*que expulsis. *Amnis* autem [l. 8.] Ἄκις, an Ἄκις, vero nomine fuerit, ignoro. *Siculus* *Acis* ex *Theocrito* nihil iuvat. [Est quidem etiam apud *Hesychium* Ἄκις, *Asiae* flumen: forsitan ex hoc *Herodoti* loco.] De consensu Cl. *Valckenarii*, quem his dudum scriptis animad-

verto, lactor. WESS. — Quod in *Var. Lect.* dixi, pro *ἰόντων Χορασμίων*, in cod. *Paris. C.* *ἰὸν Χορασμ.* legi, id *Georgiades* noster ex hoc codice adnotavit, qui ex cod. *Paris. A.* h. l. nihil excerpsit. Eandem vero scripturam *ἰὸν Χορασμ.* *Larcherus*, qui codicem nostrum *Par. C.* non excussit, ex *Paris. A.* laudavit; simul monens, in eodem codice (non in *Pc.*) *οὐροισι* inter lineas scribi, in codd. *Pb.* et *Pd.* vero easdem quatuor vel quinque voces omitti, quae codici *Med.* eiusque sociis desunt. *S.*

Ibid. in *οὐρεσι ἰόντων*) Voce *ἰόντων* in duas *ἰὸν τῶν* distracta, locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facilem me puto reddidisse, vere emendando: *ἰν οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, καὶ Ὑρκανίων, καὶ Πάρθων*, sensu planissimo: *Planities ista Chorasmiorum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiorum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum:) et Thamanacorum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est.* In *οὐροισι*, finibus, et in *ἰὸν* adfirmandis tempus non teram; nam, ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendae suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme *xii.* *Lipsiae Clar. Reiskius* doctam *Dissertationem* de *Arabum Epochā vetustissimā*, in qua hunc quoque tractans *Herodoti* locum pro *ἰν οὐρεσι ἰόντων* corrigere tentabat *ἰν κρηταῖ ἰόντων*, eo tempore quo adhuc sui iuris essent et hi ipsi *Chorasmici* et caeterae vicinae ipsis gentes: sic ille. In eundem sensum lenius fore remedium videbatur *Clar. Abreschio*, *Diluc. Thuc.* p. 76. si mutata distinctione pro αὐτῶν scriberetur αὐτονόμων, hoc modo: *ἦν μὲν ποτε Χερ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορασμίων τε αὐτονόμων, καὶ etc.* Si verum, ut est, *ἰν οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν*, necesse non erit, ut istae refutentur virorum eruditorum coniecturae. Duo hic tradit *Herodotus*: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditione, quorumque esset imperio suo tempore subiecta: *ἦν μὲν ποτε Χορασμίων - - - (νῦν δὲ) ἔστι τοῦ βασιλέως: olim quidem erat Chorasmiorum, nunc vero Regis est, sive Regis in ditione, vel sub Rege, ἔστι ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, vel ὑπὸ τὸν βασιλέα: permutantur enim ista inter se.* Sicut autem *Herodotus*, sic

loquuntur passim Graeci Latinique; praesertim in foederum formulis: ex. gr. Livius XXIX. 12. ut Parthini --- Romanorum essent; Atintania --- Macedoni accederet. Thucyd. VIII. 18. ὁπόσων χώρων καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει --- βασιλείως ἴστω: cap. 37. utraque foederis forma displicebat Lichae c. 43. tertia vid. c. 58. Apud Xenoph. Ἑλλ. IV. pag. 313, 36. dicebat Dercyllidas, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἣ ἐξ ἀρχῆς βασιλείως ἐστὶ, καὶ Τῆμνος καὶ Αἰγαὶ εἰσι (sic legerim:) --- οὐχ ὑπήκουον ὄντα βασιλείως. Graeca libertate pacis indignae conditiones, ab Antalcida concitore denominatae, ferebant τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις βασιλείως εἶναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, Xenoph. Ἑλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulae partem, ab Artaxerxe praescriptae, suo iure notabat Isocrates Paneg. p. 68. e. p. 78. b. Panathen. pag. 254. f. De multis unius succedat locus Dionis Chrys. p. 324. ult. si quis quaerat, τίνας ἐστὶν ἡ νῆτος; ἢ, τίνας ἡ Κερία; φησὺσι Ῥοδίων' εἰάν δὲ ἕλλως ἐρωτᾷς, τοῦτ' ἐπὶ χωρίον; ἢ τὸν ἀγρόν; δῆλον ὅτι πύση τοῦ δεσπότου τὸ ὄνομα. Ceterum Asiaticae gentes, hic Herodoto commemoratae, aliunde satis innotuerunt, tum temporis obscura Graecis nomina, Parthi, Hyrcani, et Chorasmii. Χοράσμοι etiam memorantur Herod. III. 93. VII. 66. Hecataeo in Asiae periegesi ap. Athen. II. p. 70. b. Πάρεθον πρὸς ἡλιον ἀνίσχοντα Χοράσμοι οἰκοῦσι; γῆν ἔχοντες καὶ πεδία καὶ οὖρεα: horum partem Stephanus excitat Byz. in voc. Χορασμία: ubi quae censebantur eiusdem esse Hecataei, verba sunt Herodoti his vicina, quae suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et Chorasmiorum in Macrobiis Lucian. III. p. 210. ubi nomen scribitur prima producta, sicut in Dionysii Periegesi: vid. Cellarii Geogr. Ant. III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti Σαραγγαί et Θωμαναῖοι: et in his variant etiam Codices. Σαραγγαίων καὶ Θωμανίων legit in suis Valla; Σαραγγέων καὶ Θωμανίων, Gronovius ex Med. Supra legitur III. 93. Σαραγγαίων καὶ Θωμαναίων: infra VII. 67. Σαραγγαί: hinc Ionica fit flexione Σαραγγέων. Demamus primam nomini literam, Ἀράγγαί nulli sunt, sed noti satis Δράγγαί. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Graecis diversimode fuisse pronunciatum, Σδράγγας, Δράγγας, Σαράγγας: quod et suspicatus est Fabricius ad Isidor. Charac. Pro καὶ Θωμανίων si qui Codd. darent καὶ μανίων,

cuius facile Καρμανίων nomen hic subnasceretur: sed hariolationum desino; postremas, si nimis forte displicent, earum prima peritis redemisse iudicabor. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans Mannert in Geogr. Graecor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam ἐὺ ὄρεσι ἰόντων recte habere nec ulla indigere emendatione contendit: caeterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indiae regionem Caschmir intelligit, fluviumque Acen sive Acin [l. 8.] eum esse censet, quem Arcesinen vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente in Indum influentem, hodie Tschunab vel Tschinab nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit Herodotus, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuantes, Acen vel Acin amnem, quem ille vocat, eundem atque Orum esse autumant. Sic quidem Sainte-Croix in Examen des Historiens d'Alexandre pag. 714. in eandem partem inclinante Barbier du Bocage ibid. p. 829 seq. sic item Heeren in Ideen etc. p. 907. praeunte (quem ibidem laudat) Gatterero. S.

[9. διαλελαμμένος πενταχοῦ] Quum πανταχοῦ olim nullo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus auspiciis codex Paris. C. nobis servavit. Vallae versionem, per multas ambages errantem, Wess. et Gronov. tenuere: per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Videtur idem interpres in suo codice vitiosum διαλελαμμένος, quod cum Aldo libri nonnulli praeferunt, reperisse, idque pro διεληλαμμένος (a themate διελαύνω) accepisse. Recte vero Henr. Stephanus διαλελαμμένος, a verbo διαλαμβάνω, dedit. Conf. Var. Lect. S.]

CAP. CXVIII. 6. ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλέα) Haud percipio, quorsum docti viri animadversio, qua εἶναι non aliud ac ἰέναι, tendat. Non nescio in Codd. utrumque saepe permutari; at hic εἶναι naturalem usum deponere non poterit. Rem supra c. 84. commemoravit. WESS.

CAP. CXIX. 6. ὡς ἐὺ συγκειμένοισι) Non absurdam profecto dat lectionem Codex Arch. ὡς ἐὺ σὺν ἰκένοισι: si plures dant ἐὺ σὺν κείνοισι dignum illud quod paulo spectetur consideratius: σὺν τινὶ et ἄνευ τινός interdum notant conscio et inscio. VALCK.

Ibid. ὡς οὐ σὺν ἐκείνοισι.) Ex coniectura σὺν κείνοις olim; cui auctoritatem Arch. liber et Valla conciliant. τὰ συγκείμενα, τὸ συγκείμενον, in pactis conventis teruntur; sed οὐ συγκειμένοις ποιῆσαι, non ex compacto agere, haud recorder. Μὲν καὶ τοὺς παῖδας [non τὸν παῖδα,] dedisse scriptorem, clarius, quam cum sudum est. Sequitur enim continuo τὸν ἄνδρα τι καὶ τὰ τέκνα ἐγκαταλιποῦσα, ne plura advocem. WESS.

[10. εἶπεν τὴν ἐπὶ θανάτῳ) τὴν - δίσιν intellige. Vide Adnot. ad I. 109, 2. S.]

12. κλαίσκε ἄν καὶ ὠδύρετο) Incommoda mihi visa fuerat ἄν particula, et ἠνωδύρετο placuerat. Tuentur voculam codices, ut liquet ex Dissertatione Herodotea p. 144. et praebent κλαίσκε ἄν καὶ ὠδύρετο. VALCK.

Ibid. κλαίσκε καὶ ὠδύρετο) Inconmodum ἄν Abreschius ἄν corrigit, ego inductum ex Arch. Vind. malo. ὠδύρετο, sicuti ποιέσκετο lib. VII. 119., ostendit speciem Herodoto olim frequentissimam, nunc rariorem. Vid. Etymolog. pag. 624. fin. Quod Galeus autem ex schedis Arch. καὶ ὠδύρεσκε, id illae non norunt. WESS. — Particulam ἄν, a Wess. Reiz. et Borh. abiectam, restitui cum Schaefero. Utitur illā et alibi Noster eodem modo in actione identidem repetita; veluti III. 148, 5. et 9. omninoque passim eam adhibet, ubi abundare videri poterat, ut I. 196, 15, 18. et 21. S.

25 seqq. Ἡ δ' ἀμείβετο etc.) Cum memorabili mulieris responso comparavit et Sophoclea ex Antigone vs. 924. celeberr. Wesseling. Diss. Herod. pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum Herodoteis est similitudo, ut alter alterius velut interpres censi queat, et, ut equidem puto, Sophoclea Herodotus dederit ad verbum propemodum expressa. Non me praeterit, homines eruditos et Iac. Tollium in Fortuitis c. 4. sic statuere, ut Herodotea potius videri deberet Sophocles imitatus: ego vero, quod pace fiat illorum, aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quae hic conmode non possunt explicari. Qui Longino dicitur Ὀμηρικώτατος, XIII. 7. Herodotus, Homerum, quem Polemo (Laert. IV. 20.) vocabat Tragicum, Homereae certe magnificentiae proximum Sophoclem habuit in deliciis. Verum, haec ut unde sint

ducta liqueat, singula ponam seorsim: *Sophocles*: Πόσις μὲν ἂν μοι, καθθανόντος, ἄλλος ἦν. *Herodotus*: Ἀνὴρ μὲν μοι ἂν ἄλλος γένοιτο, εἰ δαίμων ἰθίλει. *Soph*: Καὶ παῖς ἅπ' ἄλλου Φωτός, εἰ τοῦδ' ἡμπαλακον. *Herod*: Καὶ τίνα ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀποβάλλοιμι. *Soph*: Μητρός δ' ἐν ᾧδου καὶ πατρός κεινυθότων, Οὐκ ἔστ' ἀδελφός ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτὶ. *Herod*: Πατρός δὲ καὶ μητρός οὐκ ἔτι μιν ζώντων, ἀδελφός ἂν ἄλλος οὐδενὶ τρόπῳ γένοιτο. *Posterior*es duo versus, quales minus sincere scriptos legerat apud *Clem. Alex.* p. 747. velut ex deperdito dramate petitos *Grotius* posuit in *Excerptis* pag. 153. Levem errorem correxit *Gatakerus* *Adversar.* cap. x. Novator *Sophoclis* pro κεινυθῆναι vel κρυφθῆναι adhibuit τὸ κεινυθῆναι: haec est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, κεινυθότων, in alia fuerit mutatum. *Sophocles* *Oed. Tyr.* vs. 977. Θανὼν Κεύθει κατέτω δὴ γῆς. *Scholista*: Κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητρός δ' ἐν ᾧδου καὶ πατρός κεινυθότων. Ab *Antigones* autem *Sophocleae*, et *Intaphernis* uxoris *Herodoteae* iudicio non valde dissidet illud *Abauchae* *Scythae*, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, aegrotantem amicum ex incendio servavit, narrante *Toxari Luciano* T. II. p. 565. [*Toxar.* s. *Amicit.* c. 61.] rogatusque causam, ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὸς ποιήσασθαι μοι βρόδιον, καὶ ἀδελφὸν εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὔροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος *Γυνδαίνης* ἐστὶ. *VALCK.*

28. οὐκ ἔτι μιν ζώντων) *Clementem Alex.* *Strom.* lib. VI. p. 747. et *Plut.* περὶ Φιλαδ. p. 481. E. οὐκ ἔτι μιν ἰόντων, quem in modum supra cap. 65. et saepe alii, invenisse, plura ni mutassent, putares. *Persicae* matronae dictum cum *Sophocleo Antig.* vs. 925., velut hinc derivato, comparavit operosius *Iac. Tollius* *Fortuit.* cap. 4. Quae his autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narratoris esse videntur, etsi discrepet librariorum iudicium. *Tollius*, feminae tribuens, ἔβλεξα τοῦτον, fratrem videlicet, emendabat, cui non accedo. *WESS.*

CAP. CXX. 3. Ὁρότης) *Satrapae* nomen unius laterae discrimen apud alios, Ὁρόνην adpellantes, habet: ex *Nostri* exemplo instauratur a *P. Victorio* in *Cicerone* *Var. Lect.* II. 4. et *Io. Davisio* ubique ad *Maximum Tyr.* *Diss.* V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte, sicuti *Aelian.* *Hist. An.* VIII. 11., hauserint; quae quidem

dubia res Cel. Hemsterhusio ad Luciani Contempl. cap. 14. WESS.

[9. τομῷ ἀρχόντι τοῦ ἐν Δασκυλείῳ) Conf. c. 126, 6. Nempe Bithyniae erat praefectus. S.]

12. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Simili saepe in formula multitudinis numerus, qui tot in mastis, probatur: post pauca cap. 125. ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος εἶχε, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιέντας ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιῆται, et lib. II. 5. eiusdem belli. Tale ἐν συμμάχων λόγῳ, Musae VIII. 68. et alia ap. Portum. Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum rege, καὶ νῦν ἐν αἰχμαλώτων λόγῳ ἦκων, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ibid. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Minus adtendenti blandiri posset lectio Codicum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρῆς. Viri quidem praestantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (οἵπερ εἰσὶν ἐν λόγῳ restituerem in Euripidis Rheseo vs. 149.) quique nullo sunt numero, οὗτ' ἐν λόγῳ οὗτ' ἐν ἀριθμῷ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Graecis fuerit in usu. Nisi fallor, σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ; tantundem est ac σὺ γὰρ ἀνὴρ; tu-ne vir fortis, vel egregius censereris? sive σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ μοῖρα vel μέρι; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν κληρονόμου καὶ υἱὸς μοῖρα καθισταμένη. ἐν πολέμου μοῖρα, Demosth. pag. 412, 92. Tanquam privatae sortis hominem degere, ἐν ἰδιώτου μέρι διὰ γιν, Isocrat. Euag. p. 193. c. Eusebius Stobaei pag. 567, 9. ὅδε μὲν καὶ ὅδε ἀρχοῦσι καὶ τιτιμιάται· τὸ δ' ἑμὸν ἐν ἰδιωτίῳ λόγῳ καὶ ἀτίμῳ. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

20. δι' ὃν τινα κακῶς ἤκουσι) Stat H. Stephani fides, ab omni in posterum suspitione immunis. [Nempe hoc ex ms. notaverat Stephanus in marg. de quo in Var. Lect. monere debueram.] Certe commodissimum, agnoscente Gronovio, quod rediit. Cl. Reiskio διὰ τινα idem prorsus ac δι' ὃν τινα propter quem, ob veterum exempla, Miscell. Lips. Vol. IX. pag. 312. sedulo conducta, quibus uti nunc non licet. WESS.

CAP. CXXI. 5. καὶ Ἀνακρίοντα τὸν Τῆϊον) Aetas hominis hinc constituta manet. Amores et Polycratis familiaritatem non persequor. Multa P. Baelius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scri-

ptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum, Veneris Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: haec discrepantiae origo. Ipsa autem commemoratio haec *Herodoti*, verborum seriem et structuram si consideres, implicatio atque ex interpositis parenthesisbus paullo inpediitior est: hinc variae coniecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex *οἱ δὲ ἱάσσοντες λέγουσι*. WESS.

CAP. CXXII. [1. *Αἰτίαι μὲν δὴ αὐταὶ διφάσαι etc.*] Aliam caussam saevitiae, quam in Polycratem Oroetes exercuit, ex *Diodori Sic. Excerptis de Virt. et Vit.* (T. II. ed. Wess. p. 557.) adnotavit *Larcher. S.*

5. *Μύρρον τὸν Γύγιω*) Genus-ne *Myrsus* ex Gyge, Lydorum rege, derivarit, non habeo, etsi veri specie defectum non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Myrsili, Lydiae regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122., ubi mendose et contra fidem Codicum huc usque *Μύρρης*. WESS.

8. *πάρειξ Μίνωός τε τοῦ Κνωσίου*) De Minoë fatentur *Thucyd.* I. 4., *Diodorus* IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. Minoëm inter et Polycratem tamen plures *Θαλασσοκρατοῦντας* *Africanus* et *Eusebius* in *Chronicis* recensuerunt, a summis viris *Casaubono* in *Polyb.* p. 192. [ed. Gron.] et *Seldeno* de *Mari Clauso* lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formulâ imperii gubernabantur fere Graeci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. *Eusebium* et *Africanum* traditur, variabatur, bene *Seldenus*: vere quoque *Scaliger*, *ἀνθρωπίνην γενεήν* [l. 10.] esse tempus historicum; et opponi τῇ μυθικῇ, lib. III. *Can. Isagog.* pag. 278. Aliis *ἀνθρωπίνην γενεά* et *ἀνθρώπιος* spatium vitae humanae xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti *Artemidoro*, *Porphyrioque*, quos *Berglerus*, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

11. *Πολυκράτης ἰστὶ πρῶτος*,) Hiabat sermo, nunc lenissime labens. *Πρῶτος* ob praecedentia placuit. Quod de *Ioniam* sequitur, [l. 12.] ridiculum *Cl. de Pauw* et plane absonum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut *Ioniam* posset Persarum regi eripere: imperium maris et insularum animo agitasse, id hic innui, repetendum ex

superioribus et considerandum ac si *Θαλασσης Ἰωνίης* foret. Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt, haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam adspersgit, iam dominabatur in Musae huius cap. 39. Grevit habendi cupido, et hominem in perniciem detrusit, vana se spe lactantem. WESS.

Ibid. Πολυκράτης μόνος) Quomodo tandem solus? quoniam tam multi memorentur in historia veteri *Θαλασσοκράτορες*. *Vallae* vetus et vera lectio fuit iterum a correctoribus oblitterata: vertebat *Valla*: Primus, inquam, extitit ex eo genere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) qui multam conciperet spem Ioniae atque insulis dominandi. Legit itaque, quod ex *Arch. Cod.* dedit *Galeus*: Πολυκράτης ἰστὲν πρῶτα (vel πρῶτος) ἐλπίδας πολλὰς ἔχων Ἰωνίης τε καὶ νήσων ἄρξαι: quod, mea quidem sententia, paene significat idem, atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum *Herodoto*: πρῶτος - - Ἑλλήνων δὲ Θαλασσοκρατεῖν ἐπινοήθη. *Thucydidi* dicitur insulas sibi subiecisse Polycrates ναυτικῷ ἰσχύων, I. 13. *Straboni*, fuisse δυνάμει λαμπρὸς, ὥστε καὶ Θαλαττοκρατῆσαι, XIV. pag. 945. B. [p. 637. D. ed. Cas.] Quae maris tenuere mediterranei partem Graeci, superbo *Θαλασσοκρατούντων* insignes titulo, in aliquot insulas Aegaei maris exercebant imperium, sic satis interdum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Graeci. Insulas, quarum imperium et τὸ Θαλασσοκρατεῖν, per contemptum νησὶν Thessalus vocabat Iason apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quae forsitan ignorassemus, absque *Casauboni* fuisset in *Polybium* commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus *Eusebii* ductum populos *Θαλασσοκράτορας* recensuit, huius *Herodoti* tum forte loci non memor; nam, quod de *Minoë* tradit Noster, enotavit e libro IV. c. 60. *Diodori Siculi*, idem illud de *Minoë* ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 3. Μαϊάνδριον *Μαιανδρίου*) Restituit e *Med. Gron.* accedunt *Arch.* et *Valla*: et saepius in c. 142. et seqq. *Herodoto* dicitur *Μαιάνδριος*. Praeter *Perizon.* [ad *Aeliani* Var. XII. 53.] vid. *Hemsterh.* ad *Luciani* p. 478, 510. [ad *Necyomant.* c. 16. et *Contempl.* c. 14.] Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Graecos usitato:

Persæ id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἀγραῖος ὁ Ἀγραῖος, et Ῥαῖος ὁ Ῥαῖος. In duobus Demosthenis locis pag. 144, 98. et p. 744, 191. quinque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes eiusdem ætatis Attici: hoc ævo multo fuit illud usitatus quam olim. VALCK.

8. λάρνακας ὀκτὼ πληρώσας λίθων) *Amphoras complures complens plumbo, summas operiens auro et argento*, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Graecis alia, hoc forte ceperat ex Herodoto consilium; nam Graece Poëtum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non immeritos deceperunt Egestæi apud Thucyd. VI. 46. Diodor. XII. 83. Polyæn. VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, Ciceroni venuste narratur, de Off. III. 14. VALCK.

[11. καταδήσας δὲ τὰς λάρνακας) *Alligatas arcas vertunt: commodius obligatas dixissent. Obsignatas* equidem, (hoc enim me voluisse, non *obsignatus*, quisque videt) ad sensum magis, quam ad verbum, reddidi. Commode Larcherus ex Eustathio ad Odys. θ'. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventae, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait Eustath. pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παροιμίαν κῆσθαι ὁ τοῦ Ὀδυσσέως δεσμός ἐπὶ τῶν σφραγισμένων ἀσφαλῶς. De eodem more Reiskius etiam ad hunc Nostri locum monuerat. S.]

CAP. CXXIV. 6. παντὶν ἱγνόντο [placuit ἱγνόντο ex ms.] μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Πολυκρ.) Cl. Reiskius τὸ μὴ ἀποδημῆσαι. Explicatur phrasis lib. VII. 10, 3. τότε παντοῖοι ἱγνόντο Σκύθαι δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόντον. Iam quod Polycratis filiae per quietem obiectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis iussu in crucem tolleretur, Philo Iud. prodidit apud Euseb. Pr. Euang. lib. VIII. 13., alios fortasse secutus. Vid. Mangeium Oper. Philon. T. II. p. 639. WESS.

Ibid. παντὶν ἱγνόντο μὴ etc.) In Xenophonteis semel, ut puto,

reperiatur: ἐν παντὶ ἦσαν, μὴ etc. pag. 334, 8. Hinc diversum illud Herodoti significat in omnes se formas vertebat, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: δεόμενῃ namque subaudiendum, additum ab Aeliano Nat. An. XV. 21. παντοίοις ἐγένοντο οἱ Ἴνδοι δεόμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδὲν ἐπιθέσθαι τῷ ζῶντι: quod saepe facit, Herodotum imitabatur Aelianus, cuius ista sunt VII. p. 385, 2. [c. 10, 34.] παντοίοις ἐγένοντο Σκύθαι δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόλεον. Neutrum horum Porcius attigit. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore praesertim, seu metu, dicuntur παντοίοις γενέσθαι. Uxorem metuens Xerxes Herod. IX. 108. παντοῖος ἐγένετο, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat Artaynte. Vid. Luciani T. I. pag. 268. p. 725. T. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias πανταίους ὑπ' εὐφροσύνης γινομένους. VALCK.

8. ἐπιφημίζετο) Gronovio, compositum hoc proscribenti, satis, puto, faceret Eustath. in Illad. d. p. 28, 29. [pag. 21, 48. ed. Bas.] Σημείναι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡρόδοτῳ ἐπιφημίζεσθαι, οὐ ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἐπισημεῖν ἀλλὰ μαυρὴν λέξιν ἐστὶ, δηλοῦσα προφορὰν τινὰ μαυρίας δὲ ἀναμνήσεως ἐνυπνίου. Quorum quidem recordatio si animum non subiisset, aderat Hesychii Ἐπισημασμοσιν, οἰωσμοσιν, potuerantque in promptu esse Thucydidis et Iosephi verba, a Grammatico explicita. At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide Albertium ad Lexicographum. Restitui πινυκόντερον, scriptore praeunte. WESS.

CAP. CXXV. 5. καὶ τὴν τέχνην ἀσκήσονται) Minimi refert, utrum eligatur: [ἀσκ. an ἐπασκ.] parendum tamen Codicum imperio. Ἀσκήων πινυκόντερον IX. 32. pro quo ἐπασκήσας VI. 92. ἀσκήν χρηστότητα Eurip. Suppl. 872., κακότητα ἀσκήν Aeschyl. Prometh. 1064. Superius [lin. 4.] Κροτωνιήτην ἄνδρα, ἡγρὸν τ' etc. fortasse voluit, ut c. 12. Μύρρον -- ἄνδρα Αὐδὸν, nisi scribenti in oculis fuerit Homeri Ἠγρὸς γὰρ ἀνὴρ. [Iliad. λ'. 514.] WESS.

8. ὅτι γὰρ μὴ οἱ Συρακουσίων) Horum corruperat sensum Valla, qui eiectam a Gronovio reperit et in suo Cod. vocem τύραννοι. Per Syracusanorum Tyrannos, quorum μεγαλοπρέπεια cum illa posset Polycratis Samii componi, nullos, ut puto, designare potuit Herodotus, nisi nobilissimum illud par fratrum, Gelonem, et Hieronem; nam pri-

mus etiam *Hiero* paulo ante iam illuc abierat, quam historiam suam conderet *Herodotus*; quo tempore *Syracusia* imperium fuit penes suum dominum, *Populum*. Utrumque cum excellenti viro *Pisistrato* comparans *Plutarchus* de *Sera Num. Vind.* p. 551. f. *Gelonem*, inquit, novimus, et *Hieronem*, *Sicilienses*, et *Pisistratum*, ὅτι πονηρία κτησάμενοι τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρακόμεως ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἰθύνοντες, ἐγένοντο μέτριοι καὶ δημοφιλεῖς ἄρχοντες. *Gelo* certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiae fuit et moderationis, et prope modum Regis qualem fingebant in umbra *Philosophi*, verum exemplar; civibus dictus εὐεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεὺς, *Diodor.* XI. 26. Ad illum non aequiparandus frater *Hiero*, eruditorum istius aevi hominum studiosissimus cultor, *Simonidis*, *Pindari*, *Bacchylidis*, *Aeschyli*, ceterorumque, (*Aelian.* Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit *Herodoto* visus, qui huius laudis ornaretur titulus. Sed his longe recentioris *secundi Hieronis*, (cum primo saepe confusi,) sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est μεγαλοπρέπεια. VALCK. — μεγαλοπρεπήν tenent libri omnes, sicut I. 139, 4. Unus *Borh.* μεγαλοπρεπήν suo arbitrio edidit. Subintelligendum κατὰ vel ἐς μεγαλοπ. facile patet. S.

11. οὐκ ἀξίως ἀπηγήσιος etc.) Tentata haec varie sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, Polycratem, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab Oroeta occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum *Herodotus*, aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persae cruci suffigendis capita amputare, ut *Histiaeus* VI. 30. et *Leonidae* VII. 238., aut pellem detrahere; qua fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propatulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in Polycrate. De *Bagapate Ctesias* Eclog. Pers. cap. 58. τὸ δέσμα περιαιρεῖς ἀνισταυρῶν. Haec magnus *Casaubonus*, atque, ut opinor, verissime, *Exercit.* XVI. ad *Annal. Baronii* p. 541. WESS.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιδίην) Hic iterum, si non fuisset interpolata, *Vallae* versio, post *Cambysis* obitum, occupato a Magis regno, demonstrasset atten-

dentī, καὶ in κατὰ debere transmutari: μετὰ γὰρ τὸν Καμβύσῳ θάνατον κατὰ τῶν Μάγων τὴν βασιλὴν. Necessary cor-
 rectionem esse sciens historiae Persicae nemo diffitebitur:
 vid. Herod. III. 61. et 67. Per septem menses Medus ille
 Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: κατ' ἐκείνῳ
 τοῦ καιροῦ evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, κατὰ
 sic etiam adhibetur ab Herodoto I. 67. κατὰ τὸν κατὰ Κροῖ-
 σον χρόνον, καὶ τὴν Ἀναξανδρίδῳ τε καὶ Ἀρίστωνος βασιλὴν ἐν Λα-
 κκαίμῳ. vid. P. Leopard. Em. XI. c. 5. [καὶ τῶν M. tenent
 scripti omnes: κατὰ recepere Borh. et Schaeff.] Paulo post,
 ut legit *Valla*, scribendum: ὁ δὲ ἐν ταύτῃ τῇ ταραχῇ [pro
 olim vulgato ἀρχῇ] κατὰ μὲν ἔκτεινε etc. affirmant illud
 Cod. Arch. et Herod. infra c. 150. ἐν ὅσῳ ὁ, τε Μάγος ἦρχε καὶ
 οἱ ἑπτά ἐπαύστησαν, ἐν ταύτῳ παντὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ ταραχῇ
 VALCK.

4. ὠφέλει μὲν οὐδὲν Πέρσας) Coniiciendo adtigerunt Pa-
 vius et Reiskius. Post pauca c. 127. de Oroeta ὃς ὠφέλησε
 μὲν καὶ οὐδὲν. Succedit ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ, suum sibi inconmo-
 dum habens; neque enim bene adhaerescit antea positus.
 Equidem proclivior sum in *Vallae* et Arch. ἐν ταύτῃ τῇ τα-
 ραχῇ, in illa post *Cambyasis fata rerum conturbatione*. Vide
 adnotationes *Galei*, quibus Cl. *Schurtzfleischius* calculum
 addidit. WESS.

[6. Μετροβάτεια etc. Conf. cap. 120. S.]

10. καὶ τίνα ἀγγαρήϊον Δαρείου) Exquisitius hoc est quam
 pro scribarum ingenio. Ἀγγελικφόρους in Musis ignorat
 nemo. Ἀγγαρήϊος Persarum voce idem. Testes ἀγγαροί, toties
 apud alios obvii, tum ἀγγαρεύειν, docte illustratum a *Vinc.*
Riccardo ad Homil. Procli XVIII. p. 523. et *Balth. Stolbergio*
Exercit. Ling. Gr. p. 152. *Herodotus* Ionica specie ἀγγαρήϊον
 extulit, quando de Persarum vehiculari cursu τοῦτο τὸ δρά-
 μα τῶν ἱππῶν καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον lib. VIII. c. 98.
 liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu curru
 eant, voci sedem esse. WESS.

11. κρίνει μιν) κρίνει [nescio utrum κρίνει, an κτείνει;
 voluerit] μὲν iustissime docti viri, *Pauw*, *Reiske*, *Abresch*.
 Proximum ἀποκρίνει δὲ μιν ita postulat. WESS. — Com-
 modum utique foret μὲν, commodum etiam κτείνει aoristo
 tempore, sic dein ἡφάνισε: sed in vulgatum consentiunt
 libri omnes. S.

12. ὑπίσας) Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπίσας, p. 63, 41. p. 180, 12. [lib. I. c. 156. et III. 52.] et hoc loco praebet idem Arch. Si vel plures darent, servandum taxen rarius illud Ionicum iudicarem ὑπίσας. Ut hic ἄνδρας οἱ ὑπίσας, sic legitur VI. 103. νυκτὸς ὑπίσαντες ἄνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφείσα, ἀφείσαν, est in Thucyd. V. 81. et alibi. VALCK. — Aequè ionicum ὑπίσ est, et ὑπίσας: sed ὑπίς τῆς ὀργῆς locis citatis, a verbo ὑφίημι, remitto; at ὑπίσας vel ὑφείσας ab ἔω, colloco. S.

CAP. CXXVII. 5. οὐκ ἰδοῦκε πέμπειν) In his requiritur vocula, quae in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἰδοῦκε οἱ πέμπειν, ἅτε οἰδεόντων ἔτι τῶν πρηγμάτων: neque enim οἰδεόντων si plures dant Codices, alteri οἰδαινόντων postponerem: legitur et III. 76. μηδὲ, οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων, ἐπιτίθεσθαι. Platonis imago non multum distat, πόλιν et ἀρχὴν Φλογμαίνουσαν memorantis, de Rep. II. p. 372. E. de Leg. II. p. 691. E. VALCK. — At nec ullo incommodo subintelligi dativus οἱ ad ἰδοῦκε potest, et peropportuna eidem voculae sedes deinde est, rebus ei (id est, rebus eius) nondum satis tranquillis. Caeterum, intercidisse in codicum aliquo οἱ ante οἰδεόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. ἅτε οἱ οἰδεόντων etc.) Praeivit Scriptor, Thaliae c. 76. μηδὲ οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων. Aldus ibi, ut hīc Pass. οἱ δέοντων, quod ipsum in Suidae 'Ιθὺ fuit; ubi Küsterus, quum οἰδεόντων debuisset, rescripsit hoc ex loco οἰδαινόντων, oblitus H. Stephanum dudum in Recens. Voc. Herod. verum tenuisse. Οἰδαίνειν in irae fermento Procopius Bell. Pers. I. 21. et Vand. I. 4. Μοχ μεγάλην τὴν ἰσχὺν non sollicito. WESS.

CAP. CXXVIII. 5. παλλομένων δὲ λαγχάνει) In his etiam fuit erratum. Idem saepe dicitur κληρουμένων δὲ λαγχάνει: nam, quod Ionice πάλλιν et πάλλισθαι, vulgo κληροῦν dicebatur et κληροῦσθαι: quae duo sane differunt significandi dote. Sive praefectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam coniiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussione πάλλιν κλήρους, et πάλλιν dicebatur simpliciter, vulgo κληροῦν. Πάλλισθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quem ex his tangebatur sorte, sive, cuius sorte nomen excidebat, is λαχεῖν dicebatur, vel

κλῆρον λαχεῖν [III. 83, 6.], Herodoto πάλη λαχεῖν, [IV. 94, 5. 153, 5.] et Aeschylō Sept. c. Theb. vs. 55. Κληρουμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλη λαχὼν Ἐκαστός αὐτῶν. In Soph. Elect. vs. 711. agonistas Brabeutae Κλήροις ἔπηλαν. Hoc activo verbo Κληροῦν est et Aristophani Eccles. 678. Contra Callim. Hymn. in Iov. vs. 64. ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε Πήλασθαι. Homerus Iliad. δ. 191. Ἦροι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἄλλα νοεῖμεν αἰεὶ Παλλομένων. Hoc et κληρουμένων λαγχάνει, Xenoph. p. 22, 28. Lysiae p. 105. Demosthenes p. 322, 22. κληρουμένων πρῶτος αἰρεῖσθαι τὸν αὐλητὴν Ἰλαχιν. Turpe mendum, ut alia non pauca, reliquerunt in Harpocrat. Πινάκια, τὰ καθιέμενα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρονόμων: corrige κληρουμένων. H. Valesius, vir summus, κληρούτων dum scribebat, Attici forte moris non recordabatur. VALCK. — Immo recte, si quid video, emendavit Valesius. S.

14. εἰ ἰνδείκναιτο ἀπόστασιν) Misellum εἴ οἱ placere [Gronovio et Porto] non potuit, quoniam ἰνδείκναιτο ex ἰνδείχσθαι repetitum iverunt. Fac Ionum more ab ἰνδείχασθαι descendere, et voculae tuta erit statio. Diodori sunt, καὶ μὴ βάρβαρον ὁμότητα πρὸς ὁμοθυμῆς ἀνθρώπους ἰνδείχασθαι, lib. XIII. 27. et in Excerpt. T. II. p. 631. μεγάλην ὕβριν τῇ πρεσβείᾳ ἰνδείκναιτο. Nobile Paulli est Apost. Ἀλίξανδρος, πολλὰ μοι κακὰ ἐνδείκναιτο. II. Tim. iv, 14. Alia prudens negligo. Artibus autem Bagaei ad Oroctem pessumdandum conveniunt Macro- nis technae in Ael. Seiano ap. Dionem Cass. et Olympii sive Honorii Imp. in Stilicone opprimendo ap. Zosimum: WESS. — Facile equidem patiar εἴ οἱ ἰνδείξ. restitui. S.

[20. μετῆκάν οἱ τὰς αἰχμὰς) Vertunt vulgo cum Valla, lanceas deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradiderunt? Nescio an militaris formula sit μεθίναναι τὴν αἰχμὴν, cuius vim mihi haud satis liquere profiteor. S.]

CAP. CXXIX. 5. ἀστράγαλος ἐξιχώρησι ἐκ τῶν ἄρβρων) De Dario, κατακισῶν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίᾳ, τοῦ ἀστράγαλου ἐκχωρήσαντες Dio Chrysost. Or. XIV. p. 231. ex Herodoto, dissensu exiguo, iterato Or. LXXVII. p. 652. περὶ σόντι ἀπὸ τοῦ ἵππου μεταχωρήσας ὁ ἀστράγαλος: maior est in medici nomine, quem Δημοδόκον, incertum sua-ne an aliorum culpa, adpellat. Fieri potuit, ut Δημοδόκος, quo de Aristoteles Eth. ad Nicom. VII. 8. in Oratoris animo fuerit. In Himerii Eclog. p. 71. ed. H. Steph. Δημοκίδης ὁ Κροτωνιάτης;

etiam ap. Photium Biblioth. p. 1142. ubi Sophistae verba Hoeschelii adiumento correctiora leguntur. WESS.

8. στεβλοῦντες καὶ βιώμενοι) Haec et vicina obversabantur Dioni Chrys. Or. XIV. p. 231. B. et LXXVII. p. 652. D. et 653. ubi chirurgi εἰς ἀγρυπνίας τε καὶ ἀλγυπνίας *Darium ἐνέβαλον*, ἔλκοντες καὶ βιαζόμενοι τὸ ἄρθρον: tum tangit laudabile Democedis facinus, invidos Medicos Aegyptios e praesentissimo liberantis periculo, narratum Herodoto c. 132. Bis in Dione medicus Crotoniata dicitur *Δημοδόκος*, qui fuit *Δημοκῆδης*, et Democedes etiam vocatur Timaeo ap. Athen. XII. p. 522. B. et Aeliano Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

11. ἀγρυπνήσει εἴχετο) Suidas male [qui ἀγρυπνή συνείχετο.] Herbdotea εἶχεσθαι ἀπορίη et ἐν ἀπορίῃσι IV. 131. IX. 97. et ἀμφιβολίη ἐχόμενος V. 74. Aeliani Var. XIII. 35. φαλαγγίων κνήμασιν ἐχόμενος, Luciani Scyth. c. 2. τῷ λοιμῷ ἐχόμενος, abunde Grammaticum redarguunt. Dignum magis consideratione [l. 12.] παρακούσας - - τὴν τέχνην, studiosissime in Lexica, ut ἀκούειν et παρακούειν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non favebit Herodotus, si, quod schedae offerunt, οἷα δὲ παρακούσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem Sardibus pridem audientem Dario nunc tandem Democedis artem indicasse. WESS. — Verba οἷα δὲ facile suspiceris ex glossa a nonnemine fuisse adiecta: quae sive adsint, sive absint, perinde constabit verbo παρακούειν notio obiter audiendi, quam ei Vir doctus vindicavit. Denique ad ἀγγέλλει τῷ Δαρείῳ utique intelligi debet τὴν τέχνην τοῦ Δημοκῆδους, et potest ad παρακούσας subintelligi περὶ αὐτῆς: sed et nihil impedire videtur, quo minus iuncta intelligamus παρακούσας τὴν Δημοκῆδους τέχνην, et dein cogitemus ἀγγέλλει αὐτήν. S.

CAP. CXXX. 4. κατεφάνη - - τεχνάζειν ἐπιστάμενος) Vallae Latina, visus Dario fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab H. Stephano Thes. T. III. p. 1437. Suidae interprete, et Reiskio. Dolos et strophas noverat Democedes, ut artis medicae peritiam dissimularet. Id τεχνάζειν. Ὁ δὲ Ἀργαφέρνης ὁρίων αὐτὸν τεχνάζοντα, dissimulandi artibus utentem, infra lib. VI. 1. WESS. — Vallae versionem quum Gronovius tenuisset, cum hac Wesselingius permutavit, sed tamen visus fuit Dario dissimulandi artes bene nosse: frigida (ut dicam quod sentio) sententiā. Nempe me-

mor Vir doctissimus usitatae verbi *φανένθαι* et similium constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua etiam ex professo Valckenarius ad c. 1, 24. huius libri monuit,) iuncta intellexit ista *κατεφάνη ἐπιστάμενος*, rursusque illa, *ἐπιστάμενος τεχνάζειν*. Sed ex praemissa Darii interrogatione, (l. 2.) *τέχνην εἰ ἐπίσταται*, perspicuum videtur intelligi h. l. debere, *ἐπιστάμενος αὐτήν*, scil. *τὴν τέχνην*, adeoque hoc dici: *adparuit Dario, dissimulare hominem, cum quidem calleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit Dario, callere eum artem, sed dissimulare*. Poterat Herodotus scribere *ἐφάνη* - - *τεχνάζων, ἐπιστάμενος*: sed, ne duo participia absque coniunctiva concurrerent particula, alterum verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In eandem nobiscum sententiam Larcherus monuit, *ἐπιστάμενος* hic accipiendum quasi esset *καίπερ ἐπιστάμενος*. S.

8. *Φλαυρὸς ἔχειν τὴν τέχνην*) Praeferrem, si Codices subministrarent, *Φλαυρὸς ἔχειν τῆς τέχνης*: quo modo saepe loquuntur veteres. *μακαρίως ἔχεις Φρενῶν* Θράκης παρόδου χρησίμως ἔχειν οὕτως εὐνοίας ἔχων αὐχμηρῶς εἶχε τοῦ προσώπου οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Horum primum est Dionysii Tyr. ap. Stobaeum p. 531, 14. Postremum Platonis ita transtulit Latine Cicero: *cum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus?* Tusc. V. 12. VALCK. — Tenent vulgatum libri omnes: et perinde sane (*κατὰ*) *τὴν τέχνην*, atque *τῆς τέχνης* (*ἔνεκα*) dicere licuit Herodoto. S.

[9. *ὥς εἰ ἐπέτρεψε*: sc. *ἑαυτὸν*, aut *τὸ πρᾶγμα*. S.]

10. *καὶ ἥπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων*) Series rerum insstis adstipulatur. Aegyptii medici regem diu torserant, et continuatis aerumnis somno prohibuerant. Democedes lenibus post acria illorum usus medicamentis Darii insomniam discutit, reddita sanitate. Valla verum perspexit, nactus Morelli ad Dion. Chrys. p. 72. et aliorum calculum. *ἥπια φάρμακα* Poëtae Iliad. δ. 218. et *ἥπια ἀνίσματα* Aeschyli Prometh. vs. 481. loquendi genus adfirmant. Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. intacta non reliquit Herodotea. WESS. — Suum Herodoto restitutum iri, *καὶ ἥπια μετὰ τὰ*, monstrat Diss. Herod. p. 81. Sic Laurentium legisse monuerat, qui primus, ni fallor, omnium exactius expendere coepit monumenta veterum, Graeca praesertim, P. Leopardus Emend. VII. c. 14. VALCK.

19. ὑποτύπτουσα δὲ αὐτίων ἑκάστη) Stephani ὑποτύπτουσα probarunt Ampl. Cuperus Ep. ad Græv. Syllog. Burmann. T. II. p. 690. Pavius, Geinozius; merito improbante Gronovio, sed vulgatum, in quod codices magna consensione conspirant, infeliciter explicante. [Nempe vertendum censuit, *unaquaeque pectus subverberans.*] Indiget locus interruptione, bene a Cl. Reiskio picta, et ex Arch. τὴν θήκην, arcā sive repository aureorum numorum. Donarunt regiae mulieres Democedem stateribus, cumulatim adeo in phiala coacervatis, ut plures deciderent. Singulae τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην arcam, ut numos phiala eruerent, concusserunt et subverberarunt: id ὑποτύπτειν II. 136. VI. 119. habetque iunctum utrobique sibi, quo quid egeritur, instrumentum, etiam in Comici Avib. vs. 1145. ubi Hemsterhusius praeclare. Lege mecum, Ἐποτύπτουσα δὲ αὐτίων ἑκάστη φιάλη τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην ἰδωρίτω τὸν Δημοκίδα οὕτω δὴ τι δαψιλῆς δωρεῇ, ὡς etc. Earum unaquaeque phiala thecam (sive auri arcam) concutiendo eruens Democedem tam luculento munere donavit, ut servus ---: et plana via erit. Tzetzes, laxius explanatione usus, χρυσαῖς φιάλαις τὸν πῆχυν ἐκλήψ, Democedi, Chil. III. p. 314. WESS.

Ibid. ὑποτύπτουσα etc.) Tentamina prostant H. Stephani, Palmerii, Gronovii, Reiskii. Qui hic Theologica potissimum tractat juvenis Gallus Io. le Febvre hunc in sensum accipiebat Herodotea: *chacune d'elles vidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnèrent à Democède avec la caisse.* Reliquis mea quoque succedat coniectura, τὸν χρυσὸν tantum scribentis pro τοῦ χρυσοῦ. Herodoti verba, ὑποτύπτουσα δὲ αὐτίων ἑκάστη φιάλη, τὸν χρυσὸν τὴν θήκην ἰδωρίτω τὸν Δημοκίδα, sic interpretor: earum autem singulae phiala eruentes, (aureas stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant Democeden: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis saepe nos decipi simulacris. Primum egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat θήκη. Deinde, τὸν χρυσὸν -- ἰδωρίτω τὸν Δημοκίδα, qua ante structura, δωρίται μιν Δαρῆος π. χ. δύο ζεύγη. [At ibi ζεύγη et usus Graeci sermonis et librorum consensus postulavit.] Quid tandem sit Ἐποτύπτειν ante hos 50 annos Kiisterum docuit venerandus ille nobis Hemsterhuisius: vid. ad Aristoph. Av. vs. 1145. Kiisterus dedit et Berglerus Herodotea ex

lib. II. c. 136. ubi ἀντὶ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην notat conto in paludem immisso egerentes quod adhaerebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 370, 37. ed. Gron.) ὑποτύφας τοῦτον ἀντλήει. Aristophanis anseres, latis pedibus usi veluti palis, ὥσπερ ἄμαις, lutum eruentes, ὑποτύπτοντες, in pelves ἐμβάλλον. Similiter uxores Darii quaeque dicuntur ὑποτύπτονται φιάλῃ, tanquam palis usae phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura palatum instar: vocem idcirco Hebraeam פִּיָּה, qua palae designantur, φιάλας interpretantur Numer. iv, 14. In Homero φιάλην exponunt χαλκίῳ ἐκπέταλον λεβετώδης: vid. Athen. XI. p. 468. E. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. ψ'. p. 1412, 30. et Wetsten. ad Ioannis Apoc. 5, 8. Vas sive poculum ἐκπέταλον amplum est, atque expansum instar folii vel laminae: Athen. XI. p. 485. E. 494. E. 496. A. et Harpocrat. in voc. Τριπτῆρα. Istarum itaque Darii uxorum unaquaeque donabat Democeden (fortasse regio more προπεπωκυνία) Λαβούτα πλήρη χρυσίων [μετόμφαλόν γε] φιάλην: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Com. tetrameter, ex Althaea sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum iam nil moror; ad quod consuli possunt quae a Casaubono, a Porsono, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 297 seq. Hoc unum moneo, nescire me consulto-ne χρυσίων scripserit Valck. pro eo quod apud Athen. olim vulgatum erat χρυσίων. Caeterum rectissime hunc Herodoti locum expeditivisse idem Vir doctissimus mihi visus est; nisi quod nil opus fuit, τοῦ χρυσοῦ ibi contra et sermonis usum et librorum consensum in τὸν χρυσὸν mutare, quum percommode intelligi possit δαψιλῇ δαρεῇ τοῦ χρυσοῦ. Quod vero θήκη, idem Vir doctus ipsam illam phialam interpretatur, qua et hauriebatur aurum et cui illud impositum donabatur Democedi; similiter apud Athen. IV. 4. p. 129. d. e. est ὑδαῖς πίναξ, ἐν θήκῃ κατακειμένος ἄργυρᾶ, vitrea patina super repositorio argenteo: et ibid. c. 5. p. 130. c. d. bellaria in canistris ex ebore tectis --- dono dabantur hospitibus ἀνταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πιμμάτων θήκαις, unā cum thecis, quibus quodque bellariorum genus impositum erat. Et, φιάλην (phialam, pateram) planius aliquod vas et latius esse, super quo aliud (v. gr. poculum) possit reponi, ex eodem Athenaeo

et ex Polluo. VI. 95. observavit *Wytttenbach* in Annotatt. ad Selecta principum Historiocos. p. 374 seq. conf. *Xenoph.* Cyrop. I. 3, 8 seq. *Wesselingii* ratio, quoad sententiae summam parum a *Valckenarii* interpretatione discrepans, nititur illa quidem codicis *Arch.* auctoritate; sed vereor ne τὴν θήκην ibi (pro vulgato σὺν θήκῃ) ex scribae ingenio profectum sit, non e vetusto exemplari derivatum. Sane in duobus aliis *Herodoti* locis, ubi verbum ὑποτύπτω eadem notione usurpatur, itemque in tertio ex *Aristoph.* prolato, nullum nomen in accusativo casu positum conspicitur, nec illo opus esse videtur: aurum vero simul cum theca (σὺν θήκῃ) dono datum esse *Democedi*, ex his quae continuo sequuntur intelligitur. *Reiskius* duas voces σὺν θήκῃ in unam συνθήκῃ contrahendas censuerat, χρυσοῦ συνθήκην auri acervum intelligens. *Toupius* Emend. in *Suid.* (ad voc. Χρυσίς) P. III. p. 575 seq. ista τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ, violenter utique, in εἰς τὴν χρυσοθήκην mutans, provocavit ad illud apud Nostrum ὑποτύπτοντες εἰς λίμνην, auri arcam χρυσοθήκην intelligens. τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ tenens *Werfer*, et haec ipsa verba iuncta intelligens, (in *Act. Philol. Monac. T. I. p. 108 seqq.*) θήκην χρυσοῦ nil aliud nisi auri arcam vel crumenam significare contendit, idque ex *Herodot.* IX. 83, 3. adparere existimat, ubi tamen nihil impedit quo minus θήκας illas, quemadmodum hoc loco, phialas s. pateras intelligamus, collato praesertim ibid. cap. 80, 6. *Benedictus* nuper (in *Act. Sem. Philol. Lips. II. 2. p. 296 seq.*) unice veram lectionem esse ὑποκύνπτουσα iudicans, quam nonnullos bonae notae codices ait exhibere, nescivit Vir doctus nullo in vetere libro reperiri istam scripturam, nonnisi ex coniectura propositam ab *H. Stephano* sub finem Praefationis ad Lectorem quae editioni Graeco-latinae praemissa est. S.]

CAP. CXXXI. 2. πατρὶ συνείχετο ἐν Κρότωνι) Insulsum εἰς damnavit *Gronovius*, nec induxit, *Reiskio* merito demirante. Tolerari non debuit. Simile erit *Homeri Iliad.* ζ. 396. τοῦ περ δὲ θυγάτηρ ἔχου' ἔκτορι, si ad structuram animus se verterit; et VI. 12. τῇ παρούσῃ (δουλήῃ) συνέχεσθαι, conflictari. *WESS.* — At *Homericus* quidem ille locus cum hoc nihil prorsus commune habet. δουλήῃ συνέχεσθαι latine commodius forsitan reddetur, premi servitute, ut apud *Polyb.* πολέμοις, λιμῇ συνέχεσθαι. S.

8. Ἀθηναῖοι, ἐκατὸν μνέων) Polycratem non miror de male quaesitis adeo munificum in medico fuisse remunerando; sed mirarer equidem Aeginetarum, atque istius temporis Atheniensium munificentiam; nisi suspicarer, ut alibi numeros, hic summam quoque pecuniae nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima, legatis in diem, Aristophanis aevo, quae dabantur drachmae: vid. Arist. Acharn. vs. 66. Centum drachmae unam duntaxat minam conficiunt, quales minas centum annuas dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem. Pluti versus est 408. Τίς δῆτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὐτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἐστ', οὐθ' ἡ τέχνη. Sed ante bella Persica cuperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium aerario pecuniae vis, ut peregrino Medico annuum adsignare commodè potuerint salarium talentum et minas quadraginta, sive, secundum nostram putandi rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum adiicienti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratae sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea mecum, credo, mirabuntur. VALCK.

13. Κροτωνιῆται ἱητροὶ ἐλέγοντο) Voluit-ne Arch. librarius ἱητροὶ ἐλέγοντο, καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντο? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa, mihi tamen ex critici interpretamento nata. Democedes et Crotoniatae Medici plura scholae Italicae videntur debuisse: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotonae docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut taceam illustrem in Pythagorae rebus memoriam Democedis apud Iamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. Dan. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἔφν φῦμα) Generalius Athen. XII. 4. [c. 22.] p. 522. B. τὸν μαστὸν ἀλγῆσασα. Vomicae morbum φῦμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spectans, quae Plutarchus de Iasone Phraeo T. II. p. 89. c. ἔπαυσε τῷ ξίφει τὸ φῦμα καὶ διῶλεν οὕτως, ὥστε σωθῆναι τὸν ἄν-
Herodot. T. V. P. II. K

θρωπον -- τοῦ φύματος βαγίντος. Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossae inconmodum auxit. WESS.

8. ἰξορκοῖ μιν) Vide VI. 74. WESS. — Scilicet ibi pariter ἰξορκοῖ, non ἰξορκεῖ. Conf. vero et IV. 154, 14 et 15. S.

9. ὅσα αἰσχύνῃν ἵστί φέροντα) Aliàs monui, [ad I. 10, 12.] necesse non videri, ἰς αἰσχύνῃν scribi. Sustuli nunc codicum imperio praepositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνῃν φέρι Πρᾶγμα. Plato Menex. p. 247. Α. ἡ νίκη αἰσχύνῃν φέρι. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus. S.

Ibid. ὅσα ἰς αἰσχύνῃν ἵστί φέροντα) Restituit etiam Gronov. I. 10. παρὰ βαρβάροις καὶ ἄνδρα ὀφείναι γυμνόν, ἰς αἰσχύνῃν μεγάλην φέρι. Quam ex Med. Cod. praepositionem ἰς adiecit, illam merito non necessariam iudicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thucyd. I. 5. οὐκ ἔχοντός περ αἰσχύνῃν τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Aelian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἰδραστὲν οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἑλλασιν αἰσχύνῃν φέρόντων. Quae habent vel adferunt ignominiam, dicuntur αἰσχύνῃν ἔχοντα, vel φέροντα: in his valde dubitari potest an locum suum ἰς possit tueri. Saepenumero quidem iisdem verbis ἔχειν et φέρειν adiicitur ab Herodoto praepositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. II. 52. τὰ ἰς Ἡσιόδον τε καὶ Ὀμηρον ἔχοντα. IX. 42. τὸν χρησμόν, τὸν Μαρδ. εἶπε ἰς Πέρσας ἔχειν. IX. 32. οὐκ ἰς γυμνικούς ἀλλ' ἰς ἀρνήους ἀγῶνας φέρον τὸ -- μαρτήριον. VIII. 137. ἐπὶ πᾶσι οἱ αὐτίκα, ὥς εἴη τέρας, καὶ φέροι ἰς μέγα τι. Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi repaerentur, praeterquam apud eius imitatores, quos inter eminet, in his etiam adhibendis, Pausanias: huius VIII. p. 701. legitur φέρειν ἰς ἐκείνον τὸ ἄσμα, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. τοῦτο τὸ ἔπος ἰς τοὺς τεθνεώτας ἔχειν νομίζοντες. II. p. 133. τὸ ἐπίγραμμα ἰς γυναῖκας ἄλλας εἶχε. V. p. 380. ἰς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἔχει τὸ μάντιμα. V. p. 417. ἰστα ἐν τοῖς ἔχουσιν ἰς Ἀργίους ἐδήλωσα. p. 427. τῆς ὑπονοίας τὸ πολὺ ἰς Εὐμηλον τὸν Κερνήτιον εἶχεν ἡμῖν. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. τὰ ἔχῃ τῆς ὑπονοίας εἰς τοῦτον φέροντα: et p. 120, 8. τὰ ἔχῃ τοῦ φόνου οὐκ εἰς ἐμὲ φέροντα. Haec ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Coniect. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, τὰ εἰς δουλαν,

vel βλασφημίαν, vel εἰς ὄνειδος φέροντα, fatebor etiam dici potuisse τὰ εἰς αἰσχύνην φέροντα: sed, quae diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, permisceri nolim. VALCK. — Nihil referre videtur (quem admodum ad I. 10, 12. *Wesselingius* monuit) addatur εἰς ἀνίσχύνην, an auferatur: ac possis latine etiam perinde redere, quae ad contumeliam pertinent. Conf. quem in *Var. Lect.* laudavi Markl. ad Eurip. Suppl. vs. 295. S.

CAP. CXXXIV. 13 seqq. αὐξανόμενῳ γὰρ τῷ σώματι etc.) Ex Democrito habet Stob. Serm. CXV. p. 592. Αὐξανόμενῳ γὰρ τοῦ σώματος, συναύξονται φρένες· γηράσκοντος δὲ συγγηράσκουσι etc., quae his ita respondent, ut eodem fonte manarint. Saepe opinatus sum, perperam Democriti nomen fragmento apud Stobaeum adpingi, debuisse enim Herodoti. Nunc, cum ambo eiusdem fuerint temporis et aequales, philosopho et medico dictum, utriusque sententiis bene congruens, nolo auferre. Galeni similem apud Eustathium [ad Odys. β'. p. 98, 31.] professionem non miror, quippe τὴν κρᾶσιν, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec Aristotelicum, Polit. lib. II. c. 7. Ἔστι γὰρ, ὥσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας. Notae Philosophi sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. tolerari utcunque ea posse, si de operationibus animae, quatenus ex instrumentis corporis pendent, accipiantur. Mihi sese probavit hoc Heraclidæ Pont. Allegor. p. 485. ὅσον ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς ὑποφθίνει, τοσοῦτον ἡ τῆς διανοίας αὐξεται ῥῶσις. WESS.

Ibid. αὐξανόμενῳ γὰρ etc.) Sub nomine Democriti Herodotea legi apud Stobaeum monitum fuit in Diss. Herod. *Wess.* p. 177. Suo tributa parenti prostant in Scholiis ad Hom. Od. β'. 315. Dixisse fertur Antipater Tarsensis lib. II. de anima, secundum decreta Stoicorum: ὅτι συναύξεται τῷ σώματι ἡ ψυχὴ, καὶ πάλιν συμμειοῦται. Traditur hoc in Scholiis Homeri Leidensis ad Iliad. λ'. 115. [et in Venetis Scholiis a Villoisono editis.] quod neque ex Eustathio constat, nec Diogene Lærtio, neque aliunde forsan didicissemus. Verborum sententia neque Democrito disconvenit: cum corpore, ait Lucret. III. 447. Crescere sentimus pariterque senescere mentem. --- Post ubi iam validis quassatu'st viribus aevi Corpus, et obtusis ceciderunt viribus artus; Claudicat inge-

nium, delirat linguaque mensque: γηράσκοντι δὲ συγγηράσκοντι (καὶ αἱ φρένες,) καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλάνονται. Quintilianus in re diversa, Inst. Or. X. 5. Necesse est, inquit, ipse ille mucro ingenii quotidiana pugna retundatur. Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto Livius VI. 23. L. Furium facit iuvenibus bella data, dictitantem, (Herod. νῦν γὰρ ἂν τι καὶ ἀποδείξαι ἔργον, ἕως νῆος εἰς ἡλικίην. cf. Homer. Iliad. χ. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactae iam aetatis erat; sed vegetum ingenium in vivido pectore vigeat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materiae, quam tractabat, ubique memor Longinus π. Τψ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, αἶτ, διηγούμεαι, γῆρας δ' ὁμως Ὀμήρου, Odysseae conditoria, atque in illa similis ἡλίω καταδυμένη. Moriens Cyrus Xenophontis Κυρ. Παιδ. VIII. p. 138. de se ipse testabatur: τοῦ μὲν γῆρας οὐδεπώποτε ἡσθόμεν τῆς ἐμῆς νεότητος ἀσθενέστερον γινόμενον: quae libenter adhibet Ciceronis Cato maior de Sen. c. ix. Qui fertur esse Xenophon, quando secedit a Xenophonteis ex historia Graeca ad verbum describendis, frigidus Agesilai laudator et sophista, p. 88. ed. Hutchins. Δοκεῖ δ' ἔμοιγε καὶ τόδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδείξαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς βώμη τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατός ἐστιν. Qui libellum istum olim tamquam Xenophonteum adhibuere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerorumque opinor, sunt in numero. VALCK. — Xenophonti libellum istum contra Valck. vindicavit Weiske, Opp. Xenoph. Vol. IV. p. 404 seqq. S.

19. Ζεύξας γέφυραν ἐκ τῆς δε τῆς) Posteriora ad eum modum certatim formarunt docti viri, et recte: rei indoles et missti testantur, nec minus, iustum videri, quod insuper mutatum. Infra lib. IV. 117. Darius γέφυραν Ζεύξας -- διαβίβηκε ἐς τὴνδε τὴν ἡπείρου. De ancillis Atticis, [l. 25 seq.] ab Atossa sibi expetitis, et belli Persici origine, Aelian. Hist. An. XI. 27. Claudianum credo lib. II. in Eutrop. vs. 209. ad eas alluisse: Felices -- quibus Argivae, puleraeque ministrant Thessalides, famulas et quae meruere Laeapenas. WESS.

CAP. CXXXV. 1. καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησεν) Solens Homerum imitatur Iliad. τ'. 242.

Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετίλετο δὲ ἔργον,

Quod dudum animadvertentem *Eustathium* p. 1182, 30. [p. 1248 extr. et seq. ed. Bas.] operae est audire. Τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον ὥπερ Ἡρόδοτος ζηλώσας φησὶ ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησε. Nolo dicere, Theaetonicensem praesulem insstis ad amussim convenire, id solum, cessare post haec fluctuationes de veriore sententiae scriptura debere. Patronum Cl. *Valckenarius* suae opinionionis allegare Cod. Ask. potest. WESS.

Ibid. καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφα) Vulgabatur ante Gronov. καὶ ἅμα ἔπος τ' εἶπε. In aliis Codd. nec reperitur εἶπε, neque ἔφα. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἔφατο, ἐφάμην, ἐφάμενος: extra poëtas illa quidem rarissima, nisi quod *Aelianus* in Var. Historia ἔφατο, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. *Herodotum* itaque scripasisse suspicor: ταῦτα εἶπε ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἐποίησε: ista dixit, et simul atque dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dicta res morata, ut loquitur *Iustinus* II. 3. Solet et *Notster* ita loqui p. 47, 2. [lib. I. c. 112.] ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε, -- καὶ ἀπεδείκνυε. p. 269, 41. [IV. 150.] ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ δείκνυε. cf. p. 461, 41. [VIII. 5.] *Homereum* illud, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicto paene citius confecta, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, *Zenob.* I. Prov. 77. Quando ad ἔργον adiecit *Herod.* ἐποίησε, putem et ἔπος ἔφατο non spernendum; praesertim ubi membrana *Flor.* ἔφα ostentat. In *Euripidis* *Bacch.* vs. 1080. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς: hoc tempus (non ἐστήριξε) poscit usus *Euripidis* et ratio locutionis: vid. *Electr.* vs. 788. *Plutarch.* T. II. p. 782. c. *Chariton* VII. p. 122. *Ez. Spanhem.* in *Callim.* Hymn. in *Iov.* vs. 87. et 92. *Homerus* *Iliad.* τ'. 242. Αὐτὶν' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: εἶπεν ὁ θεός, γένεσθαι, καὶ ἐγένετο. VALCK.

[13. συμβαλίσθαι ex Pc. me adscivisse dixi in Var. Lect. Sic vero etiam in Pa. Pb. et Pd. scribi diserte *Larherus* monuit, quibus e codicibus nihil h. l. enotavit is qui nostri caussa illos excussit. S.]

16. δίσσας μὴ εὖ ἐκπιρῶτο) Tametsi εὖ *Euripideo* *Phoeniss.* vs. 998. ὡς εὖ πατὴρ ὁ ἐξέλεον φόβον, κλέψας λόγους, comparetur, claudicabit sermo. *Stephan.* μὴ εὖ ἐκπιρ. coniecit, minime εὐστόχως. *Pavius* μὴ οὖ, *Reiskius* μὴ εὖ, lenissima me-

dicina. Quae autem his iugata adhaerent, [οὗ τι ἐπιδρά-
μων πάντα etc.] suum ex Codicibus recuperarunt colorem.
Indicant, Democedem non *cupide involantem* donata ac-
cepisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam
Latina, nihil omnium offendens oblata sibi accepit, iure dam-
nantur. Verbum ἐπιτρέχειν significatum requerit. *Aristi-
des* T. II. p. 401. ed. Iebb. εἰ σοι περὶ παίδων εὐχομένη, τῶν δῖων
ἔποι τις, ὡς ἔσονται μὲν - - - οὐκ ἂν δίκαιο; οἶμαι μὲν καὶ ἐπι-
δράμοις: imo vero *cupide accurreres et arriperes*. Cuius ego
loci indicinam *Abreschio*, verissime addenti, *Io. Chryso-
stomo* in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide *Nostrum*
lib. VIII. 32. *WESS.* — Vitiosum εὖ ἐκπιεῖτο, ex *Aldina*
ed. propagatum, tenere *Wess.* non debuerat. εὖ pingen-
dum, idem ac οὖ valens, optime *Reiskius* monuerat: quum
vero sit enclitica vocula, recte μὴ εὖ *Reizius* edidit, et sic
Schaeff. et *Borh.* Miror nihil ad h. l. ex msstis prolatum re-
periri: in nostro quidem cod. F. sic scriptum μὴ εὖ nec
spiritu adiecto, nec accentu. εὖ vero ex Ms. *Paris. A.* ad-
notavit *Larcher.* Verbo ἐπιτρέχειν, arripiendi, sibi vindicandi
notione, cum dat. casu usus est *Appian.* *Punic.* c. 94. S.

22. τοῦτω ταῦτα) Non intercedam, si qui cum *Reiskio*
ταῦτα pinxerit. *WESS.* — In editis *Animadverss.* vulga-
tum ταῦτα non sollicitavit *Reisk.* Conf. supra, l. 3 seq. S.

CAP. CXXXVI. 1. Καταβάντες δὲ οὗτοι) οὕτω mal-
lem ex msstis, quippe venustius. [Quum dederint hoc
Pass. Ask. et F., videtur idem legi in *Med.* sed non adver-
tisse *Gronov.*] Γαυλὸν μέγαν [lin. 3.] neglectui habere, ut
Grammaticorum quorundam socordia ne occultetur, ne-
queo. *Etymologus* p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τριήρης γαυλός,
διὰ τὸ πλείστα δέχισθαι, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστο-
ριῶν. In Msto *Traiectino*, διὰ τὸ κοῖλον καὶ πλείστα δέχισθαι.
Cyrrilli Lexic. Ms. eadem, indicio Cl. *Alberti* ad *Hezychii*
Γαυλός. Splendidae sunt nugae, quod *Gronovium* non fugit.
Γαυλός et *ὀκλας* eadem navis, nempe *oneraria*, minor *trire-
me*. Vox est *Phoenicum* lib. VIII. 92. ex γ γολ, *gaul*, ob
curvam rotunditatem; auctore S. *Bocharto.* *WESS.*

8. ἐκ ῥηστῶνης τῆς Δημοκίδεος) Vulgata ἐκ Κρητῶνης nul-
lis defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia
urbs *Crestone*. Habet τὴν ὑπὲρ Τυρηνῶν Κρητῶνα πόλιν lib. I.
57. quae utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At

demus dubia in re eam Italiae, huc sane referetur perperam, siquidem in mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat Dionysius Halicarn. Quid porro ἐκ Κροτωνῆς τῆς Δημοκῆδος? neque enim Crestonaeus domo et origine Democedes, verum Crotoniates. Atque, haec virum Celeb. [Gronovium] nihil esse morata, merito demiror. Retinuit Vallae Latina, ibi Aristophilides Tarentinorum rex, et ipse Crotoniensis, ad ipsius Graeca οὐδὲν πρὸς Δίονυσον. Laurentii liber ἐκ Κρότωνος, sicuti Vind. et Arch. Quae quidem si adiuves, et ὁ ἐκ Κρότωνος reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, Aristophilides. Nec liquet aliunde, Aristophiliden, Tarentinorum regem, Crotone natales accepisse. Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum ἐκ Κροτωνῆς, ex indulgentia, ἱκευμία, facilitateque Democedis, Tarentino regi in exarmanda navi et Persis vinciendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum Ms. Ask. et eruditissimi viri Hemsterhusius, Geinozius, Valckenarius. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ἐκ Κροτωνῆς) Mihi quoque dudum venerat in mentem ἐκ Κροτωνῆς: quod viros insignes adsequutos coniectura liquet ex Wess. Diss. Herod. p. 31. Memineram olim in Herodoto vulgatum ἐς Σάβας, pro ἐς Ἄβας, et contrario vitio scribi ἐς Ἰνδούς, et ἐς Κῶλον, ubi ἐς Σινδούς et ἐς Σκῶλον exhibebit Editio Wesselingi, cui hanc correctionem adfirmendam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus usus varii vocis Κροτωνῆς possent adfirmari; per pauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me indice postulat. VALCK. — Quidni vero, Κροτωνῆς facilitatem et indulgentiam intelligentes, vocab. Δημοκῆδος pro genitivo obiecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex indulgentiā in Democedem, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. Corayus quidem, Vir doctissimus, apud Larcherum, ἐκ Κροτωνῆς τοῦ Δημοκ. interpretatur ἐκ χειρουργίας, ἐκ τέχνης, ἐκ σοφίσματος τοῦ Δημ. S.

CAP. CXXXVII. 6. τοῖσι σκυτάλοις) Constat librariorum dissensus. Glossator instus σκυτάλοις, editus ab Aldo stat, quod levis momenti. Athenaeus de Persis et

Democede paria ferme, sed alio ex fonte lib. XII. 4. [c. 22.] p. 522. Quod Persae autem ad Crotoniatas, πῶς ταῦτα βο-
σικῇ Δαρείῳ ἐκχρήσται; in Latinis bona non sunt. [Tenuerat
illa tamen *Wess.* cum *Gronov.* sic concepta: *An ex usu*
erit vobis hanc iniuriam regi Dario intulisse?] Verti debue-
rant, *an regi Dario sufficiet hanc a vobis iniuriam perpeti?*
Cui eorum dicto pondus ex mstis accedet καὶ πῶς ταῦτα etc.
[Et ego illam καὶ particulam lubens adiici patiar, quod
a *Schaeff.* factum laudo.] Mentem quiritantium *Pavius*,
Reiskius, *Abreschius* perceperunt. Scriptor ipse lib. VIII.
70: οὐκ ἐξέχρησέ σφι ἡ ἡμέρη, satis illis dies non erat. *WESS.*

[11. ἂν ἀπέλθοι ἡμεῖς) Perperam *Valla*: si nos dimi-
seritis. Melius *Gronov.* si nos spoliaveritis: quae intacta re-
liquit *Wess.* Equidem cum *H. Stephano* αὐτὸν vel τοῦτον
subintelligendum putavi, quem etiam *Larch.* secutus
est. *S.*]

CAP. CXXXVIII. 8. ἦν δὲ αὐτὸν στόλος μέγας) Fuit, cui ἦν δὲ αὐτῶν idem ac si propter haec. Equidem
oblitus haud sum observationis *Th. Bezae* in *Epist. ad*
Rom. VI, 4. et *Hugonis Grotii* ad *Hebr.* 1, 2. de simili prae-
positionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior Co-
dicum auctoritas, quae et ex Ionum sermone μόνους et μό-
λιστα δὲ tuebitur. Negligi hic non debet, *Apuleio Florid.*
p. 351. auctore, Pythagoram, Cambysis olim captivum, a
quodam *Gillo Crotoniensium* principe recipratum. *Gillus*,
Philosophi liberator, non alius atque hic videtur. Re-
spondet aetas; nec officit, quod *Crotoniensium princeps* au-
diat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim,
habuerit patriam, et exsul Crotone consederit aliquan-
tisper? Consentiunt, etsi discordes in Pythagorae vita et
tempore, magni viri *R. Benteius* *Diss. de Epist. Phalarid.*
p. 70. et *H. Dodwellus* *Exercit. de aetate Pythag.* p. 250.
WESS.

CAP. CXXXIX. 6. οἱ δὲ, στρατιώμενοι) Auxi ex
Arch. hiulcam orationem: idem *Th. Galeus* tentavit, tacito
schedarum nomine, unde *Cel.* viri ad sensum auferre non
potuit; et viam tamen muniverat *Valla*. Cognitissimum
ex hoc et superiore libro, multos mercaturae caussa, alios
militatum, in Aegyptum ivisse, haud paucos, ut regionis
et Nili amnis indolem explorarent. *WESS.*

Ibid. στρατεύόμενοι) Quando vertit *Valla*, partim negotiandi, partim militandi gratia, legisse videtur, quod et in Codd. invenisse *Galeus*, οἱ δὲ στρατεύόμενοι. Insolenter vulgata corrigens [Gronovius], praeterquam ex *inviolatae*, quem vocat, bonitatis codice, hic tamen ista variis modis pertractat. [Scil. οἱ δὲ ex *Galei* coniect. profectum existimans, proposuit ipse ἢ στρατ. aut στρατεύόμενοι δὲ οἷον, καὶ αὐτῆς etc.] κατ' ἐμπορίην, στρατιωμένους, non esset etiam absurda lectio: posset et alicui incidere κατ' ἐμπορίην στραγγυόμενοι. Mihi correctoris esse videtur illud οἱ δὲ, et στρατεύόμενοι male iam olim a librario repetitum, cuius vox ista paulo ante descripta adhuc inhaereret memoriae: nam hoc aevo cui tandem sponte sua Graeci militatum venissent in Aegyptum? Persis? milite quidem Graeco Persae recentioris aevi libenter utebantur; de Cambysis tempore nihil tale constat. VALCK. — Etiam IV. 28, 7. pro στρατεύονται alius vir doctus στραγγύονται (*morari*) legendum suspicatus erat. Quidni vero credibile sit, *Ionas* nonnullos in exercitu fuisse Cambysis? De mercatoribus Graecis, in Aegypto versantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. Συλοσῶν ὁ Αἰάκειος) Recte: nam filius Sylosontis *Aeaces* vocatur VI. c. 13. Αἰάκης - παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκειος [conf. II. 182, 9.] Sami tyrannus ille patri successerat Sylosonti, de quo multis hic agens *Herod.* illud non tradit, acerbum in subditos exercuisse imperium: πικρῶς ἥρξεν, inquit *Strabo* XIV. p. 945. D. [p. 638. c. ed. Cas.] ὥστε καὶ ἰσχυρὰνδρῆσεν ἡ πόλις: et *Zenob.* III. Prov. 90. Uterque senarium nobis servavit Ionici cuiusdam Poëtae suavissimum: Ἐκστὶ Συλοσῶντος εὐρυχωρίη, cuius auctor respexisse potius videtur *Herodoto* narrata cap. 149. Antiquiora tempora spectat, tyrannidem nempe Polycratis, *Anaximenis* quae fertur Epistola apud *Laërt.* II. 5. ad *Pythagoram* scripta, Εὐβουλότερος εἰς ἡμῶν, μεταναστὰς ἐκ Σάμου ἐς Κρήτωνα* ἐνθάδε εἰρηνύεις* οἱ δὲ Αἰάκειος παῖδες [ἄλλοις τὰ] κακὰ ἔρδουσι: uncis a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scribi potuit ἄλγιστα κακὰ, vel μέγιστα: quod alicui primum forsitan incidat, ἀλλήλους, vel ἄλλος ἄλλον, illi se non probaret, qui in obtinenda tyrannide Polycrati fratres Sylosontem et Pantagnostum adiutores fuisse didicisset ex *Polyaeno* I. cap. 25, 2. Hi tres, nisi fallor, sunt οἱ Αἰάκες

παίδας in *Anaximenis* epistola; in qua hoc tamen liquet, pro *ἰπείχοι*, scribendum *ἔτι ἔχοι* κῶς ἂν οὖν Ἀναξιμένης ἐν *Θυμῷ* ἔτι ἔχοι αἰτιολογέειν. VALCK. — Corruptarum apud *Laërtium* vocum ἄλλοις τὰ, in quibus haeserat Vir longe doctissimus, tam certa fuerit, quam obvia, emendatio, ἀνοιστὰ, intolerabilia mala. Permutatione literarum N et ΛΛ nil frequentius. conf. Var. Lect. ad II. 41, 24. et Adnot. ad I. 90, 12. S.

10. λαβὼν χλανίδα -- πυρρῶν) Eruditiss. *Reiskius* *Tyrin*, *Tyriā* infectam purpurā, nullā necessitate. *Tzetzes* *Chil.* III. p. 312. *Babylone* *Darium* a *Sylosonte* amiculum inpetrasse errans scribit, ἐκ *Συλοσῶντος* δὲ λαβὼν δῶρον πυρρῶν χλαμύδα: neque id ex vero: *laena* fuit, non *chlamys*. At eius opinionis consortes habuit *Suidam* in *Χλαμύς* et *Append. Prov. Vatic.* p. 281. *WESS.*

13. ἐπιθύμῃσι τῆς χλανίδος) Hic maiori iure, quam supra cap. 127. ex perversa scriptione *Med. Cod.* ἐπιθυμῆν, poni potuerat ἐπιθύμει, commendatum a vicino ὠνέετο. *Cambysis* satellites *chlamydem* ἐπιθύμει ὠνέεσθαι. *Herodotus* in istum sensum scribit simpliciter ὠνέετο, sicuti I. 69. *χρυσὸν ὠνέοντο* *Lacedaemonii*, quod aurum *Croesus* ὠνεομένοις ἔδωκε δατήν. vid. *Clar. Wesseling.* ad p. 34. n. 12. [ad I. 68, 26.] Mirum hic toties cur dicatur *χλανίς*, quae fuerit *χλαμύς*: voces librariis frequenter inter se permutantur. Graecis, ἐπὶ τῶν ἀλαζδονευσμένων ἐπὶ ἐσθῆτι, instar proverbii adhibebatur ἢ *Συλοσῶντος* *χλαμύς*, *Diogenian.* *Centur.* V. *Proq.* 14. *Aeliano* *Var. Hist.* IV. 5. dicitur *Darius* accepisse *Sylosontis* ἱμάτιον: sic, ut notum, eximie *pallium* vocabant: initio I. de *Rep.* *Plato*, καὶ μου, inquit, ὅπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. *Lucian.* T. III. p. 255. *Terent.* *Phorm.* V. 6, 23. puer ad me accurrit *Mida*: *Pone adprehendit pallio.* VALCK.

17. δεῖ γινέσθαι πάντως τοι.) *Aldinam* et tot *Codicum* distinctionem aspernari temerarium. ἄλλως δίδοναι, gratis donare, ponitur contra *χρήματος* πωλείν. Dicit *Syloson* gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. *WESS.*

CAP. CXL. 2. εὐηθίην recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 8.) simplicitatem quandam et facilitatem in donando intelligens, non stultitiam. Iunxisse *Demosthenem* *Φιλανθρωπίαν* καὶ εὐηθείαν indicavit *Thom. M.* verissime: sic *Or.* in *Timocr.* p. 451. *πραότητα* καὶ εὐηθείαν habet *Fals. Leg.* p. 213,

alia ex Erotico missa facio. Vide Galen. in Hippocr. Progn. p. 154. et doctissimos Viros Wasse et Duker. ad Thucyd. III. 83. WESS.

5. ὡς τοῦτον τὸν ἄνδρα) Quinimo ἰς τοῦτον: alterum illud ab Herodoto scriptum, quod unus Codex virum Clar. docuit, mihi ne decem quidem persuaderent: regnum in aliquem devolutum dicitur περιελθεῖν, aliisve verbis eiusdem potestatis, εἰς τινὰ, nunquam πρὸς τινὰ, neque adeo etiam ὡς in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 120. et II. 135. VALCK.

10. λέγει πρὸς ἑαυτὸν) Dubitavi, sequeretur-ne mstos plures, an in vulgato acquiescerem. Si fastui Persico, quae Pavii suspicio, posterius respondeat accuratius, maneat in possessione: mihi conspirans tot codicum concordia non sine laude censetur. [Valet idem πρὸς αὐτὸν, atque πρὸς ἑαυτὸν, quod e schol. invectum videtur, ut saepe alibi. conf. ad II. 162, 25. et ad III. 52, 16.] Omni autem dubio caret [l. 11.] ὃ ἐγὼ προαιδέομαι, iam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. Reiskius reponebat, οὗ ἐγὼ προεδέημαι, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. [et damnavit in editis Animadverss. laudans ibi Wesselingium.] Syloson autem cum Darii, νεωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα, convenerit, colloquium congruet principio Olymp. LXV. WESS.

12. ἢ τις ἢ οὐδεὶς κω) Recte suam ex Med. formam recepit venustum illud, ἢ τις ἢ οὐδεὶς, nullum, vel ferme neminem significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 12. τούτων τῶν περιεστηκότων ἢ τινὰ ἢ οὐδὲνα οἶδα: ista sollicitantis H. Stephani conatus, hominis Graece perdocti, monstrat formulae rarissimum usum. Advocato etiam Aristide (T. I. p. 285.) loca Xenophontis et Herod. comparavit G. Canter. Nov. Lect. VII. c. 6. Aeliano sophistae hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de Nat. An. V. 50. VI. 58., ἴσασιν Αἰγυπτίων ἢ τις ἢ οὐδεὶς. VH. 8., θανυμάζει τις (ἢ τις) ἢ οὐδεὶς: et XIV. 26. Ad tantilla quoque Conr. Gesnerum addidisse, indicant doctissimi viri Prolegomena. VALCK.

28. ἀναισθημένος μοι δὲς τὴν etc.) Paene adsentior δὲς negligentibus Codicibus: quisque sine eo Sylosontis intel-

ligit desiderium: facit insuper eius absentia petitionem quodam modo significantiorem. Ἀνασώσασθαι τὴν ἀρχὴν, τὴν πατρίδα, et hoc de genere plura, Herodoti studiosum fugere non possunt. Darii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. WESS. — Abest etiam δὲ Fragm. Paris: ac sane satis erat id quod paullo post legitur, ταύτην μοι δός. S.

CAP. CXXI. [5. ἔστειλε τὴν στρατὴν. Parum commode, fere ut Valla, in Latinis scripsi exercitumque contraxit. Debueram, traicere exercitum paravit, vel traiecit exercitum: quam in sententiam Larcher, il fit embarquer ses troupes, provocans ad Euripid. Iphig. Aul. 661. et Aeschyl. Pers. 176. Conf. ad III. 53, 28. notata. S.]

CAP. CXXII. 2. ἐπιτροπαίην -- λαβὼν τὴν ἀρχήν) Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi ἐπιτροπαίην εἶχε ὁ Θῆρας τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλείην. Mox [l. 6.] βωμόν et τίμενος exemplo Homeri iunxit Iliad. 9, 48. Vallae τίμενος fanum, si Livii lib. X. 37. modo, non absurde. Aream arae aut templo undique circumdatam designat Pausanias lib. VI. c. 6. p. 467. τίμενός τι ἀποτιναμένους εἰκοδομήσασθαι κίων. Iosephus quoque Bell. Iud. I. 21, 2. et marmor Aphrodisiense in Antiq. Asiat. Ed. Chishul p. 154., Philo Iud. Leg. c. 1. p. 1014. Et quis non? WESS.

11. τὰ τῷ πύλας ἐπιπλήσσω) Voluerunt ne Arch. et Vind. ἐγὼ, τὰ αὐτῷ πύλας etc. Si ita, non sequor. Maeandrius bene; pariterque Xerxes, αὐτὸς δὲ, τὰ ἐκείνοις ἐπιπλήσσει, ταῦτα οὐ ποιήσιν lib. VII. c. 136. WESS.

17. γέγραπται ἐμωυτῷ γενέσθαι) Aldinum ἐμωυτῷ γενέσθαι Vir Cel., etsi Florentiae nihil enotarit, praecepit: causas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profiter, validas. Equidem ex mstis excerptum non animadverto, [vide tamen nostram Var. Lect.] Stephanoque mutanti ad stipulor. Valde autem miror, in ἱεροσύνην coniurasse plerosque. Saltem ἱεροσύνην, quod in Arch. et Vind.; nam Herodotus ἱεροσύνην, ut lib. IV. 161., maluit. Porro ἐπαγγέλλετο, [l. 23.] et τῶν δὲ τις videlicet Σαμίων, eiusdem sunt. Vide II. 137. VI. 75. WESS.

19. ἱεροσύνην) Per tot Edd. non debuerat hoc propagari: ἱεροσύνην scribunt vulgo Graeci; ἱεροσύνην suo more dedit Herod. In centenis nominibus ο μινδόν praecedit istam ter-

minationem; in perpaucis ὡ μίγα: sed in his paucis est ἱερωσύνη. Utraque scriptio certa nititur ratione: sacerdos ἱερῶμενος et ἱερωμένη dicebatur, Dei Deaeve sacerdos, ἱερᾶσθαι δεῖν. VALCK.

CAP. CXLIII. 12. ἰβουλίατο εἶναι ἰδεύθεροι) Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quae pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, ἰβουλίατο εἶναι ἀνελύθεροι, nolebant carere libertate: ἀνελύθερον, libertatis esse expertem: Glossas Labbei, ἀνελύθερος, illiberatus, inliber, offerre; inliberum. Tyranno parere; hoc iugum Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossae nihil ad hanc rem, quarum inliber idem atque illiberalis. WESS.

CAP. CXLIV. 2. Vere οὐ τίς τίς σφι cum D'Orvillio ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Mox [l. 4.] minimi refert, utrum στασιῶται an στρατιῶται probentur: erant omnes eiusdem factionis, Maecandrii ἐπικούρος c. 146. WESS.

CAP. CXLV. 1. ὑπομαργότερος) Petulantior et prope modum vecors. Cleomenem Spartanum, insania correptum, ἰόντα καὶ πρῆτερον ὑπομαργότερον proponit lib. VI. 75., similique ornat titulo Cambysem huius Musae c. 29. Talis Cestius ὑπομαργότερος, bello Perusino domum incendens et in flammam se praecipitans Appiano Bell. Civil. lib. V. [c. 48.] p. 1112. Suidae ὑπερμαργότερος in Μάρκος, et voce ipsa, [cum interpretatione] ὑπερμαρινόμενος, indignante H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque inmerito. WESS.

11. δῆσας γοργύρης ἡξίωσας) Cum praecesserit ἐν τῇ γοργύρῃ εἰδότε, non carebit sua venere δῆσαι γοργύρῃ ex scriptis. Sed Gronovium laudo [δῆσας e msto adsciscentem.] Fabulabantur olim Gorgyram, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσανέπλεσαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ᾧδου. Quae tituli indigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, δισμωτήριον ὑπόγειον Glossae Herodoti, cognominis auctores spectarunt unice. WESS.

CAP. CXLVI. 8. παθόντες οἱ Πέρσαι, προστιμωραγέσθαι) Moratur Codicum discordia. Si Arch. et Vind. παθόντες οἱ Π. κακῶς πάρος, ἐμπικραγέσθαι, attentionem mereatur, mens erit, malum ante perpeccos Persas, exacerba-

tiore in Samios fore animo; uti ἐμπικραίνόμενος Ἀθηναίοις Hip-
pias, lib. V. c. 62. γυναικίως ἐμπικραίνόμενος Eusebius Stobaei
Serm. XLIV. pag. 310. Talis Fulvia, Ciceronis amputato
capiti, καὶ ἐμπικραναμένη οἱ καὶ ἐμπύσσα in Dionis Cass.
lib. XLVII. p. 378. Quae quidem schedis illis, et κακῶς
mordicus tenentibus, patrocinaabuntur; eoque amplius,
quod προσεμπικρανίσθαι nimium explicet. At haec Galei et
Codicum caussa. Censebunt haud dubie alii πάρος ex πρόσ
esse progenitum. WESS. — Conf. quae in Var. Lect.
monita sunt. S.

18. τοὺς διφοροφουμένους) Qui sellas attulerant, Valla.
Verius Scholiastes, Φορέλους φερομένους, Hesychio et Suida se-
quentibus. Etymologus p. 279. Ἡρώδιανός τοὺς Πέρσας φο-
ρέλους φερομένους διφοροφουμένους. Scripserat, uti bene Cl.
Alberti, Ἡρόδοτος τοὺς etc. Error compendiariae debetur
scripturae, saepius recurrens. Persarum locupletiores sel-
lis sive lecticis gestabantur, succollantibus διφοφόρους ap.
Athen. lib. XI. 2. [c. 8.] p. 514. Considerant ipsi θρόνους
στύμνοι, cap. 145. Kühnius plura ad Aelian. Var. IV. 12.
WESS.

CAP. CXLVIII. 5. ἔξιςμων) Vallae non intelle-
ctum, utpote rarius, hinc exceptum Ἐξίσμων, ἔσιςμων,
Hesychius interpretatur. Herodot. II. 37. ἐν χαλκίῳ ποτα-
μῷ πίνουσι διασπύοντες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν: hoc vulgo erat σμή-
χειν τὰ ἐκπώματα, Clem. Alex. Paed. III. p. 268, 23. smegmate
abstergere. Athen. IX. p. 409. c. ἐχρῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύ-
νοντες αὐτοὺς καὶ σμήγματι ἀπορρύνειν [σμήγματι, ἀπορρύνειν] χά-
ριν. Vallam suspicor IX. c. 109. [IX. 110, 11.] σμύττα in-
venisse, sinceram lectionem, sed illic adiuvandam inter-
pretatione comoda. VALCK. — Quod h. l. in Graecis
nostris ὁ μὲν posuit typheta, οἱ μὲν illum debuisse, sicut
etiam exemplar praeferebat, cuivis in oculis incurrit. S.

7. εἰς τὰ οἶκλα) Sic decuit; nec minus ἀπεθώμαζε, in
Musis (quod Portus ostendit) creberrimum, mssti iubent
potiores. Mox ὁ δὲ ὦν, sicuti et paullo superius, Cl. Abre-
schius. WESS.

13. ἄλλοις διδοῦς) Opinor διαδιδούς voluisse Arch. scri-
bam, quo hac eadem in re usus Plutarchus est. Mox τῷ
στρατιμωφίῳ Stephanus male punitum aut multatum iri: ni-
hil hic de poena; Cleomenes animadvertens, Maeandrium

largitionibus sibi auxilium parare, ad Ephoros rem refert. Τιμωρίην εὐρίσκεισθαι ex Thucydide verissime Portus explana- vit. WESS.

Ibid. εὐρήσεται τιμωρίην) Cleomenes in Apophthegm. La- con. Plutarchi p. 224. A. ἔλαβε μὲν οὐδὲν, εὐλαβούμενος δὲ, μὴ ἰτέροις τισὶ τῶν ἀστῶν διαδῶ, περιουθίς ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους - - ἔφη, etc. quae sumpta sunt ex hoc Herodoti loco; cuius senten- tiam et Valla et versionis antiquae correctores perverte- runt; adsequutus est Aem. Portus in Τιμωρίῃ. Idem erat in usu loquendi τιμωρεῖν, ac βοηθεῖν: τιμωρία, ac βοήθεια. Ut iam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petitum (Herodot. III. 46.) sic et Maeandrius ope Lacedaemonio- rum Samum se sperabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facile tamen in- telligebat, in donis Maeandrii repellendis alios se minus fore constantes; atque eo dicitur Herodoto μακῶν, ὡς ἄλ- λοισι δίδουσι τῶν ἀστῶν εὐρήσεται τιμωρίην, id est, τιμωροὺς vel βοηθοὺς; ἐτοιμάσεται, aliis civium illa largiendo auxilia sibi com- paraturum. Auxiliares, notā formā loquendi, Graecis et Latinis dicuntur auxilia; ut servitia, servi; legati, legatio- nes; remiges, remigium Livio; exules, φυγὴ Thucydidi: sibi parare, ἐτοιμάσασθαι, frequentissime licet dicatur εὐρίσθαι, hoc saepe tamen pessime fuit conversum. Unum nunc tantum ponam locum Thucyd. I. 58. ἐλθόντες Potidaeataς εἰς τὴν Λακεδαιμόνα μετὰ Κορινθίων ἔπρασσον, ὅπως ἐτοιμάσαιτο τιμωρίαν, ἣν δὲ, id est ὅπως εὐροῖντο (εὐρήμην multo est usi- tatius quam εὐράμην) βοήθειαν, ut auxilia sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, αἶτ, οὐδὲν εὐροῖντο ἐπιτηδεῖον: pro ἐκ, παρὰ saepius huic verbo iungitur. VALCK.

14. τὸν ξένον τὸν Σάμιον) Legitur apud Plutarchum l. c. τὸν ξένον ἑαυτοῦ Σάμιον: monitus nemo Graece sciens du- bitabit, quin vere correxerim, τὸν ξένον ἑᾶν τὸν Σάμιον ἀπαλλάττεσθαι τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πείσῃ τινὰ τῶν Σπαρ- τιατῶν κακὸν γενέσθαι. Illud ἑᾶν, etiam simpliciter positum, saepe significat missum facere: iam vero quis tandem ne- garet in Plutarchi verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Maeandrium ξένον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatæ quippe Regis, Samii tyranni cuiusdam ministrum; quem, ut erat, servum

sum fratrisque vocabat Syloson, *Herod. c. 140. VALGK.*

17. ἐξεκέρυξαν Μαιάνδριον) *Lenius, est ἀπίεμπεν Arch., sed Scholion, Galeo observante, quale et Etonensis Codicis. Plutarchus, Nostrum describens, Lacon. Apophtheg. pag. 224. Α. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et Peloponneso eiecerunt. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. Lysiam c. Eratosth. cap. 23. et paullo ante ὅτι ἐξεκέρυχθητε μὲν ἐκ τῆς πόλεως. WESS.*

Ibid. ἐξεκέρυξαν) Plutarchus, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-ne in hac etiam historia, Platoni frequentatum, αὐθιμερόν? Laërt. II. 43. ἐπιδημήσαντα αὐθιμερόν ἐξεκέρυξαν. Ista reperitur doctissimi Galei nota: „Ἐξεκέρυξαν) Cod. Arch. ἀπίεμπον. Cod. „Eton. ἐξώθησαν. Haec autem glossemata sunt.“ ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam monachis notissimum ἐξεκέρυξαν quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπίεμπον? Postremum illud invenit in suo quoque Cod. Valla; vertit enim ablegarunt; atque ita verbum Ἀποίεμπιν conversum viderat in Lexico veteri Lat. Gr. quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; Glossarium vocant Philoxeni. Si vel in aliis non observatum fuisset Codicibus, mihi tamen ἀπίεμπον videretur Herodoteum; huiusque interpretamentum ἐξεκέρυξαν, et ἐξέωσαν, vel ἐξώθησαν. Ionum more, dirissima quaevis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat Herodoto verbum ἀπίεμπον adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam exigere (ἐξάγειν Athenis etiam notabat expellere:) ἐκβάλλειν: Athenienses rem per se satis invidiosam tegebant verbis ἀποπέμπειν et ἐκπέμπειν, emittendi vel dimittendi. Demosth. vel alius c. Neaer. pag. 733, 81. iratus ἐκβάλλει τὴν ἄνθρωπον, non reddens dotem peccabat in hanc legem, ἰὼν ἀποπέμπῃ τὴν γυναῖκα, ἀποδίδναι τὴν προῖκα: pag. 738, 129. τὴν ἄνθρωπον ἀποπέμψω ἐκ τῆς οἰκίας, Lysias p. 286. Hipponicus, ἐξέπεμψεν αὐτοῦ γυναῖκα. Isaeus de Pyrrhi haer. pag. 41, 28. Res ipsa ἐκπομπὴ dicta et ἀπόπεμψις. Antipho Stobaei p. 422, 1. χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί. Uxoris repudium, Ἐξίσις, emissio, dicitur Herodoto V. 40. Παρὰ τῷ Ἡρόδοτῳ Ἐξίσις ἀπόπεμψιν δηλοῖ γυναικός, ἄτοι

διαζύγιον, Eustath. in Od. κ'. p. 410, 5. et φ'. pag. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos praesertim ἐκκεκρυῆσθαι, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua praeconis voce regione exterminabantur: Arthmium Zeliten Athenienses ἐξεκέρωσαν, Socratis accusatorem Heracleotae; alios alii; Spartanis satis est Maeandrium ἀποπέμπειν. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. σαγηνεύσαντες) σαγηνεύσαι Herodoti sermonis Strabo X. p. 687., [pag. 448. A. ed. Cas.] leviter, ut aliàs adparebit, lapsus, agnoscit; nitidissime explicitum lib. VI. c. 31. In Samo, viris vacua, dissensus exstat Geographi lib. XIV. p. 945. [pag. 638. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. Σάμον σαγηνεύσαντες) Morem Persarum, minus dextre Brissonio explicitum de Regn. Pers. III. p. 432. Herodotus enarrat lib. VI. c. 31. ubi ex insulis Chio, Lesbo, Tenedo, ἐσαγηνεύουν τοὺς ἀνθρώπους. Mirabar quod scribit Strabo X. p. 687. B. [p. 448. A. ed. Cas.] de Eretria, τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi Herod. nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista Strabo Platonis de Legib. libro III. pag. 698. D. nunciatum, ὡς οὐδεὶς Ἐρετριῶν αὐτὸν ἀποπεφηνῶς εἶη, συνάψαντες γὰρ τὰς χεῖρας σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δατίδος. Platonis, vel alterius, habet epigramma Diogenes Laërt. III. 33. in Eretrienses τοὺς σαγηνεύοντας, quibus in Asiam traductis in Cissia Darius clementer sedes adsignavit. Eretrienses illos Apollonius aiebat Philostrati I. 23. ἰχθύων πάθει περὶ τὴν ἄλωσιν χρήσασθαι, σαγηνευθῆναι γὰρ καὶ ἀλῶναι πάντας. De captis Eretriensibus id ipsum adhibuerunt Aristides T. I. p. 213. et 385. et Maximus Tyr. XXXIX. 6. ubi Ἐρετρία σαγηνεύεται a Dan. Heinio verti non debebat, Eretria obsidetur; sed, velut everriculo capiuntur Eretrienses, nullo scilicet sexus aut aetatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpretes Aeliani de Nat. An. XV. cap. 5 extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses; a Persis illata Graecis mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

Herodot. T. V. P. II.

L

CAP. CL. 2. Βαβυλώνιοι ἀπίστησαν.) Interea temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis iam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, οἱ κορυφαῖοι Herodoto III. 159. Despiciatui, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatam lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) προῖπε ἀτακτὴν εἶναι στρατιῆς καὶ φόρον ἐπ' ἑτία τρία. In hac turbatione rerum, dum libertas insolita misceret adsueta iugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quae ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; clam dico Persas; nam ταῦτα ποιῦντις ἰλάνθανον. Hoc tandem tempore ἐκ τοῦ ἱμφανίος ἀπίστησαν, palam defecere: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, νωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχων: vid. p. 214, 26, 47. [c. 140, 12. 141, 1.] Circa haec itaque tempora, una tantum Herodoto Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique bellum aperte gerere, et agitare in animo bellum, sive tacitis animis iram ad bellandum concipere: norunt suum sibi vexatum Philologi θυμομαχεῖν. Atque haec eo dixi, ut labefactarem optimo viro Georg. Raphaelio disputata, in terra מיתרמ duarum rebellionum, Ierem. 50, 21. hinc explicanda Herodoto potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, Ieremiae vati praedictas censet vir Clar. et honorifici nominis titulo dignus Herm. noster Venema. VALCK.

6. ἐκ τοῦ ἱμφανίος) Nemini tantopere haec placuit dictio quam Procopio, creberrime utenti, lib. I. Bel. Goth. 1. 11. 12. etc. Pausan. IX. 1. ἐκ μὲν γὰρ ἱμφανοῦς πόλεμος - οὐκ ἂν συνιστηκώς. Sequentia [lin. 7.] ταῖς μητέρας ἐξελόντες Laurentius matres expellunt; ἐξελώντες opinatus. Reiskius eadem verborum sententia ἐξελόντες ex prisco ἐξέλω, unde ἐξελῶ fluxerit. Mihi Latina Gronovii optima sunt: ἐξελόντες propaginem τοῦ ἱμαίειν, quae his cohaerent, monstrant. Selegerunt matres Babylonii; praeter quas quisque unam sibi mulierem προσῆμαίετο, et quidem ἐκ τῶν ἰαυτοῦ οἰκίῳν, ex illis quas domi alebat. Nam sic ex schedis praestat. Elegit autem σκεπαιόν;

quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxenae, προσβείς [προσθείς] δ' ἀνάγκην σιτοποιοῖν ἐν δόμοις, ex Tragicis Hecuba, vs. 363. WESS. — Sic μητέρες intelligentur matres familias, sive ex uxoribus illae quibus liberi erant nati; γυναῖκα vero non ex uxoribus unam, sed e reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem *Larcher*, et rectius: de toutes les femmes --- chaque homme, independamment de sa mere, ne se reserva que celle qu'il aimoit le plus de toutes celles de sa maison. Conf. c. 159, 8 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. Μεγαβύζου τούτου, δς) Singularis et sine socio *Med.* est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, saepeque alias. [Medicei scripturam τοῦ δς veram iudicaverat *Reiz.* in Prosodiae Graecae Parte I. p. 8. Idem tamen τούτου δς tenuit in *Herodoti* editione.] Statim ἡμιόνων ἢ μίη [l. 4.] unicam Zopyro σιτοφόρον mulam relinquit; quod in locuplete Persa tenue nimis et vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna msstorum conspiratione iugulatum. Mularum partus in Italia et Babylone portentum erat; in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime: quae pariebat, animal sui generis erat, ut *Plinius* ex *Theophrasto* Hist. Nat. lib. VIII. 44. Inspice *Sam. Bocharti* Hieroz. lib. II. 20. WESS.

6. εἶδε τὸ βρέφος) Sequitur Poëtam. Scholiastes *San-Germanensis*: βρέφος ἐπὶ ἀλόγου ζώου, Ἡρόδοτος Γ'. ὁ Ποιητής· βρέφος ἡμίονον κτείουσιν Ἰλ. ψ'. 266. Sequitur eundem *Oppian.* Halieut. V. 464. σκύμνος ἀεξήθεις ὀλίγον βρέφος, ubi felix memoria *Rittershusium* destituit. βρέφος ἐλάφου, seu ἐλφφαντος potius, *Aelian.* Hist. An. XI. 25. [Conf. *VALLER.* ad III. 109, 13.] Ἀπίπας τοῖσι δούλοισι [ead. lin.] illaudatum esse non debet: servis Zopyrus taciturnitatem iniungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. Ἰδεῖσι ex laxiore venit interpretamento. WESS.

Ibid. τοῖσι ἰδεῖσι) Corrector antiquae versionis e *Valla* δούλοισι, rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a *Cod. Arch.* quodque si plures praeferunt, *Herodoto* fortasse restituetur. Quod sequitur Babylonii dictum, [l. 8.] urbem expugnatum iri, quando parerent mulae, Zopyro videbatur ominosum, nec sine numine prolatum, σὺν γὰρ θεῷ ἐκείνῳ εἰπὺν. [l. 11.] Idem illud *Herodoto* dicitur IX. 90. κατὰ συντυχίην, θεοῦ ποιῆντος, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἐκ τινος δαι-

μονίου συντυχίας Iamblichō Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providae Dei curae suberat etiam quae Fors dicebatur, sive *Fortuna*, Τύχη. Herod. p. 225, 1. [lib. IV. c. 8. extr.] p. 320, 21. [V. 3. et 92, 56.] arridebat puerulus Διὶ τύχῃ, forte quadam divinitus Livio l. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Graecis in eundem teruntur usum formulae κατὰ Διόν, κατὰ Διῶν, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum dederat corrector in Cod. Cantab. Lucae Ev. x, 31. pro κατὰ συντυχίαν, forte *fortuna*, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulo: κατὰ δαίμονα Herod. l. 3. κατὰ τύχην τινα καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 31. κατὰ Διῶν, Aristoph. Eq. vs. 147. non sine numine, Berglerus. κατὰ Διόν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος, est in Platōnis Euthyd. pag. 272. E. σὺν Διῷ prae aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc aliquibi sensum adhibeat nunc non commemorari. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αἱ ἀγαθοεργίαι) Ita dederat. Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδεὶς ἀγαθοεργίην Περσέων ὑπερβαλετο. Licham τῶν ἀγαθοεργῶν Spartanorum laudavit lib. I. 67. Mox [l. 7.] Reisk. ἄλλω μὲν ὦν οὐκ. Mihi ἄλλω μὲν νυν οὐκ, ex schedis, longe est potius. WESS.

7. Ἄλλω μὲν οὐκ ἐφράζετο etc.) Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltem Codices subministrent, vculam suam recipiet Herod. ex aliis praeterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 103. Ἄλλω μὲν νυν οὐκ ἐφράζετο ἔργῳ δυνατόν εἶναι μιν ὑποχειρὴν ποιῆσαι. Prorsus ista perverterat Valla, non animadverso, quantum ab ἔφραξι significandi virtute distaret ἐφράζετο. Diversa Portus bene disparavit. ἐφράζεσθαι notat considerare, vel animadvertere, Grammaticis vulgo redditum σκοπεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς σκεπτισθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutae, nisi Ionica utentibus Dialecto. ἐφράσασθαι et φρασθῆναι, ἐπιφράσασθαι, ἐπιφρασθῆναι, et καταφρασθῆναι, in eundem paene sensum adhibentur Herodoto; cuius illud etiam venustum est quod sequitur [lin. 10.] ἐν ἑλαφρῷ ποιοσάμενος. Contra l. 118., θυγατρὶ τῇ ἐμῇ διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἑλαφρῷ ἐποιούμην, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλεπῶς ἔφερον. (ἀπιστημένος Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occurrunt similes locutiones: ἐν εὐμαρῇ, in facili, et non in facili, οὐκ ἐν εὐμαρῇ: hoc in Theseo posuit Eurip. illud in Iph.

Aul. vs. 969. ἐν ἀσφαλεί, Hec. 980. οὐκ ἐν ἀσφαλεί, Hippol. vs. 785. Thucydidea ἐν ἀσφαλεί et ἐν ἐπικινδύνῃ in tuto et in periculo vertit Nepos. Theocrito XXII. vs. 212. iam olim restitui: Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμισδόμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ. VALCK.

8. δυνατός εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι) Recte de Prexaspē cap. 66. τὸν υἱὸν ἀπολωλέκειν αὐτοχειρίῃ, et cap. 74. αὐτοχειρίῃ μιν ἀπολέσας, qui suis manibus Smerdin obtruncarat. Verum urbem αὐτοχειρίῃ aut αὐτοχειρίην ποιῆσαι quis in ea occupanda scripsit unquam? Noster I. 106. καὶ τοὺς Ἀσσυρίους ὑποχειρίους ἐποίησαντο: et magno numero alii. Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. βαρέως ἤνεκε) Formam verbi Ionicam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus ἐκ τε τοῦ Θρόνου πηδήσας Vind. et Eustathii: id sane commendare se potest et compositi auctoritatem deprimere, si quae necessitas. Plutarchi τῶν παιδίων τὸ πρεσβύτερον ἀποπηδήσαν -- ἀπὸ τοῦ τήγους -- ἔβριψεν ἑαυτόν, T. II. pag. 823. A. recepto accedit. [Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non video.] Quam vero magnus Poëtae explanator in οὐκ ἔστι οὗτος [lin. 5.] adumbrationem Odys. ζ. 201. animadvertit, arcessita videtur. WESS.

7. δεινὸν τι ποιούμενος) Vertamus ista in aliam phrasin idem significantem: αἰσχροὺς ἡγούμενος vel χαλεπὸν, εἰ Ἀσσύριοι Περσῶν καταγελάσουσι. Rogo, non illos vulgatarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hic dici possit αἰσχροὺς τι ἡγούμενος vel τιθέμενος? Qui negabunt; eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque π sequentem hic atque alibi peperisse minus commodum illud τι. Δεινὸν vel δεινὰ ποιήσασθαι, sequente vel infinitivo, vel εἰ, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in Thucydide recte scribi οἱ Ἀθηναῖοι δεινὰ ποιοῦν, p. 343, 29. in Luciano δεινὰ ποιεῖ αἰδικεῖσθαι, T. II. p. 542, 21. ἐποιῶντι et ἐποιῶτο requirit usus. VALCK. — Voculam τι, inmerito puto suspectam Viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi ποιεῖσθαι in ista dictione eiusque similibus ab Eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter cor-

rigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex *Thucyd.* lib. V. c. 42. et ex *Luciani Toxari* s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrum consentientibus libris legitur II. 121, 96. δεινὰ ποιεῖν. S.

[12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται) Vide Adnot. ad III. 13, 9. ubi pag. 13. l. 8. me invito in nonnullis huius editionis exemplis κατεστήσαντο pro παρεστήσαντο positum est. S.]

13. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν;) Videbatur olim Codicum ἐξάμβλωσας patronum habere *Aristophan.* Nub. vs. 137. καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην: at parum iuvat. Ridetur a Comico Socrates eiusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero motam Zopyro rationem exprobrat, stultitiae caussam. Ἐξάμβλωσαι τῶν φρενῶν in animi et sapientiae abortu, audacius dictum. Vulgati translatio receptior. *Suidas* in Καταχρόδησιν: Εἴτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε: quae *Cleomenem* fortasse tangunt, derivata ex *Theopompi Epitoma Herodoti*, ut dicam aliàs. *Noster* lib. VI. 12. οἵτινες παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Iterum ap. *Suid.* οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν. Vide et Ἐκπλεύσειν. Tales dictionum e re nautica figurae in maritimis civitatibus, qualis *Ioniae* potior pars et *Attica*, nunc *Britannorum* et *Belgarum*, creberrimae. Conf. lib. V. 92, 6. *WESS.* — Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit *Vir doctissimus*, nisi forte verba ista, V. 92, 111. παραπλήγῃσι καὶ τῶν ἰωντοῦ σινάμωρον. S.

Ibid. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν;) Sanum-ne te credis esse, (*Terentiana* sunt) qui facie foede deformata sic te ipse laceraveris? Prima forte specie minus attento placere poterat *Galeo* laudata Codicum lectio ἐξάμβλωσας. Suum etiam solus facile tueretur *Noster* VI. 12. ubi de se *Iones* ipsi παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου: hi quidem, a teneris adsueti mari, personae convenienter loquuti; de *Dario*, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab *Herodoto* mutuatus, de *Spartiatia Cleomene* dixit *Pausan.* in *Lacon.* p. 211. ult. ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ: ubi vid. *Kühn.* *Suidas* duo servavit incerti fragmenta, in Ἐκπλεύσαντες, ἔξω γινόμεναι. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν εἴτα

ἐνεὶ ἐγένοντο etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔγω δ' αὐτῆς οὕτα -- ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 55. a mente atque a se ipse discessit, ἔξοτη. vid. Tusc. III. 5. et IV. 36. iratos (ira furor brevis est:) proprie dicimus exisse de potestate, id est -- de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum enavigare. Theocritus II. 19. Θίστου δειλαία, πᾶ τὰς Φρίνας ἐκπιπτόσασαι; quis te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72. ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς Φρίνας ἐκπιπτόσασαι; O Corydon, Corydon, quae te dementia cepit? Virgil. Ecl. II. 69. In his memini cum me paene decepisset Homericum, in Od. σ'. 326. σὺ γὰρ τις Φρίνας ἐκπεπαταγμένος ἴσσι. Herodoteum ἔξ-πλωσας τῶν Φρινῶν forte cui moveat suspicionem in Theocrito scribendum: πᾶ τὰς Φρινὸς ἐκπιπτόσασαι; ego vulgatum retinuerim. Eurip. Electr. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, θυμόν -- ἐκπιπτόταμαι. VALCK.

[16. ἂν μὴ τῶν σὼν δέησῃ) Monuit vir doctus, (non commemini quis,) perperam vulgo ista verti, nisi tu tui sis desis; nude oportuisse nisi tu desis: nempe τὰ σὰ idem valere ac σὺ, quemadmodum τὸ ὑμέτερον VIII. 140. 11. monente ibi Valckenario, idem valet ac ὑμεῖς. Quoniam vero ad τὰ σὰ intelligitur μέρη, possis latine ad verbum reddere, nisi tuae defuerint partes. S.]

22. τῆς οὐδεμὴ ἔσται ὥρῃ) Ad huius scribendi normam idem esset, τῆς μηδεμὴν ὥρην ἔξεις, aut οὐδεμὴν ὥρην ποιήσεται. Rem parvi pendere, vel nihili, sic dicebatur Ionice. Ὡρῃ, et veteribus Atticis ὥρα, curam notabat: veteres dico, neque enim apud alios illud invenietur, et ne apud horum quidem imitatores elegantiores Aristiden aut Lucianum; nam non sunt, non certe videntur esse, Luciani libelli de Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud Ionicum T. II. pag. 372. et T. III. pag. 466. vid. P. Leopard. Em. VI. c. 21. Bergler. ad Alciph. p. 112. Theocritus IX. 20. ἔχω δὲ τοι οὐ τὸσον ὥραν χεῖματος. Soph. Oed. Col. vs. 377. [al. 399. Br. 386.] Putas-ne ἐμοῦ θεοῦς Ὡραν τιν' ἔξειν. Ib. vs. 292. [al. 304. Br. 300.] Ἡ Φροντίδ' ἔξειν. Correctionis eget vers. 270. [al. 282. et 277. ed. Brunch. qui Valckenarii nutum secutus, ὥραν pro μοῖραν correxit, et τῶν θεῶν pro τοῦς θεοῦς.] Saepius a librariis depravatum latet hinc factum Πελοποννησίου. Contrarium dicitur ἐλγυῶρας ἔχειν Isaeo, Lysiae, ceterisque; ἐν ἐλγυῶρα ποιῆσθαι, Thucydidi p. 240, 77. Athe-

nis dum dirissime pestis grassabatur p. 131, 83. [II. 52.] ὑπερβιαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι - - ἐς ὀλιγορίαν ἐτράπητο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων. Lucretius expressit VI. 1274. Nec iam religio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim praesens dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali calamitate Νοεῖ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει. VALCK.

27. διαλιπὼν εἴκοσι ἡμέρας) Haud scio an διαλείπειν msstorum edito posterius sit: quae consequuntur illi favent. Hoc certius, κατὰ τὰς Χαλδαίων Scriptoris fuisse. Quid enim Chalcidenses ad Babylonem? Adfines Babylonis Chaldaei, hinc portae nomen. Fons erroris ex librorum, Χαλκιδέας et Χαλδαίους permiscantium, turpi licentia; qua de querelae Rutgers. Var. V. 6., Voss. ad Catull. p. 210., Alberti in Hesych. Βούδιος, Küster. ad Iamblich. Vit. Pythag. p. 128., tum in Diodor. T. I. p. 664. Optime eorum lapsus Casaubonus, Pavius, Reiskius adnotarunt. WESS.

39. τὰδε ποίειν) Quorsum τὰδε illud? an ad ipsius αὐτομολίαν; verum eius in consortionem Persae non venerunt. Scripsisse τὰ δεῖ ποίειν, aut cum Abreschio τὰ δεῖ ποίειν, quae ut fiant, res requireret. Sic bene Zopyri oratio pergit, et unius est mutatio aut accessio litterae. Formulam illustrat Hemsterhus. ad Luciani Timon. cap. 43. WESS. — In nostra Var. Lect. ad h. l. pro „commenda-“, verat Valck.“ scribi debuerat „commendaverat Wess.“ „cum Valck.“ S.

Ibid. τὰδε ποίειν) Hic unicam saltem liceat adiacere lineolam, ut legatur τὰ δεῖ ποίειν. τὸ δ' ἐνθεῦτεν ἑμοί τι καὶ Πέρσῃσι μελήσει τὰ δεῖ ποίειν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. ἐπιστρεφόμενος, ὡς δὴ etc.) Postrema vocula notat scilicet; viris doctis saepe neglecta fraudi fuit. Veterum interpreti attendendum est et ad minutissimas fibrillas, quippe quae suam singulae vim indant orationis membris. De Zopyro Polyaeus VII. 12. ἦκεν αὐτόμολος, ὡς ταῦτα δὴ ὑπὸ Δαρείου παθών. VALCK.

2. ὁρίοντες cur redierit, dictum II. 148. WESS.

4. ὀλίγον τι παρακλίναντες) Portae valvarum alteram aliquantulum aperientes; ut adulterae in Comici Eip. 981. καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι - - παρακλύπτουσι. Solet hoc et ἀνακλίνειν, Poëtae Iliad. ε. 752. exemplo, in foribus patefaciendis versari, ut in Vit. Hom. c. 33. Mox [L. 8.] τὰ κινὰ τῶν

Βαβυλωνίων, *magistratus, Valla; curiam Portus, exiguo discrimine. Senatus populusque Babyloniorum innuitur. WESS.*
 8. ἐπ' αὐτὰ) Scribi malim, καταστάς δὲ ἐς αὐτὰ, id est ἐς μέσον αὐτῶν, *stans in concilio vel curia Babyloniorum. Dicuntur enim deduxisse Zopyrum ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων. Ciceroni sic usurpantur commune Milyadum, commune Siciliae etc. ut Graecis τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, τῶν Θητταλῶν etc. commune concilium Asiae, Gellio Noct. Att. II. 6. Commune Graeciae concilium, τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων, ab Amphictyonum concilio probe distinguendum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentioris est aevi illud nobile συνέδριον Ἀχαϊκόν, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet Demosthen. p. 151. et 152. Secundum Herod. I. 170. prudentis consilii Thales fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut Iones constituerent ἐν βουλευτήριον. VALCK. — Ut hic καταστάς ἐπ' αὐτὰ, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79, 5. ait στάς ἐπὶ τὸ συνέδριον. Nempe στάς et καταστάς non solum significant stans, sed et constitutus, productus, introductus; ἐπὶ vero est ex adverso, contra, coram. Conf. ad IV. 72, 25. notata. S.*

CAP. CLVII. [14. ἐπιλεξιμένος τῶν Βαβυλωνίων) *Intellige ὅσους ἐχρὴν, ἔσους ἐβούλετο, aut tale quidpiam. S.]*

17. εἶχον ἐν στόμασι αἰνέοντες) *Ultimum noli redundans arbitrari. Miltiadem, Paro reducem, ἔσχον ἐν στόμασι Athenienses, non utique laudantes, lib. VI. c. 136. Ἐγκειμένας ἡμέρας [l. 18.] alii explicent. Sequor quod mssti liberaliter offerunt neque scriptori displicet. WESS.*

20. πάντα δὲ ἣν ἐν τοῖσι etc.) *Dictionem istam uberissime docti viri Des. Heraldus in Martial. lib. I. Epigr. 69., Berglerus ad Alciphron. lib. II. p. 236. et illorum copiis adiutus Io. Iac. Wetsten. in S. Paulli I. ad Corinth. xv, 26. explanarunt. [Praepositionem ἐν, quam quidem nullo incommodo tenent libri omnes, abesse maluit Valck. ad VII. 156. conf. Herman. ad Viger. Adn. 95. num. x.] Στρατάρχης munitus Herodoti est praesidio lib. VIII. 44. Mediceo nihil illic novante, tum Aeschlyli ap. Athen. I. pag. 11. καὶ ταξιάρχης, καὶ στρατάρχης, καὶ λόχους Ἐταῖα, (optime postrema Valcken. ad Phoeniss. vs. 549.) et Philonis Iud. contr. Flacc. pag. 981. Pindarus Isthm. Od. V.*

30. στραταρχον habet et στραταρχίας Philo in Fragm. T. II. pag. 644. Στρατιάρχον tamen maluit *Basilius Seleuc.* Mirac. S. Theclae lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc peperit variationem. WESS.

CAP. CLIX. 4. ἐποίησε τούτων οὐδέτερον) *Berosus*, Cyrum τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκάψαι ap. *Ioseph.* c. Apion. I. c. 20. adfirmans, in errore haerebit, si τείχη moenia, quae urbem incingebant stupendi operis, signavit. Possunt alioqui τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως, arces extra urbem munitiores, iussu Cyri disiectas, indicare. Ex *Xenophonte* et *Herodoto* adparet, Babylonios victoris Cyri clementiae debuisse multa; acerbiores, ob rebellionis consilium, expertos esse Darium, paullatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab *Esaia*, *Ieremia* et Prophetarum aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu *Cl. Camp. Vitrinae* observata in *Iesaia* c. XIII, 19. p. 419. WESS.

12. γυναῖκας ἐς Βαβυλῶνα κατιστάναι) Quod si usus τὴν γυναῖκα poneret, quemadmodum τὴν ἵππον pro equitatu, in *Florent.* et aliorum scripturam ire fortasse possem: at is deficit. Haud vero scio, an prorsus inconcinnum *Arch.* ὅστις πέντε μυριάδες τὸ κεφαλ. sit. Solent enim ita: *Lysias* Or. Parent. c. 7. *Xerxes* ἵστειλε πέντε μυριάδας στρατιάν. *Simile Iosephi* Bell. Iud. IV. XI, 3. πᾶσα δὲ στρατιὰ μυριάδες τρεῖς ἀνδρῶν: nec discrepat *Epist.* ad Hebr. c. XII, 22. ἀλλὰ προσεληλύθατε -- καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρε: ubi μυριάδων qui legunt, ut *Spencerus* in *Origine*, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. *Cels.* p. 714. et lib. IV. περὶ Ἀρχ. p. 183. WESS. — Non solum non inconcinnum, sed propemodum unice veram mihi videri illam codicis *Arch.* scripturam, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLX. 6. γνώμην τήνδε) Dictum celebre et praeclarum, sed varie habitum. *Polyaenus* lib. VII. 12. consentit Nostro. *Plutarchus* Apophthegm. p. 173. ἐκατὸν Βαβυλῶνας, *Lucianus* Iov. Trag. c. 53. μυρίας: totidem Codex Proverbior. Vaticanus apud *Schottum* ad *Zenob.* Cent. IV. 9. Ita crevit eundo. WESS.

Ibid. γνώμην τήνδε) Veri nominis Rege dignam sententiam ad mentem expressit *Herodoti* *Polyaenus* VII. 12. ubi capta Babylone Darius ἐκείνο δὴ τὸ λαμπρὸν ἐφθίγγετο· ἀλλ'

εὐδὲ εἴκοσι Βαβυλωνίους ἔχειν ἐβουλόμην ἂν, ἐφ' ὧτε ὄρᾳν τοιαῦτα παθόντα Ζώπυρον. Comica licentiâ Iupiter in fine Iovis Træg. *Luciani* T. II. p. 701, egregium illud de Zopyro Darii dictum collaudans, Talem, inquit, ego quoque mallet unum habere defensorem; qualis est Damis, ἡ μυρίας μοι Βαβυλωνίους ὑπάρχειν. Quae de diversis dicta legerat Darii *Plutarchus*, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc saepius erravit:) deposuit in *Apophthegm.* p. 173. A. Illud de granis mali granati, quot numero *Megabyzos*, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud *Herod.* IV. 143. Tot Zopyros, sive viros consilio praestantes, non desiderasset Darius. VALCK.

13. δὲ ἐν Αἰγύπτῳ etc.) Sub Olymp. LXXX., regis Artaxerxis tempore; quod *Thucyd.* lib. I. 109. et *Diodorus* lib. XI. c. 74. et 76. docent. Idem *Megabyzus* Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius Zopyrus Xerxe rege virili erat aetate lib. IV. 43. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Aegypto clade et inpetrata abeundi a Megabyzo venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitiae consociatio. Lege *Ctesiam*, Excerpt. c. 42. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

CAP. I. [Lin. 1 seq. ἐγένετο ἐπὶ Σκύθας αὐτοῦ Δαρίου Ἰλασις) Vulgatum olim αὐτοῦ *Valla* non expressit: ipse *Darius* posuit Gronov. similiterque *Larcher*, *Darius marcha en personne*. At ipse etiam ad oppugnandam Babylonem erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse iudicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in Scythas; quam iam olim animo agitaverat. S.]

6. ὑπῆρχεν ἀδικίης) Docte et large hoc de genere *Valcken.* ad *Phoeniss.* Tragici p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbatiora, considerata aptandaque ὑπῆρχεν ἀδικίης, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους, ut structura procedat. Rem lib. I. 103. et 105. exposuit. WESS.

16. ἐφοίτεον παρὰ τοὺς δούλους) Longa expectatione virorum *fessae* - - servis ad custodiam pecorum relictis nubunt: *Iustinus* II. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἀνδρας, sic viri φοιτᾶν dicuntur *Herodoto* παρὰ γυναῖκας. Huius generis collegit *Herodotea* *Clar.* Gronov. ad p. 130, 5. [Vide Adnot. ad II. 115, 18.] Quae hinc tamen distent, similia quaedam leguntur apud alios: *Ischomachus* apud *Xenoph.* *Oecon.* p. 487, 17. Uxor, inquit, vix annos nata quindecim ἤλθε πρὸς ἐμέ. Irata marito *Iuno* noluit φοιτᾶν εἰς τὸ αὐτὸ, ut scribit *Plutarch.* *Eusebii* *Praep.* III. p. 85. D. *Pausan.* X. p. 868. γυναικῶν ὁπόσας εἰς τὸ αὐτὸ Ἡρακλεία ἀφικέσθαι λέγουσιν. VALCK.

CAP. II. 1. Τοὺς δὲ δούλους - - πάντας τυφλοῦσι) Grammatici *Aristophanis* μολγούς interpretantur τυφλοὺς, finguntque Scythicam ex *Herodoto* nationem, his eius verbis ad *Equit.* vs. 957. abusi. *Plutarchus* alludit T. II. p. 440. Α. ἐκίνοι μὲν γὰρ, (Scythae,) ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκέτας ἐκτυ-

φλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultima sine dubio sunt corrupta. Guil. Canterus Nov. Lect. lib. IV. 25. ὅπως παραμένωσιν aut ὅπως γάλα δονῶσιν reponit: posterius a Turnebo probatum non mihi iniustum videtur, si quidem ita [apud Nostrum] post pauca. WESS.

7. Φυσσεωμένηας) Scribi malim, Φυσσεωμένης τῆς ἵππου, ex Athen. IX. p. 399. c. ob vocem οὐθαί haec citante. Leopardus adtigit Em. VI. c. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit Plutarch. T. II. p. 440. A. Ὁ μὲν τῶν ἄλλων ἀπολείπων τεχνῶν μάθησιν, ἀρετῆς δὲ ἀναιρῶν, τούναντίον ἔοικε τοῖς Σκύθαις ποιῆν· ἐκτεῖνοι μὲν γάρ, ὥς Φησιν Ἡρόδοτος, τοῦς οἰκίτας ἐκτυφλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quae prostant in Plut. diversae lectiones, Turnebi sunt et Vulcobii pleraeque conjecturae; hic melior illa videtur G. Canteri Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὅπως παραμένωσιν αὐτοῖς. VALCK. — Eandem apud Plutarchum emendationem probavit Wyttenbach, eumque laudans Hutten, T. IX. p. 389. De scriptura, quam ex Athenaeo laudavit Valck. vide quae in Var. Lect. monuimus; et adi, si vacat, Animadverss. nostras ad Athen. T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quo facilius lac emulgeri patiantur, narrat Scriptor, simile quid in australi Africae promontorio vaccis fieri, quae, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat Kolb in Capite Bonae Spei hodierno, (Norimberg. 1719.) p. 460. S.

9. περιστίζαντες κατὰ τὰ ἀγγήια τοὺς τυφλοὺς) In diversissima describentium opinione, περιστήσαντες, inventum ab H. Stephano ex msstis, omnium planissimum: ad mulctralia coecos collocantes. Tale alia in re lib. II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγήια, ἐν τοῖσι τὰ χρήματα ἐνῆν, στήσαι. Aldinum περιστήξαντες et aliorum περιστίζαντες idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius circumpositos venterunt, in errore haeserunt; aliud requiritur, et περιστήκω dubiae est sanitatis. Περιστιζαντες Gronovius variè explicat; conpungentes ad vasa non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac περικυκλῶσαντες, circumdantes et collocantes, et quidem ex περιστίζειν ob Hesychium. [Nisi pro περιστίζαι apud Hesych. et Suid. περιστίζαι legendum: ut cum Küstero doctus Hesychii editor suspicatus est.] Iuvat ad speciem περιστίξει καὶ τούτοις τὸ τεῖχος lib. IV. 202. Reiskius ex pi-

περιζῆν arcessit, in orbem ponendi notione, originatione usus et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. Constantini Porphyrog. Cerimon. p. 150. WESS. — Iterum idem REISKIUS in Animadvv. editis ad hunc locum: „περιστῆ-
„ξαντες, ait, idem est atque περιστήσαντες, ut in Notis ad „Constantini Cephalae Anthologiam p. 274. demon-
stravi.“ S.

14. οὐ γὰρ ἀρόται ἕσθι, ἀλλὰ νομάδες) Quid hic adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum Scythae Ἀρόται dicti, et saepe distinguuntur Scythae·Νομάδες, et Γεωργοί. VALCK. — Nempe nonnisi nomades (i. e. pastores) Scythae excaecant servos: agro colendo caeci parum habiles erant futuri. S.

CAP. III. 8. ἀντικατιζόμενοι) Quoniam infestiores experitur Aldinum ἀντικατιζόμενοι plures, etsi ex ἰζῶ propagari potuerit, et similis haud pauca formae existent in Musis, illud ex Vind. praetuli, recursurum lib. V. 1. Ἀντικατιζόμενοι ex Medic. futuri potestate non quadrat. Ali-
bi ἀντίοι ἔζοντο τοῖς κατιούσι lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi intersepserunt, nonnulla Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 6. minus accurata. [item Vos-
sius ad Melam p. 803.] Vide huius libri c. 20. et 28. et Imp. Constantinum Porphyrog. qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de Administr. Imper. c. 42. WESS. — In nostra Var. Lect. perperam „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ pos-
tum video, quum oportuisset „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ S.

15. λαβόντα δὲ ἕκαστον τοῦ ἵππου etc.) Polyaeum et Iusti-
num non sollicito. Culte Claudianus in Eutrop. lib. I. vs. 506. — non est iaculis hastisque petendus Conscia succum-
bent audito verbere terga, Ut Scythia etc. ubi bene Clave-
rius. Similes Turxanthi in rebelles minae ap. Menandrum Eclog. Legat. p. 137. Ed. Hoesch. εἶχε τὴν κατ' ἑμὲ ἰσχυρίαν
ἐσαφρήσουσι μάστιγα ὡς αὐτοὺς ἐκπεμφθεῖσαν, ἐς τὰ κατώτατα
φενύονται τῆς γῆς. Sic ea scribenda ex monitu magni Vale-
sii. WESS.

18. μάστιγας ἀντὶ ὅπλων) Eustath. haec respicit ad Dionys. vs. 364. Nostri vestigia sequutus est Trogus; Iustin. II. 5. Admonentur Scythae -- verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro; virgas ac flagella ceteraque servilis metus pa-
randa instrumenta. Probato (Ταῦτα αἰκνύσαντες οἱ Σκύθαι ἐπὶ τοῖς

ἐπιτελία: Herod.) omnes consilio, instructi sicut praeceptum erat, -- inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scythae [c. 5, 1. et 7, 4.] fatebantur; πῶτατον ἀπάντων ἐθνέων εἶναι τὸ σφίτερον: secundum Iustin. II. c. 1. inter Scythas atque Aegyptios de generis fuit vetustate contentio. VALCK.

CAP. V. 1. Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι) Emendabat Cor. de Pauw Οἱ δὲ Σκύθαι, oblitus Herodoteae consuetudinis, copiose a Porto in Ὡς Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 138. advocem, declarata. [conf. Adn. ad I. 58, 7. et ad III. 56, 5.] Numerant Scythae a Targitao, primo nationis suae rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa anno Per. Iul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Israëliitarum ex Aegypto abitum primordia incurrant circiter. WESS.

8. Λειπόξαι) Sit-ne hoc an Νιτόξαι) [aut Λιπόξαι) verius, dicere non habeo: barbara mihi, forsitan et alii sunt. Prorsus autem credibile fit, Colaxem Scytham Valer. Flaccum lib. VI. 48. hinc adscivisse; uti et Vossio visum. Mox ἐς γῆν τὴν Σκυθ. [lin. 12.] non male schedae veteres. [Nempe sic Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.] Memini antea ostendere, Scriptorem in similibus hunc morem plerumque sequi. Conf. c. 8. et 99. WESS.

16. τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) Nimium hoc videtur. Schedarum ἀπαλλάττεσθαι non displiceret, modo καιομένου τοῦ χρυσοῦ scripsissent. Certius manet, κατασβῆναι Herodoti fuisse. Aurea illa ποιήματα, coelo lapsa, aduentibus regiis iuvenibus ardoris speciem prae buerunt et flammae: prodigio percussi abeunt: tertio accedenti cessat flamma, extinguiturque. Haec clara. Καταστῆναι si velis, oportet liquesfacta difflexerint prius: ubi tum aratri, iugi, securis, phialae figura? WESS.

Ibid. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) ἀπαλλάσσεσθαι codd. mssti, teste Galeo; Valla: ambobus ab ardenti auro summotis: legisse videtur Valla, scripsisse autem Herod. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τοῦ χρυσοῦ ἀπαλλάσσεσθαι: et mox, τρίτῳ δὲ, τῷ νειτάτῳ, ἐπιελθόντι κατασβῆναι. VALCK. — Mihi ἀπαλλάσσεσθαι ex scholio, quod parum aptum erat huic loco, natum, minimeque sollicitanda videtur vulgata scriptura. Etiam Valla ἀπώσασθαι legisse, et structuram verborum recte in hunc modum accepisse videtur, ut τὸν χρυ-

τὸν καίόμενον intelligeret esse subiectum (quod vocamus) orationis: nempe, *aurum ardens illos submovit, repulit, absterruit*; *accedente vero tertio extinctum erat*. Reiskius τοὺς μὴ δὴ καίόμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι legendum coniecerat. S.

CAP. VI. 5. τοὺς βασιλῆας) Ingeniose Io. le Febvre corrigebat τοῦ βασιλῆος. Dixerat Herod. ἀπὸ μὲν δὴ Διουξιδίος γεγονέναι τούτους τῶν Σκυθίων, οἱ Αὐχάται γίνεσθαι καλέονται: a medio fratrum ortos, οἱ Κατίαιροι τε καὶ Τράσπιδες καλέονται: tandem addiderat, secundum istam haud aspernandam lectionem, ἀπὸ δὲ τοῦ νεωτέρου αὐτίων, τοῦ βασιλῆος, (Regis videlicet, cui maiores natu fratres ut digniori regiam concesserant dignitatem:) οἱ καλέονται Παραλάται, nempe γεγονέναι τούτους τῶν Σκυθίων, οἱ καλ. Παρ. Saepenumero sic loqui solet Noster. VALCK. — Vero est similis, fuisse primitus τοὺς βασιλῆους, *regios Scythas*, de quibus c. 56. Nam gentis reges non a Colaxaë, sed ab Herculis filio *Scytha* genus derivarunt, c. 10. Non fugit hoc Cl. de Pauw sollertiam. WESS.

6. Σκολότους) Is. Vossius Σκολοπίτους, ob Iustini II. 4. *regium iuvenem Scolopitum*; Reiskius Σκότους. Iustini codices in regii iuvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui *Scotos* ante Christi natales memorarit, nemo est. Senecae et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἑλλήνης οὐνόμασαν, non utique ob tituli Graecam originem, quae nulla: sed quod Graeci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernerent, *sagittariosque* audirent dici *Scythas*, id cognominis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicae originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayero Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. WESS.

CAP. VII. 6. θυσιῇτι μεγάλῃσι ἱλασκόμενοι μετέχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος) Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicite asservabatur: curam reges inpendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario efferebatur: id periculum eius ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quae si, uti opinor, intendit, μετέχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος, *reges arceant quotannis*, videlicet in suum quisque regnum. Cete-

roqui θυσιῶσι μεγάλας μετέρχονται fuisset satis, uti ἐπὶ τί με
 λισσῇσι μετέρχεται lib. VI. 69. *Hesychium* iunge in Μετέρχομαι.
 WESS. — Hanc viri docti interpretationem secutus est
Larcher. At, quo pacto propter adiectas voces ἀνά πᾶν ἔτος
 verbum μετέρχονται debeat arcessendi notione accipi, pro-
 fiteor me minime percepisse. Nec apud *Hesychium* quid-
 quam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam
Μετέρχομαι ille non aliter interpretatur nisi, ἱκανῶς ἱκετεύω
 (ni forsā ἱκάνω ἱκετεύω scripsit:) ἱλάσκομαι ἐπιτεύχομαι.
 Tenui equidem eam sententiam, quam idem *Wesselingius*
 in latina versione ex *Gronoviana* tenuerat, his verbis ex-
 pressam, placantesque magnis sacrificiis adeunt quotannis:
 quam in sententiam *Valla* etiam: placaturque (id aurum)
 maioribus hostiis, et aditur quotannis solenniter. Quid sit vero
 quod his subiicit *Herodotus*, de eo qui aurum illud habens
 obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, δίδοσθαι
 & εἰ δὲ τοῦτο, non eam ob cassam intelligebat *Larcher*,
 quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter
 hoc ipsum periculum dari praemium illud ei, qui aurum
 hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdor-
 misceret. S.

14 seq. τὰ δὲ κατ' ὑπερθε πρὸς βορῆν etc.) Frustra in his
 corrigendis sudatur: alius νεμόντων ὑπεροίκων, nimis officio-
 se: alius τῶν ὑπερβορέων τῆς χώρας, etsi de Hyperboreis, ut
 infra testificabitur, nihil dicerent Scythae. Defuit nihil
 omnino. Nectenda sunt πρὸς βορῆν ἄνεμον τῶν ὑπεροίκων,
 quemadmodum τὰ πρὸς βορῆν τῆς ἡπείρου, aliaque lib. III.
 102. Πτερὰ κεχυμένα explicantur infra c. 31. WESS.

CAP. VIII. [5 seq. Γηρυόνηα δὲ οἰκεῖν, ἔξω τοῦ Πόντου
 κατοικημένον, τὴν οἱ Ἕλληνες λέγουσι Ἐρυθρίαν νῆσον) Si vera
 ubique scriptura, debuerunt ista verba ἔξω τ. Π. κατοικ.
 commatibus utrimque intercipi, sicut a plerisque Edito-
 ribus factum. Et in κατοικημένον consentiunt quidem libri,
 nisi quod nonnulli *Paris*. mendose κατοικημένου (non κα-
 τοικημένου, ut perperam in nostra *Var. Lect.* expressum)
 praeferunt. At parum commode haec ita posita debent
 videri, οἰκεῖν - κατοικημένον, habitare - habitantem: vi-
 dendumque ne sic scripserit *Herodotus*, Γηρυόνηα δὲ οἰκεῖν
 ἔξω τ. Π. κατοικημένην τὴν οἱ Ἕλληνες etc. Dicunt, *Geryo-*
nem habitasse insulam illam extra Pontum sitam etc. Quem-
Herodot. T. V. P. II. M

admodum, ubi de urbe agitur, κατοικηται vel οικηται saepe idem valet atque κείται, sita est; (veluti I. 142, 11. coll. cum vs. 10. I. 193, 11. et alibi;) sic insula extra Pontum sita perinde ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένη dici potuerit. S.]

7. τοῖσι ἔξω Ἑρακλ. στηλέων) Inutile ἐπὶ codicum voluntate induxi; feci quoque satis Bouherio et Clerico, viris praeclaris, τοῖσι ἔσω corrigentibus, ad lib. II. 33. [ubi vide quae a Wess. notata sunt.] Erythiae situm longe a Gadibus et Oceano removet Hecataeus, (in Arrian. Ἀναβ. H. 16.) Scylax et Aristoteles ob Epigramma, vitiosum admodum et variantibus coniecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bouherio, cuius super eo Epistola in illustr. Scipion. Maffei Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23. WESS. — Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809 seq. S.

Ibid. τοῖσι ἔξω ἐπὶ Ἑρακλ. στηλ.) Equidem illud ἐπὶ librario contribuerim, cuius oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis Codex scriptus voce carebit, quae mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque Valla dederat: Gades, quae sunt extra columnas Herculis in Oceano. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector voculam ad his interiecit. [Nempe extra ad columnas posuit Gronov. in versione lat.] Non insulae duntaxat extra fretum Herculeum sitae, sed terra quoque continens Europae et Africae, quae hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas Herculis; etiam Herodoto ἔξω Ἑρακλῆϊων στηλέων: quales Cynesii Celtaeque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. Λιβύης χώρον τε καὶ ἀνθρώπους ἔξω Ἑρακλῆϊων στηλέων κατοικημένους. Insulam Κέρην ἔξω οὖσαν τῶν Ἑρακλῆϊων στηλῶν dixerat Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. T. I. p. 222. Idem saepe dicitur de Tartesso, etiam in Append. Vatic. I. Prov. 35. Conf. Herod. IV. 152. Praebent id ipsum formae loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 285. et Aristid. in Aegypt. T. III. p. 597. πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γαδείρων φήσει τις ἐπισκώπτων εἶναι σοὶ τὸν νοῦν; Extra orbem terrarum circumfusam Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32. Herodotus Ἐρυθρίαν, quam Geryones scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit πρὸς Γηδείροις τοῖσι ἔξω Ἑρακλῆϊων στηλέων ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cuius eximias boves Hercules

abegerit Graecus, a Phoenicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua Sam. egit Bochartus Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 34. VALCK.

12. καταλαβὴν γὰρ αὐτὸν) Prout in versione *Valla* collocavit, vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem reducta voluit. Dissidet ab huius iudicio *Herodotus*, qui centies minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi, sive ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui *Herodotum* triverint ista talia velle mutata. Ubi *Longino* Sect. 22. §. 1. Ὑπέρβατον esse dicitur λέξεων ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεκνημένη τάξις; καὶ οἶον αὐτοῦ χαρακτήρ ἐναγωνίου πάθους ἀληθίστατος, verborum ordinis commutati primum ponit exemplum *Herodotea* *Phocaënsis* *Dionysii* verba e lib. VI. c. 11. Quae consuetudo scribendi more sequi debebat, ratio *Herodoto* sic saepissime reliquis praemittitur. VALCK.

CAP. IX. 5. Ἐχιδνὰν διφύεια) *Eustathius* ad *Periegesin* [vs. 310.] non nominat διφύεια, adquiescens in μιξοπαθίῳ Ἐχιδνᾷ: [μικτὴς ἐχιδνῆ μιξοπ. scribit *Eustath.* non ἐχιδνῆ. De accentu cf. *Var. Lect.*] scripti Codices mordicus istud tenent omnes, *Herodoteae* abundantiae congruens. Tale *Libanii* de *Chirone*, *Achillis* nutritore, καὶ πενταύρου σῶμα διφύεις καὶ τροφία μιξάνθρωπον καὶ τροφὴν ἱεργιωμένην, in *Basilico* T. II. p. 108. Pertinet huc ex marmore *Farnesiano* apud *Donium* *Class.* I. p. 34. ΟΥΤΩ ΔΕ, *Hercules*, ΕΠΙ ΣΚΥΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ . . . ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ ΑΥΤΟΥ ΣΥΤΤΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΤΙΟΤΣ ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΥΘΑΝ. Sic scribenda, quae a *Sponio*, *Donio*, *Muratorio* mendose publicata. In plerisque utor consensu magni viri *Th. Reinesii*, *Inscript.* Cl. IV. 12. p. 349. et quod nunc conperio, *Ed. Corsini*, cuius eruditus in *Lapidem* commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ . . . aut, ut in *Blanchini* schedis, ΑΡΑΣΑΤ . . . ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ pingit, non laudo. Quis docuit *Echidnae* patrem fuisse *Agathyrsum*? Latet verum regis nomen; cetera de *Echidna*, *Agathyrso* et *Scytha*, eius et *Herculis* filiis, ab *Herodoto* abesse non debuerunt. WESS.

Ibid. Ἐχιδνὰν διφύεια) Coniecturam nonnemini, [is fuerat ipse *Valckenarius*, ad *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1030.]

vocem διφυά proscribentis, Eustathio praetermissam ad Dionys. vs. 310. suo iure reiecit Wesseling. in Diss. Herod. pag. 25. Et certe Sphingis memor eruditulus μυθοπαρήνον aequè addere potuerat ad Herodotea, εὐρεῖν ἐν ἀντρῷ τινά Ἐχιδνάν (cur non ἐχιδνὴν scriberetur aut Ἐχιδνήν?) διφυά, τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τῶν γλουτέων εἶναι γυναικὸς, τὰ δὲ ἔνερθεν, ὄφιος. Cecropem ad eandem rationem crediderunt dictum διφυῆ: atque equis commissos permixtosque Centauros, Διφυῆ τ' ἄμικτον ἰπποβάμονα στρατὸν, Soph. Trach. 1110. Herodoteae memor fabulae Diodorus filio patrem supponit lib. II. 43. μυθολογοῦσι Σκύθαι γηγενῇ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι παρθένον, ταύτην δ' ἔχειν τὰ μὲν ἄνω μέρη τοῦ σώματος μέχρι τῆς ζώνης γυναικεῖα· τὰ δὲ κατωτέρα ἐχιδνῆς· ταύτῃ δὲ Δία μωγέντα γεννῆσαι παῖδα Σκύθην ὀνομα. Mela II. 1. Basilidis ab Hercule et Echidna generis principia sunt. Herodotus c. 10. a Seytha Herculis filio γενέσθαι αἰτ τοὺς αἰεὶ βασιλῆας γινομένους Σκυθίων. Plus semel οἱ καλεόμενοι Βασιλῆοι Σκύθαι memorantur. VALCK. — Quod ἐχιδνὴν potius, quam Ἐχιδνάν, scribendum Vir doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam θάλασσαν et γιφύρην, et similia, dicere Nostrum, non θαλάσσην aut γιφύρην. S.

17. ἐπιδάν γίνονται τρέφεις) Homeri κῦμα τρέφει tractans Eustath. in Od. γ'. p. 128, 17. attulit et Herodotea. Τρέφεις in istis redduntur τέλειοι ἄνδρες: ipse mox Herod. interpretatur, ἐπιδάν ἀνδρωθέντας ἴδθαι τοὺς παῖδας. Platonis est in Menex. T. II. p. 249. A. ἐπιδάν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. Bionis Eid. II. 14. ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθης. Herodoteum propius accedit Μωσῆς μέγας γενόμενος, Ep. ad Hebr. xi, 24. μέγας ὢν in Aristoph. Nub. 69. Andocidis p. 16, 38. Τρέφεις est μέγας et παχύς. Hesych.: Τροφιοῦται, παχύνεται. Τρέφειν proprie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τροφαλῆς. γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, scribit Aelian. Nat. An. XVI. 32. Theocrit. XXV. 106. τρέφει πύονα τυρὸν. In Galeni gloss. Τρέφεις redditur εὐτροφος, παχύς: apud Hesych. εὐ τετραμμένος. Nostro loco Τρέφεις sunt ἀνατετραμμένοι. VALCK.

24. κατὰ τὰδε ζωννύμενον) Viri docti, quibus ζωστήρι τῷδε ᾧδε καταζων. blandiebatur, hoc in posterum praeferent. Non dissimile se dabit c. 76. huius Musae. Omnia hic Hercules δεικτικῶς, tum in arcu, tum balteo. Porro dedecus editorum priorum ἐντεῖλλομαι detergi. WESS.

CAP. X. 9. τῆς ἐπιστολῆς μεμν.) Suum recipit. ἔλεγε δὲ ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρτήτου lib. VI. 50. Sophocles Aiac. 793. Πίμπει με σοὶ φέροντα τάς γ' ἐπιστολάς Τυῖκος φυλάσσειν. Iterum Trachin. vs. 500. ὡς λόγων τ' ἐπιστολάς φέρης. Alia consulto ob copias Stanleii ad Aeschyli Prometh. principium missa facio. WESS.

18. τὸ δὴ μοῦνον μηχανήσασθαι etc.) Schedarum vestigia premo; ac vicem Stephani, iniuria taxati, doleo. Mira Codices conspiratione τὸ repraesentant, et illi ex restituto dica nascetur? Cl. viri de his iudicium respice et mirare, Mihi Vallae Latina comoda erunt, modo μοῦνον femineo genere, ut in scriptis lib. VII. 225. [VII. 224, 14.] putetur. Τὸ δὴ, id, quod supra deposuit, matrem solam Scythae F. parasse atque excogitasse. WESS. — Adverbium fuerit μόνον, non foeminei generis nomen adiectivum. Nec VII. 224, 14. μόνου, quod ibi masti dedere, foeminei generis est, sed ad τέκνου legitime refertur. S.

CAP. XI. 3. πιασθέντας) Hanc ego formam [quae olim hic obtinuerat] si hic et alibi Codices adfirmarent, altera non mutarem: Attice quidem πίξις, Dorice per α scribebatur et Ionice. τράπειν, στράφειν, τάμνειν, Dorica non tantum sunt, sed et Ionica. VALCK. — Damnat h. l. formam istam proborum quorumque codicum consensus, nec alibi eadem usquam apud Nostrum recurrit. S.

[4. διαβάντες ποταμὸν Ἀράξεια) Araxen fluvium h. l. vix alium intelligi posse, quam eum qui alias nomine Rha et Wolga celebratur, in Adnot. ad I. 202. p. 202. significavi. S.]

11. ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἶη, μηδὲ πρὸς πολλοὺς δεόμενον κινδυνεύειν) πρῆγμα εἶη, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. εὗρεσκε πρῆγμα οἱ εἶναι ἐλαύνειν: et VII. 12. πάγχυ εὗρισκέ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι. Sequentia noluit intacta Abreschius Diluc. Thucyd. p. 488. cui πρῆγμα εἶναι et δεόμενον idem. Herodoto δεόμενος est rogitans lib. IX. 110. et saepe alias. Gronovii emendatio longe abit, et criminationem habet in inmerentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum discordia, quod plurium nititur consensu, in verborum sententia haesitans. Quod si δεόμενον aut δεόμενα exsuleret, nihil moraretur. Videlicet abeundum esse, neque contra plures periclitandum. At vetant membranae, Ergo ne διόμενα

formandum, ut ex superiore δῆμον pendeat, aut δεομένων cum Reiskio? Fieri potest: nam ad absolutam non temere structuram vergo. Verum haec doctiores viderint. WESS. — Non videtur sollicitandum δεόμενον: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a Wess. citatis et I. 207, 9. utitur Herodotus. Quando enim πρῆγμα ἔστι sequente infinitivo significat opus et utile est hoc facere, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo πρῆγμα ἔστι δεόμενον, res indiget, res postulat, ut hoc fiat. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosa alioqui Valckenarii emendatione. S.

Ibid. μηδὲ πρὸ πολλοῦ δεόμενα κινδ.) Procul dubio mendosa variis sunt coniecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, ἀπαλλάσσειν πρῆγμα εἶναι, μηδὲ πρὸς πολλοῦς οὐδὲν [invito viro docto excidisse vox οὐδὲν videtur, cui ob praecedens μηδὲ vix erat hic locus:] δέον μένοντας κινδυνεύειν, ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque manendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se obicere periculo. VALCK. — Vide superiorem Adnotationem. S.

19. κακὰ ἐπίδοξα) Laurentii mala evidētia peccant. Futura sunt, quaeque expectantur. Antiphon, Ἐξαπολογ. p. 120. ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἡ δυσπραγία. Lycurgus c. Leocrat. p. 148. μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι. Ex Herodoto plura Portus, Alberti in Hesych. et fortasse ad lib. VI. 12. WESS. — Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει) Non sane sunt mala evidētia; sed ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν, quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenirent. Vim verbi καταλαμβάνειν in malis sitam, quae nos subito corripiunt et opprimunt, explicuit Tib. Hemsterh. ad Luciani Somn. §. 12. τὰ προσδοκίμα dicuntur et Ἐπίδοξα. Quae tanquam futura probabiliter possunt expectari, ἐπίδοξα ὄντα γενέσθαι vel γενήσεσθαι. Postremum pro γεγενῆσθαι restituendum est Lycurgo c. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γεγενῆσθαι τοιοῦτον μηδὲν, μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι γενήσεσθαι. Antiphon, ἐπίδοξον ὄντα παθεῖν ἔτι μείζων, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Aeschines Orator

p. 77, 19. frequentat in primis *Isocrates*. Apud *Athen.* I. p. 17. B. ex *Eustathio* sic supplenda sunt *Apionis* verba: εὐελπιν εἶναι τῷ γάμῳ, ἐπίδοξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. [Quin potius interpretationis causa ab *Eustathio* adiecta sunt posteriora verba, et βασιλείαν scribendum.] *Herod.* I. 89. ταῦτε τοι ἐξ αὐτέων ἐπίδοξα γενέσθαι. VI. 12. πολλοὶ ἐπίδοξοι τῷ τὸ τοῦτο πείσισθαι εἰσί. In Gloss. *Herod.* Ἐπίδοξος redditur προσδόκιμος: hunc etiam usum attigerunt *Ammon.* *Phryn.* *Thomas.* VALCK. — In καταλαμβάνει nihil hic, quod sciam, variant libri: sed et mihi cum Viro docto videtur καταλαμβάνειν scripsisse *Herodotus*, ac fortasse ἐπίδοξά ἐστι καταλαμβάνειν scriperat. S.

24. καὶ σφειων) Praemissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καὶ σφειων ἔτι δηλὸς ἐστὶ ὁ τάφος, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quis vocem malit *Herodoteam*, quae facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἵνα καὶ σφειων, ubi. VALCK.

CAP. XII. 3. ἔστι δὲ Πορθμῆϊα Κιμμέρια) Vici nomen fuit ad Maeotidis ostium. *Stephan. Byz.* Πόρθμια, κώμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Auctor *Peripli Ponti Euxini*, ab *Is. Vossio* vulgatus, modo Πορθμίον, modo Πορθμίτιδα κώμην, τὴν ἐν τῷ στομίῳ τῆς Μαιώτιδος λίμνης p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. *Bouherius* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex *Stephano* Nostrum corrigit. Πορθμῆϊα Ionibus placuerunt. Forte et χῶρῳ *Arch.* et *Vind.* opportuna erit statio. [ubi nunc χῶρῳ.] Idem certe *Peripli* scriptor Κιμμερίδα πόλιν, ἀπὸ Κιμμερίων βαρβάρων κεκλημένην memoravit. WESS. — In *Arch.* et *Vind.* est καὶ τῷ χῶρῳ: sed in nostro Pd. nude καὶ χῶρῳ. S.

7. πόλις Ἑλλὰς οἴκισται) Non longe absum ab οἰκηταὶ aut οἰκίεται, quod in *Vind.* et *Eustath.* Sollemne *Herodoto*, sicuti lib. I. 193. adscriptum. Ἀμαρτόντες τῆς ὁδοῦ [l. 9.] suspectum citra causam fuit. Spectantur, quae cum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 103. Statim [lin. 11.] ἐς τὸ si scriba *Arch.* voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Ceteroqui perpetua in ἐς δ et ἐς εὗ conmutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. WESS. — Latinis nostris interserenda h. l. verba, donec Mediam sunt ingressi. S.

13. τραφέντις) Vulgata deterior est lectio *Arch.* στραφέντις: melior videretur, si qui darent *Codd.* ἐκτραφέντις. De

recta via deflectere passim dicitur ἐκτρέπσθαι, etiam Herodoto II. 80. ἴκονσι τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτρέπονται: VI. 34. ἐκτρέπονται ἐπ' Ἀθηνίων: et huius imitatori Pausaniae, p. 106. ἐκτραπέντα ἐκ τῆς ὁδοῦ: p. 107. p. 714. ὁδὸν τῆς εὐθείας ἐκτραπίουσιν ἐς δεξιὰ. Abunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit ἐκτραπέντες, quam ἐκτραφέντες: et leniora saepius Ionum more consecratur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici. Herodoto frequentantur συλλαχθῆναι καταλεχθέντα ἀπαλλαχθέντες (vid. ad Eurip. Phoen. nota p. 357.) et similia: adhibentur et κατεστράφθσαν ἐπιτραφέντων θαφθῆναι ἀπαχθείς κλεφθέντων συμμιχθένσι. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 8. notata. S.

14. λεγόμενος λόγος εἴρηται) Eum in modum c. 77. ἤκουσα λόγον ἄλλον ὑπὸ Πελοποννησίων λεγόμενον: et lib. II. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ — λεγόμενος: tum c. 48. WESS. — Ad verbum εἴρηται, quod adicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστεὶς ὁ Κανστροβίου) Patrem Aristaeae Proconnesii Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.

2. ποιῶν ἔπεα) Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάσπεια καλεῖται, c. 14. Insulsi, quod condidisse credebatur ille praestigiator, poematis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit eiusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos huius carminis aliquot versus Longino π. Ψ. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristea, magnus iam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

10. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσσῃ) Hypērboreos Aristaeas pertinere aiebat ἐπὶ θάλασσαν, [l. 5 seq.] mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septemtrionale; quo nomine Herodotus aut mediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 37. et 42. [nempe respectu Asiae minoris et Aegypti.] Quae porro νοτίη θάλασσα? Nostro non aliud, quam quod aliis rubrum mare, dictis locis, ac lib. II. 158. Cimmerios vero,

etsi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus impedit. Fabulator Aristes in his ineptus tenetur. WESS. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quae olim Cimmericorum fuerint australe mare nominare? S.

CAP. XIV. 1 et seqq. Καὶ ὅθεν μὲν ἦν Ἀριστεύς etc.) Hinc orsus quae sequuntur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. Cels. p. 125. et 126. ubi prostant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantur Herodoti; qualia sunt vs. 14. et 21. τῷ νέκῳ: [l. 7. et 13. At vide Nostrum IX. 22 extr. et 23, 4, 6. et 8.] (mendosum ἀγγελλέοντα Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) vs. 16. τένος: [l. 8.] et ἀμφισβασίας, et vs. 20. ἀμφισβασίην: [l. 9. et 12.] tum vs. 28. [c. xv. 1.] τὰδε δὲ οἶδα, pro τὰδε. Porro vs. 34. [xv, 6.] ἐς τὴν χώραν, quod praebet etiam mstus: et vs. 40. [xv, 11.] καὶ τὸν μὲν, εἰπὲν ταῦτα. Herodotum sequutus fabulam de Aristea Tzetzes enarrat Hist. Chil. II. vs. 724-735. et ex Origene repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Aeneas Gazaetus in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristes, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quaedam ex historia Graeca recentiori producit exempla, quaeque alibi non temere reperiās, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex msto Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Ioann. xi, 39., prodidit, occasione venustae Platonis de Ere Pamphylio fabulae narratae p. 614. cuius similem de Thespasio Solensi dabit Plutarch. T. II. pag. 563. De Mare quodam fabulabatur, ὅτι τῆς ἀποθανόντος ἀντίβωτος, Aelian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.

2. ὁ ταῦτα εἶπας, εἶρηται) Manuscriptorum ὁ ταῦτα ποιήσας, εἶρηται, a Scriptoris more non abludit. Mox c. 16. ἐν τοῖσι ἴστοι ποιῶν Aristes. Tale, ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μὲν ποιήσας, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. WESS. — Paulo ante, ποιῶν ἴστα dixerat, cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. εἶρηται dixerit; facile credas, variandi causa h. l. εἶρηται ei placuisse. S.

9. ἐς ἀμφισβασίας) Error calami [in ms. Med.] ἀμφισβασίας dedit. Suidae si fides, ἀρχιβασιῶν et ἀρχιβασιῶν lones

dixerunt, inque illis *Heraclitus*. Musae istud non norunt, quarum in scriptis Codd. λόγων ἀμφισβασίῃ lib. VIII. 81., et ἀμφισβασίων lib. IX. 73., unde auctoritas *Origenis*, quod enotatum, ἀμφισβαστείη. Placuit [L. 10.] ἐξ Ἀρακίης πόλιος. *Apollon. Rhod.* I. 957. κρήνη ὑπ' Ἀρακίῃ, ubi Schol. [At ibi Ἀρακίῃ est gentile adiectivum.] Ceterum *Tzetzes* Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiauit, *Aristeam* ex *Herodoto* εἰς χαλκυῖον deducens; tum Κλείσας δ' εὐθέως ὁ χαλκεύς ἐκείνο τὸ χαλκυῖον. Stabit, ubi κναφεύς et κναφεῖον scriptum fuerit, versui modulus. WESS.

CAP. XV. 3. καὶ τρεῖς κοσίοισι) Non dicit, ad suum aevum tot abiisse annos: nam stolide *Tzetzes* Ἐφ' Ἡροδότου γίγναι καὶ πάλιν ἀνιφάνη, acsi eius tempore *Aristeas*, evolutis illis annis, adparuisset. Multa *G. Io. Vossius* de *Aristeae* coniecta in *Olymp.* l. aetate, quae his adversantur. Sive enim maiorem, seu minorem ex mssorum dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam Olympiadem. *Strabo*, *Tatianus*, *Eustathius*, quos *Meursius*, *Fabricius*, viri Cl., excitant, Homero priorem et praeceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente. Iunge *H. Dodwelli* Diss. III. de Cycl. p. 130. disputationem. WESS.

18. παρ' αὐτῷ τῷ ἀγάλματι) Iuxta aram, τῷ βωμῷ, (cuius solius antea mentio, statuae nulla,) *Valla*. Verum *Laurentio* schedae reluctantur cunctae, suo Martē aram ex praemissis formanti. Videntur *Metapontini* *Aristeae* statuatam et aliam *Apollini* cum ara dedicasse: huc *Arch.* περίξ αὐτῶν, circum utramque statuam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. *Lauros* autem, aram et imagines circumstantes, ex aere fuisse, *Athenaei* indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WESS. — Vide Adnotationem continuo sequentem. S.

18 et seq. περίξ δὲ αὐτὸν) In Codicibus inventum praestat, περίξ δὲ αὐτὸν δάφνας ἱστάσι: quia nempe *Herodoteum* est. IV. 79. τὴν περίξ λευκοῦ λίθου Σφίγγες -- ἕστασαν: rursus τὴν περίξ c. 52. porro c. 180. περίξ τὴν Τριτωνίδα λίμνην οἰκίουσιν: c. 152. περίξ αὐτὸ pro αὐτοῦ recte dedit *Gron.* III. 158. περίξ τὸ τεῖχος, quod alibi dicit κύκλῳ τοῦ τεύχους. VALCK. — Recte laudatur περίξ: et plerumque quidem cum quarto casu praepositionem hanc construit *Noster*, ut in exemplis

a Valck. prolatis, quibus item unum aut alterum adici poterat; sed nonnumquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152, 17. et II. 91, 6. praeferunt plerique codices, verum etiam I. 179, 13. ad unum omnes in *πίρξ τοῦ τείχεος* consentiunt. Nec tamen opus fuerit, ut cum *Wess. περί αὐτῶν* h. l. vulgato αὐτὸν praeferatur, quod percommode ad τὸν Ἀριστέω ἀνδριάντα referri posse videtur. S.

CAP. XVI. 2. οὐδεὶς οἶδε ἄτρεκέως ὅτι τὸ etc.) Item schedae τῷ ἄτρεκέως intentant, satis ceteroqui frequentato: quod offerunt, redibit lib. V. 9. Iure quoque ὡς, cui suus olim locus post ἄτρεκέως, in exilium agunt. Aldinum porro et scriptorum quorundam οὐδενός γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης, [l. 4.] Celeb. Gronovius non male explicuit ratumque voluit, [nempe intelligens, οὐδενός αὐτόπτεω εἶδέναιτο πυνέσθαι.] oblitus οὐδὲ γὰρ οὐδὲ virtutem addere orationi. Lucianus Q. Scrib. Hist. c. 51. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνοι χρυσόν: tum Nigrin. c. 6. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι δέμης: ubi Hemsterh. plura. WESS.

4. οὐδενός γὰρ οὐδὲ) Ista lectio Medicea nullo se pacto poterit tueri: quae ante obtinebat, nihil habet illa quod Herodoti lectorem offendere debuisset, quem scripsisse puto: οὐδενός γὰρ δὴ, αὐτόπτεω εἶδέναι φαιμένον, δύναμαι πυνέσθαι οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης, (τοῦ πέρι (sic Arch.) ὀλίγω πρότερον τούτων μνήμην ἐποιεῦμην,) οὐδὲ οὗτος πρωτωτέρω Ἰσσηδόνων - ἴφισι ἀπικίσθαι. Quorum primum his concinit e lib. III. cap. 115. οὐδενός αὐτόπτεω γενομένου δύναμαι ἀκούσαι. Herodoti miror Editorem offensum eadem negandi vocula sic repetita, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης: ad quae cum parenthesi quaedam interiecisset, suo more posuit iterum οὐδὲ οὗτος etc. Homero frequentatum illud οὐδὲ γὰρ οὐδὲ auferri non debuerat τῷ Ὀμηρικωτάτῳ. In Platonis legitur Soph. p. 251. ε. μηδὲν μηδὲν (μηδὲ) μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν: in Theaet. pag. 180. A. περανεῖς οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν. VALCK.

9. ἀκοῇ ἐκίεσθαι) Perperam vox prior proscribitur; quam si noluisset, ὅσον ἡμεῖς ἱστορεῦντες ἐπὶ μακρότατον οἶοι τ' ἐγγρόμεθα ἐκίεσθαι scripsisset sine dubio, ut cap. 192. et II. 33. Quid multa? Ὅσον καὶ ἐγὼ δυνατός εἰμι ἐπὶ μακρότατον ἐκίεσθαι ἀκοῇ posuit ipse lib. I. c. 171. WESS.

CAP. XVII. 5. Ἀλλὰ ζῶνες καλόνται) Praecipue

Stephani Byz. monitum et *Codices* cap. 52. amplector. Sic in Ἀλαζῶν *Ethnicographus*, ὀξύνεται διὰ τὸ ἐπιθετικὸν καὶ φυλάττει τὸ ω πρὸς ἀντιδιχοστολήν. Ex *Homero Iliad.* β'. 856. sumserunt Ἀλιζῶνας librarii, quibus comoda in Poëta sedes, non hic. Multa *Strabo* XII. pag. 827., [p. 550. v. ed. Cas.] primo adspectu *Vallae* et *Arch.* favens, sed re curatius introspecta minime. Verba ibi haerent in mendo, lenissima *Holstenii* ad *Stephanum* medicina sanitati reddita. *WESS.* — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus, ubi in fine pro ἀλαζῶν, ἀλαζῶνος, scriptum oportebat ἀλαζῶν, ἀλαζόνος: nempe sic scribitur declinaturque appellativum nomen; a quo ut distinguatur proprium populi nomen, non modo ω in obliquis casibus hoc retinet, sed et accentum retrahit, ut fere fit in propriis nominibus quae eandem cum appellativis formam habent. Cuius moris memor quisquis vulgatam apud *Stephanum Byz.* scripturam curatius expendit, mecum puto fatebitur, non Ἀλαζῶν, sed Ἀλάζων, nec ὀξύνεται, sed παροξύνεται scripsisse *Ethnicographum.* S.

7. κρόμμυα καὶ σκόροδα) Iungunt *Alexandrini* *Interp.* τὰ κρόμμυα καὶ τὰ σκόροδα *Numer.* XI, 5. In *Geoponicis* lib. XII. 50. crebra τὰ σκόροδα, etiam apud alios *Graeciae* labentis scriptores in *Du Cangii* *Glossario*. Quod nunc cernitur, *Herodoti* et veterum est: cf. lib. II. 125. *WESS.*

11. τὸ πρὸς βαρὴν ἄνεμον, ἔρημος etc.) Nullus dubitavi ita ex scriptoris adsuétude refingere et hic et deinceps. Ecce tibi ex cap. 20. Μεταγχελαίων δὲ τὸ κατύπερθε — ἔρημός ἐστι ἀνθρώπων: et cap. 185. τὸ πρὸς νότον — ἔρημος — καὶ ἄξυλός ἐστι χώρα: tum c. 191. τὸ πρὸς ἑσπέρης ὀρεινὴ τε κάρτα καὶ δασέα καὶ θηριώδης. Pauca haec de multis. [cf. c. 18, 6. et 8.] Consentit de *Neurorum* situ *Scymnus Chius*, optime adiutus ab *Is. Vossio* ad *Peripl. Pont. Euxin.* p. 135. edit. *Gronov.* *WESS.* — De accentu vocis ἔρημος dictum in *Var. Lect.* h. l. et ad I. 117, 18. alibique. Ante *Reizium* recte *Portus* monuerat, ex veterum *Atticorum* *Ionumque* more ἔρημος, ὁμοῖος, ἐοῖμος, hoc tono scribi: conf. *Koen* et quos ille laudat ad *Gregor. de Dialect.* pag. 21. nuperae editionis: et sic optimi quique mssti, atque in posterioribus *Herodoti* *Musis* etiam ed. *Wess.* cum aliis, v. gr. VIII. 51, 6. IX. 58, 2. et 5. Est autem ἔρημος ex *Nostri* usu non mi-

nus foeminini quam masculini generis; qua ratione etiam τὴν ἱρῆμον dicit c. 18, 10. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. πρῶτον μὲν ἡ Ἰλαιν) De hac Hy-laea (quasi dicas Sylvestri Scythia) conf. cap. 19. 54. 55. et 76. S.]

Ibid. ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνθρώποι οἰκίουσι Σκύθαι) Causae nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur ἀνθρώποι Σκύθαι γεωργοί. Ut correctionem meam minus etiam peritis adprobem, ponam primum in Philostrato vulgata de Vit. Apollon. VII. c. 2. Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ Κότυν ἀποκτεί-
ναντες τὸν Θραῖκα, ἀνθρωπίῳ μὲν ἦσθην ἄμφω. Corrigendum absque ulla dubitatione Αἰνίῳ μὲν ἦσθην ἄμφω: erant quidem ambo Aenii, sive ex urbe Aeno orti: librarii crediderunt esse vocem ἀνθρωπίῳ in ἀνῶ usitato more scribendi contractam. Similis hoc in loco Herodoti peperit errorem ratio: ἀνῶ in ἄνω transmutandum arbitror atque adeo legendum ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκίουσι Σκύθαι Γεωργοί: abhinc longius a mari remoti Scythae habitant Georgi. Proxime praecedunt, διαβάντι τὸν Βορυσθένα ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ἰλαιν: com-
mode succedunt emendata, ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκίουσι Σκύθαι Γεωργοί. Sic loqui solet: II. 7. ὁδὸς ἐς τὴν Ἡλιούπολιν ἀπὸ θαλάσσης ἄνω ἴοντι: cap. 155. ἀναπλέοντι ἀπὸ θαλάσσης ἄνω. Ad istam rationem ἡ ἄνω Ἀσία et ἡ κάτω memorantur; Herodoto τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ ἄνω αὐτῆς. Mari vicini, οἱ κάτω, et οἰκεῖν κάτω dicuntur; ἄνω οἰκεῖν et οἱ ἄνω, qui a mari sunt remotiores: eiusdem gentis atque urbis distinguuntur οἱ ἄνω et οἱ κάτω. Similia quaevis ad istam rationem sunt intelligenda: Thucyd. II. 83. οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Ἀκαρναῖες: cap. 98. τὴν ἄνω Μακεδονίαν: I. 137. μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινες πορευθεὶς ἄνω: VIII. 5. Dario στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω: II. 100. ἀπὸ τῶν ἄνω συμμάχων. Distinguit Diodorus Sic. τὰς παραβαλαττίους πόλεις, τὴν μεσόγειον, et τοὺς ἄνω τόπους, XX. 59. πόλεις τὰς ἄνω et πλησίον θαλάσσης opponit Xenophon. Κυρ. Παιδ. VII. p. 106, 28. et alibi: Philostrato memoratur Vit. Apoll. V. 24. ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Αἴγυπτος ἡ ἄνω. Smyrnaei οἱ ἄνω et οἱ ἐπὶ θαλάττῃ, de Vit. Sophist. pag. 531. Praeter alios pagus fuit Attices eiusdem nominis duplex, teste Harpocr. Λαμπραὶ, αἱ μὲν παράλιαι, αἱ δὲ καθύπερθε: illinc ortus quis in Aristophanis Amphiarao Λαμπραεὺς ἔγωγε τῶν κάτω. Herodotea propius accedit finis libri

quinti Pausaniae: οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σάμην πόλει: contrarium κατὰ οἰκίαν praebet Thucyd. I. 7. ὅσοι ὄντις οὐ θαλάσσιοι κατὰ ὥκουν: quod ibi sequitur, καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀνωκισμένοι εἰσὶ, non debet tentari; idem significans ac ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum ἀνοικίζεσθαι ἐς τὸν Δαφνοῦντα, VIII. 31. et Aristoph. Pace vs. 206. In Pausan. X. pag. 838. scripserim: ἀνοικίσαντο ἐς τὰ ὑψηλά καὶ οὗτοι τῆς νήσου, VALCK. — Si ἀπὸ δὲ ταύτης ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc homines habitare, nempe Scythas agricolas: idque decepit librariorum qui ἄνθρωποι ex ἄνω fecerunt. Quae in Periplo Ponti Euxini, ad quem in Var. Lect. provocavi, leguntur, ea ex Scymni Chii senariis in solutam orationem translata esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in Scymni Fragmento, quod ad calcem Notarum L. Holstenii in Stephanum Byz. editum est, et in Hudsoni Geogr. Minor. Vol. II. repetitum; sunt autem huiusmodi, pag. 49. ed. Huds. pag. 378. apud Holstenium:

Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάντι τὸν Βορυσθῆνιν
τοὺς τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκύθας·
εἶναι δὲ Γεωργεὺς ἔχοντες τούτων ἄνω.

Et haec quidem ex Ephoro refert Scymnus: esse autem ex Herodoteo fonte hausta adparet. Ὑβλαν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum Is. Vossio, ad Peripl. pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τὴν λεγομένην Ὑλαιαν οἰκοῦντας Σκύθας. S.

3. οἰκόντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι) Male mssti ὑπὸ τῷ Ὑπάνι. Posita urbs πρὸς τῷ Ὑπάνιδι fuit in Dionis Chrys. Borysth. p. 437. et apud Scymnum; [p. 376. apud Holst. p. 46. ed. Huds.] prave quoque cap. 53. huius Musae. WESS. — Recte ἐπὶ Ald. et edd. omnes cum plerisque msstis. S.

[8 seq. πλόν - - ἡμερέων ἑνδεκα) ἐπὶ δέκα ἡμερέων πλόν ait cap. 53, 20. S.]

9. ἥδη κατ' ὅπερ ἐστὶν ἔρημός ἐστι) Indueret pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἥδε δὴ scriberetur. Talem suo tempore Scymnus consideravit, talem schædæ. WESS. — In contextu sic edidit Wess. ἥδη δὲ κατ' ὅπερ ἐστὶν ἔρημός ἐστι, et sic etiam posteriores editores.

Antea edebatur ἥδε δὲ κατ' ὑπερθε τούτων ἡ ἔρμος ἐστὶ, et sic ms. F. nisi quod ἔρμος hoc accentu scribit. Nos Arch. Vind. et nostrum Pc. sumus secuti. Particulae ἥδη commodior locus est l. 12. ubi eam etiam libri omnes agnoscunt. conf. ad c. 99, 7. Quando ἥδε δὲ se malle Wess. significavit, puto ἡ δὲ δὴ voluerat. Scymnus continuo post versiculos supra adpositos sic pergit: ἔπειτα πάλιν ἔρμον ἐπὶ πολὺν τόπον. S.

10. Ἀνδροφάγοι) De Androphagis cap. 106. uberiora. Adde observata his de locis Th. S. Bayero Comment. Acad. Petrop. T. XI. p. 337. WESS.

CAP. XX. 2. τὰ καλούμενα Βασιλῆϊά ἐστι) Sic regionem Scytharum regionum, βασιλῆϊων, appellat; nam H. Stephanus explicans regias domos longe erravit. Res ex sequentibus et cap. 56. constat. WESS. — Conf. c. 6, 5. ibique notata. S.

7. Μαίητιδος) Nomen paludis Maeotidis Ionicum cum mox mutatum Codices eunt, pravum urgent institutum, iam c. 3. inceptum. Recte Μαίητις, I. 104., et hac Musa creberrime. Dabunt mssti τῆς Ἰσταιήτιδος, quae aliis Ἰσταιώτιδος, lib. VIII. 23. Statim [l. 8. pro τὰ δὲ αὐτ.] Cl. Reiskius τοὶ δὲ αὐτῶν, h. e. τινές. WESS.

CAP. XXI. 2. ἡ μὲν πρώτη τῶν λαξίων) Hesychio haec erant ob oculos, λαξίων, λήξεων, κληρώσεων. Suidae λαξίν, [λαξίν hoc accentu scribunt Suidae edit. vett.] μίξιν, μερισμόν, vitiosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λῆξιν scripserat Criticus. [non μίξιν.] Inspice eruditissimi P. Leopardi Emend. lib. VII. 16., Lazios Vallae lenissime, sicuti decet, corrigentis. Et Lazios tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesauro suo addit Abr. Ortelius. Nollem Bayerus, vir doctissimus, Historiarum patrem erroris postulasset, quo Lazios, gentem Scythicam, in appellativum converterit nomen. Nimum indulsit suspicaci ingenio. Lazos seu Lazios senior novit aetas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud Procopium Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta eius Comment. Acad. Petrop. T. I. pag. 421. Scripsi autem [l. 6.] schedarum iussu ὑπεροικέουσι δὲ τοῦτέων. Postulabat sermonis indoles, qua c. 13. Ἰσθηδόνων ὑπεροικέειν Ἀριμάσπους: et cap. 37. του-

τέων δ' ὑπεροικέουσι -- Μῆδοι. WESS. — De scriptura penacuta λαξίν (l. 6.) vide *Var. Lect.* et conf. IV. 114, 21. S.

[6. Βουδῖνοι) De *Budinis* conf. c. 108. et 123. S.]

CAP. XXII. 4. Θυσσαγέται) Ut hic, sic infra c. 123. atque hinc *Stephanus Byz.* VALCK.

7. Ἰῦραι) In his equidem similibusque obscurioribus iudicium sequeretur *Pintiani*, ex *Herodoto Melam* corrigentis l. c. 19, 140. *Thyssagetæ* Iurcaæque vastas sylvas occupant alunturque venando; ζῶουσι ἀπὸ Θήρης, *Herod.* Pro sua pietate bonus *A. Schottus* hinc quoque *Turcas* expulsos esse laetabatur. Non alibi fortasse Ἰῦραι nisi cum *Thyssagetis* etiam *Plinio* memorantur *Hist. Nat.* VI. c. 7. VALCK.

[8. λοχᾶ, scil. ὁ Θηρῶν: adsumendus nominativus participii ex praecedente nomine Θήρης. conf. ad I. 132, 5. et II. 47, 16. S.]

14. τὸ πρὸς τὴν ἡὼ τετραμμένον) Scholion veram pesum dedit vocem. Fuit olim πρὸς τὴν ἡὼ ἀποκλίναντι, uti paullo antea ἀποκλίναντι μάλλον πρὸς ἀπηλιώτην ἀνεμον, et statim διεξιθόντι δὲ καὶ -- οἰκέουσι. Atque hoc manuscripti profitentur, qui, si τὸ erasissent etiam, me ad restitutionem adegissent. [Si impediret τὸ, posset ex ms. F. τῷ adscisci: quo tamen nil opus esse videtur. De ἀποκλίνοντι, quod nos praetulimus, dictum in *Var. Lect.*] In praecedentibus [l. 12.] ἀσύνδετον non laudo: melius καὶ ἐπιβάς schedarum. WESS. — Nec tamen coniunctivam adsciverat particulam doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 5. τῆς τρηχέης χῶρον πολλόν) Offendunt ad πᾶλλον τῆς χῶρης, substituto πολλήν. [Scilicet quum olim legeretur τῆς τρηχέης χῶρης πολλόν, adnotaverat *Reiskius*: „πολλήν amant Attici dicere: nescio tamen an sic scripserit *Herodotus*.“] Codices iustius: [quos secutus est *Wess.*] tum quoque ἐκ γενεῆς. [quod et ipsum ex *Arch.* et *Vind.* recepit *Wess.* consentientibus puto nostris *Pa. Pc. Pd.*] *S. Ioannis Euang.* cap. ix, 1. τυφλὸν ἐκ γενεῆς non nescio, neque ἐκ γενεῆς κωφὸν *Sexti Empirici* lib. XI. p. 733., nedum *Hesiodi Theog.* vs. 271. Nostri diversior ratio, qua huius Musae [immo Musae III.] cap. 33. καὶ γὰρ τινὰ ἐκ γενεῆς νεῦσον μεγ. λέγεται ἔχιν. De calvis istis [Φαλακροῖς, lin. 6.] et caussa calvitii *Zenobius* Cent. V. 25. εἰσὶ δὲ Φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ἔδατος, οὗ πίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ

αἱ γυναῖκες αὐτῶν ex scripto ; [vide ibi Andr. Schotti Adnot.] quod, absurdum minime, unde acceperit, non vacat quæ-
rere. WESS.

6. Φαλακροὶ ἐν γενεῇς) Et feminis et maribus nuda sunt ca-
pita, Mela I. 19 extr. de iisdem Argippæis : verum adeoque
quod scribit Plinius Hist. Nat. VI. c. 13. capillus iuxta femi-
minis virisque in probro existimatur : a duce suo secedentem
Solinum reprehendit Salmas. p. 209. De Myconiis quid tra-
diderint veteres, e Stephano notum in voc. Μύκνος. Quae
de hac gente praeterea dedit Mela, derivavit omnia ex He-
rodoto : His iustissimi mores ; nemora pro domibus ; alimenta
baccæ : - - sacri itaque habentur ; adeoque ipsos nemo de tam
feris gentibus violat, ut aliis etiam ad eos confugisse pro asylo
sit : postrema de his paene conversa : [l. 21 seqq.] τοὺτους
οὐδεὶς ἀδικεῖ ἀνθρώπων· ἱροὶ γὰρ λέγονται εἶναι. - - - ὃς δὲ ἄν κα-
ταφύγῃ ἐς τοὺτους, ἵπ' οὐδενός ἀδικεῖται. Eadem Plinius expres-
sit. Sacris autem his inviolatisque sive Scythis, seu Scy-
tharum vicinis, iustitiae cultoribus atque humanitatis,
eximie congruunt quae in laudem Scytharum occasione
loci Homerei prodidit Strabo VII. pag. 455. v. p. 460. v.
[p. 296. v. et 300. v. ed. Cas.] quaeque habet Iustinus II.
2. Continentia illis morum quoque iustitiam edidit, nihil alie-
num concupiscentibus. - - - Plus in illis proficit vitiorum igno-
ratio, quam in his (Graecis) cognitio virtutis. VALCK.

[10. ποντικὸν μὲν οὖνομα τῷ δένδρῳ) Si corylum intelligit,
cuius fructus avellana sylvestris veteribus vulgo nux Ponti-
ea dicebatur ; mireris quid sit quod succum e fructu ex-
pressum l. 14. nigrum dicat. Quid sit vero quod Mannert,
Vir doctus, Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. pag. 110.
quaerat, arbor-ne Pontica intelligi cedrus Siberica debeat,
ipse viderit. Idem, paullo ante, γένεια μεγάλα, ingentia
membra virilia intelligens, miror unde id arripuerit inven-
tum. γένειον Noster VI. 117, 12. barbam dixit : at h. l. recte
mentum vulgo interpretantur. S.]

12. τοῦτο ἐπειὶ γίνηται πέπων) Planissima lectio Casau-
boni, τοῦτον, ἐπειὶ γίνηται πέπων, σακκεύουσι foret, si mem-
branae addicerent. At, saepe sequius genus Herodotum am-
plecti, notum est. Vide magni viri Animadv. lib. II. 16.
WESS. — Casauboni Animadversionem habes T. II. no-
strae ed. Athenaei, p. 386. In vulgato autem τούτο, et in
Herodot. T. V. P. II.

πίπον, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

13. σακκίονσι) σακκίονσι Suidae offertur etiam ab Aelio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. [p. 914, 11. ed. Bas.] estque ex priscorum more, quo σάκος et σακκίον praeferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. Σακκίον tamen, uti Codices, Glossator San-Germanensis. De suspitione defectus, quam vir doctus in *Miscell. Lipsiens.* movit, nihil, nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur παλάθας [lin. 16.] reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico Herodoteo, cuius L. Küsterus inmemor sincera Grammatici incrustavit. WESS. Ibid. σακκίονσι ἱματίοισι) Tentare non ausim. ἡθάνιον venerat alicui in mentem. Sicut ἡθμόν, ἡθάνιον interacula quoque recenset Athen. Secundum *Etymologum* erat Ἠθμός καὶ Ἠθάνιον, ἐργαλείον διατετηρημένον πολλαῖς ὁπαῖς, δι' οὗ τὸ ὕγρον εἰσάγει διακρίνειν τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro Ἐργωνᾶ ponendum, in Ἐργων ᾧ, operum libro primo. Haec respiciens Suidas habet: Σακκίονσι, τὸ ὑλίζονσι, παρ' Ἡροδότῃ: percolant. Ex Aelio Dionysio praebet eandem scriptionem Eustath. in Ἰλ. v. p. 914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκκος, derivante Σακκίον Herodoti. Σακκίον et σακκίον veteres, recentiores vidisse videntur σακκίον et σακκίον, saccare: vid. Salmas. in Solin. pag. 209. A. quique explicat vicina Casaub. in Athen. II. cap. 16. VALCK. — Miratus sum Heerenium Virum doctissimum, σακκίονσι ἱματίοισι interpretantem in saccos infundunt, in *Ideen* etc. T. I. pag. 900. S.

16. παλάθας) Ad hunc modum eximenda voci litera est superflua. Παλάθας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐκ τρυγῶς πλάσματα. Quae sic massae vulgo dicerentur docuit Wesseling. ad Diodori T. II. pag. 212. [ad lib. XVII. c. 67.] VALCK.

20. πῖλῳ στεγνῶ λευκῷ) Pro pileo, tegmen malleum coactile ex lana, quemadmodum c. 73. Erotianus, Πῖλοι καλεῖνται παρὰ Λάκωσι τὰ σκεπάσματα σκιάς χάριν πεποιημένα. Explicuit, monente Foesio, Hippocratea de tegumento curruum Scythicorum, αὗται δὲ πῖλοις περιπεφραγμένοι, muniti sunt coactilibus ex lana, Lib. de Aëre, Aq. p. 291. [sect. 93. ed. Coray, quem ad locum vide docti Editoris notata.]

Additur continuo [apud Hippocr.] *currus fabrefactos ὥσπερ οἰκήματα* esse, et ταῦτα δὲ καὶ στενὰ πρὸς ὕδωρ, καὶ πρὸς χιόνα καὶ τὰ πνεύματ᾽: in Latinis, ipsique in angustum coarctati adversus omnes aquarum, nivis ac ventorum iniurias; quae rei non conveniunt. Στενὰ doctissimos homines in errorem induerunt: στενὰ, firma contra eas iniurias, reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici Plutum. [p. 369.] WESS. — Suum ibi Hippocrati restituere non neglexit doctissimus Cordy. S.

24. τὰς διαφορὰς διαίροντες) Quia finitimorum dirimebant controversias velut arbitri, non absurde quis suspicabatur, Ionicum διαίροντες in usitatus illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διαίρων, Poluci VIII. 8. διαίρειν τὰ ἀμφίλογα dicitur Xenophonti p. 538, 26. et Aristoph. Ran. vs. 1132. VALCK.

25. καταφεύγων καταφύγη) Optime hoc suam in sedem, modo iniquior afuisset criminatio, restitutum. Th. Galeus vere φεύγων ex Arch. enotavit, neque id futile prorsus. Homer. Ἰλ. ξ'. 81. δὲ φεύγων προφύγη κκχόν. Herodotus V. 95. αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. WESS. — Vera videtur lectio Arch. δὲ ἂν φεύγων καταφύγη etc. Plinius Hist. Nat. VI. 13. Sacros haberi narrant inviolatosque, - - - nec ipsos modo, sed illos etiam qui ad eos perfugerint. VALCK.

26. Ἀργυππαῖοι) Gentis nomen examinavit Salmasius ad Solin. pag. 147., attigerunt alii ap. Gronovium. Schedae Arch. et Vind. vulgato dicam scribunt, pariterque Ὀργυμπεῖοι in Zenobii Cent. V. 25., quem non extrico. WESS. — Ἀργυππαῖοι scribendum existimasse Salmasium in Plinianis pag. 209. memoravit h. l. Gronovius: et „Ante eum (inquit) „Turnebus in Notis ad Ciceron. de Fato pag. 64. ex „Mela, Arimphaei; prout etiam agnovit Grotius ad Mar- „cian. Capellam p. 214. - - - Sed unus omnia Mediceus.“ — qui nempe cum edd. et aliis msstis in Ἀργυππαῖοι consentit. Calmucas, quos hodie vocamus, cum Heerenio (Ideen T. I. p. 920.) et aliis viris doctis intelligi par est. S.

CAP. XXIV. 1. πολλὰ περιφάνεια τῆς χώρας non prospectus est regionis, [ut habet Gron. cum Valla;] sed certa eius notitia. Quo usu Isaeus Or. de Apollodori Haered. pag. 66. [ed. Reisk. pag. 167.] WESS. — Eodem fere pertinet ille usus huius vocabuli, cuius plura exempla in Lexico

Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodem referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui Interpret est: Μέχρι μὲν δὴ τούτων, ait initio cap. seq., γινώσκεται, nempe ἡ χώρα. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 4. καὶ οὐδαίς σφία ὑπερβαίνει) Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, [σφίας scribentium, quod arripuit Gron.] dignus contemptu. Stolidior earundem audacia [l. 6.] contra αἰγίποδας ἄνδρας. Nihil prosunt Cyrenaei τετραπποβάται lib. V. 77., multoque minus equi ἑξαπποβάται Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim in illis insolens? et cur sibi οὐ πιστὰ profiteretur? Non inepte quidem rem putarunt ridiculam, homines capripedes; [capricornos intelligunt viri docti:] ea enim novandi videtur caussa fuisse: verum his in fabellis suum cuique relinquendum. De similibus naturae, fictis tamen; portentis Strabo lib. I. p. 73. [p. 43. ed. Cas.] WESS. — Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque caprae conscendunt. S.

CAP. XXVI. 7. τὴν δὲ κεφαλὴν etc.) Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Euthyd. pag. 299. E. ista scribens: θανμασιώτερόν γε ἔτι ὅτι καὶ πίνουσιν (οἱ Σκύθαι) ἐκ τῶν ἑαυτῶν κρανίων κεχρυσωμένων, καὶ ταῦτα καθορῶσι, τὴν ἑαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες. Secundum Herod. IV. cap. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur Scythae tanquam poculis; sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltem; Issedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant, et velut ἀγάλματα venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent: qua de re Davias egit ad Ciceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Platonis forte non recordabatur Salmas. in Solin. p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων, VII. p. 458. A. et pag. 460. B. [pag. 238 extr. et 300. B. ed. Cas.] Apud Livium XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) praecisum ovantes templo --- intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calvam auro caelavere: idque sacrum vas iis erat, quo solennibus libarent; poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

8. ἐκκαθάρσαντες καταχρυσόουσιν) Per incommodum ἀποχρυσόουσι inaurandi significatione. Iunxit Artemidorus Onir.

lib. I. 52. ἵνα ἀπαργυρωθῇ καὶ ἀποχρυσωθῇ de servo, qui aere venditur. Verum msssti praestant. Tale lib. II. 130. καὶ ἔπειτα καταχρυσώσαντά μιν ταύτην. Gemina in re in *Fragm.* Pythagor. p. 713. τὸ δ' ὁστίον χρυσώσας καὶ ἀργυρώσας, πίνει ἐξ αὐτοῦ: et Noster IV. 65. ἔσθαι δὲ περιχρυσώσας, οὕτω χρᾶται ποτηρίῳ: ubi in scriptis καταχρυσώσας. Mela Herodotea de *Issedonibus* [quos *Essedonas* ille nominat, II. 1.] ad hunc modum: capita ubi fabre expolivere, auro vincta pro poculis gerunt; ἀγάλμα, ut apud *Homerum* et alios, *supellectilem* intelligens, haud profecto inficete: ἅτε ἀγάλματι χρέωνται tale postulat. *Is. Vossius* aliter ad *Pomponium*. Τὰ γενέσια [lin. 11.] Glossae *San-German*, non neglexerunt, optime declarata ab *Ammonio*. Non sunt natalitia, quae in *Vallae* Latinis erant. *WESS.* — *Ammonius* de Vocum Differentia, p. 34 seq. Τὰ μὲν Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων. --- Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ τετελεύτηκε. *S.*
CAP. XXVII. [3. χρυσοφύλακας Γρύπας. Conf. III. 116. *S.*]

5 seq. Σκυθιστὶ Ἀριμασπὺς etc.) Proxime sequentia, Ἀριμα γάρ ἐν, primus, opinor, sic corrigenda censuit *Io. Hartungus* *Thea. Crit. T. II. p. 636.* Ἀρι μὲν γάρ ἐν (1. τὸ ἐν) καλεῖνσι Σκύθαι, Μασπὸς δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse videtur in suis Codd., quos habuit plures, *Eustathius*: vid. ad *Dionys. Perieg. vs. 31.* Idem ferme probavit *G. Sopingius* ad *Hezych.* in Ἀριμασπὺς: ubi docta prostat adnotatio *Cl. nostri Albertii*. De *Arimaspis* quae huc spectent e *Tzetze* dedit et *Gellio Stanleius* ad *Aeschyli Prom. vs. 803.*, memorantis τὸν μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμονα. Cyclopes *μνοculi μονῶπις* dicuntur, *μονόματοι*, et *μονόγληνοι*. In Reges *Macedoniae*, *Philippum Amyntae*, et *Antigonum*, qui fuerunt ἑτερόφθαλμοι, frigida leguntur hic illic atque insulsa Graeculorum dicteria; hoc in *Philippum Aristidis* apud *Philostratum* de *Vit. Soph. pag. 584.*, quo τοὺς Ἀριμασπὺς (τοὺς μονομαῖτους) ἔφη ξυγγενεῖς εἶναι τοῦ Φιλίππου. *VALCK.*
6. Ἀριμα γάρ ἐν καλεῖνσι Σκύθαι etc.) *Eustath.* in *Dionys.* *Arimaspos* ex *Herodoto* et causam nominis explicans, ἀρι μὲν γάρ τὸ ἐν Σκυθιστὶ, μασπὸς δὲ, ὁ ὀφθαλμός: nec multum diversa *Schol.* in *Aeschyli Pometh. vs. 804.* Quae quidem hoc fonte si fluxerunt, turbidus admodum erit. Ea mens *Io. Hartungi* *Decur. I. c. 2.* pag. 636., *Herodotea*

ex *Eustathio* reformantis. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eoque minus, siquidem, observante *Io. Georg. Wachtero*, in reliquiis *Scythici sermonis*, *Spu oculus*, *arim unus*. Abit ergo in spongiam *Eustathii*, unde unde arcessita, origination. Vide docti Viri Praefat. Glossar. Germ. Sect. XIII. et Cl. *Alberti ad Hesych.* Ἀριμάπους. [quorum tamen doctissimorum virorum uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.] WESS.

CAP. XXVIII. 5. ἡ δὲ θάλασσα πήγνυται etc.) *Genuinum* his infregit *Taurus Philosophus* apud *A. Gellium* XVII. 8. *Tametsi*, inquit, *Herodotus* *historiarum scriptor*, *contra omnium ferme*, *qui haec quaesiverunt*, *opinionem*, *scribit*, *mare Bosporicum*, *quod et Cimmerium appellatur*, etc. Nihil enim, quantumvis *Gellii simia Macrobius*, paria, criminosisus atque alienius. Philosopho, si non habuit perspecta quae sub extimo Septemtrione homines experiuntur, *Virgiliana* recordari consultum fuerat, *Georgic.* III. 360., *Senecae Herc. Fur.* vs. 536. quaeque *Strabo* lib. VII. p. 472. [pag. 307. ed. Cas.] Statim [lin. 8.] πέρην ἐς τοὺς Σινδοὺς non fallace coniectura *L. Holstenius* ad *Σινδοὺς Stephani*. Indi longe hinc disparati, vicini vero et trans *Bosporum Sindi*. *Scriptio*nis peccatum est: posterior articuli littera deglutiit sequentem, uti τῆς Ἰνδικῆς vice Σινδικῆς c. 86., et ἐς Κῶλον loco ἐς Σκῶλον lib. IX. 15. Contra huius *Musae* c. 33. τοὺς Σούρους *Arch.*, ubi τοὺς οὐρύς oportuerat. Habet, quae huc pertinent, iusto circumspectior, *Vir Cl. Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. VI. p. 363.* Ego, re extra dubium posita, restitui. WESS.

5. ἡ δὲ θάλασσα πήγνυται) Graecis hoc videbatur incredibile, qui mare ferme tantum experti noverant medium, τὴν ἴσω θάλασσαν, quique didicerant in scholis, omne mare esse incongelabile. Philosophus itaque *Taurus*, *Gellii* Noct. Att. XVII. 8. *Herodotus*, inquit, *historiarum scriptor* *contra omnium ferme*, *qui haec quaesiverunt*, *opinionem scripsit*, *mare Bosporicum*, *quod et Cimmerium appellat*, *earumque partium mare omne*, *quod Scythicum dicitur*, *id gelu constringi et consistere*. Sic exhibet *Gelliana Macrobius* *Saturn. VII. c. 12. pag. 621.* quae his ille subdit, e *Plutarcho* suspicor transumpta. Praeter flumina, *Maecotin*, et *Bosporum*, et *Ponti*

partem, *brumali rigore durare recte statuit et Mela I. c. 19.* Ubi Herodotea dat *Eustath. in Dionys. vs. 669.* hinc scribendum *πληρὸν οὐ ποιήσεις.* Lectorum his ἀπιστία *Diodorus Sic. occurrit lib. III. cap. 34. conf. V. 25.* ubi Gallorum gelu durata flumina καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκευοφόρων καὶ ἀμαξῶν γεμουσῶν ἀσφαλῶς περαιοῦνται: quae sicut et priora forsitan apta videbuntur adfirmando verbo στρατεύοντων in *Herodoti proximis, [lin. 7.] in glacie στρατεύονται καὶ τὰς ἀμαξὰς ἐπιλαύνουσι πέρην ἐς τοὺς Σινδοὺς:* nam *Indi*, quos hinc inauditos effinxit *Hutchinsonus*, in *Sindos* recte transmutati sunt; ut et infra pro τῆς Ἰνδικῆς vere corrigunt viri *Docti Σινδικῆς.* Mihi videbatur in istis στρατεύονται minus sincerum: ἀμαξεύονται, vel ἱππεύονται, vel simile quid, nobis isto videretur accommodatius. *VALCK.* — Suo periculo στραγγεῖσθαι scribi iusserat *Touss Emend. in Suid. P. III. ad voc. Στραγγεῖν*, quod vertit *super glaciem otiantur.* Conf. *Valckenar. ad III. 159, 6.* qui de verborum illorum etiam alibi permutatione iam egerat in *Animadv. ad Ammonium lib. II. c. 13.* Sed nulla hic novatione opus est. Verbo στρατεύεσθαι et per se commodus hic locus est, et firmant illud adiecta verba ἀμαξὰς ἐπιλαύνουσι, quae hostilem incursionem haud obscure significare videntur. S.

[12. ἐν τῷ τὴν μὲν ὥραιν) *Vallae* versionem, quum tempus pluendi est, tenuit *Wess.* cum *Gronovio:* in eademque sententiam *Larcher* accepit, ut ἐν τῷ intelligatur ἐν ᾧ χειμῶνι, qua in hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil ibi pluit quod sit alicuius momenti. τὴν ὥραιν vernum tempus interpretatus est *Portus*, cui *Schneider* in *Lexic. crit.* accedit. Sic ἐν τῷ fuerit ἐν ᾧ χωρῶν intelligendum. S.]

13. ὅων οὐκ ἀνίει) *Portus*, vulgati ὅον patronus, adscivit *Θῆον.* Iustum est, quod cernitur. Nota sunt, et superius adhibita, *Διὸς ὕσαντος, Θεοῦ ὕσαντος.* *Appianus Alex.* [diligens *Herodotei* styli aemulator] *Bell. Civil. lib. II. p. 740. [c. 36.] αἰμά τε γὰρ ἔδοξεν ὁ Θεὸς ὕσαι.* [conf. eundem *ib. c. 149.] Herodot. III. 117. τὸν μὲν χειμῶνα ὕει σφι ὁ Θεός.* *WESS.*

16. ὡς τίρας θωυμάζεται) Quod vulgo legebatur, ὡς τίρας νινόμισται θωυμάζεσθαι, nimium est. Suadet *Scriptoris* mos et verborum ordo, pro vero putandum esse ὡς τίρας θωυμάζεται, uti *Paris. B.,* et νινόμισται venisse ex

glossa: et eo quidem magis, quod iuncta verba sententiam simplicissimam inquinant. Libuit Codici obedire in re manifesta. WESS. — De Codicum scriptura, et illius praesertim quem notā *Paris. B.* vir doctissimus insignivit, vide quae in *Var. Lect.* docuimus. Idem verbum *νέομίσται*, paucis interiectis *l. 18.* repetitum, paullo diversa notione usurpavit Scriptor, quem morem etiam passim alibi apud eundem observavimus. Priore loco, *νέομίσται* θαυμάζεσθαι significat *so lent tamquam portentum mirari*; posteriore loco, *τέραις νέομίσται*, pro *portento habetur*. Uterque verbi usus, ut apud alios, sic apud Nostrum, frequens. S.

CAP. XXIX. 1. τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κόλον) Egregii hic *Med.* et sequaces, laudoque Gronovium inpenſe; ex *Eustathio* addens, κόλον Ionum esse et κυριολεκτεῖσθαι in arietibus et bubus, cornibus defectis, ad *Iliad. π'*. pag. 1049, 27. [pag. 1062, 30. ed. Bas.] Opportune *Hippocrates* de *Scytharum* curribus: τὰς δὲ ἀμάξας ἔλκουσι ζῦγια -- βοῶν κέρως ἄτερ. οὐ γὰρ ἔχουσι κέρατα ὑπὸ ψύχειος. de *Aër. Ag.* et *Loc.* pag. 291. — Ad hunc *Herodoti* locum *Wesselingū*que Notam provocare debueram in *Adnot.* ad II. 46, 11 seq. ubi p. 263. emendationem sane quam probabilem *Schaeferi*, οἱ κόλοι pro vulgato οἱ αἰπόλοι, laudavi. S.

Ibid. τὸ κόλον) Hanc etiam Codici debemus *Med.* lectionem. *Homeri* versui *Od. γ'*. 85. subiecta sic fortasse legit in suo Cod. *Eustath.* ὁρθῶς εἰρημένον· ἐν τοῖσι θερμοῖσι γὰρ σάχῃ παραγίνεται τὰ κέρα· ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι ψύχεισι ἢ οὐ φύει κέρα τὰ κτήνεια τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει μόγῃς: nisi quod in excerpando φύοντα omiserit: φύει legit et *Valla*. Sua *Strabonem* VII. pag. 471. c. [pag. 307. A. ed. Cas.] *Herodoto* debere monstrant *Herodotea* quaedam e vicinis quae adhibet verba, ἅπαντα δ' ἡ χώρα δυσχεῖμερός ἐστι. VALCK.

2. μαρτυρεῖ δὲ μοι τῇ γνώμῃ) *Iidem* codd. qui κόλον paulo ante recte dederunt, hic μαρτυρεῖ δὲ μοι τῇ γν. non pari, ut opinor, gratiā. Exempli lib. I. 86. adposita, [Adn. ad I. 86, 28 seq.] ad quae amandamur, non faciunt satis; neque *Tragicorum*, ὦ τέκνον μοι *Eurip. Iphig. Aul.* 613. et ὦ τροφεὺς ἰμοὶ *Sophocli. Aiac.* 874., quippe alius naturae. WESS.

CAP. XXX. 3. ἐν τῇ Ἠλείῃ πάσῃ) Quod hinc didicerat, suo quoque tempore verumprehendit *Pausan.* *Eliac.* priori p. 384. θαυμάσαι δ' ἄν τις -- καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπὲρ-

ορία, καὶ οὐκ ἐντὸς τῆς χώρας, αἱ ἵπποι σφίσιν ἐκύϊσκον ἐκ τῶν ὄνων· καὶ τοῦτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγτο γενέσθαι αἴτιον: idem narrat p. 396. Vel ex his liquet, voculam τευ [l. 6.] male eiectam Herodoteis, Φασὶ δὲ αὐτοὶ Ἑλεῖαι, ἐκ κατάρης τευ οὐ γίγσθαι σφι ἡμιόνους, quam legere Pausan. et Eustath. ad Dionys. vs. 409. ἐκ τινὸς κατάρης, ὡς Φησιν Ἑρόδοτος. VALCK.

6. ἐκ κατάρης τευ) Optime Stephan. ex schedis, quibuscum plures consentiunt. Pausanias hoc ipso de negotio, καὶ τοῦτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγτο γενέσθαι αἴτιον, Eliac. Prior. c. 5. Auctor inprecationis Oenomaus apud Plutarchum T. II. p. 303. v. cuius ἐνόδους ἵππους non intelligo, nisi ἐσθόρους, ut in Nicandri Ther. vs. 99. reliquerit. Adde Antigon. Carystium Hist. Mir. c. 13. Mutari praeterea προσή non debuerat, cuius in talibus certa statio: ἐπειδὴ --- προσή ὁ τεταγμένος χρόνος, lib. II. 41. WESS.

CAP. XXXI. [2. Σκύθαι λέγουσι. Requirebam οἱ Σκύθαι: sed articulum, quod sciam, ignorant libri omnes. Caeterum de plumis, quas dixere Scythae, conf. c. 7. extr. S.]

10. εἰκάζοντας τὴν χιόνα) Comparantes nivem, avium plumis, dum depluit, quodam modo adsimilem. Plinius propterea regionem Pterophoron lib. IV. Hist. Nat. c. 12. hoc terrae in tractu memorat. Iucundum est Arnobii lib. II. p. 105. ex parili figura: Potestis -- scientissime monstrare, quid nivem in plumeas subaperiat crustulas. Eiusdemque elegantiae כצמר שלג הנתן, qui nivem instar carminatae lanae dat, in Psalm. cxlvii, 16. Conf. La Cerdam in Virgilio Georg. I. 397. WESS. — Inde ab H. Stephano orationem in hunc modum distinguebant, τὰ ὧν πτερὰ, εἰκάζοντας τὴν χιόνα, τοὺς Σκύθας --- δοκέω λέγειν: et sic ed. Wess. et seqq. Nos distinctionem ita mutavimus, ut intelligeretur naturalis structura sermonis haecce, τὰ οὖν πτερὰ δοκέω τοὺς Σκύθας λέγειν τὴν χιόνα, εἰκάζοντας, nempe εἰκάζοντας τὴν χιόνα τοῖς πτεροῖς, vel εἰκάζοντας τὰ πτερὰ καὶ τὴν χιόνα: coll. IX. 34, 1 seq. Puto, plumas Scythas nivem dixisse, nivem cum plumis conferentes. S.

CAP. XXXII. 1. οὔτε τι Σκύθαι λέγουσι) Damnatum οὐδὲν [post λέγουσι], cui praesidia non desunt, in exilio relinquo. De Hyperboreis circumspecte Herodotus. Lar-gae super illis doctissimorum virorum Gedoyni, Banerii, Frereti, in Commentar. Academiae Inscript. disquisitiones.

Posterioris coniectura, [quam *De Brosse* etiam secutus est in *Mem. sur l'Oracle de Dedone*, Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 115 seq.] dictos ita videri, quoniam ultra montem *Boram* incolebant, blanditur primo obtutu. *Livius* lib. XLV, 19. in Macedoniae et Paeoniae finibus *Boram* locat; sed solus. *Diodoro Siculo* T. II. p. 664. mons iste ex *Polybio* *Βέρμος* est, Nostro lib. VIII. 138. *Βέρμος*, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inaedicatur. Quod autem ad *Diodori*, lib. II. c. 47. opinabar, *Hyperboreos* Graecae fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, necdum displicet. Graeci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermonis in nominibus propriis, huc ducunt. Mecum sentit *Th. Sig. Bayerus* Diss. de Hyperboreis T. XI. Comment. Acad. Petropol. p. 354. etc. WESS.

[5-7. Ἄλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Ὑπερβορέων - - Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε) „Mihi interdum visus sum in istis „verbis annotationem legere veteris Grammatici, non *Herodoti*.“ Sic *Erid. Aug. Wolfius*, Prolegom. ad *Homer.* p. CLVII. Quum vero multa talia observata, ad veterum Poëtarum scripta spectantiā, narrationi suae interserere amet Scriptor noster, vercor ne non satis caussae sit cur totam illam *ἡσίου* cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. ἰσὶ ἐνδεδεμένα ἐν καλᾷ πυρῶν) In Codicum dissensu utrum praestat, ἐνδεδυμένα, an ἐνδεδεμένα? Animose pro priorē vir *Celeb.* refragatori iratior, consistit. Ἐνδεδεμένα tamen probantem plures adjuvant manu exarati, optimequē conspirantes libri: nec nocent *sacra occultata in fascibus mergitum*, quae *Servii* de his verba in *Aeneid.* XI. 532. nedum αἶθρια στέφει *Cratini* apud *Hesychium* et *Suidam*. Super haec sermonis succurrit usus, et librariorum, voces istas temere miscentium, mos. Offerunt *Pausaniae* Codd. lib. X. 30. λίθου σφραγίδα ἐνδεδυμένην χρυσῷ, ubi *Sylburgius* ἐνδεδυμένην, bene: firmat *Diodorus*, δακτυλίους ἐνδεδεμένους λίθοις describens lib. XIX. 94. Mihi, non disflitebor enim, placet posterius. *Sacra* ipsa optime *Salmasius* in *Solin.* p. 147. illustravit. WESS.

Ibid. ἰσὶ ἐνδεδυμένα etc.) Restituetur, opinor, hīc et infra vetus Codicum atque Edd. lectio, ἐνδεδεμένα. Suam quisque sequutus Editionem, *Salmasius* in *Solin.* p. 208.

habet *ἰνδιδυμένα*: *ἰνδιδυμένα* Spanhem. in Callim. p. 493, 495. qui recte mea quoque sententia *frugum primitias* intelligit *spicarum fascibus illigatas*. VALCK.

[5 seq. ἐπὶ τὸν Ἀδριν) Monuit Danville, in Mem. de l'Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europae partes nondum satis cognitae Graecis fuissent, etiam regiones supra mare Adriaticum sitas Hyperboreis solitas esse adtribui. S.]

7. πρώτους Δαδωναίους Ἑλλήνων δέκεσθαι) Callimachus Hymn. in Del. vs. 284. gemina: diversa Pausanias lib. I. c. 31. ex ambitiosis Atheniensium narrationibus. Verum his inmorari intempestivum: Ezech. enim Spanhemius, Vir ill. et egregius, ad Poëtae Cyrenaei versum molientibus plura otium dedit. WESS.

7 et seqq. πρώτους Δαδωναίους) Quae de Hyperboreis apud veteres legerat Eruditiss. Ez. Spanhemius, digesta protulit in Callim. p. 489. 493. et seqq. Quando de his canens sacris in Delum delatis Callimachus Hymn. in Del. vs. 283 et seqq. solius paene videtur Herodoti persequutus vestigia, unius adferam cum his collatos versus aliquot Callimachi. Sacra scribit Herod. πρώτους Δαδωναίους Ἑλλήνων δέκεσθαι. Callimachus, ἃ Δαδώνῃσι Πελασγοὶ Τηλόθεν ἐμβαίνοντα (καταβαίνειν Herod.) πολὺ πρώτιστα δέχονται. Herod. ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιά κέληπον καὶ διαπορεύεσθαι εἰς Εὐβοίαν. Callim. Δεύτερον ἱερὸν ἄστει καὶ οὖρα Μηλίδος αἴης ἔχονται καίθεν δὲ διαπλάουσιν Ἀβάντων εἰς ἀγαθὸν πιδίον Ἀηλάντιον. Sequentia Herodoti sic contraxit in pauca Callim. οὐδ' ἔτι μακρὸς Ὁ πλόος Εὐβοίῃσιν ἐπὶ σὶ γείτονες ἔρκοι. Tum duas memorat Noster *puellas*, quae primae sacra detulerint ex Hyperboreis in Delum, quibuscum illi velut virginum custodes miserint τῶν ἀστων ἀνδρας πέντε πομπούς. Callim. Πρωταὶ τοὶ τὰδ ἔνικαν ἀπὸ ξενῶν Ἀρμασπῶν, - - - θυγατέρες Βορέας, καὶ ἄρσινες οἱ τὸτ' ἄριστοι Ἥλλων. Quod addit, οὐδ' οἱ γὰρ παλιμπετὲς οἰκὰδ' ἔκοντο, dixerat Herod. τοῖσι Ὑπερβορείοις τοὺς ἀποπεμφθέντας ὁπίσω οὐκ ἀπονοστήειν. Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum huius ne honoris essent expertes, fabulam Athenienses videntur commenti, quam nobis Pausan. narrat in Atticis p. 77. sacra ex Hyperboreis [per Scythas in urbem Sinopen, indeque] per Graecos ad Prasias fuisse perlata, φέρεσθαι διὰ Ἑλλήνων εἰς Πρασιάς. Ἀθηναίους δὲ εἶναι τοὺς εἰς Δῆλον

ἄγοντας. Situm autem pagum in Atticis orientali latere paene ex adversa Euboeae liquet e *Thucyd.* VIII. c. 95. VALCK. — Videndum vero, ne, quae *Pausanias* narrat, non pugnent ea cum *Herodoteis*; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse Scriptor noster paulo post tradit, l. 18 seqq. ἐπὶ δὲ τοῖσι Ἐπιβεγέσι etc. S.

[10. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλιπεῖν Ἄνδρον) *Vallae* latina, ab hac vero reliquisse *Andrum*, tenuit *Wess.* cum superioribus Editoribus. Recte vero *Reiskius* monuit: „*Praeteritam* esse „*Andrum* significat, neque sacra illuc delata: sed recto „itinere a *Carysto* ad *Tenum* perlata, quamvis *Andrus* his „urbibus esset media interiecta.“ S.]

[14 seq. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλοι εἶναι Ὑπερόχην τι etc.) De pleonasmō verbi εἶναι supra dictum, ad l. 153, 19. p. 159. Similiter apud *Platonem* verbo ὀνομάζω saepiuscule iungi alterum εἶναι, monuit *Schneider* ad *Apolog. Socrat.* quae sub *Xenophontis* nomine fertur §. 13. S.]

23. τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν, κελύοντας) Sunt, quibus τοῖς πλησιοχώροις, siquidem ἐπισκήπτειν in *Musis* tertium sibi neccit casum, allubescit. *Abreschius* verborum ordinem struit, κελύοντας ἐπισκήπτειν τοὺς πλησιοχώρους προπέμπειν. *Επισκήπτειν* *Hesychio* auctore esse προνοεῖσθαι: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est προπέμπειν σφέα, videlicet ἱερά, de quibus proxime. WESS. — Miratus sum, nihil ad h. l. de constructione verbi ἐπισκήπτειν a *Reiskio* in *Animadv. adnotatum* reperiri. Consultius fortasse facturus eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constanti tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.

27. τὰς Θρησσίας) Dederat Θρησσίας, uti *Sophocles Antig.* vs. 595. Θρησσίας πνοαῖς, et *Valer. Flacc.* II. 132. Carasque toris inducere *Thressas*. Aliorum Θρηκίας vel Θρηνίας firmare Θρηκίη τι Σάμος *Homeri* et Θρηκίος ξένος *Euripidis* posset, si quae necessitas. WESS.

29. ἰχούσας τὰ ἱερά) Mallem ex luculento Codicum iudicio θυούσας τὰ ἱερά: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, ἰχούσας τὰ ἱερά scriptoris sententia respuit. WESS. — At, quo pacto scripturam hanc respuat Scriptoris sententia, id quidem nullo pacto me perspicere

profitor. De ipsius verbi ἔχουσας h. l. significatu dubitari nonnihil potest. Quum sit notio verbi ἔχειν latissime patens, possit illud hic idem significare ac ἄγειν vel ἐπιτελεῖν, aut ἔρδειν: quam in partem *sacra faciunt* in versione posui. Sed rectius, puto, ἔχουσας τὰ ἱερὰ in eandem fere sententiam intelligemus atque φερούσας τὰ ἱερὰ l. 14. nempe *sacra manu tenentes et in pompa gestantes*. Quam in partem haud incommode Gronovius ait: „Nempe non secus ac „Athenis in sacris nonnullis *Καθηφόραις*, [*Καθηφόροι virgines*,] „sic apud Hyperboreos et Paeonas et Thracas *Καλαμηφόραις*.” — immo *Καλαμηφόροι γυναῖκες*. S.

CAP. XXXIV. 1. Τῇσι δὲ παρθένοισι ταύτης) Atque adeo quas Delii vocabant *Ἐπερόχην* et *Λαοδίκην*. Hic ab Herodoto secedunt Callimachus et Pausanias: hic quidem nupturas Deliorum puellas tradit comae dedicasse primitias nobilioribus illis *Hecaërgae* atque *Opidi*: collato Herod. c. 35. Pausaniae locum in Att. p. 104. primus emendavit P. Leopard. Em. lib. X. c. 24. iam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen *Ἐκαίρην*: idem aliis postea venit in mentem, probatum in primis Spanhemio de his puellis more suo docte notanti p. 503 et 504. Duabus tertiam adiungens, [vs. 292.] forsitan ut versum impleret, Callimachus, his istum honorem a Deliis canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse lanuginem iuvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: [vs. 296 seqq.] Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐνηκῆς ὑμέναιος Ἦθεα κοῦράων μαρμύσσεται, ἥλικα χαίτην Παρθενικαῖς παῖδες δὲ θείας τὸ πρῶτον ἰούλων Ἀρσενες ἡθίοισιν ἀπαρχόμενοι φέρουσιν: venustos versus ita legendos e Cod. msto docuit Clar. noster Ruhnken. in Epist. Crit. II. p. 35. [p. 163. ed. sec.] VALCK.

3. πρὸ γάμου) Male Valla haec verba inter vertendum (nam schedis eius afuisse non puto) neglexit: adesse enim ea oportet. De Megarensium puellis Pausanias solere ad Iphinoës tumultum inferias προσφέρειν πρὸ γάμου καὶ ἀπαρχεσθαι τῶν τριχῶν, καθὰ καὶ τῇ Ἐκαίρῃ καὶ Ὀπίδι (sic optime Camerarius) αἱ θυγατέρες ποτὶ ἀπεικείναντο αἱ Δηλίων, lib. I. c. 43. p. 104. Callimachus H. in Del. vs. 296. illud ipsum requirit. Porro οἱ δὲ παῖδες [lin. 4.] redierunt, ne αἱ μὲν solitariae starent. WESS.

CAP. XXXV. 1. καὶ τὴν Ἀργὴν) Bene inpetum Ἐκείγην corrigentium repressit vir Celeb.; cui, si Λαοδίκης [lin. 4.] se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantis humani ingenii et iudicii argumenta animadverto. Supra c. 33. Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδίκην integram et illibatam Florentiae reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quiddam cognomini Λαοδίκης adasperget? [Operarum errore Λαοδίκης est in nostra Var. Lect. ubi Λαοδίκης debuerant.] Cur tandem? Omnia profecto, quae de Hyperboreis prodita litteris, Graecam eorum sapiunt originem. Addo, *Clementem Alexandr.* Protrept. p. 39. Ὑπερόχην καὶ Λαοδίκην iunxisse, et Ἀργὴν praeoptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἀργὴς concorditer et ubique pingentium. WESS. — Ut in nomen Ἀργὴν vel Ἀργὴν consentiunt *Herodotei* libri omnes, sic apud *Callimachum*, *Pausaniam* aliosque, constanter Ἐκείγην nominatur: unde *H. Stephanus* hanc scripturam ad *Herodoti* oram adnotavit, et sic apud *Herodotum* utique corrigendum cum *P. Leopardo Spanhemius* contendit. S.

3. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πορευομένους) Referri hoc ad τοὺς πομπούς, qui Deliis *Perpherees*, et Hyperochen et Laodicen debet. Citius quidem Arge et Opis in Delum, sed in comitatu Apollinis et Dianae, pervenerunt. WESS. — Miror satis-ne perceperim Viri doctissimi mentem. Videtur πορευομένους illas intelligere Hyperochen et Laodicen: at Herodoti verba inspicienti haud obscurum videri debebat, πορευομένους ad Argen et Opin referri. Deinde, ut κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους de comitibus accipiamus, et grammatica ratio (nam μετὰ τῶν αὐτῶν etc. requireretur) et rerum expositarum nexus vetat. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθ. vulgo eum *Valla* intelligunt eorundem hominum aetate: quam etiam in sententiam *Larcher*, dans le même siècle. At mihi planum atque perspicuum videbatur, hoc *Herodotum* dicere, Argen et Opin ex Hyperboreis Delum pervenisse, itinere per eosdem populos facto, per quos Hyperochen et Laodicen iter fecisse supra c. 33. scripserat. Caeterum tam in Graecis nostris, quam in Latinis, orationem commodius in hunc modum distinctam velim, καὶ τὴν Ἀργὴν καὶ τὴν Ὀπιν, ἰούσας πηλίκους, εἰς Ἑσπε-

Βορέων κατὰ τοὺς αὐτοὺς etc. *Argen quoque atque Opin, virgines, ex Hyperboreis itinere etc.* Nempe ex Ὑπερβορέων ad περνομένας et ad ἰφικέσθαι refertur: ἰούσας vero παρθένους ait illas, contra quam Hyperochen et Laodicem, quae prolem iam ediderant. S.

5. τῇ Εἰλειθυῇ) Non obliviscor *Hesychii Εἰληθυίας*, neque *Pausaniae Εἰληθυίας* lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas. Manet in *Callimacho* H. in Del. vs 132. καλεῖ μόνον Εἰλήθυιαν, forte similem in modum formandum, quo H. in Iov. vs. 12. κεχηρμένον Εἰλειθυίης. Potuit in peregrinae vocis origine sonus variare; passim tamen *Homerus, Diodorus, Pausanias* illi adstipulantur, cui primae datae. Quod autem Cl. Reiskius ἀντὶ ὠκυρόκιου [lin. 6.] ob acceleratum sive citum partum elegit, modo ὠκυρόκιον eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ὠκυρόκιον in medicamine ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui inconmodus hic locus. WESS.

10. Ὡλὴν ἀνὴρ Λυκίης) Ne hoc quidem praetermisit *Callim.* Del. vs. 304. Οἱ μὲν ὑπαιδδουσι νόμον Λυκίοιο γέγοντος, ὅν τοι ἀπὸ Εἰάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὡλὴν. De eodem mulier Delpha, quae civibus hymnum condidit, Boeo apud *Pausan.* lib. X. [c. 5.] p. 810. Ὡλὴν θ' ὅς γένετο πρῶτος Φοῖβοιο προφάτας, Πρῶτος τ' ἀρχαίων ἐπέων τεκτὴναι' αἰοδᾶν. De hymnis *Olenis* egerunt illi. *Spanhem.* ad *Call.* p. 509. et *I. A. Fabricius* Bibl. Gr. lib. I. c. 17. *Olene* recentior *Pamphus* Atheniensibus τοὺς ἀρχαιοτάτους ὕμνους ἐποίησεν, *Pausan.* VII. p. 577. eidem saepe laudatos, quos et suo seculo superstites a *Daducho* quodam Attico *Pausanias* accepisse se tradit legendos IX. p. 762. Sub *Orphei* nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCK.

13. καὶ ἀγείροντας) Inprudenter ἐγείροντας *Th. Galeus.* Ἀγείρειν eorum est, qui stipem in speciem diis, reapse sibi; ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. *Herodotus*, modo vitae *Homeri* auctor fuerit, c. 33. ἤδεο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σάμῳ -- ὅτι ἀγείροισεν ἐν τῇ ἰερῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. *Abarim* Hyperboreum ἀγείροντα, et τὸν ἀγερθέντα ab illo χερσὸν τῷ θεῷ repraesentat *Iamblichus* Vit. Pyth. Sect. 91. et 141. Sed vide Cl. *Ruhnkenium* ad *Timaei* Αἰεῖσις p. 6. [p. 9 seqq. ed. sec.] WESS.

CAP. XXXVI. 2 seq. οὐ λέγων, λέγων ὡς τὸν etc.) Ita solet. Mox c. 43. ἔλεγε, φάς τὰ etc. et V. 36. ἔφη λέγων: tum ἔφησε ἐν τοῖσι λόγοισι λέγων lib. VI. 137. Coniectura *Dissertationis Herodoteae* ὡς τὸν ὁῖστὸς περιέφερε - - οὐδὲν σιτεόμενον nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagittā circum omnem terram vectum, nihilque comedentem, ὁῖστῳ ἐποχούμενον, ποταμούς τε καὶ πηλὰ γῆν καὶ τὰ ἄβατα διαβαίνειν, in *Iamblichi Vit. Pythag.* c. 19. et 28. *Himerius Biblioth. Photii* p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν ἦλθεν ὁ Σκύθης ὑπὲρ τοῦ βέλους ὀχούμενος. Obstat suspicioni *Eustathius*; favet, quod olim scire non poteram, *Corn. de Pauw* ὡς τοῦτον ὁῖστὸς etc. legens. **WESS.** — At ipsum illud τὸν, pro αὐτὸν vel τοῦτον positum, ansam dedisse librariis videri debet, ut locum corrumperent, et ὁῖστὸς in ὁῖστὸν mutarent. **S.**

3. λέγων, ὡς τὸν ὁῖστὸν) Videri posset λέγων e praecedenti voce repetitum; neque tamen Homericæ me latent, quibus uti poterunt vulgatae lectionis defensores. Vera mihi videtur *Wesselingii* correctio in *Diss. Herod.* posita p. 34. ὡς τὸν ὁῖστὸς περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν οὐδὲν σιτεόμενον. Praeter *Iamblichum*, insignem sane fabulatorem, de *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 136. fabulam de *Abari* enarrat *Celsus* apud *Origenem* III. p. 129. vid. *H. Vales.* in notas *Mauss.* ad *Harpocr.* p. 206. **VALCK.**

4 seq. εἰ δὲ εἰσὶ τινες Ὑπερβόρειοι ἄνθρωποι, εἰσὶ καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι.) Nonnihil immutata, tanquam σόφισμα repellit ridetque *Eratosthenes* in *Strabonis* lib. I. p. 106 seq. [p. 61 seq. ed. Cas.] **VALCK.** — *Eratosthenes* cavillo haec sugillans apud *Strab.* lib. I. p. 106. notatur propterea a *Casaubono*. Si Ὑπερβόρειοι sint, quod *Lycius Olen* apud *Pausaniam* prodidit, οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκοῦντες βορέαν, consecutio bene habebit. *Strabo* Hyperboreos τοὺς βορειοτάτους explicat, sive maxime boreales, non illi, quos *Herodotus* sibi proposuit. **WESS.** — Videtur „non illos“ scribere voluisse *Vir doctissimus*. Nec tamen *Strabonis* illa interpretatio contraria esse videtur notioni quam de Hyperboreis informatam *Herodotus* habuerat. Caeterum apud eundem *Strab.* I. c. pro vulgato λέγει ἄν verissime γελοῖον corrigendum monuit *Tyrwhittus*, vir longe praestantissimus, cuius praematurum obitum etiam nunc, multos post annos, Graecae lugent Musae. **S.**

[6. περιόδους γράψαντες) Mox subiicit, ὡκισάνον τε πόντον γράφουσι, et dein οἷη τις, ἔστι ἐς γραφῆν: quibus locis cunctis γράφειν non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hic obtinere: iam antiquitus enim et pingebant aut in aere exsculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos describendi verbo utramque simul notionem comprehendi posse putavimus. S.]

9. ποιούντων ἴσιν) Lege Gronovii, docte haec illustrantis, observationes. De terrae figura Eratosthenes, haec nostri innuens, ἄτι σφαιροειδὴς ἡ σύμπασα, οὐκ ὡς ἐκ τόρνου δὲ, in *Strab.* I. p. 83. [p. 48. D. ed. Cas.] ante quem non dissimilia *Aristotel.* Meteorol. II. 5. Quantum vero laboris et curae nostro aevo doctissimi et sollertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione V. Cl. Io. Lulofs c. 1. *Introductionis ad Natur. et Mathem. Orbis terrae conspectum* persecutus est. WESS.

[9. ποιούντων ἴσιν) ποιούντων Gronovius idem ac ποιῦντας valere existimavit, ut λεγόντων i. q. λεγέτωσαν et similia: cuius rationem probans *Wesselingius*, eiusdem interpretationem in Notis propositam, *Asiam quoque faciant Europae parem*, in latina versione adoptavit. Mihi ποιούντων, nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γελῶ referendus: rideo quum illi *Asiam aequalem Europae faciunt*. S.]

CAP. XXXVII. [1. ἈΣΙΗΝ Πέρσαι οἰκίουσιν) Quisquis et argumentum huius et sequentis capitis attentius consideraverit, et loca contulerit ad quae in *Var. Lect.* provocavimus, hunc vix dubitaturum existimo, intercidisae in Musarum exemplis, quae ad nos pervenerunt, primum verbum Ἀσίην, a quo initium suae descriptionis trium terrae universae partium fecisse *Herodotum* consentaneum est. Quin fortasse Ἀσίης τὸ μέσον Πέρσαι οἰκίουσιν scripserat, aut aliquid tale. Certe, in hac Asiae descriptione, a Perside veluti lineam ducit versus septemtrionem; quem tractum quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspises, Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tractus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40. ad eas,

Herodot. T. V. P. II.

O

quae ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac nonnisi *Indiam*, extremam versus orientem nominans, praetermissis interiectorum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. ἀπ' αὐτῆς) Praestaret ἀπ' αὐτῶν, quod et Cl. Pavo in opinionem venit. 'Απ' αὐτῆς spectare debet Pontum, sive mare boreale, in quod Phasia evolvitur. Ab eo vero minime procedunt duae ἀκταί, orae sive peninsulae, uti docte Is. Vossius ad *Scylacem*. [p. 6 seq. ed. Gron.] Persis, quae orarum altera, a mari australi, quod et Erythraeum, porrigebatur occidentem versus; a Phasi altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, Asiam. Quae clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτῶν h. e. θαλασσίων, aut, si mavis, ἐπὶ τῶν, quae proxime memorabantur, non carere videtur ratione. WESS. — Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir praestantissimus. Ἐνθιῦται δὲ, *Inde* vero, ait *Herodotus*, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam Asiam a meridie ad septemtrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 37, 1. notata) quae est continens Asiae terra ac veluti medullium: inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς, ab hac continente Asia, ἀκταὶ διφάσαι, duae orae in mare porrectae, duae regiones ita in mare porrectae ut earum maior pars mari adluatur, adeoque duae veluti peninsulae. Harum una est Asia minor, in boreali parte a Phasi, in australi a Phoenicia in mare mediterraneum excurrens. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, maiorque eius pars in australe sive Erythraeum mare excurrit, eoque circumluitur, minor quaedam pars mediterraneum mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὐτῇ ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδικοῦ κόλπου) Priorem Asiae minoris ἀκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit boreali: alterius initium ab austro sinuque Myriandrico, porrectae ad Triopium: haec attendenti apertissima. [At non duas Asiae minoris ἀκτὰς memorat *Herodotus*: sed universam minorem Asiam satis perspicue unam eandemque ἀκτὴν dicit.] Vossius tamen ad *Scylac.* p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαριανδυνῶν κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κειμένου: nec discrepat mul-

tum Pavii disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. Sinus Mariandynus, cui Sangarius amnis miscetur, apud Plinium Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiae, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene Stephanus Μυριανδρος, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Φοινίκη. Additur τὸ κτητικόν, Μυριανδρικός κόλπος, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto reposui, ab integritate propius abest, quam Μαριανδύων Med.; Μυριανδρηνῶν Holstenii et Berkelii rem patefacit, non veram vocis scripturam. WESS. — Mariandynorum nomen, alibi passim ab Herodoto memoratum, decipit librarios; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. Myriandri urbis, ad Issicum sinum sitae, (quem eundem etiam Myriandricum sinum adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, Cellario laudati Geogr. Antiq. lib. III. c. 12. p. m. 409. In latina versione nostra ferri poterit Myriandrio quod ibi legitur; sed ad graeci nominis normam Myriandrico scriptum volueram. S.

[8. τείνει τὰ ἐς Θάλασσαν μέχρι etc.) Versus mare tendit usque ad etc. Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς νότον et τὰ πρὸς βορρῇ. Quod mox ait, triginta illam terram populos habitare, horum plures sigillatim nominavit lib. I. c. 28. S.]

CAP. XXXIX. [1 et seqq. Ἡ δὲ δὴ ἐπέτη: sc. ἀκτή. Vide paullo ante, ad c. 38, 2. Alterà hac orà et ingenti veluti peninsula Asiae, a Perside usque ad Phoenicem excurrente, quae maiori ex parte mari Erythraeo [id est, australi, c. 37, 2. et II. 158, 18.) cingitur, partim vero secundum nostrum (i. e. mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phoenicem tres regiones continentur, Assyria, quo nomine simul Babyloniam ab Herodoto comprehendere supra ad I. 102, 10. vidimus. Arabia, et Syria. Haec ora, ait l. 4 seq. desinit in sinum Arabicum; nempe interrupta est illo isthmo, qui sinum Arabicum a mediterraneo mari seiungit. Addit autem (lin. 5.) οὐ λήγουσα εἰ μὴ νόμῳ. Valla, quasi νόμῳ pro νόμῳ legisset, ista verba cum sequentibus iungens, sic vertit: etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilo rivos in illum sinum induxit; ἀπροσδιόνως omnino. Portus, νόμον quidem divisionem intelligens, tamen in eandem

fere cum *Valla* sententiam: cum (alioqui, seu naturali situ, in eum) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam *Darius* fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter *Gronovius*: desinitque non desinens, nisi iure, in sinum Arabicum etc. cuius versionem intactam *Wesselingius* reliquit, nec vel ipse vel *Valck.* vel *Reisk.* quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud ius sit, quo ista ora in Arabicum sinum desinat: magisque etiam *Larcherum* mireris, *ῥόμω* hinc legem interpretari non dubitantem: et aboutit, mais seulement en vertu d'une loi, au golfe Arabique: neque, quam qualemve legem hinc intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit *Herodotus*, satis ipse interpretatus esse videtur. De Asia e ora agitur: hanc revera non terminari in sinu Arabico ait: nempe, quo loco sinus Arabicus interiecto isthmo a mari mediterraneo seiungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero sinus Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quaeris, pars censi debet huius eiusdem alterius orae de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque naturā quidem, et re ipsa, non desinit illa ora in sinu Arabico, sed *ῥόμω* desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo Asiam in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde Africae esse initium statuimus, quae tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare *ῥόμω* eadem fere notione hinc accipi debet atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil *φύσει* esse, sed *ῥόμω*; valebitque *ῥόμω* idem ac *τῷ νόμῳ* apud Nostrum II. 17, 7. IV. 45, 28. (Conf. *Heindorf* ad *Plat. Phaedr.* c. 13. p. 231. e.) De fossa, quam *Darius* ex Nilo in Arabicum sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cuius fossae h. l. nonnisi obiter mentionem facit Scriptor; puto, quo clarius significet quem nam sinum Arabicum hinc dicat; quandoquidem alter sinus, qui Persicus vulgo nominatur, perinde etiam Arabicus sinus dici potuerit. S.]

CAP. XL. 2. καὶ Σαπείρων) Passim in libris Σόλωνος. *Apollonii Rhod.* II. 397. et *Stephani Byz.* Σάπεις nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. [Mireris

vero, in eodem argumento paulo ante (cap. 37, 4.) Σά-
σαυρες et Σασπιρών, praeferentem *Wess.* et nunc Σαπι-
ρων tenentem. Conf. I. 104, 5. et Var. Lect. ad I. 110,
11.] In omni autem hac Herodotea disquisitione Ἐρυθρὴ
θάλασσα varia est notione: modo Oceano australi, nunc
sinui Persico aut etiam Arabico pro vario regionum habitu
convenit; neque inconmode, cum sinus ambo mari isti
iungantur et eius sint divergia et partes. Qui maritimam
superioris Asiae Arabiaeque oram bene callent, non ad-
haerescunt. *WESS.* — Ἐρυθρὴν θάλασσαν universum mare
vocat Noster quod Asiae a meridie est cum duobus sinu-
bus, Persico et Arabico. Vide supra, ad c. 39, 1. S.

[5 seq. Ἀράξης ποταμός, ῥέων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα) Incredi-
bile est quo pacto *Vallae* versionem, qui contra solem orien-
tem fluit, absque notatione intactam relinquere doctissimi
Viri potuerint: quos etiam *Larcherus* secutus, qui prend son
cours vers le soleil levant, scribit. *Herodoti* hunc *Araxen* ab
oriēte in Caspium mare influere; adeoque non contra
solem fluere orientem, vel ex hoc ipso loco intelligi po-
tuerat. Caeterum vide quae de *Herodoti* hoc *Araxe*, qui
aliis *Jaxartes* est, ad I. 202, 16. monuimus. S.]

CAP. XLI. [1. Ἡ δὲ Λιβύη ἐν τῇ ἀκτῇ ἐτέρη ἐστίν.) Vide
ad cap. 39, 1 et seqq. notata. S.]

3. ἡ ἀκτὴ αὕτη στενὴ ἐστίν) Vitio humani ingenii con-
tingit, ut omnibus eadem raro placeant. Spectantur res
diversis modis et variante animi inclinatione. Mihi, quod
rediit, verissimum, alii aliud. Sequitur continuo, τὸ δὲ
ἀπὸ τοῦ στενοῦ τούτου: ubi vero illud, verum ni fuerit
vulgatum? Supra lib. II. c. 158. de eoipse isthmo, τῇ ἑλα-
χιστὴν ἐστὶ καὶ συντομώτατον ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης ὑπερβῆναι
εἰς τὴν νοτίαν, quod brevissimum et maxime compendiarium
spatium, plane uti hic, *stadiorum* mille. Non excito *Plinium*
lib. II. 68. quo hanc ipsam in rem usus est *Is. Casaubonus*
ad *Strabon.* I. p. 114. [p. 65. ed. *Cas.*] neque dissimulo *Me-
dioceum* αὕτη ἐστὶ ἢ ἐστὶ, iam est, qua est, nihil coloris ducere
posse et c. 50. huius libri. Verum propere hinc discedo.
WESS.

CAP. XLII. [4. μήκει μὲν γάρ παρ' ἀμφοτέραις παρῆται
ἢ Εὐρώπῃ) Parum accurate *Larcher*: en sa longueur elle
surpasse les deux autres parties: et sic iterum c. 45. Debu-

rat; en sa longueur elle s'étend le long des deux autres. Nempe quidquid terrarum ultra Caspium mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoli ratione Europae accensebatur. conf. c. 40, 4 seq. Quod adiicit, εὐρείος δὲ πῆρι οὐδὲ συμβαλλεῖν ἄξιον φαίνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento huius capitis, ne coniiicere quidem licet. At coniiicere, est συμβάλλισθαι verbo medio: sententia Scriptoris videtur esse, ne dignam quidem iudico quae cum Asia atque Africa conferatur. Caeterum συμβαλλεῖν fortasse, praesenti tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλόμενος l. 68, 16 et 21. et alibi, a ionico themate συμβαλλέω. S.]

6. δημοῖ ἰωντῇ) Mirum ni scripserit, more veterum suoque, λιβύη μὲν γὰρ δημοῖ ἰούσα περιήρυτος: id est ἰωντῇ οὖσαν. In eundem sensum infra capienda ista: [in fine huius cap.] αὕτη ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιήρυτος ἰούσα. Δημοῦν hac adhibetur structura Sophocli, Ai. vs. 471. δηλώσω --- γηγώς. Antig. vs. 20. τί δ' ἐστὶ; δημοῖς γὰρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. Ἐδήλωσε τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi p. 30, 44. ἐδήλωσαν οὐ θελήσαντες, Pausan. III. p. 216. δῆλον ἐποίησαν ὑπεραχθισθέντες, Herodot. VI. 21. VALCK. — Pronomen ἰωντῇ communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis causae subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

11. Φοίνικας ἀνδρας) Phoenices, ubi maritimam Syriae oram occuparant, ναυτιλίῃσι μακρῇσι ἐπιτίθεσθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Iudaeorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam praestiterant l. Reg. ix, 27. eandem aliis et regi Aegyptio addixerunt, usu maritimae peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post seculis Lusitani diversore progressu feliciter cognoverunt mari ferme circumfluam. WESS.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδόνιοι εἰσι οἱ λέγοντες) Ex harriolatione Cl. Pauw οἱ πλείοντες: Carthaginienses enim similibus defunctos navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico mari adspersas: de Sataspe nihil eos novisse.

Quae docti viri coniectura habet, quo se commendet. Aliud Nic. Abramus, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. *μετὰ δὲ Καρχηδόνιοι σὺς* etc. sine commate legens vertensque, postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: praestitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quae verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiae circumvectum Plinius tradit lib. II. 67. an ante Herodoti aetatem, necdum certum. Et quid impedit, cur Poeni inaudire de frustraneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus iuncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspecti? Saepe praeterea narrationes Carthaginiensium advocantur in Libyae rebus c. 195. 196. WESS. — Post λέγοντες Vir doctissimus cum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem, ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdam Gronovii versionem, *Secundo loco (Carthaginienses sunt qui dicunt) postquam Sataspes - - - Africam non circumnavigavit* etc. verbotenus repraesentavit. Nec vero melior Vallae erat interpretatio. Reizius, interposita post λέγοντες paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam Pavius, referente Wesselingio, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, οὕτω μὲν αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιήμυτος ἰούσα, (conf. Valck. ad c. 42, 6.) in hunc modum pergit: Μετὰ δὲ, Postea (post illam Phoenicum navigationem) Carthaginienses dicunt; scilicet, cognovisse se circumflum esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginiensium verbis, adiicit Herodotus) Sataspes quidem non circumnavigavit Africam, ad hoc licet missus. S.

17. τῷ οὐνόμα Σολόεις) Sic scripserat lib. II. 32. Σολόεντα ἄκραν aut Λιβυκὸν ἀκρωτήριον Hanno et Scylax in Periplus, πύματον Σολόεντα Crinagoras in Epigrammate, de quo D'Orvillius ad Chariton. p. 424. et Reiskius in Anthol. p. 188. [Analect. Brunek. T. II. p. 145. num. XXI.] Ceterum memoria Posidonium decepit, ex Herodoto, a Dario missos τελεῖται τὸν περίπλου Africæ, asseverantem in Strabon. lib. II. p. 155. [p. 98. ed. Cas.] Tale hic nihil. WESS.

20. ἀπικόμενος παρὰ βασιλέα) ἐς βασιλέα quod nobis e msto Galeus obtulit, si dant plures, fortasse tanquam rarius probandum videretur; ἐς aliquoties adhibuit in

talibus *Herod.* Ut verum tamen fatear, ne loci quidem unius recorder, in quo legatur ἀφικέσθαι εἰς τινά, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἐλθεῖν et εἰσελθεῖν εἰς τινά. [conf. Reiz. de Prosod. p. 11. et 56 seq. ed. *Wolf*] Paulo post [lin. 23.] duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; οἱ, ὅπως ὥς σφίσις καταγοιάτο τῇ νηϊ, φεύγοντων πρὸς τὰ οὐρα. [At novationem nec res postulat, et masti recusant.] Deinceps [lin. 25.] quia εἰσελθεῖν etiam frequentatur *Herodoto*, εἰσεῖν non adhibetur ab antiquis, veram pæne lectionem coniectando fueram adsequutus, corrigens; αὐτοὶ δὲ ἀδικεῖν οὐδὲν ἐπιόντες, memor *Herod.* V. c. 74. ἐπιόντο ἐπιόντες χώρους τῆς Ἀρτικῆς. Itaque laetus excepi quam *Diss. Herod.* p. 167. subministravit Codicum lectionem, ἐσιόντες; πρόβατα δὲ μούνα: hoc aptius respondet ad πόλιας; χώρας ἐπελθεῖν et ἐπιῖναι χώρους adhibentur. VALCK.

24 seq. ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα etc.) Multum meo iudicio ex membranis potius, ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μούνα: ipsos urbes ingressos nihil iniuriosum patrasse, pecora duntaxat inde accepisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto εἰόντες in posterum caritura. Utumque ea super codicum lectione statuatur, non recusabitur iisdem e schedis [lin. 27.] αἴτιον τὸδε ἔλεγε, causam hanc dicebat *Sataspes*: huius enim ad regem sermo. Causam, quam *Xerxi* non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praepedientes cursum ex probabili *Marshami* et *Palmerii* sententia. WESS.

27. αἴτιον τὸδε ἔλεγετο) Hanc causam afferebat, *Valla*: legit itaque αἴτιον τὸδε ἔλεγε, nempe *Sataspes*. Sequens τὸ πεπερῖσσε potuit ἐλέγετο. In proximis [lin. 28.] pro *Ξέρξης* δὲ οἱ οὐ συγγινώσκων, collatis *Vallae* Latinis, hunc *Xerxes* negans locutum vera, *Io. le Febvre* suspicabatur scribendum, *Ξέρξης* δὲ δν (pro αὐτὸν vel ἐκείνον) οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀλήθεια: in iuvene praesertim huius seculi Gallo conatum laudo: οἱ minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui *Herodoteus* est exploratus usus verbi: συγγινόντες ἀδικῆσαι, συγγινόντες ποιεῖν σὲ δίκαια, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκωμεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ παῖσσαισι ὀρθῶς: in quibus etiam scribi potuisset οὐ παῖσαντες ὀρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συναιδέμεναι. *Diphili* versus est: Συναδέει

αὐτῷ Φαῦλα διαπεπραγμένῳ. *Quintilian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἡ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἥνικ' ἂν τις ἰσθλὸς ὦν Αὐτῷ συνείδῃ. Herodoteo verbo Lysias p. 164. συνέγνωσαν αὐτοὶ σφισιν ὡς ἡδικοπέτες. VALCK. — At nec male dicitur quoque συγγνώσκειν τινί, adsentiri alteri. Sic quidem VII. 12, 10. συγγνώσμενός τοι, qui tibi adsensurus est: qua ex notione fluxit illa ignoscendi. S.*

34. ἐκὼν ἐπιλήθομαι) *Arch. codex ἐπιλήσομαι*, quod non deterius: in re simili, cuius auctoris mentio posteris minus fuisset honorifica, considerate *Herod. I. 51. τῶν τῆς Δελφῶν, — τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὐνομα οὐκ ἐπιμνήσομαι. Lib. II. c. 123. τῶν (Graecorum) ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὐνόματα οὐ γράφω. Similiter in sacris arcano silentio tegendis Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λόγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω. lib. I. p. 71. λεγόμενον καὶ ἄλλον λόγον εἰδὼς ὑπερβήσομαι. VALCK. — Ut hic, similiter III. 75, 5. ἐκὼν ἐπιλήθετο: et τῶν ἐντολῶν μνησθὲν ἐπιλανθάνετο III. 147, 6. Absurdum τὰτίσχει, quod pro κατίσχει in nostrum se insinuavit exemplum, aequus facile corriget Lector. S.*

CAP. XLIV. [6. Σκύλακα ἄνδρα Καρυανδέα) Superest hodieque Scylacis Caryandensis Παρίπλους τῆς θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίας καὶ Λυβίας: quod opus quidem iuniori cuidam Scylaci Vossius et Dodwellus tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem Herodotus hic nominat, post Fabricium Biblioth. Graec. lib. IV. c. 2. sect. 6. merito (ut videtur) vindicavit doctissimus De Sainte-Croix, singulari commentatione in Actis Acad. Inscript. T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. S.]

6 seq. ἐκ Κασπατύρου τε πόλιος καὶ τῆς Πακτυϊκῆς γῆς) Vitiosum *Arch. Κασπατύρου* accedit quodammodo ad *Hecataei* ap. *Steph. Κασπατίουρος*. [In scripturam *Κασπατ.* apud Nostrium III. 102, 1. consentiebant libri omnes.] Situs urbis et regionis *Pactyioae* certo non potest finiri. *Hecataei* πόλις erat Γανδαρικῇ. Gandarii in extimis Persarum locantur finibus, contermini Sogdis Bactriisque lib. III. 91. VII. 66. Quorum si *Caspatus* fuit, ab Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe *H. Dodwellus* nequit, urbem Gangi adponens, ipsumque *Herodoti* Indum *Dissert. de Scylace* c. 1. et Gangem confundens. Annium enim solus Indus praeter Nilum, ex priscorum sententia, crocodilos alebat: sic Noster, et, quem in examine

Dissert. Dodwelli optime Iac. Gronovius excitavit, *Arrianus* 'Αναβ. lib. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit *Pausanias* IV. 30. Iure propterea Gronovius pro Indo consistit. Nam *Th. Hyde* divinatio in Argumento c. 23. Relig. Veter. Persar. κατά ποταμὸν, quo secundo *Scylax* et comites in mare devenerunt, Hydaspem signare, in Zaradrum influentem, qui se Indo, cuius ostia erant exploranda, miscet, dubiae admodum et fallacis est fidei. WESS. — De *Caspattyro* urbe et *Pactyica* regione consuli digna sunt quae commode collegit disputavitque *Larcher* in Indice Geographico ad *Herodot.* p. 102. et 401 seqq. ubi *Rennelli* etiam Viri clariss. examinavit sententiam. *Heeren* in opere saepius laudato T. I. p. 389. et 405. urbem regionemque *Cabul* intelligit, Persiae finitimam; quem vero *Indum* fluvium hic nominat *Herodotus*, *Gureum* intelligit (hodie *Kameh*) ab occidente in *Indum* proprie nominatum influentem. S.

14-16. οὕτω καὶ τῆς Ἀσίης etc.) Receptum antea οὕτως tueri se nequit: schedae melius. Sequentia habent quid scabri, et varie tentantur. Praetuli ex Codicibus ὁμοία παρεχόμενη, videlicet Ἀσίη. Non quidem συντάξεως procedit ordo, cuius in hoc et aliis veterum ratio non semper ducitur: ut ut est, puto de scabritie non nihil deminutum. Maioris momenti coniectura Ampl. est *Bouherii*, fini huius periodi complura ex secuturis [cap. 45. lin. 6 seqq.] nectentis, hunc in modum, ὁμοία παρεχόμενη τῇ Λιβύῃ καὶ εὐρεσματα αὐτῇ Νεῖλος τε ὁ Αἰγύπτιος --- τὰ Κιμμέρια λέγουσι. De Asia haec, quod verissimum, cuncta scribi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhaesio. Mihi, tametsi *Procopii* aevo eadem, quae in mssis et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. Vide *Bouher.* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 119. WESS. — Copiosius de hoc loco, et de ista praesertim scripturā παρεχόμενη, in *Var. Lect.* disputavi; ubi in hoc ipso, quod codicum nonnullorum auctoritate a *Wess.* vulgatum est, adquievi. Et παρεχόμενη quidem, quod olim vulgabatur, nullis utique machinis defendi potest: verum tamen illud ipsum etiam παρεχόμενη, ad τὰ τῆς Ἀσίης relatum, nimis durum et insolens debet videri. Ac ne παρεχόμενα quidem, si vel maxime codex

aliquis hoc daret, satis placere posset: agitur enim hęc non tam de rebus quas quaeque terra exhibet aut praefert, quam de terrarum circuitu, et quousque quaeque porrigatur; nec ex professo commemoravit Scriptor res quas Asia pariter atque Libya gignet, nisi quod obiter crocodilorum mentionem fecit, quos Indum pariter atque Nilum alere dixit. Quare iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: οὕτω καὶ τῆς Ἀσίας, πλὴν --- ἀνίσχορτα, τὰ ἄλλα ἀνεύρηται ὁμοῖά περ ἔχουμένη τῇ Λιβύῃ: ita Asiae --- reliqua explorata sunt, pariter certe atque contigua Libya. Nam, quod iam antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.) contiguam esse Asiae Libyam, id statim c. 45, 5. iterum urget, unam esse continuam terram; itaque nil caussae fuisse, cur tres, veluti distinctae et a se invicem seiunctae, terrae statuerentur. Qua notione παρεχόμενη τῇ Λιβύῃ Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adtinet, καὶ οὐρίσματα αὐτῇ etc. quae cum extremis huius capitis iuncta Buharius voluit; istud αὐτῇ non ad Asiam refertur, sed ad universam terram, quae quum una atque continua sit, (γῆ μία ἰούσα) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terrae, Nilo et Phasi aut Tanai fluviis disterminatae; videturque hoc significare: quum tres, quae vulgo nominantur terrae partes, non sint interiecto mari usquequaque a se invicem seiunctae, debebat una continens universa terra censi; sin maiorum quorundam fluminum cursus satis caussae est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. S.

CAP. XLV. [3 seq. Quod ait, μήκει --- παρ' ἀμφοτέρους παρήκουσα, conf. c. 42, 4. ibique not. Tum de his, quae proxime insequuntur, μή ἰούσῃ γῇ etc. vide modo ad c. 44, 14-16. notata. S.]

8. Τάναιν ποταμὸν τὸν Μαίητην) Tanain Maeëtam explicant ut Phasin Colchum, quod ex hoc Maeotarum tractu labatur. At discrepat caussa; Tanais influit in Maeotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quae eiusdem Bouherii suspicio, τὴν Μαίητιν, seu verius καὶ τὴν Μαίητιν. Vallae Latina huc vergunt, et liquidissime (quod vir

Ampl. non vidit) *Procopius* Bell. Goth. lib. IV. 6. *Herodotea* exscribens, οἱ δὲ Τάναϊν ποταμὸν, καὶ Μαίωτιν καὶ Πορθμ. Qui eum *Μαίωτιν* adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20, WESS. — Potuit suo arbitrato *Procopius*, sicut et *Valla*, *Maeotidem* paludem hic intelligere. At, quum in τὸν Μαίωτιν consentiant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus *Maeoticum fluvium* hic dici *Tanaïm*, (i. e. qui per Maeotarum fines decurrit) quemadmodum Νείδος ὁ Αἰγύπτιος nominatur, et Φάσις ὁ Κόλχος. S.

9. Πορθμία τὰ Κιμμέρια) De *Porthmiis Cimmeriis* vide supra c. 12. WESS.

11 seqq. ἐπὶ Ἀσιῶς - - γυναικὸς αὐτόχθονος) Iovis ex *Epapho* neptis *Isocrati* Laud. Busir. p. 223. Mox [lin. 13.] *Eustath.* ἀπὸ τῆς Προμηθ. μητρός: cui in Asia, *Promethei* matre. *Apollodorus* Bibl. I. 2, 3. et Schol. *Apollonii* Rh. I. 444. adstipulantur. *Herodoti* alia sententia, quae et in *Stephani* Byz. Ἀσία. Est *Eustathius* in his paullo audacior, etiam [lin. 15.] ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Ἄτρυος. [pro *Κόρυος*, quod habet *Herodot.*] Fuit *Manis* filius *Atys* I. 94. quem praeter et *Cotyn* genuit, indice *Etymol.* in Ἀσίῳ, et, cuius auctoritas excellentior, *Dionysio Halic.* lib. I. Ant. R. p. 21. Vide *H. Vales.* ad *Nicol. Damasc.* p. 68. Utique imprudenter in *Eustathii* partes *Ampl. Bouherius* Diss. *Herod.* c. 5. transiit. WESS.

15 seq. ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Κόρυος, τοῦ Μάνω) Non alibi *Κόρυος* fit apud *Herod.* mentio; quod nomen, in antiqua Ed. *Vallae* versionis omissum, primo quidem adspectu potius videtur Thracicum: Ἄτρυς certo nomen est *Lydiaeum*; praeter Regem, sic *Croesi* filium nominat *Herod.* et patrem ditissimi illius *Pythii*, tempore *Xerxis* nobilitati. Accedit ad haec, *Lydiaca* narrantem *Herodotum* lib. I. c. 94. (non sanequam ex *Xantho Lydo*, quod *Galeus* putabat; quippe qui οὔτε Τυρρηνὸν ὠνόμακεν οὐδαμῶς τῆς γραφῆς, δυνάστην Λυδῶν, οὔτε ἀποικίαν Μηδῶν εἰς Ἰταλίαν κατασχούσαν ἐπίσταται, teste *Dionys. Halic.* Ant. Rom. I. p. 22, 15.) *Herodotum*, inquam, non ut hic *Mani* filium dare *Κόρυν*, sed Ἄτρυς: ἐπὶ Ἄτρυος, τοῦ Μάνω, βασιλῆος. Tandem Ἀσίῳ, τοῦ Ἄτρυος, hic legisse videtur *Eustathius*; cuius ista extant ad *Dionysii* *Perieg.* vs. 270. Ἡρόδοτος δὲ φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἐκωνυμίας ἔχειν γυναικῶν. - - Λυκόφρων δὲ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ

Ἀσίῳ τοῦ Ἄτρου καλεῖσθαι φησιν αὐτὴν· αὐτὸ οὐ καὶ ἡ Σάρδεις
 φυλὴ τις καλεῖται Ἀσία; imo καλεῖται Ἀσιάς: sunt enim et
 postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τῆν καὶ τὴν ἐν Σάρδεσι φυλὴν
 καλεῖσθαι Ἀσιάδα. Hoc minime cunctanter statuo, in his
 Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transpo-
 nenda: Herodotea sunt, quae tribuuntur Lycophroni; quae
 Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene ob-
 servavit accuratissimus Editor Ed. Twaites, ab ipso Eusta-
 thio huic, velut auctori, contributa ad vs. 620. ubi legitur
 etiam ἀπὸ Ἀσίῳ, τοῦ Ἄτρου. Tandem pro Ἀσίῳ scriben-
 dum ut apud Herod. Ἀσίῳ. Forma vulgari dare quoque
 potuerat Ἀσίῳ: *Asias* enim, Ἀσίας, Ἀσίου, Ionice flectitur
 Ἀσίης, Ἀσίῳ. Atque ob has forte rationes videri posset
 hoc in loco Herodoti nomen Κότρυς in illud Ἄτρου conver-
 tendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus
 de causis forte suspicax perhibebor et novator, huc nihil
 novandum iudico servandumque Κότρυς nomen. Primum
Asian Cotyis filium dictum veteribus legerat Eustath. in
 Iliad. β. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κότρυς ἰσταροῦσιν ὦν. Dein-
 de multo plus habet ponderis auctoritas Dionysii Halic.
 Ant. Rom. I. p. 21. scribentis, Τυρρηνὸν dici quintum a Iove;
 Iovis enim filium *Manen* primum istius fuisse regionis
 Regem: τοῦτου δὲ γεννηθῆναι Κότρυν· τῷ δὲ Κότρει δύο γενέσθαι
 παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄτρυν· ἐκ δὲ Ἄτρου Λυδὸν φῦναι καὶ Τυρρηνόν,
 quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit
 regni paterni haeres: de Atyë, huiusque duobus filiis
Lydo Tyrrenoque paria scribit Strabo V. p. 335. c. [p. 219.
 ed. Cas.] Utrumque dedit et Atyi filium Herodotus; solum
 quidem memorans duntaxat Τυρρηνόν, I. 94. sed et memi-
 nit Λυδοῦ τοῦ Ἄτρου, I. 7. VII. 74. a quo Maeones traxerint
Lydorum nomen. Xanthus Lydus, cui credendum potius in
 rebus patriis, quam Graecis recentioribus, Tyrrenum
 prorsus ignorans, Ἄτρου παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τύρρηνον.
 Ut regionibus urbibusque dare possent conditores, no-
 mina Graeci plurima sunt commenti. VALCK. — Con-
 fer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 153 seq. S.

17. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθείας Ἀσίης) Ista quidem verba,
 si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tan-
 quam παρεμβήκη sunt a vicinis separanda. Haec sola si de-
 disset, per *Asiam* Promethei, filiam, uxorem, an matrem

intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit *Lycophron*, Cass. vs. 1412. Οὐ μὲν ὑπείξει γ' ἡ 'πιμηθίως τοκάς. Schol. ἡ 'Ασία· 'Ασίας γὰρ καὶ 'Ιαπετοῦ Προμηθεὺς καὶ 'Επιμηθεὺς. vid. Doctiss. *Twaïtes* ad *Eustath.* l. c. et ad vs. 620. VALCK.

21. ἀπὸ τῆς Τυρίνης) Hoc verius ob lib. I. 2. et msstorum decretum. Non nego *Syriam* potuisse *Europam* dici. Quaeritur de *Herodoti* manu, cuius prudens de matronae nomine observatio. Notae sunt coniecturae S. *Bocharti*, super *Libyae*, *Asiae* et *Europae* titulis ex *Phoenicum* lingua elegantes, lib. IV. Chanaan. c. 33. WESS.

CAP. XLVI. 4. ἔχομεν προβαλίσθαι) Nulla hic comparatio: [nempe comparare in vers. lat. posuit *Gronovius*: rectius *Valla*, proferre.] negat se habere huius orae nationem, quam producat et in medio colloct: id προβαλίσθαι, quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον, non obluctabor. Nihil in Codicibus magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λεγόμενον ac γεγόμενον convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 13. [sed bene habet vulgatum.] De *Scytharum* sapientia multi nimis praeclare: σοφία prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti *Cyrum*, impunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quod *Dario* usu venit. Alioqui barbari moribus omnique disciplina; bene *Noster*, τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. WESS.

5. πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνεος) Olim vucula mihi πάρεξ sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν γεγόμενον ἐκ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνεος πάρεξ 'Αναχάρσιος. Quum vero consideratius ad vulgata haec exigere *Eustathii* ad *Dionys.* vs. 669., ex *Herodoto* narrantis ὅτι ὁ Εὐξείνιος παρέχεται ἔθνη ἀμαθίστατα, καὶ ἐξ οὐδενὸς τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου ἀνὴρ ἐλλόγιμος λέγεται, πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ, ὅθεν ὁ 'Ανάχαρσις, coepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si scripisset, πάρεξ 'Αναχάρσιος, καὶ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνεος, figura hic obtineret, quam *Χιασμόν* vocant *Grammatici*, multis explicitam *Eustathio* ad *Hom. Iliad.* γ'. 108. Οἶστε δ' ἄν', ἕτερον λευκὸν, ἕτερον δὲ μέλαιναν, Γῆ τε καὶ ἡλίω. Ista nativam haberent perspicuitatem sic scripta: οἶστε ἄρνε δύο, λευκὸν καὶ μέλαιναν, 'Ηλίω καὶ Γῆ, ut sua sibi singula subilician-

tur velut ἐν τετραγώνῳ καταγραφῇ. Ad hanc normam Herod. hic primum duo ponit diversa; prius, οὔτε γὰρ ἕανος τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου οὐδὲν ἔχομεν προβαλίσθαι (sic mssti) σοφίης πύρι: alterum, οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον. Tum duo diversa sequuntur: prioris membri haec est exceptio, παρὲξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους: haec, alterius, παρὲξ Ἀναχάρσιος. Sunt mihi similes ad manum aliorum structurae. Ceterum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri Docti ex Ep. Pauli ad Coloss. 3, 11. Primus, credo, Salmasius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 359., cui se primus opposuit, amicus et admirator viri maximi, Alex. Morus in notis ad Nov. Foed. p. 231. et seqq. VALCK.

13. ζῶντες μὴ ἀπ' ἀρότερον) Hic etiam haerebat olim alterius vice saepius a librariis scripta vox ἀρότερον. [Nempe sic edd. ante Gron. cum nostro Pb.] Qualia de veteribus Herod., de sui quoque temporis Scythia scribit Strabo VII. pag. 460. c. [p. 300. c. ed. Cas.] Iustinus II. 2. Hominibus inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis: uiores liberosque secum in plaustis vehunt: Φερέοικοι ἰόντες Herodoto; saepe Straboni dicti Νομάδες καὶ Ἀμαξιοκοι, Melae II. 1. ἀμαξόβιοι. Si Poëtae nomen sincere scriptum in Strabon. pag. 463. c. [p. 302. d. ed. Cas.] Hesiodus iam meminerat ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scribendum utique, οἰκίας ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πίπτανται, possident, habent, pro πίπτανται. Saepius in verbo πιπᾶσθαι erravit Olearius, et pag. 246. bonam lectionem perversa corrumpit interpretatione. VALCK.

14. οἰκήματα τέ σφι ἢ ἐπὶ ζευγέων) Nulla causa viro docto κτήματα τε refingendi. Φερέοικοι ἰόντες istis verbis explicatur liquidius. Mitto multivagas Scytharum domos ex Seneca, et eorumdem sutilem domum apud Valer. Flaccum. Accommodatum Aeschyli Prometh. vs. 708. οἱ πλειστάς στίζας Πεδάρσιοι ναῖουσ' ἐπ' ἐνύκλαις ὄχοις, et praeter cetera Hippocratis Aer. Aq. et Loc. p. 291. [§. 93. p. 86. ed. Coray.] ἐνταῦθα καὶ οἱ Σκυθαὶ διαιτῶνται, Νομάδες δὲ καλεῖνται, ὅτι οὐκ ἔστι οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἀμαξίαις οἰκῶσι: quos currus graphice expingit deinde. WESS.

15. κῶς οὐκ ἂν εἴησαν οὗτοι ἄμαχοι;) Nullam nec in Eu-

ropa, neque in Asia gentem; ἔθνος, esse scribit Thucyd. II. 97. ὅ, τι δυνατόν Σκύθαις ὁμογνωμονούσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Herodoto non adeo videbantur invicti propter corporum vires hominumque multitudinem, quam propter mores atque instituta: hac mente Ephorus ap. Strabon. VII. p. 463. et 464. [pag. 302 seq. ed. Cas.] ταῖς διαίταις εὐτελεῖς ὄντες καὶ οὐ χρηματισταὶ - - - πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἄμαχοί εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν. Iustin. II. 3. Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. - - - Gens et laboribus et bellis aspera; vires corporum immensae; nihil parare, quod amittere timeant. De Cyro Darioque narratis Iustino, quod ad rei summam attinet, satis concinit Herod.; quaeque de Sesostris in Europam usque narrantur expeditione, qui Scythas subegerit et Thraces, illa dubia satis fide nituntur. Vagi Scythae non poterant inveniri: hoc unum metuebatur Mytilenaeus Coës apud Herodot. IV. 97. VALCK.

CAP. XLVII. 3. πιδιάς αὐτῇ, ποιῶδης τε) Optime Gronovius ex Medic., in quo si ἔνυδρος, quod alii praeferebant, fuisset, nihil fortasse requireretur. Hippocrates [I. c. §. 92.] de Scytharum regione, πιδιάς ἐστὶ καὶ λαιμανιώδης καὶ ψιλή καὶ ἔνυδρος μετρίως ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἐξοχτείνουσιν τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πιδίων. Cuius λαιμανιώδης idem ac ποιῶδης, Galeno explanante. Hesychius, Λαίμανις, νεώτεροι καὶ ποιῶδεις (male antea πιδῶδεις) τόποι, spectans Euripid. Iph. Aul. vs. 1544. Λαιμανέστεροι in Suida nullo iure Küsterus mutat, quippe ex Coö sene apud Erotianum. Confer Sophoclem Philoct. 1449. Ego his non inmoror, ἔνυδρος reliquens. ob lib. IX. c. 25. WESS.

7. Ἰστρος μὲν πεντάστομος) Paria Arrian. Ἀναβ. V. 3. et Scymnus. Nilus itidem πεντάστομος II. 10. Sed, quod huic evenit, ut minora et manu facta in censum ostia venirent, idem Istro: tantum Nilo minor, verba Melae II. 1, 56., totidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem [lin. 9. pro Ὑπάκουρις] Vossius ad Melam II. 1, 26. [al. II. 1, 38.] καὶ Ὑπάκουρις reponit, non probo. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatum stabiliunt. In Pomponio dissensus est; Plinii corruptus Paeyris lib. II. 12. ad verum inclinatur amnis nomen. WESS.

CAP. XLVIII. [4 seq. ποταμῶν καὶ ἄλλων) πολλῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in

Var. Lect. Quum vero in vulgatum consentiant libri, nihil praeter necessitatem novandum, facileque ferendum vocab. ποταμῶν: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: κατὰ τοιόνδε μέγιστος γέγονε ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκιδόντων, (sive ἐκιδόντων malueris) εἰσὶ δὲ οἶδε οἱ μέγαν αὐτὸν ποιοῦντες. Διὰ μὲν γε τῆς Σκυθικῆς etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (prae caeteris) augent, hi sunt: sive, et hi, qui eum (prae caeteris) augent: quos nempe continuo deinde recenset. ποταμῶν καὶ ἄλλων - - ἐκιδόντων idem valet ac ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐς αὐτὸν ἐκιδόσσι: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista δὲ quae consequitur, εἰσὶ δὲ οἶδε. S.]

6 seq. πέντε μὲν οἱ βέοντες) Coniecturas elegantes doctissimorum virorum, Valckenarii μόνοι βέοντες, Reiskii οἶδε βέοντες, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, πέντε μόνοι βέοντες. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi; διὰ μὲν γε τῆς Σκυθικῆς πέντε μόνοι βέοντες, quos suis singulos designat nominibus. His recensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluerint: haec est ratio, cur illi priores, αὐτιγενεῖς ποταμοὶ Σκυθικοὶ, esse dicantur πέντε μόνοι, quod vicinum etiam commendat μὲν γε. VALCK. — Perpensis omnibus momentis, si minus certa, at perquam probabilis videri debet Valckenarii emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interiectis verbis, perincommode repetita videbitur μὲν particula, (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo οἱ ante βέοντες satis opportunus hic locus; perapta vero ad id, quod hic agitur, vox μόνοι, et multa aptior quam quae aliis placuit μεγάλοι. S.

7. Πόρατα) Amnis Πόρατα in Arch. prave Τώρατα, nec Mela inde lib. I. 19, 87. Toreatas, quae Galei opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro aevo adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. pag. 178., Bouherio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad. Petropolit. T. I. p. 409. WESS. — Locum hunc de fluvii in Istrum influentibus percommode tra-

Herodot. T. V. P. II. P

ctavit *Mannert* in Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis *Scythicis fluviiis* c. 51. et seqq. idem *Vir doctus* ibid. p. 74 seqq. et *D'Anville* in Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript. T. XXXV. p. 573. et seqq. inserta hoc titulo, *Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie.* S.

[10. πρὸς ἡῶ ἰών) Vide ad I. 202, 16. notata pag. 203 seq. S.]

CAP. XLIX. [1 seq. ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ. ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc. Prius membrum, Ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ, commodius superiori cap. 48. iungetur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septemtrione et a laeva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verbis, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc., nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si cap. 48, 6 seq. recte his positum μὲν particulam statuas, intelligendum forsitan erit, priori μὲν, ubi ait διὰ μὲν γὰρ τῆς Σαυδικῆς, respondere illam δὲ, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου: posteriori vero, ubi ait πᾶντι μὲν οἱ ἰόντες, respondere ἐκ δὲ Ἀγαθύρων. De *Agathyrsis*, *Scytharum* finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

6. Νόης) Solus, quod quidem reminiscor, amnem *Valerius Flaccus* memoravit; *Alazonas* tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adiungens, lib. VI. 100. *Hiberni qui terga Noae, gelidumque securi Eruit, et tota non audit Alazona ripa:* ubi *Heinsius* et *Burmannus*. Mox μέσον σχίζων τὸν Αἴμον praestat. Nilus μέσον Αἴγυπτον σχίζων lib. II. 17. et cap. 33. idem μέσον τάμνων Λιβύην, et Ister μέσον σχίζων τὴν Εὐρώπην. Verius quoque Τριβαλλικόν, [lin. 10.] quomodo *Isocrates*, *Demosthenes*, *Steph. Byz.*, alii. *WESS.* — De fluvio, qui *Scius* hic nominatur, (lin. 7.) vide *Var. Lect.* et *Mannert* Geogr. Graecor. et Rom. T. VII. pag. 10. quemque ille laudat *Gatterer* in Comment. Soc. Goett. Vol. IV. et VI. Verum nomen Οἶσχος fuisse facile adsentiaris *Larchero*, cuius ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox *Alpis* nomine (lin. 13.) sunt qui *Rhenum* a *Nostro* indigitari non sine veri specie existiment. S.

16. πρὸς ἡλίου δυσμίων μετὰ Κύντας) Scripsit lib. II. 33. de *Cynesius*, (qui non alii ac *Cynetes*, *Stephano* auctore,) οἱ ἰσχατοὶ πρὸς δυσμίων οἰκοῦσι. Consimilia *Herodorus*, *Nostri* aemulus, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχατοῖς οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμίων Κύντες

ἀνομιάζοντες ap. Steph. in Ἰβηρία. Festo Avieno quoque Populi Cynetum, Cyneticum iugum, in alte tumescenti ditis Europae extimo. Celtae quidem, sicuti ad lib. II. 33. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europae vergebant, sed non post Cynetas, quod Vallae Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. Μετὰ Κύντας vertendum praeter Cynetas, sive exceptis illis, quemadmodum Poëtae Odyss. λ'. 468. μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. [Possis vero eadem notione latinum post intelligere. Sic Noster infra c. 53, 2. μετὰ Ἰστρον post Istrum, i. e. excepto Istro.] Vide nunc et mirare solidam Georgii Carletoni confidentiam, Κυνησίους sive Κύνητας in Britanniae Cantios convertentis, doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quae octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. ἐκ Κελτῶν, οἱ ἔσχατοι etc.) De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsitan posset in dubitationem, utrum hos, an Cynetas, ultimos Europae statuisset ad Occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir Erudit. in libello Gallice scripto, quo, praeter cetera, specimen exhibet errorum Lex. Geograph. Martinierii pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione ill. Spanhem. in Callim. pag. 436. Omissus Spanhemio alter Herodoti locus e lib. II. cap. 33., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum Herodotum ultimos Cynetas, paene ultimos fuisse quos vocat Κελτούς. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρρήνης πόλιος, οἱ δὲ Κελτοὶ, inquit, ὁμοῦρεύουσι Κυνησίοις (hoc legit Steph. Byz. Noster et hic dare potuit Κύνησι, οἱ) οἱ ἔσχατοι πρὸς δυσμέων οἰκίοντι τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημένων. Vertit ista vir egregius: Celtæ - - finitimi sunt Cynesii, qui (qui Celtæ, non qui Cynesii) ultimi etc. mihi quidem ista vis videtur. Cynetes sunt ultimi; Celtæ ultimi μετὰ Κύνητας, id est exceptis Cynesiiis, vel post Cynetas, omnium primos in ultima Hesperia. Avienus in Ora Marit. vs. 200., adjacent Populi Cynetum; tum Cyneticum iugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est;) Alte tumescens ditis Europae extimum, In belluosi vergit Oceani salum. Docta dedit Is. Voss. ad Melæ III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit Wess. in Diss.

Herod. p. 21., Herodori locus ap. Steph. Byz. in 'Ιβηρίας: quo Πρῶτον μὲν, αἰτ, αἱ ἐπὶ τοῖς ἑσχατοῖς (τῆς 'Ιβηρίας) οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύνητις ὀνομάζονται (ut hic apud *Herod. Κελτοὶ ἑσχατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμέων μετὰ Κύνητας*) ἀπ' ἐκείνων δὲ ἤδη πρὸς βορείαν ἰόντι Γλητίς· μετὰ δὲ Ταρτήσιοι. Ex eiusdem *Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano Γλητίς memorentur, ἔθνος 'Ιβηρικὸν μετὰ τοὺς Κύνητας, Tartessiorum vicini in Philippicis Theopompi eadem fuerant Γλητῶν adpellatione insigniti. Hinc liquet, Cynetas postremos Europae habitatores ad Occidentem fuisse secundum Herodorum ac Herodotum. VALCK.*

CAP. L. 3 seq. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν) Ut saepius in talibus omittuntur verba, potuisset omitti *συμβάλλειν*. Additur, ut hic, a *Phoenicide Comico* apud *Athen. XIV. pag. 652. B.* Omittitur *Thucydidi pag. 163, 48. οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνος, ἐν πρὸς ἐν: quo loco proxima respicit Herodoti. In seqq. mihi quoque placet ἀποκράτεις: huic verbo subiecta citat Eustath. in Dionys. vs. 226. VALCK.*

9. ὀλίγω τε μέζων τῆς etc.) Est, cui haec displicent: μέζων sive ἕσσων fuisse, et scriptum quidem, ὅσος πέρ ἐστι, ἢ ὀλίγω γε, aut ὀλίγον τε μέζων τῆς etc. aut paullo minor. Nihil ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbribus solent intumescere: in Istro diversum quid observat, quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paululum tamen increscere, ex pauciore illic coelesti aqua. Haec Scriptor. [Ad verba ὅσος πέρ ἐστι. ex proxime sequentibus intelligitur τῇ ἑαυτοῦ φύσει.] Elegans νιφετῶ δὲ πάντα χράται [lin. 10 seq.] explicuit *Hesychius, Χράται, μολύνεται, verissime: idem enim ac χραίνεται, nive omnia inficiuntur et sordent. Convenit, nec Cl. Pavium fugit, Callimachi venator Epigr. XXXIII. Στίβη καὶ νιφετῶ κεχρημένος, pruina et nive madidus coloratusque. Nam κεχαρημένος R. Bentleyi, viri sagacissimi, praeter inventum non habet cur recepto excellentius putetur. Porro ἐοῦσα ἀμφιλαφής rediit in stationem, unde ob similitudinem praecedens participium everterat. WESS. — Χρέεται, quod ex *Arch. Vind. et P.* pro olim vulgato χράται recepi, videri potest ortum debere pruritui prisca alicuius librarii, ionicas ubique formas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem quidem forum χράται libri omnes III. 78, 22. IV. 65, 5.*

et 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam *Hesychium* olim *χρᾶται* legisse, et huc spectasse interpretationem a *Wesselingio* laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notatione usus est *Noster*. Quare videndum, ne, quemadmodum ait *ἔεται γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χειμῶνος πάμπαν ὀλίγω*, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, *νιφεται ὧ δὲ πάντα* (i. e. *κατὰ πάντα*) *χρέεται αὕτη ἡ γῆ*, constanter nive utitur, nivem habet haec terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Caeterum conf. quae et ab *Hemsterh.* et ab *Ernest.* ad *Callimachi σποδιῇ κρηνημένος αἰθῆ*. Hymn. in *Dian.* vs. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. *ἄρχεται δὲ ῥέων*) *Herodotea* sunt, ὁ γὰρ δὴ *Νεῖλος ἀρξάμενος* -- ῥέει, lib. II. 17. Et cap. 33. *Ἰστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρξάμενος* -- ῥέει. Tum huius libri c. 49. ὁ *Ἰστρος ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν* -- ῥέει δὲ --. Recte hinc mssti. *Amnis Tyres* sive *Tyras*, [qui hodie *Dniester* sive *Danaster*,] aliis, uti *Hesychio*, *Τύρις*: hinc accolae (qui *Τυρῆται*, ut in *Arch.*, esse debebant) *Τυρῆται*. Non neglexit hoc *Stephanus*. WESS.

CAP. LII. 4. *Μήτηρ Ὑπάνιος*) Hinc *Mela* II. cap. 1, 62. *Hypanis* ex grandi palude oritur, quam matrem eius accolae appellant: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. Similiter *Herodotus* IV. 86. *Μαιῆτις*, ait, καλεῖται καὶ *Μήτηρ τοῦ Πόντου*. *Dionys.* *Perieg.* vs. 165. καλέουσι δὲ *Μητέρα Πόντου*. *Avienus* in *Descript. Orb.* vs. 245. *Scytha* -- matrem ponti cognominat undam: de Oceano idem in *Ora Marit.* vs. 393., hic parens nostri maris. *Plinius* *Hist. Nat.* VI. c. 7. *Μαῖοτιν Τεμερίνδα* (*Scythae* vocant,) quod significat matrem maris: sua *Dionysium* et *Melam*, *Herodoto* debere non recordabatur vir *Doctiss.* *Iac. Nic. Loënsis* *Miscell.* *Epiphyll.* VI. c. 21. VALCK. — *Hypanin* Graecis olim dictum constat amnem, qui hodie *Bog.* S.

7. *πικρὸς αἶνῳς*) *Hesych.* *Αἰνῳς*, *δινῳς* καὶ *χαλεπῳς*. *Apolon. Rh.* III. 15. *ὑπερφιάλος πέλοι αἶνῳς*: et vs. 480. *ἀλλὰ μάλ' αἰνῳς Δαίδα*. *Scriptor* suum agnoscit, cum de *Scythica* regione *αἶνῳς* ἀξύνλου ἰούσης post pauca c. 61. Bene ergo *Galeus*. De amne et amaro fonte *Iornandes* quaedam, sed imperite confusa, *Rer. Getic.* c. 5. *Danubius* autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur. Melius paullo *Codices*

scripti, *Danaper* [sic Scriptor ille Hypanin permutaverit cum Borysthene, cui quidem Hypanis haud procul a mari miscetur.] et quasi ex matre, tum, sed ubi fit Ponto vicinior, parvum fontem suscipit, cui ex *Amphéo* cognomen est. Verius iidem *Examphéo*. Cetera lutulenta fluunt. Praeclare *Vitruvius* lib. VIII. 3. Nostri verba οὕτω δὴ τι εὐῶσα μικρὴ, ἢ μεγ. [lin. 8.] varium tentantur in modum: *Pavius*, ὡς μεγάθει μικρὴ εὐῶσα κινᾷ etc. non praeter *Herodoti* morem: *Reiskius*, οὕτ' ὀλίγον τι εὐῶσα μικρὴ, ἢ etc. Neutri Codices addicunt, comparationis adverbium reticentes. WESS.

8, ἐκδίδει γὰρ εἰς αὐτὸν κρήνη μικρὴ) Si firmant illam codices postremam vocem non reiecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι εὐῶσα μικρὴ, ἢ, μεγάθει μικρὴ εὐῶσα, κινᾷ τὸν Ὑπανν, εὐὸντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μέγαν. Est qui uni litterae ἢ duas velit voces suppositas, ὥστε αὐτὴ μεγάθει: unum si saltem ὡς posuisset, potuerat exemplis illud *Herodoteis* tueri ex I. 163. προσφιλές οὕτω δὴ τι -- ὡς --- ἐκείλευ. IV. 184. ὑψηλὸν οὕτω δὴ τι, -- ὡς οὐκ οἶά τε εἶναι ἰδέσθαι. Sed ut hic, loquitur etiam alibi: III. 120. νῆσον --- ὧδε δὴ τι εὐῶσαν εὐπετέα χειρωθῆναι, τὴν -- - ἔσχι. IV. 28. δυσχείμερος χῶρη οὕτω δὴ τι ἐστὶ ἐνθα -- οὐ ποιήσεις. [Et passim alibi particulam ὡς vel ὥστε, quam praecedenti οὕτω aut τοιόσδε respondentem expectasset, omittere solet Noster, asyndeton amans; veluti III. 12, 9. I. 31, 6.] Nihil itaque novandum. Secundum *Herod.* Fons (*Exampeus*) adeo erat amarus, ut, quum exiguus esset, *Hypanin* flumen in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ κινᾷ vel κινῇ, quod ipse explicat infra c. 81. ἄποτον ποίει. Ex *Herodoto* plures meminerunt: unius ponam *Melae* verba ex lib. II. c. 1. *Hypanis* non longe a mari ex parvo fonte, cui *Exampeo* cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque iam sui dissimilis et non dulcis hinc defluat. *Herodotea* contraxit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. κρήνη ἐκδίδωσιν εἰς αὐτὴν (lege αὐτὸν) οὕτω μικρὰ, ὥστε κινᾷ τὸν Ὑπανν: horum partem quaeque praecedunt sub *Herodoti* nomine profert *Athen.* II, pag. 43. c. d. Rationem dat *Pausan.* IV. p. 371. [cap. 35 extr.] cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta cap. 81., excitat *Steph. Byz.* voc. Ὑπανν: ubi *Μητρόδωρος* recte fuit in *Herodotum* conversus a *L. Holstenio*: contra *Herodotum* su-

spicor in *Metrodorum* convertendum apud *Diogen. Laërt.* X. 34. ubi *Democrito* puero *Xerxes* praeceptores Persas dicitur reliquisse, ut eius patri gratificaretur, *ἡνίκα ἐξενέσθη παρ' αὐτοῦ, κατὰ Φησὶ καὶ Ἡρόδοτος*: hic nihil de *Democrito*, eiusve patre; sed *Μητρόδορος*, *Metrodorus*, egerat etiam de *Democrito*, *Epicuri* sui doctore. VALCK.

CAP. LIII. 6 seq. Βορυσθένης ἐστὶ πολυαρκίστατος etc.) Quae de *Borysthene* [hodierno *Danapri*, *Dnieper*] sequuntur, *Mela* paene convertisse II. c. 1, 53. ab aliis monitum, et a *Christ. Cellario* Geogr. Ant. II. cap. 6, 10. Primum *Borysthenes* νομάς τε καλλίστας καὶ εὐ... ἐσάτας κτήνους παρέχεται. *Mela*, alit laetissima pabula: εὐνομιεστάτας, quod dabant Editi, recte reiecit *Gronov.* deditque e *Med. cod.* spectabilem sane lectionem εὐκομιεστάτας: cui praetulit a se excogitatum *G. Arnaldus* εὐδοκιμεστάτας in *Anim.* pag. 164. Veram nobis forte vocem dabunt Codices. Perplacent interim Latina *Vallae*: pascua praebens amoenissima, et accommodatissima pecoribus. Reperit in *Glossario* veteri, quod mstum habuisse suspicor *Laurentium*: Accommodatissimum, ἐπιτηδεύστατον: an et in *Herodoteo* suo codice legit ἐπιτηδεύστατας? hoc equidem omnium iudicarem accommodatissimum. Notus etiam ille flexus antiquus nominum: apud *Herodotum* occurrunt σπουδαίστερα [I. 8.] et ὑγιεινέστατοι p. 117, 6. [II. 77.] ἀμορφεστάτην recte dedit *Gronov.* p. 80, 5. [I. 196.] Ex *Alcmane* nobis ἡδονέστατον servavit *Etymol.* p. 420, 50. Inter alia huius generis *Democriteam* habet formam ἐπιτηδεύστατον *Eustath.* ad *Hom. Od.* β'. 89. VALCK.

8. εὐκομιεστάτας) Bene *Gronovius* ex msto. *Aldinum* finxerat *Pavius* εὐνομιεστάτας, e *Med.* εὐδοκιμεστάτας *Georg. Arnaldus* *Animadv.* c. 30., opera inutili. [Habet *Hesychius* *Εὐκομιδής*, interpretaturque εὐκόμωτος, id est bene curatus.] Revocavi καὶ πλείστους [I. 9.]: maxime [eximie] optimos et plurimos, ait, pisces flumen praebere. *Hesychius*, Διακριδόν, ἐν διακριτοῖσι ἀριστός, ex *Homero*, vere corrigentibus *Küster* et *Albertio*. *Diversius*, τούτῳ δὲ διακριδόν Ζεὺς ἀνδράσι μέγιστον ὤπασεν κακὸν *Simonidis* apud *Stob.* LXXI. p. 436. WESS.

9. ῥέει τε καθαρός παρὰ βολεροῖσι) *Mela*: Turbidis aliis liquidissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus: εὐνέστεραι τε ἡδιστός ἐστι: hoc saepius aliis, *ῥέειν* ἡδὲ *πᾶν*

ὑδωρ· οἶνος ἡδίων πιεῖν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud Eustath. in Dionys. vs. 311. πίνεσθαι ἡδιστος, ῥέων καλὸς παρὰ θολεροῖς: pro καλὸς scribendum καθαρός: hoc enim invenit ap. Herodot. et opponi noverat τοῖς θολεροῖς. Araxis unum ostium ῥέει διὰ καθαροῦ l. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. Pausan. IV. [c. 34.] pag. 363. διάφοροι τὸ εἶδος μάλιστα ἰχθύς ἀναθίουσιν ἐς τὸν Πάμισον, ἅτε ἐς ὑδωρ καθαρὸν: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν θολερωτέρων. Quando componuntur καθαρὸν ὑδωρ, et ἥθος καθαρὸν, opponi solent ἥθη τεταραγμένα καὶ θολερά, velut apud Dion. Chrys. p. 402. D. et in Lysidis Epistola. Ioann. Chrysostomus T. II. p. 448. A. θολερά ψεύματα dixit, et καθαράς πηγάς. VALCK. 12. ἅλῃς τε ἐπὶ τῷ στομ.) Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio Dion. Chrys. init. Orat. Borystheniticae p. 437. Κῆτέα τε, inquit Herod. [lin. 13.] μεγάλα ἀνάπανθα, τὰ Ἀντακαίους καλέουσι, παρέχεται ἐς τὰ ῥέυσιν. Alit, secundum Melam, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat Salmas. in Solin. p. 187. D. Τάριχος Ἀντακαῖον bis memorat Antiphanes Athenaei; [lib. III. c. 88. p. 118. d.] apud quem in Lyncei senario scribendum Ὁ δ' Ἀντακαῖον μικρόν. [apud Athen. IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum iudicavi.] Vid. ad Hesych. notata in Ἀντακαῖοι. VALCK.

14. ἀντακαίους) Sint-ne antacaei husones, egregie a Comite Marsilio in opere Danubiali T. IV. pag. 31. expicti, quaerunt naturae scrutatores. Culta super eo sunt viri clar. Io. Matth. Gesneri observata in Act. Soc. Latin. Ienens. Vol. II. p. 20. WESS. — Acipenseris speciem alii intel. ligunt. S.

15. Μέχρι - - Γέροντος χώρου) Γέρον verum unice. Sic cap. 56. οὐνομα δὲ ἔχει τόπερ ὁ χώρος αὐτός, Γέρον. Etiam Steph. Byz. WESS.

[16. ἐς τὸν (Γέροντος χώρον) τεσσαράκοντα ἡμερῶν πλὺς ἐστὶ) Iam olim Scymnum Chium et Pomponium Melam eundem dierum numerum in suis Herodoti codicibus reperisse, in Var. Lect. monui. Reizius vero in Praefat. ad suam Herodoti editionem p. xxi. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quae hoc ipso capite mox subiiciuntur, colligit, non potuisse Herodotum h. l. τεσσαράκοντα scribere, sed consentaneum esse,

ut eum intelligamus τεσσαρεσκαίδεκα scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium iam *Bayerus*, de situ Scythiae agens in Commentar. Acad. Petrop. T. I. p. 411. et *Gatterer* in Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188. corrigendum censuerant. Consentit *Larcher* in Adnot. ad hunc locum, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. *Mannerto*, ut nimius numerus XL., sic iusto minor numerus XIV. videtur, Geogr. Graec. et Rom. T. IV. pag. 76. *D'Anville*, in Comment. Acad. Inscript. T. XXXV. p. 577. quod ad numerum dierum attinet ab Herodoto editum nihil definire praesumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium a mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem *Borysthenem* esse. S.]

19. τῶν γεωργῶν Σκυθίων) Supra, ἀροτήρων Σκυθίων, νομάδων Σκυθίων, tum οἱ γεωργοὶ Σκύθαι: quae quidem deletum alterum articulum adprobant. In numero ἐπὶ δέκα ἡμέρων aut hic, [lin. 20.] aut c. 18. ubi ἔνδεκα ἡμέρων, menda haeret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina. *Fontes Borysthenis* in Sendomirensi agro scaturire, *Matth. Miechovius*, *Stanislaus Sarnicius* et alii docuerunt. Conf. *Stukium* ad *Arrian*. Peripl. Ponti pag. 156., praetereaue *Paul. Piasecium* Chron. p. 45. WESS.

19. τῶν γεωργῶν τῶν Σκυθίων) Ex syllaba male repetita natum, delendum secundum illud τῶν. Minus bene ceperunt quae proxima praecedunt: [lin. 18.] ἀνθρώπων οὐδεὶς iungi non debuerant: interpungendum, δι' ὧν ῥέει ἀνθρώπων, οὐδεὶς ἔχει φράσαι: nam hinc distat, fluvii φράσαι τὰς πηγὰς, quod ex ipsius sententia [l. 23.] οὐδεὶς poterat Ἑλλήνων. Φαίνεται, inquit, ῥέων δι' ἐρήμου ἐς τῶν Γεωργῶν Σκυθίων τὴν χάσιν, qui iuxta hunc fluvium ἐπὶ δέκα ἡμέρων πλόν νέμονται: supra IV. 18. memorantur aliquoties οἱ Γεωργοὶ Σκύθαι, quos Graeci, *Olbiopolitae*, adpellent *Borysthenidas*; ubi pro δέκα ἡμέρων legitur ἡμέρων ἔνδεκα. Nunquam *Herodoto* dicuntur nisi οἱ Γεωργοὶ Σκύθαι. [non οἱ Γεωργοὶ οἱ Σκύθαι.] C. 55. *Hyparcis* dicitur διὰ μέσων τῶν Νομάδων Σκυθίων ῥέων. Aliis similiter saepius opponuntur οἱ Νομάδες Σκύθαι, et οἱ Γεωργοὶ, *Nomades* et *Georgi*: sic enim vocandi sunt etiam Graecorum interpreti. *Mela* p. 125. *Panticapes Nomadas Georgosque* determinat. P. 131. *vagi Nomades pecorum pabula sequuntur*;

atque ut illa durant, ita diu statam sedem agunt: colunt Georgi exercentque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. b. [p. 311. ed. Cas.] ubi Georgi *ἡμερώτεροι τε ἄμα καὶ πολιτικώτεροι νομίζονται εἶναι*. VALCK. — At iidem, ἀρετῆρες, c. 17, 9. et 52, 11. S.

24. ἐς τὸ αὐτὸ ἔλος) Pulcre recorder τοῦ Αἰσῆπου τίλος Strabon. lib. XIII. p. 898. [pag. 602. ed. Cas.] distinctum ab eiusdem ἀρχῇ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatus testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticae. Herodot. VII. 127. ἐς τὸ αὐτὸ ῥέθρον τὸ ὕδωρ συμμίσγοντες: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de urbe Borysthene, καίται δὲ πρὸς τῷ Ἰπάνιδι — οὐ πολὺ ἀνωθεν τῆς Ἰππολίδου καλουμένης ἄκρας, nitidissime veterem et suae aetatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, Ἰππόλειω ἄκρην Arch. Vallaeque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοψίας rei ipsum notitiam habuisse: optime in Diatriba Casaubonus. WESS.

26. Ἰππολείων ἄκρη) Hippolai promontorium. Genuinam nominis formam Hippoleo Latina iam dederant Vallae, quae postea transiit in Ἰππολείων. Dionis Chrys. locus, Galeo citati, legitur p. 437. b. ubi ἡ Ἰππολίδου καλουμένη ἄκρη dicitur esse τῆς χώρας ὅξυ καὶ στερεὸν ὥσπερ ἔμβολον, περὶ δὲ συμπίπτουσιν οἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ μεταξὺ, inquit, τῶν ποταμῶν τούτων, ἰὸν ἔμβολον τῆς χώρας, Ἰππόλειω ἄκρῃ καλεῖται. Sequentia Dionis firmant ἔλος in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ut Ἰππόλειως, ἰω, occurrunt et ap. Herod. Μινίλειως· Χαρίλειως· Ἀρκεσίλειως· Ἀναξίλειως: sed, qui saepius est ἀρχιεὺς, cur semel [II. 37, 25.] ἀρχιέρεως diceretur? VALCK.

27. ἰρὸν Μητροῦς) Multa pro delubro Matris ex religioso Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitas Graecae fuisse originis, patriaeque religionis tenaces: ἰρὸν Δῆ-μητρος relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo ἐκ τῷ Ἰπάνι iustius erit. Sunt urbis incolae Βορυσθενεῖται c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., parum adiutus, hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. saepe Βορυσθενεῖται, cuius dispar sermo. WESS.

27 seq. ὑπὸ τῷ Ἰπάνι) Versionis Vallae corrector [Gronov.] ad Hypanin; recte: sed tum scribi quoque debuit ἐπὶ τῷ Ἰπάνι: ut IV. 18. οἱ οἰκούντες ἐπὶ τῷ Ἰπάνι. Sub montem habitantes οἰκῆν dicuntur ὑπ' ὅρι: qui flumen accolunt, ἐπὶ ποταμῷ, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum occurrunt ἐπὶ τῷ Ἰστρῷ ἐπὶ ποταμῷ Ὀάρῳ ἐπὶ τῷ Μαρσύν. Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483. ὑπὸ τῷ Εὐρίπῳ, ἐπὶ τῷ Εὐρ. corrigit Graece perdoctus Fr. Sylburg. VALCK. — In Var. Lect. monere debueram ὑπὸ h. l. legi in ed. Wess. et superioribus, neque aliud e mssis adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F. obtinere; ἐπὶ vero primum in contextu (uti par erat) posuisse Reizium. Nihil autem permutatione istarum vocularum frequentius. S.]

[29. τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν) ἀπὸ idem fere hic sonat ac si dixisset τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς. Similiter IV, 195, 21. τὰ ἀπὸ τῆς ἡσους -- οἰκέτα ἐστὶ ἀληθινή. Sic fere etiam VII. 195, 7. τὰ ἐβούλοντο πύθισθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξω στρατιῆς. S.]

CAP. LIV. [2. Παντικᾶπης) Quem Panticapen hic memorat Herodotus, eum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit D'Anville loco cit. p. 579. Etenim Samaram fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existimat, longe ultra Hylaeam ultraque cataractas in Borysthenem influere. Danwillium Mannertus sequitur. Commode vero Larcher in Indice geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit Herodotus. Caeterum ad ipsas doctorum Virorum super hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: neque nunc Hypacyrin, aut Gerrhum, aut Hyrgin sive Syrgin fluvios moror, CAP. LV. LVI. et LVII. memoratos, de quibus iidem laudati viri alique Geographi consuli possunt. S.]

CAP. LVIII. 4. ἐπιχλωτάτη) Unde ἐπιχλωτάτη [in ed. Gron.] venerit, indictum; forte ex Mediceo, si quidem in Ask. idem. Ex Fabri ἐνχλωτάτη refingitur ἐπιχλωτάτη. Poterat pari iure ἐπιχλωτάτη, ὅθι νομας ἐνχύλους, pascua succi plenissima in Clement. Alex. Paedag. I. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus, nam. ut ἀναγομίνωσι, aliorum abductis, corrigatur, causae nihil, prohibetque Suidas; testatur, inquam, ex apertis

[ἀνοργομένοις] potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succī plenissimæ si designarentur, earum virtus ac bonitas ex boum palearibus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἐπιχυλωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπίχυλος habuit hanc notionem, translata ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ὀργαῖς ἐπιχύλους Plutareh. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus θερμοτάτος καὶ ἐπιχυλωτάτος Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Pan, πρῶτος τὴν βίαν καὶ τὸ ἐπιχύλον αὐτῆς λαίμων, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas huius Ponticae orae mire amaras fuisse, ex Ovidio, cuius ap. Portum versus: [Tristia per vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque de fructu, quam sit amara, docet.] praeterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo Πάντα τὰ τετραπόδα tanta fellis copia instruit, ὥστε ἐκπλήττεσθαι τοὺς θύοντας τῶν ξένων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque haec efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχυλωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsiens., nunc ἐπιχυλωτάτη unice illi proba. WESS. — In editis postea Animadverss. locum hunc Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adquieverit. S.

Ibid. ἐπιχυλωτάτη πασίων ποίων) In aliis est Editis ἐπιχυλωτάτη. T. Fabro tribuitur εὐχυλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχυλωτάτη. Neutrum admittit accuratior scribendi modus; cum in χυλὸς prima producat, vox Fabro recte scribitur εὐχυλωτάτη, in Epist. I. pag. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. Ἡ ποίην χυλῶ εὐαλδί χυλῶ θίουσαν. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervag. ad cuius oram vir doctus adscripsit, ἐπιχυλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, εὐχυλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quae succum optimum praeberet. Vocem de oleribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur εὐχυλότερος et κακοχυλότερος apud Athen. II. p. 68. f. et corpori salubris malva dicitur εὐχυλος, p. 58. e. Proxima Herodoti, [lin. 5.] ἀνοργομένοις δὲ τοῖσι κτήνεσι ἐστὶ σταθμώσασθαι, ὅτι

τοῦθ' οὕτως ἔχει, partim excitat Suidas in 'Ανοίγει, et 'Ανογο-
μένοις interpretatur σχιζομένοις. De Socrate Alcibiades in
Platonis Symp. p. 216. D. τὸ σχῆμα, inquit, Σειληνῶδες ἔξω-
θεν περιβέβληται' - - ἔνδοθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόσις, οἷσθε, γέμει σω-
φροσύνης: quae ex aliis eiusdem Symp. locis sunt explican-
da. VALCK. — At sic non explicavit Vir doctus, cur,
ad iudicandum quam sint εὐχυλοὶ herbae in illo terrae tra-
ctu, opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior *Wes-*
selingii interpretatio; eoque magis, quod in primas voca-
buli literas ἐπιχ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo
antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐπιχυ-
λος, idem atque εὐχυλος sonans, in usu graeci sermonis
fuisse. S.

CAP. LIX. 9. Ζεὺς ὀρθότατα --- καλεῖται Παπαῖος)

Non aliam, opinor, ob rationem *Iupiter* videri potuit *He-*
rodoto Scythis rectissime dictus Παπαῖος, nisi quod credi-
derit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum.
Homereum illud de Deorum Rege, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Philosophis etiam merito perplacuit, et *Platoni*, et, quos
expressit *Plato*, *Pythagoreis*: *Stobaei Diotogeni* p. 332, 16.
summus Deus dicitur χραιστός διὰ τὸ εὐεργετικός τε ἡμῖν καὶ
ἀγαθοδότας, ὅπως δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῷ Ἰωνικῷ ποιητῇ, (sic
Timaeo quoque *Locro* dicitur in fine libelli:) ὥς κ' εἴη
πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. vide ap. eundem *Sopater* pag. 312,
46. *Dio Chrys.* p. 556. c. Certe nondum articulate fanti-
bus pueris Scythis sonus idem ac in Graecia primum ex-
cidit, utpote facillimus enunciatu, απ, πα, παπα, qui-
bus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt
ab ultima hominum memoria Graeci. Recte grammaticus
Aristophanes tanquam eiusdem generis προσωνηοὺς παιγνιω-
δοσίτας consideravit vocolas ἄππα, πάππα, μάμμα, τέττα,
ἄττα, similesque apud *Eustath.* ad *Iliad* ε'. p. 1159. [1118.
ed. Rom.] secundum quem ad *Iliad*. ε. p. 428. [565. ed. Rom.]
pater non tantum Πάπας, Παπίας, Πάππας, sed et Πᾶς (imo
Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ. [cf. *Valck.* ad *Adonias*, p. 382.]
Non vulgaria, linguarumque origines vestigantibus utilia,
notavit *H. Steph.* in App. de Dial. Att. p. 223. et seqq. In
Aeschyli Suppl. legitur vs. 897. μᾶ, γᾶ: vs. 901. ὦ βᾶ γᾶς καὶ
Ζεῦ. Scripserat in ora libri sui *Scaliger*: βᾶ, βασιλεύς, ut μᾶ,
μᾶτερ. De veteri atque inde ducto recentiorum usu *Pear-*

sonus egit in Vind. Ignat. p. 345. Nonnulla dederat Io. Rod. Wetsten. in Epist. Origenis ad Afric. Tandem ex Arriani docet Bithyniacis Eustath. in Iliad. t. p. 429, 1. [pag. 565, ed. Rom.] Iovem Bithynis dictum Πάπαν: et ex his Herodoti, Scythis Παπαῖον. Attigere etiam Spanhem. ad Callim. p. 129. et Wess. in Diodor. III. 58. VALCK.

10. Παπαῖος) Bithyni Iovem Πάπαν parili ratione invocarunt, Arriano ap. Eustath. auctore, ΘΕΟΤ ΠΑΠΑΙΟΥ in Lapide Persico, modo valeat Ampl. Cupei (Epist. ad Lacrozium IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, Homeri Πάππας. Nullum profecto patris πατὲρρον ἀνθρώπου ὄνομα, vere Sopater ap. Stobaeum: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annuero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit arae inscriptio, in Indis iuxta amnem Hyphasidem, Philostr. Vit. Apoll. lib. II. 43. Ex Livii Andronici Odyssea, Pater noster Saturni filie, servavit Priscianus lib. VII. p. 741. WESS.

12. Ἀπρίμματα) Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑΡΡΙΜΙΑΣΑ ex scripturae errore in Origene et Valla. Non repeto, quae viri doctissimi Sopin- gius, Klisterus, Alberti ad Hesychium. Indicandae Io. Schef- feri hariolationes Upsaliae Antiq. c. 8. p. 98., quibus Ἀπρί- μάτα sive Ἀπρίν πᾶσα secatur, ut tota terra sit et Germano- rum Hertha; et Ἀπρίν fit Παπρίν, quia Iupiter Papaeus, cuius uxor terra. Satis est indicium. In Scythico Neptuni titulo discordia amanuensium electionem moratur. Θανι- μισάδας arripi, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissen- su. WESS. — Qui etymologicas amat coniecturas, is largam seriem Scythicorum nominum, si minus usquequa- que certa ratione, ingeniose utique et erudite exposito- rum, reperiet in Commentatione inserta Additamentis ad Historiam Univers. ex Anglico sermone in Germanicum translata, Vol. III. p. 43 seqq. auctore F. W. Beer. S.

CAP. LX. 2. περί πάντα τὰ ἱερά) In Vallae Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa Scythae, uti praescriptum, dedicabant, nisi uni Marti. ἱερά non hic fana, sed res sacrae sacrorum- que ritus sunt, qui iidem quotiescunque inmolabant; non reticuit Laurentii peccatum Cl. Pauw. WESS. — Licet

templa et aedes diis consecratae non habuerint Scythae, possis tamen haud incommode cum Larchero τὰ ἱερὰ hic loca intelligere sacris faciundis destinata. S.

5. σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου) *Attracto capite lora-menti*, recte nostras L. Bos interpretatur Obs. Crit. c. 2. Permutantur phrases, σπάσαι τὸν χαλινόν, et ἀνεκλύσαι τὰς ἡνίας. *Funis extremitas*, τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, Herodoto est ἀρχὴ τοῦ στρόφου. Euripides Hippol. vs. 772. Μουνυχίου δ' ἐπ' αὐταῖς ἐδῆσαντο Πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχάς: *lortas funium extremitates* nuper explicuit vir eximius Ier. Marklandus, cuius Notas in Hippol. praeter cetera debemus elegantissimo Musgravio. ἀρχὴν σχοινίου dixit Diodor. Sic. I. pag. 109, 71. τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, Lucian. T. III. p. 83. Optimo S. S. interpreti Marklando non poterat omitti *Lucaneum Act. Apost. x, 11.*, coelo demissum instar lintei σκεῦος τέσσαρτιν ἀρχαῖς δεδεμένον. Plato de Rep. X. p. 616. c. κατὰ μίσον τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δεσμῶν αὐτοῦ τεταμένα. *Ista Lucae dimiserunt intacta Philologi: multa tamen saepe disputantur, de quibus nemo dubitat. In proximis [lin. 7.] vera Petavii et Reiskii est coniectura, περὶ ὧν ἔβαλε, Codicum etiam auctoritate munita. VALCK.*

7. βρόχῳ περὶ ὧν ἔβαλε) Nitet oratio Ionum consuetudine, qua περὶ ὧν ἔβαλε idem atque περιέβαλε, sicuti ἀπ' ὧν ἔβαλε ἰωῦτόν lib. II. 47. κατ' ὧν ἐπλάσαστο τὴν κεφαλὴν c. 85. et ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην c. 86. Plura Herodoti cultorem effugere nequeunt. Recte priscum περιῶν ἔβαλε eum in modum disiunxerunt Dion. Petavius, correcto quoque *Vallae* lapsu, ad Epiphanium p. 10. item Pavius et Reiskius. [conf. Gregor. Dial. Ion. §. 47. et ibi Koen.] Iam [lin. 9.] οὔτε κατευξάμενος nollem a Galeo vulgato praelatum: precum facta ante mentio est; οὔτε καταρξάμενος subdit, quoniam Graecorum in victimis constantissimum τὸ κατάρχεσθαι. Lege L. Küster. ad Comici Av. 960. et Valck. in Eurip. Phoen. vs. 576. Redibit similis verborum confusio c. 103. WESS.

CAP. LXI. 1. αἰνῶς ἄξύλου ἰούσης) Hinc Aelianus de Nat. An. XII. 34. Σκύθαι, ξύλων ἀπορία, ἅτινα ἂν καταθύσωσι, τοῖς αὐτῶν ὀστέοις ἔψουσι. Mela II. c. 1. sub fin. Lignorum egentibus, ignes ossibus alunt: ignes sacros intelligit Is. Voss. ex Herodoto et Aeliano: conf. Salmas. in Solin. pag. 186. Ubi mox [lin. 4.] λίβητας memorat ἐπιχωρίους, μάλιστ' Ἀεθίογους

κητῆρες προσκυμῆλους: exspectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Λέσβιοι κητῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In *Athenaico* quidem Poculorum catalogo Λέσβιον etiam invenitur; sed, qua hunc usum adfirmat, auctoritas *Hedyli*, illa hac in re nulla est: vid. *Casaub.* Anim. XI. cap. 11. VALCK. — *Athenaeum* vide lib. XI. cap. 71. nuperae editionis, et *Animadv.* in *Athen.* Vol. VI. p. 206. Quod paullo ante [lin. 1.] ait ὧδέ εἰ σφι --- ἐξέρηται, alibi τοιόνδε pro ὧδε dicere adsuevit. S.

4. λέβητας ἐπιχωρίους) In *Erratis* vir *Celeb.* [Gronov.] ἐς λέβητας scribi iubet, quod festinanti excidisse opinor: ego praepositionem, utique inutilem, nusquam in schedis animadverti. Fecisset quoque operae pretium, si *Mediceo* Λεβίωσι quid indicetur, non celasset. Λέβια *Hesychii* nulli hic usui. *Lesbium*, genus vasis coelati, a *Lesbiis* inventum habet *Festus*; Λέσβιον πετηρίου εἶδος *Athen.* lib. XI. p. 488. A. WESS. — Licet paullo post dicat Scriptor ἐς τοὺτους ἐσβάλλοντες, tamen et hic eidem praepositioni esse poterat locus. Itaque quum *Reizius*, *Gronovii* monito obtemperans, sic edidisset, ἔπειτα ἐσβάλλουσι, ἣν μὲν τύχῳσι ἔχοντες, ἐς λέβητας ἐπιχωρίους, eadem scriptura, me imprudente, in nostrum exemplum propagata est. Et in *Var. Lect.* adnotavi quidem. ἐς h. l. a nostro ms. F. abesse: nunc vero demum animadverto, nullo in codice voculam illam legi, recteque *Wesselingium* cum superioribus omnibus ἣν μὲν τύχῳσι ἔχοντες λέβητας ἐπιχωρίους edidisse; et sic in nostro contextu rescriptum velim, quemadmodum cautior *Schaeferus* etiam edidit, quum *Reizium* *Borheck* esset secutus. S.

8. ἐς τὰς γαστέρας) Sunt in *Aeliani* Nat. An. XII. 34. hinc derivata. In pellibus coquendi morem Arabes *Bedui*-nos probasse *Cl. Reiskius* significavit; *Scotos* olim etiam *Barnesius* ad *Euripid.* *Cyclop.* vs. 359., et hunc usque in diem *Tartarorum* plures *Ampl. Nic. Witsen* in *Tartariae* *Descript.* p. 659. WESS.

[14. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχνων ἀπαξάμενος etc.) *Carnium* et viscerum prosicias deo oblatas ante se (nescio an in ignem) proicit. conf. III. 24, 13. Aliud est κατάρχεσθαι cap. 60, 9. quod fit priusquam mactatur victima; aliud nunc ἀπαξέσθαι, mactatà et coctà victimà. S.]

15. τᾶλλα πρέβατα) Generale quadrupedum priscis no-

men. πρόβατα, πάντα τὰ τετραπόδα Ἡρόδοτος Δ'. Scholiastes San-Germ., et Iliad. ε'. 124., Galenus in Hippocr. περὶ Ἀφρ. p. 589. et sic in Musis. saepissime, ubi passim oves vertunt. WESS.

Ibid. καὶ ἄλλα πρόβατα) Et alias oves, tum praecipue equos: ista dedit corrector antiquae versionis. Optime dederat Valla: immolant autem tum alia pecora, tum praecipue equos. Veteris usus et Hippocratei medicus immemor [Gronovius, medicam manum versioni Vallae adhibere parum felici subinde successu conatus,] haec quoque voluit mutata. Τὰ ἄλλα πρόβατα sunt, quae dicuntur in vicinia τὰ ἄλλα ἱεῖα, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνῶν, uti legit Valla, cui concinit Cod. Arch. Veteribus utique quaevis pecora, inter edendum etiam quatuor pedibus προβαίνοντα, πρόβατα dicebantur. Eam in rem haec etiam Herodoti advocat Eustathius in Odyss. κ'. pag. 384, 14. [pag. 1649. ed. Rom.] et multa tradit, aliunde ignota, ex Aristophane Gramm. ad Iliad. λ'. p. 828. [pag. 877. ed. Rom.] Herodotus VII. 171. λιμὸν τε καὶ λοιμὸν γενέσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι προβάτοις. Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 356, 29. χρήματα καὶ πρόβατα διηπάσαι. vid. Foesii Oecon. Hippocr. voc. Πρόβατα, Spanhem. in Call. Hymn. Apoll. vs. 51. VALCK.

CAP. LXII. 2. τῷ δὲ Ἀρῇ ᾧδε) Ex scriptis codicibus, quod vir doctus [Reiskius] voluit, interpunxi scripsique, τῷ δὲ Ἀρῇ ᾧδε κατὰ νόμους etc. [Olim κατὰ νόμους prisco ritu intellexerat Valla.] Fuit Scythia in praefecturas descripta, quibus singulis suis νομάρχης c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχήια erant [curiae, comitia, loca ad quae populus conveniebat] et sarmentorum strues, mirae longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen incommodum et otiosum, [lin. 5.] tribus stadiis congeriem istam [altitudinem istius congeriei] fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum exspectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus pedum cubitorumve modus, quo minorem illam exaggerationem scripserat, deficere. Sic D. Petavius ad Epiphan. p. 10. a quo non dissentio. Adde Reiskii de hac prodigiosa struice iudicium Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 105. WESS. — Suspiciari possis, ὕψος δὲ σταδίου ἑλασσον scripsisse Herodotum: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem

Herodot. T. V. P. II.

Q

evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quae ligno carebat. Caeterum de cultu isto, quem ad Martem deum Herodotus refert, consuluisse iuvabit quae auctor Commentationis illius, quam supra ad cap. 59, 12. laudavi, §. 121. p. 72. disputavit. S.

2. κατὰ νόμους) Dum vertunt, *prisco ritu* [ut Valla,] vel *legitimo ritu*, [ut Gron.] ad eundem offendunt lapidem, ad quem saepius interpretes in rebus Aegyptiacis: multos indicavit errores Leopard. Em. VII. c. 18. κατὰ νόμους scribi debet, et converti, in *singulis nomis*, sive *praefecturis*. Sunt nobis multo quidem notiores νομοί, *praefecturae*, in quas divisa fuit Aegyptus; neque tamen dubito quin hic Scythiae *nomi* designentur. Ut in Aegypto *nomi* suos habebant Praetores, quos Νομάρχας adpellant Graeci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant Herodoti c. 66. Ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ὁ Νομάρχης ἑκάστος ἐν τῷ ἐωυτοῦ (sic lego:) νομῷ κερῆ κρητῆρα οἴνου, ἀπ' οὗ πίνουσι τῶν Σκυθίων ὅσοις etc. Quae hic sequuntur ap. Herod. [lin. 4.] Φρυγῶν Φάκελοι συνενιάται, sine Scriptoris nomine leguntur in Etymologico M. pag. 599. 23. parenti suo tributa ap. Eustath. ad Iliad. η'. p. 566, 17. [pag. 689. ed. Rom.] ubi vocem Φάκελοι [Φάκελλοι scribens] litera onerat superflua. μέγαν Φάκελον ξύλων dixit Eurip. Cycl. vs. 241. *Fasces virgarum*, Φακέλους ῥάβδων, Herod. IV. 67. Φακέλους ὕλης ἀγρίας, Thucyd. ap. Ammon. in voc. Φάκελος. VALCK.

9. ὑπὸ τῶν χειμῶνων) Cl. Pavius ὑπὸ χιόνων. Receptum, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus [lin. 10.] ἐπὶ τούτου δὴ τοῦ σηκοῦ blandietur. Ego Scholion censeo: mox iterum ἐπὶ τὸν ὄγκον τῶν Φρυγῶν. [At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. σηκός vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium cap. 19.] Qui autem gladii olim Scythis cultus, idem Hunnis. Ammianus lib. XXXI. 2. p. 673. Nec templum apud eos visitur aut delubrum - - - sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut Martem - - - colunt: ubi docte et copiose Lindenbrog. et Vales. Id observo, καὶ δὴ καὶ τοῖς δ' [lin. 13.] acinaces, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suae nationis deos, monstrare. Quae, uti vera sunt, prohibent omnem verborum novationem. WESS.

10. ἀκινάκης) Martis bellive symbolum, Scythis cultum Ensem nihil habebant causae cur riderent Graeculi Romanique, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus amplexantes; vide Luciani Iup. Trag. T. II. p. 690. Brodae Miscell. V. c. 6. Melae verba dedit Salmas. in Solin. p. 188. Apud Suidam [et Etymologum p. 48, 31.] ex Herod. proferatur Ὠκινάκης, et τὸν Ὠκινάκην. ὁ ἀκινάκης contrahi potuit in ὦκινάκης: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paulo post [lin. 13.] Vallam legisse suspicabatur Io. le Febvre, καὶ δὴ καὶ τῷ δ' ἔτι πλεῖον θύουσι ἢ τοῖσι ἄλλοισι θείοις: quae mihi quoque vulgatà multo melior videtur lectio. VALCKA. — Vulgatam percommode Wesselingius defendit. S.

24. τὰ ἄλλα ἀπέρξαντες ἱρήϊα) Per sane tritum in Musis ἀπέργειν, usu longe diverso. [pro communi ἀπείργειν.] H. Stephan. Thes. App. p. 484. „Ἀπέργω, ab ἔργω significante facio. Affertur ex Herodoto ἀπέρξαντες ἱρήϊα ἄλλα, pro ubi cetera sollemnia confecerint.“ Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quae melior adsumi notio queat. Placuit Cl. de Pauw ex Steph. margine ἀπαρξάντες, quo ad ἐξάργματα veterum, cum particulae intersectorum corporibus desecabantur, relato, vertit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua ἀπαρξάμενοι τῶν ἱρήϊων lib. III. 24. IV. 62. [voluerat puto Vir doctus „qua oportebat ἀπαρξάμενοι τῶν ἱρήϊων, coll. III. 24, 13. IV. 61, 14.“] Homer. Od. Γ'. 446. Sunt et aliena ἐξάργματα, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculae, ἀπαράξαντες h. e. ἀποκόψαντες, amputantes et mutilantes, praeferrem. Vid. Iliad. Π'. 116. et hoc Synesii Provid. pag. 118. B. Ἐφίσταται δὲ τις Σκύθης τὴν κοπίδα σπασάμενος, ὡς ἀπαρξάμενος τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν. At ea hario-latio. Iustum est κίεται, [lin. 25.] siquidem κίεται, et eius moduli alia pleraque, in his libris numerum dant pluralem. Lucianus, modo is auctor Astrologiae et D. Syriae, ab Ionum eo more descivit. Confer Cl. Reitzium ad Deam Syriam c. 32. WESS. — Non sollicitandum videtur ἀπέρξαντες, licet nunc longe diversa atque aliàs notione accipiendum hoc verbum. ἔρξα (sive a praes. μέζω, sive ἔρδω, sive potius ab inusitato ἔργω derives, unde praet. med. ἔεργα) vim habet praeteriti temporis verbi ἔρδω, et feci

significat. Quare, ut θυσιάς ἔρδειν est *sacra facere, victimas caedere*, I. 131, 7. coll. 132, 6. utque apud Hesychium Ἐρξον, θύσον, legimus; sic ἀπέρξαντες τὰ ἱρήια (praepositione ἀπὸ in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 15. dictum) commode significabit *postquam caedendarum reliquarum victimarum finem fecerunt*. S.

CAP. LXIII. [1. οὐδὲν οὐδὲν νομίζουσι] *Valla: sues pro nihilo putant. Gronov: sues nihil morantur. Rectius H. Steph. in ora: suum nullus est illis usus. Sic enim νομίζειν Nostro idem est atque χρησθαι, uti: et aliàs quidem cum accusativo casu aut cum infinitivo construitur, sed et cum dativo casu, ut φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, sermone utuntur Scythico, IV. 117, 1. S.]*

CAP. LXIV. 7. καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς) *Bona sunt, non infitiant, qui ante mutaverat, Reiskio. Legitimum praeterea ἐκσελεῖ, Codicum auctoritate, tum maxime σαρκίσας, [lin. 8.] a quo vim, modis illatam variis, Pollux arceat: Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίσαι, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελεῖν. Quae, cum Grammaticus omnium versetur manibus et Iungermann exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. Aem. Portus a veritate proxime afuit, ὀργάσας itidem [lin. 9.] ex futili ὀργίσας fingens. Suidas, Ὀργάσας, μαλάξας, ex Glossis, ut opinor, Herodoteis, unde gemina in Lexic. Timaeus. Melius tamen schedarum ὀργήσας, unde originem ὀργίσας accepit, ex ὀργάω. Ruhnkenius ad Timaeum p. 130. praeclare. Scythicum institutum sic auctor inter Fragm. Pythagorea explicat p. 713. τοὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζοντι, ὃς ἄνδρα κανὼν, ἐκδείρας τὰν κεφαλάν, τὸ μὲν κόμιον πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖ. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis, capiti detractae, crinibus vestita, quae Nostro χειρόμακτρον, mantile. Atque haec paucis: nam ut doctorum id coniecturas grasser, nec libet, nec licet. Mutata Vallae et aliorum Latina sententiam habent sinceriores. WESS.*

8. σαρκίσας βοὸς πλευρῇ) *Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant. Si quid novandum, scriberem, σαρκήσας: quod esset a σαρκῶν, sicut vicinum ὀργήσας ab ὀργᾶν. Vide Ruhnken. ad Tim. p. 130. et Wesseling. Diss. Herod. p. 155. Horum loco frequentiora sunt ὀργάζειν et σαρκάζειν: hoc notat carnem detrahēre, et Herodoteum verbum (scriptum*

ibidem quoque σαρκίσαι) Pollux exponit τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελεῖν, II. 233. Scythæ bovis costa carne detracta corium manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: σαρκήσας βοὸς πλευρῇ δίψει τῇσι χερσὶ, ὀργήσας δὲ αὐτὸ ἅτε χειρόμακτρον ἔκτεται. Ἀποσκυβίζειν, pellem detrahere, cum his comparat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK.

CAP. LXV. 3. πᾶν τὸ ἔνερθεν τῶν ὀφρύων) Haud inconcinnum τὸ ὑπερβ. Cl. de Pauw. [qua quidem novatione nil opus.] Calvam Scythæ purgabant, ut poculum esset, non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mutet, sententia. Serra postquam absciderant quod infra supercilia, expurgabant capitis calvam: ἐκκαθαίρει non spectat proxima, sed κεφαλὰς aut κεφαλὴν. Barbaram consuetudinem (ad Hunnos, Langobardos, Avares, Bulgaros tramissam) habet Strabo lib. VII. p. 46a. [p. 300. ed. Cas.] atque alii, de quibus c. 26. WESS.

11. πόλεμον προσεθήκοντο) Vindob. προσθήκοντο venit in Abreschii coniecturam. Conveniret πένθος μέγα προσθήκοντο lib. VI, 21. nisi προσεθήκοντο plures illic schedæ: par discordia in Thucydidis ἔχθραν οἱ προθεῖτο lib. VIII. 85. Laudo tamen. Mox hiulca esse verba, explendaque, οἱ δὲ οἱ συγχαίρουσι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λεύσσοντες opinatur Reiskius. Quo semel admissio consilio, veterum commentariis inculcari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum Gronovio facio. WESS. — Nempe, pro olim vulgato λέγεται, recte Gronov. λέγοντες ex msto recepit: nec turbare nos debet pluralis hic numerus, quamvis præcesserit singularis ἐπιλέγει, et ὥς οἱ. Sic enim frequenter Herodotus a sing. ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo ante, ποιεῦσι δὲ τοῦτο - - - καὶ ἦν ἐπικράτησθ. Multo autem commodius, me iudice, progreditur h. l. oratio deleta τὴν articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 6. ὄνειδος δὲ σφι etc.) Mela fere convertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud eos habetur eximius; ceterum expertem esse caedis inter opprobria vel maximum. Qui plurimos interfecere, [lin. 8.] οὗτοι σύνδυο κύλικας ἔχοντες πίνουσι ὁμοῦ. Sequentia Melæ verba tentat Salmas. in Solin. p. 192 seq. ad Herodotea accommodare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis iunctis, quæ combinata tenerent. Ita loquebantur Graeci, dicentes σύνδυο,

σύντριες, σύμπεντε: neque enim cum Criticorum infelicissimo Sam. Petilo ad Legg. Att. p. 358 seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in Συμμορία· σὺν πέντε καὶ ἑξ τριηραχούντες. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 362. ἐπιηράρχουν, ὅτε σύνδυο ἡμεῖν οἱ τριηραρχοί, quum bini communi sumtu triremem instruebamus. σύνδυο ἔδοξε χορηγεῖν, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. vs. 406. Machon Athenaei VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο. Idem adhibent Plato T. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. σύνδυο καὶ σύντριες est apud Lucian. T. III. p. 506. et Iamblich. de Vit. Pyth. p. 82. Κατὰ δύο et κατὰ τρεῖς adhibentur eodem sensu. VALCK. — σύνδυο κύλικας ἔχοντες, iuncta bina pocula habentes interpretatus sum praequentibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valck. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi bina pocula singuli habentes. S.

CAP. LXVII. 1 seq. μαντεύονται ῥάβδοις ἰτεῖνῃσι) Non nescio, quid pro vetere ἰτεῖνῃσι adferri queat. Placet msstos duces sequi. Ligna ἰτεῖνα habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nicandri Ther. vs. 612. aliarum nationum ῥαβδομαντεία non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldaeis Propheta Ezech. c. xxi, 21. ubi ill. Grotius erudite, et Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 328. Adde, quae Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065. [p. 733. ed. Cas.] Lindembrogius ad Ammian. lib. XXXI. 2. et Bulengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. WESS.

7. Οἱ δὲ Ἐνάριες, οἱ ἀνδρόγυνοι) Nisi codices copulam inducerent, scribi cum viro docto [Gronov.] οἱ καὶ ἀνδρ. potuerat. Ἐνάριες etiam lib. I. 105.; ubi θηλήν eorum νοῦσος, cur hic ἀνδρόγυνοι effeminati et molles, clarissime exponit. Statim τριχὰ [lin. 9.] bene habet, offertque virgulae divinatoriae, a Vallemontio et vulgi credula superstitione mire laudatae, quoddam genus. Credulitatis enim superstitionis propagines laete semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. WESS.

7. καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι) Enaries, qui sunt androgyni; Valla: legit itaque, quod et H. Steph. animadvertit: Ἐνάριες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista Iac. Tollius ad Longin. p. 163. ubi multis pertractat Longino visum αἰμίμητον τὸ

τοῦ Ἡροδότου, θήλειαν νοῦσον, I. 105. adpellantis, ut opinor, quod *Faber* et *Boileavius* putabant designari, nempe τὰ γυναικεῖα: sive αἰμορροΐδας, forsitan velut in mulieribus μηνιαίαις. Hoc statis temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant εὐνοῦχοι, et ἀνδρογῦνοι, sive ἡμιαῖρνες, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK. — Vide ad I. 105, 15. et 18. notata. S.

CAP. LXVIII. 9. διαλελαμμένος) Schol. in *Aristoph.* *Ecclesiaz.* vs. 1082. μέσος ἐλλημμένος, bene, sicuti c. 94. *Iusurandum per solium regis* hinc abiit multorum in commentationes, etsi apud *Scythas* nullum. Ἰστίν, *Vestam*, regiosque *Lares*, [τὰς βασιληίας Ἰστίας, lin. 5.] in intimis regiae penetralibus coli solitos, deierantes adpellabant. Παρὰ πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollempnis ea religio erat ap. *Diodor.* lib. V. 68. *Scythae Vestam* inter numina locarant, Ἰστίν τὴν Σκυθίων βασιλείαν dictitantes infr. c. 127. *Vallae* Latinis error debetur. WESS.

16. καταδήσωσι ἐπιорκῆται) Athenis atque alibi quorundam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δεσμός. Variis enumeratis, ἅπασιν, inquit, *Demosth.* contr. *Timocr.* p. 453. οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δεσμόν προλέγουσιν· ὁ δὲ σὸς λελῦσθαι δίδωσιν. *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἐξεῖναι παρανοίας ἐλόντι καὶ τὸν πατέρα δῆσαι, Vel ista sola monstrant, qua figura loquendi Καταδῆσαι ponatur pro καταδικάσαι, convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, καταδικάσαι, et ἀπολῦσαι, absolvere. *Antiphon* frequenter opponit ἀπολῦσαι et καταλαβεῖν, p. 119, 34. p. 123, 43. 126, 37. ἀπολύσιμον et καταλήψιμον, 129, 4. Similiter apud *Herodot.* hic opponuntur, ἣν μὲν καταδήσωσιν ἐπιорκῆσαι - - ἣν δὲ ἀπαλύσωσι: atque ita lib. II. c. 174. ὅσοι μὲν αὐτὸν - - ἀπίλυσαν μὴ φῶρα εἶναι, et ὅσοι δὲ μιν κατέδησαν φῶρα εἶναι. *Reiskius* utroque loco κατέδησαν scribendum opinabatur: si fori non habebat Graeci perspectam rationem, illud tamen noverat, καταδῆσαι et ἀπολῦσαι etiam in aliis rebus opponi velut contraria: in Magicis defigere καταδῆσαι, defixum liberare atque absolvere dicebatur ἀπολῦσαι: de captivis legerat adhibita ἐλυσιγῶσαι et καταδῆσαι. Si placebat adeo καταφῆσαι et κατέφησαν, cur non in vicinia scribebat etiam ἀποφῆσαι et ἀπέφησαν? Quae tandem isthaec est sincera quacvis incrustandi voluptas? Nonnunquam tamen con-

iecturas proposuit, quibus multa redimit incogitanter atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXIX. 2. ἄμαξαν καμάρης) An hinc, Καμάρης, δέσμης, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa πλησῶσι καμάρης Φρυγάνων fasce cremiorum. Haec Cl. Abreschius Dil. Thucyd. p. 243.; cui nullus refragarer, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρας in curribus novit Herodot. lib. I. 199. et ex eo Pollux. Καμαρωτὸν ἄρμα Athenaeus lib. IV. 7. [p. 139. r. ubi, quae fornicata carpenta in lat. vers. nominavi, potueram cum Casaub. in Animadv. tectos currus dicere.] Quo de curruum genere erudita plura T. Hemsterhusius ad Comici Plut. p. 369. ἀμάξης καμάρην longe vulgato praeferens: Hesychii καμάρα, quae vera magni viri emendatio, ἢ ἐπὶ τῆς ἀμάξης σκηνῇ per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, damnata a Codicibus, irreptitia videtur. Mox ἐμπέδησαντες [lin. 3.] probum, et στομῶσαντες idem ac φικώσαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. WESS.

2. ἄμαξαν καμάρης) Dabit forsitan olim Codex scriptus ἀμάξης καμάρην, quod placebat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir Clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δέσμης, ut dici censeatur ἄμαξα sarmentorum impleta fasciculis; primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη Φρυγάνων; unius Hesychii perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit ἀμαξοπλήθης? Sarmentorum fascies Herodoto quoque sunt Φρυγάνων Φάκιλοι c. 62, 4. Φρυγάνων δέσμαι Hesychio, in Ἀγκαλίδες, ut alibi δέσμαι δραγμάτων. δέσμας δικανικῶν λόγων dixit Aristot. apud Dionys. Halic. T. II. p. 163. In proximis, [lin. 3.] ἐμπέδησαντες τοὺς μάντιας καὶ χεῖρας ὀπίσω δῆσαντες, variabunt forte Codd. utitur certe Valla eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπεποδισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Συμποδίσας redditur συνδήσας τοὺς πόδας in Schol. ad Aristoph. Ran. vs. 1560. συμποδίσαντες χεῖρας τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν, Plato de Rep. X. p. 615. E. Sed Herodoteum est ἐμπέδησαι,

pro πίδασι ἐνδύσαι, compedibus constringere. VI. c. 23. Scythen Hippocrates πεδήσας - - ἐς Ἴνυκον πόλιν ἀπέπεμψε. Homericum Aeschylus aliique adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. "Οἷα δὲ ποιεῦνται Σκύθαι ὧδε) Ubi de Scythis Mela II. c. 1, 112. Sauciant se qui paciscuntur, exentumque sanguinem ubi permiscuere degustant; illustrat Is. Voss. barbaris gentibus usitatum morem, duo tractans Herodoti loca, hunc quidem altero felicius; nam docte corrigit in his, τύφαντες ὁπέατι ἢ ἐπιταμόντες μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος: sed minus bene interpretatur ista e lib. I. c. 74. ἐπειὰν τοὺς βραχίονας ἐπιτάμωνται ἐς τὴν ὁμοχροίην, τὸ αἷμα ἀναλείχουσι ἀλλήλων. Verae interpretationis vocis ὁμοχροίην, quam dedit ad Aesch. Socrat. [III. 15.] vir doctus [Horreus], auctor est Mer. Casaubonus in Notis ad istum M. Antonini [IX. 3.] locum, quem ultimum excitat: Postquam brachiorum summam cutem secuerunt, mutuam sanguinem delingunt: ad haec nostrum ille locum commode comparat; sed ad Antonini sui ἀψιμάρδιον aptius composuisset Theocritea ex Eid. I. 35. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτὰς. Eurip. Hec. vs. 241. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψανσέ μου. Lucian. Nigrino §. 36. ἄκρον μὲν ἐπιλιγδὴν ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ εὐκὴ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ δὲ ἄπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροίας. Quod illic τὴν ὁμοχροίην, summam cutis superficiem, hic vocat Herodotus σμικρὸν τοῦ σώματος: ad quem praeter Vossiana conferri possunt verba Posidonii ap. Athen. II. p. 45. F. VALCK.

4. τύφαντες ὁπέατι) Placet ὁπέατι Vossii ad Melam lib. II. 1. et Hemsterhusii in Polluc. X. 141.; nam rescripta, valida minus sunt, nec vocabulo lucem adspargunt. "Οπείας et ὁπήτιον servavit Pollux, ὕπείας quis tandem? Lucianum Toxar. c. 37. in ipsa re Nostro ferme consentire, praeter alios Hutchinson ad Cyri Ἀναβ. p. 127. non oblitus fuit. WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνήσου) Si darent Codd. formam restituerem ἀνήσου, quibusvis usitatam, etiam Poëtis, Alexidi, Eubulo, Theocrito, Moscho. Suos etiam mores dialecto saepe sequentes Lacones lenius tamen σ litterae θ supponebant; molles Iones non item, quantum memini, in talibus; nam ῥυσμός et similia diversi sunt generis. VALCK. — Ἀνήσων h. l. cum Valckenario Schneiderus in Lexic. crit. anethum interpretatur, quod aliàs ἀνηθον vel ἀνητον. Larcher

cum *Valla*, cuius versionem *Wess.* tenuit, *anisum* intelligit, quod rectius *άνισον*: pro quo quidem apud *Athen.* IX. 371. d. *άννησον* scribit vetustissimus codex, quemadmodum apud *Nostrum* h. l. *άννήσου* dant mss. *Pass. F. Pa. Pc.* Quare optioni locus est: utriusque quidem plantae aromaticum semen. *S.*

11. *τείχας περιέειπονται etc.*) Transilierunt haec librarium oculi *Florentiae* atque alibi: occasionem dedit *αποτάμνονται*. Nollem *βραχίονας περιτάμνονται* explicitum de amputatis brachiis, ut omissorum causa defenderetur. In *Scythico* luctu convulnerant et inciderunt brachia ad sanguinem eliciendum, quod *περιτάμνεσθαι*. Nihil aliud. Vide lib. VI. 59. *WESS.*

15. *εις τούς πρότερον ήλθεν*) Additamento *Arnaldi* ως εις τούς πρ. carere possumus. Verti satius fuerat, illi vero eos comitantur, ad quos prius venerunt. Quod porro [*lin. 18.*] και εν τοις ταφαις εις corrigit, laudare non debeo. Posuerat *Herodotus* in *Gerrhis* regum sepulcra, repetitionis ratio nulla: praesertim cum *Codd.* conmodi quid et opportuni repraesentent εν τε τοις έσχατα κατοικημένοις --- και εν τησι ταφήσι, inque ultima incolentibus adsunt --- et illis in sepulcris. *Valla* id habuit, superioribus bene congruens. Non abludit ex lib. I. 104. τουτο δε παραμειβομένοις, εινα εις εν τη Μηδικη. Vide et *Elsneri* Schediasma p. 55. *WESS.*

15. *ει δε σφι επονται, εις τούς προτ. ήλθ.*) Plures novi, qui ad haec adhaeserint; mihi non videntur obscura, neque adeo corrigenda. *Scythae* οι βασιλεις, Regum funera curantes, rite compositum cadaver curru devehebant εις άλλο έθνος. Ad quos primum venissent, hi soli τούς βασιλεις sequuti, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeoque, *Gerrhos* usque prosequiebantur: ταφαι των βασιλίων εν Γέρροις εις: leguntur ista paulo superius. Quae vero sequuntur verba, εν Γέρροις έσχατα κατοικημένοις εις των ιδίων των αρχουσιν, και εν τησι ταφήσι, illa mihi quoque videntur ut visa fuerunt mendosa *G. Arnaldo* Animadv. p. 164. Libenter auctori suo relinquimus vulgatorum explicationem, quam dedit *Iac. Elsner* in *Schediasmate* Crit. c. vi. Primum suspicor e proximis syllabis οισι male fuisse repetitum εις, nisi natum sit ex τιβίσι: hoc, vel Ionico τιβίσι, suo loco reposito, nihil in his desiderarem, si sic scripta

legerentur alicubi, ἐν Γέροις, ἑσχατα κατοικημένοις τῶν ἰθύνων τῶν ἀρχουσιν, τίθεσσι (τὸν νίκυν nempe) ἐν τῇσι ταφῇσι. Aut fallor, aut sequentia talem poscere videntur lectionem. VALCK. — Equidem *Wesselingium* probō. S.

21. ἡψὶ καταστεγάζουσι) *Laurentii palliis contegunt* *explosit Portus* et uberius *Georg. Arnaldus Animadv.* c. 30. Vide et lib. II. 96. et *Dion. Chrys.* Or. XIV. p. 219. ad haec *Herodotea* alludentem. *Barbarus* contumulandi mos, etsi *Scythae*, in sacra *Christianorum* transgressi, eum abdicarint, *Theodoreto* Or. ad Graec. IX. p. 129. teste, nondum plane in *Tartariae Lithuaniaeque* oris cessat. Vide *Memor. Scyth. Bayeri.* Comment. Acad. Petrop. T. III. p. 359. WESS.

CAP. LXXII. [7. ἐξελόντες αὐτέων τὴν κοιλίην, καὶ καθήραντες, ἐμπιπλάσι ἀχύρων etc. Haec planissime firman-
t quae a nobis ad II. 86, 16-21. disputata sunt; ubi ad hunc *Nostri* locum debueram provocare. S.]

9. ἀψίδος δὲ ἡμῖν ἐπὶ ξύλα δύο στήσαντες ὕπτιον) Delevi vocem ἡμῖν, imprudenter ex praegressis iteratam. Interpuncti praeterea, καὶ τὸ ἕτερον - - - ἐπ' ἕτερα δύο, καταπήξαντες τρόπῳ τοιούτῳ πολλὰ ταῦτα: quippe artius nexa prius, quam res desiderabat. Atque hic utor consensu *Pavii* et *Reiskii*. *Max Abbas Melotus* et *Reiskius* κατὰ μήκεια [lin. 12.] per equorum longitudinem, vere: requirit oratio hanc notationem, probantque *Ask. schedae*. [quae commodè etiam intersertum dedere τὰ articulum.] Gemellum ferme νεκροῦ ἐκείνου παρὰ τὴν ἀκάνθαν, quod sequetur. Dabit equi tale spectaculum, ex ultima *Tartaria* transmissum, *Ampl. Nic. Witsen* *Descript. Tartar.* p. 81. ostentaturque *Leidae* non dissimile in tabula. WESS.

[23 seq. κάτωθεν δὲ ὑπερέχει) *Turbata* aut pendens videri poterat orationis structura: ἐπὶ αὐτῶν - - - διαλάσσει - - -, κάτωθεν δὲ ὑπερέχει τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τὸν ὅρον πηγνύουσι. Quem locum tractans *Werfer* *Act. Philol. Monac.* T. I. p. 112 seqq. commodè monuit, particulam δὲ hic similiter poni atque aliàs γὰρ ponitur in propositione incidente et quodammodo causali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris δὲ particulam, sententia in hunc modum erit concipienda: postquam lignum - - - transfixerunt, quum infra emineat pars huius ligni, hanc partem defigunt in foramen etc. Sic

istud τὸ valebit τοῦτο, sicut τὸν c. 36, 3. valet τοῦτον, et similia multa. S.]

24. ἐς τὸ ῥῆμον) Τὸ ῥῆμον Grammaticus [cui glossae Herodoteae debentur] reddit τῷ ῥῆμα. Vide clar. Wess. ad Diodor. lib. II. [c. 8.] p. 121. VALCK. — In plerisque quidem Glossarum exemplis Τόρμιον, et Τόρμος apud Suidam legi, monuit idem Wess. in Notis ad Gloss. Sed τὸ ῥῆμον tenent Herodotei libri omnes, firmatque Hesychius aliique auctores a Schneidero in Lexico crit. laudati. S.

25. ἐπιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα ἱππίας τοιούτους) περὶ τὸ σῆμα Reiskius; et sic Valla fortasse legit, sive potius περιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα etc. Codex scriptus si daret περίξ, una cum interpretamento κύκλῳ, commodè servari posset ἐπιστήσαντες. VALCK. — Malunt docti viri περιστήσαντες, aut τῷ σήματι, aut περὶ τὸ σῆμα, ut niteat oratio. Sed nitore nihil decedet, si verba consideres, στήσαντες δὲ κύκλῳ ἐπὶ τὸ σῆμα, quod Scriptor voluisse censendus est. WESS. — Utique sollicitari ἐπιστήσαντες non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, coram; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum Wess. intelligere ac si dixisset Herodotus, στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα, quemadmodum VIII. 79, 5. αἰσθάνεαι ἐπὶ τὸ συνέδριον, et καταστάς ἐπ' αὐτὰ (τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων) III. 156, 8. Sed ad ipsum verbum ἐπιστήσαντες facile etiam per se intelligitur τῷ σήματι aut ἐπὶ τὸ σῆμα, quum praesertim continuo adiciat auctor κύκλῳ τὸ σῆμα, quod idem valet ac περίξ τὸ σῆμα: nam, ut περίξ, sic et κύκλῳ cum accusativo casu construitur. cf. IV. 180, 14. scil. per ellipsin praepositionis περὶ, quemadmodum ἄμα cum dativo per ellipsin praepositionis σύν. S.

CAP. LXXIII. 3. ἐν ἀμάξει) Male ἐν ἀμάξῃ Medicus. WESS.

CAP. LXXIV. 1. Ἔστι δὲ σφι κάρναβις etc.) Antiquitus in his una vox alio forsitan ordine fuerit atque ita collocata: Ἔστι δὲ σφι κάρναβις αὐτομάτη φυσομένη ἐν τῇ χώρῃ, --- ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλῶν ὑπερβέρι ἡ κάρναβις αὕτη, ἣ καὶ σπειρομένη φέται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φέται, et τὰ σπειρόμενα φέται, lib. II. c. 94. Sequentia, [lin. 4.] καὶ ἐξ αὐτῆς Θρήνης μὲν καὶ εἴματα ποιῶνται τοῖσι λυίοισι ὁμοιάματα, attigit Hesych. in Κάρναβις: ubi,

ἴσται δὲ φυτὸν τι λίνῳ ὅμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θραῖσσαι ἱμάτια ποιοῦσιν.
 [addit: Ἡρόδοτος. τοῦτο σπέρμα θυμιασθῆναι. cf. cap. 75. init.]
 In Herodoteis incommodum esse μὲν sensit Reiskius: vox
 forsan intercudit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ
 ἐξ αὐτῆς Θρήϊ (σσαι γυναικῆιον) κόσμον καὶ εἴματα ποιεῦνται:
 facile vox κόσμον in κες μὲν potuit deflecti. Ex proximis,
 οὐδ' ἂν, ὅστις μὴ κάρτα τριβων εἰν αὐτῆς, διαγνοῖν, λίνου ἢ καννά-
 βιός ἴσται: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. Casaubon,
 ad Laërt. III. 63. VALCK.

2. ταύτῃ δὲ παλλῶ) Non placet ταῦτα δὲ Arch. Docetur,
 cannabim eatenus lino praestare, quod et crassior et maior sit,
 praetereaque sponte proveniat et sata; quae utique in lino
 discrepant. Hesychii verba, leviter prava, huc spectare,
 docti homines monuerunt. Confer et Valckenarii observa-
 tionem ad lib. II. 94. WESS. — ταύτῃ, hac parte, haete-
 nus, nil profecto opus est ut cum Valk. in ταύτης mutetur:
 immo, quo pacto in istius locum repositum hoc Vir do-
 ctus voluerit, non exputo. S.

CAP. LXXV. 6. πυρίν) Male thuribulum Lauren-
 tius. Πυρίαν caldarium sive tepidarium Latini vocant, docente
 magno viro ad Strabon. Lib. III. p. 232. [p. 154. c. ed. Cas.]
 Fomentum qui volet, cum eo facilis transactio. Amplior
 lis et difficultas [lin. 7.] in ἀγόμενοι τῇ πυρίῃ ὠρεῦνται,
 quorum ultimum mirifice vexatur. Th. Galei ἐξικμάσθαι ἢ
 πυριασθῆναι alienissimum: ὠρεῦσθαι aliud esse, norunt om-
 nes: eiusdem ἰδερόνται haud praestabilius. Corn. de Pauw
 ὀρρόνται, ex ὀρρος. Norunt medici ὀρροῦσθαι, et Clemens Alex.
 ἐξορροῦσθαι, in lacte serescente: a quo ad sudorem incom-
 modus transitus. Reiskius πυριῶνται; Heringa ἀρεῦνται, hau-
 riunt; ὀριγνῶνται Abreschius, aut ῥωνγνῶνται, corroborantur.
 Quorum quidem quid excellentius meliusve, non finio,
 arbitratus macula verbum non esse adpersum. In ἀγάμε-
 νι haesito; ἀγαλλόμενοι, delectati, si foret, in expedito et
 plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat Dio Chrysost.
 Or. XXXII. p. 378. c. apud barbarorum nonnullos μέθην
 γίνεσθαι περὶ αὐτὸν θυμιασμένων τινῶν, lenem nasci ebrieta-
 tem ex suffitu rerum quarundam: tum gaudere, ridentes ex-
 surgere, et omnia facere quae bene poti solent. Oratorem
 Scythas, qui laeti illo cannabis fomento et suffitu incon-
 ditum clamorem edebant, sive βοῶσι ὠρεῦόμενοι, uti lib. III.

117. respexisse puto. Forte tamen ἀγόμενοι, mirantes et stupentes, sanitatis est indubiae, siquidem cannabīs semen, pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc eius virtutem usu cognosci Engelb. Kaempferus Amoenit Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare, quae his cohaerent, τοῦτο σφί ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ, superiora spectant et τὴν αἰμίδα, Hesychiano κανναβισθῆναι explanata. WESS.

7. ἀγόμενοι τῇ πυρίῃ ὠρύονται) Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγόμενοι. Ἄγασθαι tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ μὲν τοὶ ἄλλα οὐκ ἄγμαι. VI. 76. ἄγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἑρασίνου, οὐ προδιδόντος τοὺς πολιήτας. Verbum ὠρύονται diversimode corrigunt: ἰδρόνται, excogitatum Galeo, destituitur, opinor, auctoritate: [conf. tamen Hesych. in Κανναβισθῆναι.] nostro A. H. dubitanter venit in mentem ἄρύνται: [vide Adr. Heringae Obs. crit. c. 18. p. 151.] πυρίωνται, Reiskio; ὀρυγῶνται, Abreschio. Quando vera vel adinventā, vel adfirmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit coniectura corrigentis ῥύπτονται, se abstergunt: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες δὲ οἱ Σκύθαι καθαίρονται τρόπῳ τοιῷδε: istum, quo funere polluti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem reliquis subieccisse videtur Herod. huius ferme sententiae participium, . . . μῖνοι τῇ πυρίῃ ῥύπτονται, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes abstergunt; atque ita tanquam in cella sudatoria καθαίρονται, sicca veluti sudatione. τοῦτο σφί, addit Herodotus, ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ: οὐ γὰρ δὴ λούνται ὕδατι τὸ παράπαν τὸ σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod nescio quis dixerit Κανναβισθῆναι. Hesychius in Κάνναβις, Herodoti facta mentione, ista scribit: Κανναβισθῆναι, πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρώσαι καὶ πυριασθῆναι. Postremum illud de Graecorum etiam adhibebatur πυρίδοσι. Secundum Palaeoph. π. Ἀπιστ. c. 44. quae πυρίας usum prima introduxit, Medea senes ἐπυρία, suisque saepe fomentis vegetabat; sed Pelias πυριώμενος ἀπέθανε: prout illa codex exhibet scriptus. Dacdalus qualis σπηλαίου Selinusiis fuerit architectus docet Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vapore commo-

dum introducto, fecerit utentes illo ἐξιδροῦν λεληθότως. *Timaeus Athenaei* XII. p. 519. E. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριώντο. VALCK. — At, cur sollicitaretur verbum ὠρύονται, nulla prorsus caussa fuisse videtur. Et de ἀγάμενοι quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud *Xenoph.* *Cyrop.* II. 4, 9. et apud *Platonem* in *Sympos.* p. 318. Conf. *Zeune* ad *Xenoph.* l. c. et quem is laudat *Ruhnken.* ad *Timaei Lexic.* p. 8 seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio notio mirandi, probandi, laudandi; indicabit huic *Ruhnkenius* *ibid.* *Philonis* locum, ubi idem verbum ἀγασθαι ἐπὶ τινι cognati verbi ἀγάλλεσθαι notione, laetandi exultandique, usurpatur. S.

10. κατασώχουσι) Glossator Σώχουσι, τριβουσι, et *Suidas* ex eo, nimis licenter, ut solet saepe. *Nicander Ther.* vs. 696. Σῶχε διακνήστι: ubi Critici διάσῶχε καὶ τρίβε τῇ κνήστιδι εἰς μικρά, et paullo ante ἀνάσῶχε τῇ κνήστιδι: adde vers. 590. *H. Stephano*, merito mirante *Abreschio*, κατασώχω suspectum fuit. Mox [lin. 12.] παχύ ἶόν, καταπλ. abunde. Copula necessaria non erat. WESS.

CAP. LXXVI. [1 seq. Ξεινικοῖσι δὲ νομαίοισι καὶ οὗτοι αἰνῶς χρεῖσθαι φεύγουσι, μή τι γε ὦν ἀλλήλων, Ἑλληνικοῖσι δὲ καὶ ἥμισυ] Locum hunc, quem haud immerito *Reizius* (in *Hermanni Adnot.* 266. ad *Viger.*) difficilem dixerat, obiter attingens *Werferus* in *Act. Philolog. Monac.* T. I. p. 263 seq. „nihil erit, ait, cur difficiliorem dicas, si ad negativam particulam μή τι γε, χρεῖσθαι cogitaveris. Quippe φεύγειν in eorum verborum numerum, quae infinitivus, „negativa particula μή adiuncta, comitatur, referri debet. „De quo loquendi usu conf. *Herm. Observ. crit.* in *Aesch.* „et *Eur.* loc. p. 5 seq. et *Heindorf.* ad *Plat. Parmen.* p. 246. „atque ad *Soph.* p. 339.“ — Scilicet quoniam, sicut verba prohibendi, negandi et similia, (conf. *Adnot. nostram* ad II. 27, 3.) sic et fugiendi, abstinendi etc. notionem habentia, ita construuntur ut sequatur negans particula ad consequentem infinitivum alterius verbi pertinens; ubi ex aliarum linguarum genio negativae particulae nullus erat locus; inde facile intelligitur, cur hic post χρεῖσθαι φεύγουσι dicat *Herodotus* Ἑλληνικοῖσι ἥμισυ, ubi in eam-

dem quidem sententiam ex nostri sermonis usu *μάλιστα* exspectasses. Nempe hoc vehementer cavent *Scythae*, ut minime instituta sequantur Graecorum: id est, vehementer et maxime abhorrent ab usu Graecanicorum institutorum. Sed indidem non dum satis patet quid sit quod dicat, *μή τι γιὼν ἀλλήλων*. Illud quidem adparet, non posse *μή τι γι* h. l. usitata notione nedum, multo magis, aut multo minus, accipi. Ne quidem vertunt vulgo: ne quidem mutuo inter se, *Valla*; et sic fere *Wess.* cum *Gron.* At formulam *μή τι γι* nusquam alibi ista notione positam reperies. Similiter tamen *Hermannus*, et ipse hunc *Herodoti* locum in *Vigeri* editione secunda p. 804. leviter attingens, germanice vertit *wirklich nicht einmal*: at is veterem probat scripturam *μή τοι γιὼν*, quam et equidem repositam velim. Sed, utcumque et de scribendi ratione et de vi huius formulae statueris, suspectum h. l. vocab. *ἀλλήλων* esse debet: pro quo sicut *ἄλλων* me maluisse in *Var. Lect.* significavi, sic et eundem *Hermannum* (cuius novissimam illam *Vigeri* editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video *ἄλλων* legendum censere. Quo posito, hoc dicere *Herodotus* videtur: *A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythae, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis; maxime vero Graecorum.* Quod in *Var. Lect.* ubi monui codicem *F.* cum *Arch.* in *μή τι γι* consentire, adieci „nec aliud ex *Paris.* adnotatum:“ id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim *Parisienses* codices, in usum nostrae editionis, cum *ed. Wess.* collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum *ed. Wess. S.*

3. ὡς διέδεξαν Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης) Credo voluisse, uti *mssti* monstrant, διέδεξαν Ἀναχάρσις --- Σκύλης. Neque enim *Anacharsis* et *Scyles* ostenderunt, *Scythas* ab aliarum nationum ritibus abhorrere; sed utrique, data necis caussa, *Scythae* patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. *WESS.* — Scripturam a *Viro docto* commendatam recepi cum *Reiz.* et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης, ut exemplo fuere *Anacharsis* et *Scylas*. Quod autem in nostra *Var. Lect.* scribitur, Σκύλης legi in *ed. Wess.* id typothe-

tae errore commissum: Σκύλης habet ed. *Wess.* cum superioribus. Meum illud erratum, quod scripsi „puto et *Paris.* cum *Arch.* et *Vind.* consentire.“ Ex *Parisiensibus* enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. *Wess.* dissensus notatus est. S.

4. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀνάχαρσις etc.) Τοῦτο μὲν, ob copiosiorē narrationem, non habet suum τοῦτο δέ, quo et caruit lib. II. 99. et in *Plutarchi* Consolat. p. 115. c. *WESS.* — Isti Τοῦτο δέ respondent illa, Πολλοῖσι δὲ κάρτα ἔτισι ὕστερον etc. initio cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis: sed in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque orationis non expedio; nisi illa δὲ particula, quae post πλείων inde ab ed. *Med.* interserta legitur, aut deleatur, aut certe prorsus abundare statuatur. Quare, quum eam cum *Aldo* codices *Arch.* *Vind.* et *Pc.* ignorent, deletam velim; et nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo *Schaefero* abiectam esse. S.

5. ἀποδεξάμενος) Quod ἀποδεξάμενος mutatur, inprobo vehementer. Non iam dico, ἀποδεξασθαι ἔργα μεγάλα *Herodoti* sermone frequentari; id tantum, Anacharsin in Graecia plura prudentis viri argumenta et rerum inventarum, de quibus docti viri in *Diogen.* lib. I. 105., ostentasse. Simile est, sine caussa a *Stephano* sollicitatum, *Platonis* *Hipparch.* p. 228. B. ὅς ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο. *WESS.* — Quis sit qui probam sollicitaverit scripturam, aut quid in ea nonnemo desideraverit, incompertum est mihi. S.

7. ἐς Κύζικον, καὶ, εὖτε γὰρ etc.) Interpunxi post καὶ, serie rerum expostulante. Confer *Abresch.* *Diluc. Thucyd.* p. 373. [et quae ad *Herodot.* I. 24, 17. notata sunt.] *Matris Idaeae cultum*, ni fallunt *Cyziceni* et poëtae, *Cyzici Argonautae* instituerunt, apud *Strabon.* lib. I. p. 76. [p. 45. ed. *Cas.*] Legi dignus est ill. Comes *Caylus*, *Recueil d'Antiquit.* T. II. p. 199. *WESS.*

16 seq. τύμπανόν τε ἔχων) Inspice *Apollon.* *Rhod.* I. 1138. Sequens ἐκδησάμενος praeclare *H. Valesius* ad *Fragm. Polybii* p. 36. et *Gronovius* exposuerunt. [Vide *Polyb.* nostrum lib. XXII. 20. cum *Adnott.* T. VII. p. 469 seq.] Nihil tamen accommodatius *Clementis Alex.* *Protrept.* p. 20. conplu-
sculis illis, sed mire opportunis: Πολλὰ ἀγαθὰ γίνετο τῷ

τῶν Σκυθῶν βασιλεῖ, ὅστις ποτὲ ἦν. Ἀνάχαρσιν οὗτος, sic vere Steph. Berglerus, τὸν πολίτην τὸν ἑαυτοῦ, τὴν παρὰ Κυζικηνοῖς μητρὸς τῶν θιῶν τελετὴν ἀπομιμούμενον - - - τύμπανόν τε ἐκικτυπεῖντα καὶ κύμβαλον ἐπηχοῦντα, καὶ τοῦ τραχήλου τινὰ, εἰς Μηνηγύρτην, ἐξηρηκμένον, κατετόξευσεν. Sic, ex Herodoteis depromta, olim fuerunt; neque fugit eruditos Clementis interpretes, quos adire consultum erit. WESS.

[19. Σαυλίω) Ut Σαυλαίω Arch. et Vind. sic et Sauleo habet Valla; iterumque extr. cap. Saulei, et Sauleo. S.]

25. Ἰδανθύρσου) Scythicum nomen, etsi Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurium auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. Ἰδάνθυρσος certe Straboni et Plutarcho, nonnunquam Ἰδάθυρσος, Clementi Ἰδανθύρας, quo de Salmas. in Solin. p. 594. non bene. WESS.

27. εἰ ὦν ταύτης - - -, ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφικοῦ ἀποθανόν.) Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias lib. I. 6. p. 17. εἰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος - - -, ἴστω τὸ ἐπιμανὲς κικτημένος. Optime Gronovius ὑπὸ τοῦ ἀδελφικοῦ. [conf. Laërt. I. 702.] Periiit enim Anacharsis manu fratris, patruus Idanthyrsi. Idem monuerat Stanleius Histor. Philosoph. Atque ad haec vellem animum advertissent Editores Histor. Catholicae T. V. p. 124. [T. IV. edit. Germ. p. 541.] ubi Stephanicam secuti editionem mira conminiscuntur. WESS. — ἴστω sciat interpretatus sum cum Gron. Videndum vero, ne, ut ἴσθι non modo scias significat, sed et sis, a verbo εἶμι, sic et ἴστω subinde dixerint Graeci pro eo quod alias, ἴστω, sit, fuerit. Valla h. l. constat posuit; Pausaniae interpres l. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXVII. 8. πέπαισται) Cum praeter Eustathium tres manu descripti codices πέπαισται edant, professus in Diss. Herodotea fui, verum videri. Παίξιν, qui per iocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone, Plutarcho et aliis, quae stabiliendo verbo prosunt; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac μάτην docuit Cl. Perizonius ad Aeliani Var. lib. II. 13. WESS.

Ibid. ἄλλως πέπαισται ὑπ' αὐτῶν) Sic ex Eustath. et Codd. restitutum iri constat e Diss. Herod. Wess. p. 71. ubi satis illud πέπαισται communitum; inventum etiam Vallae monstrant eius Latina: aliter haec narratio ab ipsis

Graecis delusa est: quibus recte substituerunt: *temere ab ipsis Graecis ficta est*: hic *πίπλασται* inservire potuit interpretando Herodoteo *πέποισται*. *Galeum* miror, cur *ἄλλως* voluerit in *ἔλως* mutatum. *Ἄλλως*, pro *μάτην*, quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Clar. noster *Ruhnken.* exposuit in *Tim.* p. 144. [p. 199 ed. sec.] sed et Iudaeis Hellenistis. Ubi *Symmachus* dedit *διακωνῆς*, interpretes *Alex. Iobi* xi, 12. habet *ἄλλως. κατὰ ἀλήθειαν* et *ἄλλως* opponuntur in IV. *Maccab.* v, 18. Vulgatum a Schotto in App. *Vatic. Prov. I.* 3. "*ἄδεις ἔχων* significare non potuit *μάτην* *λίγεις καὶ ληρεῖς*. Praefigatur vox *Ἄλλως* *Ἄλλως ἄδεις ἔχων* purus putus est Atticismus, qualis in *ληρεῖς ἔχων* similibusque obtinet: eius loco *Ἄλλως ἄδεις* est apud *Zenobium*. In Scholiis ad *Aristoph. Eq. vs.* 436. scripserim: *ἵνα ὁ λόγος αὐτῷ πίστεως ἔχουσαι δοκῇ, καὶ μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λελέχθαι χάριν*. Vulgantur ibi ista: *καὶ μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ τῆς τ. Κ.* Ex alio Cod. ad *ἄλλως, μάτην*: ad *χάριν, περὶ*, tanquam diversas lectiones, ni fallor, adscripserant. VALCK.

9-11. ὁ δ' ὦν ἀνὴρ etc.) Duplex epilogus, qui succedit, orationem dedecorat. Adsentior doctis viris *Pavio*, *Abreschio*, *Reiskio*, alterutrum ex scholio venisse, et fortasse priorem, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ - - *διεφθάρη*. Melior sane cultiorque qui insequitur, WESS. — Immo vero meminerimus, verbosiorum subinde, quam opus erat, esse *Herodotum*, et veniam optimo candidoque viro concedamus. Sed, verum si quaerimus, ne recte quidem dicitur, esse hic duplicem epilogum. Nam priora verba, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ, ὥσπερ πρότερον εἰρήθη, *διεφθάρη*, ad proxime praecedentia spectant; videnturque hi, qui a rege in Graeciam missum *Anacharsidem* dicebant, narrationem istam de illius obitu, et de causa caedis, pro fabulosa habuisse: contra quos contendit *Herodotus*, ipsorum narrationem temere fictam esse, vere obiisse praedicto modo *Anacharsidem*. Deinde illis verbis, Οὗτος μὲν τὸν οὕτω etc. (collato principio capituli LXXVI.) transitum sibi parat Scriptor ad alteram, quam promiserat, narrationem, de *Scylae* calamitate. S.

CAP. LXXXVIII. 4. Ἰστρινῆς) *Passionei* Ἰστρινῆς littera augeri debet. Urbs Ἰστρία *Arriano*, cives Ἰστριανοὶ *Diodoro*, lib. XIX. 73. Ἰστρίη *Ionibus*, inde Ἰστρινῆνοι ap.

Steph. Byz. [voc. Ἰστρος.] et supra lib. II. 33. [ex scriptura olim ibi vulgata,] tum ἸΣΤΡΗΝΩΝ numi apud Vallantium. WESS. — In *Var. Lect.* monere debueram, Ἰστρονῆς scribi in ed. Wess. et superioribus, scriptisque omnibus, excepto Pass. pariterque ex uxore istrina dare Vallam; veriore scripturam Ἰστρονῆς primum a Reizio fuisse receptam. S.

Ibid. ἐξ Ἰστρονῆς) Ἰστρονῆς scribi poterat; sed scripserat, ni fallor, Herod. ἐξ Ἰστρονῆς δὲ γυναῖκός. Urbem ad os Istri sitam, ubi se in Pontum exonerat, Ἰστρον et Ἰστρονῆς dixerunt: hinc fit secundum Steph. Byz. Ἰστρονός, καὶ κατὰ τροπὴν Ἰστρονός: hoc Ionicum et Herodoti, II. 33. τῇ Ἰστρονὸς Μιλησίων οἰκίονσι ἄποικοι: ubi tamen spectabilem nobis optimi duo Codd. praebent scriptionem, τῇ Ἰστρονὸς οἰκίονσι ἄποικοι. Horum cum Scythiis commercia vel solae Hesychii demonstrarent Ἰστρονίδες, Holstenio commodum memoratae. VALCK.

[20. λαβεῖν αὐτὴν] Vide ad III. 119, 12. not. Similiter, ubi adiciit ἔχων δ' αὐτὴν ταύτην ἡγόραζε, particula αὐτὴν non ad ἔχων, sed ad ἡγόραζε fuerit referenda. S.]

28. ἐν Βορυσθηνείῃ) Quia Βορυσθηνείων ἄστρῳ et Βορυσθηνείων πόλιν, et c. 53. ἐπὶ τῷ Ὑπάνι Βορυσθηνεῖται κατοικησάντων, malebat vir doctus ἐν Βορυσθηνείαις, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὁμώνυμος ap. Strabon. lib. VII. p. 470. [pag. 306. ed. Cas.] et Stephan. Hinc cap. 24. τῶν ἐν Βορυσθηνείᾳ τε ἐμπορίου καὶ τῶν ἄλλων. WESS. — Eadem Olbiopolis et Olbia IV. 18. S.

29. γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ) Plenius, ἔγημε καὶ ἡγάγετο ἐς αὐτὰ: ut lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἰωντοῦ. Lysias de Caed. Eratosthen. c. 2. ἔδοξε μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἡγαγόμενῃ ἐς τὴν οἰκίαν. Quales in omni sermone ellipses obviae. WESS.

Ibid. καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ) Intacta hic Latina Val-lae reliquerunt, quae sane minus tritae locutionis vim non explanant, significantis, et quam illic sumsit uxorem, in istas aedes deduxit. Inscriptionum Herodis Attici, quas Salmas. illuminavit, secundae vs. 5. de Regilla dicitur Romana puella: Γῆματο δ' ἐς Μαραθῶνα: quod ita vir summus interpretatur, ut ad minuta talia non satis attendisse videatur. Significant ista: in agrum Marathonium, seu Marathona venit, ut ibi nuberet Herodi. Mulier γῆμασθαι, vir

dicitur γῆμαι. De Scyle Herodotus: οἰκία τι ἰδαίματο ἐν Βορυσθένῃ, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ ἐπὶ τρωρίην: aedes sibi curavit in urbe construi Borysthenide, atque in istas aedes uxorem duxit indigenam. Ἀγεσθαι γυναῖκα quum idem vulgo notaret ac Γαμεῖν, novator Herodotus γαμεῖν ἐς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Graeci, domum uxorem ducere, ἄγεσθαι εἰς οἶκον. Lysias p. 4. γυναῖκα ἠγαγόμην εἰς τὴν οἰκίαν. Pausanias IV. pag. 362. Φιλάμμωνα γὰρ οὐκ ἰδίλειν ἐς τὸν οἶκον αὐτὴν ἄγεσθαι. Theodectes Trag. Stobaei pag. 422, 37., Ὅταν γὰρ ἄλογον εἰς δόμους ἄγῃ πόσις: illud ἄγῃ magistris minus Atticum videretur; et est certe multo minus usitatum ἄγειν γυναῖκα, quam ἄγεσθαι, quod et vulgaris usus fuisse docet Eustath. ad Iliad. ε': pag. 954, 35. [p. 969. ed. Rom.] frequentatum Pausaniae, cui pro ἀνάγεσθαι restituit ἄγεσθαι Clar. Abresch. lib. VII. pag. 571. sicuti lib. X. p. 870., pro ἠγαύμενος οὐκ ἐπὶ ἀμείνῳ τῷ θαίμονι, vir amicissimus primum ἀγόμενος corrigebat, deinde dedit ἠγμένος. Scribi quoque potuit ἀγαγόμενος, illic ἀγαγέσθαι, ut in Epigramm. IX. p. 731. [Anal. Brunck. T. II. p. 179.] Ἀμφιτέρων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγέσθαι δεῦρο γυναῖκα. VALCK.

CAP. LXXIX. 3. Διονύσω βακχεῖω τελεσθῆναι) Titulus Dionysi hic et deinceps Βάκχειος, estque adeo Dionysio Bacchio initiari. Θεὸς Βάκχειος Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1124., διαπότης Βάκχειος, tum Βάκχειος et Βάκχιος in Euripid. Cycl. vs. 9. 38. etc. Plura L. Küsterus ad Comici Thesmoph. 997. Mox [lin. 6.] ὀλίγον τι, quomodo c. 81., adscisci posset, nisi in scriptis eadem ibi discordia, quae multis aliis in locis. Vide lib. VII. 113. et 239. WESS.

12. θεὸν ἐξευρίσκειν τοῦτον, ὅστις etc.) Valla vertit τοῦτο, ὅ, τι μαλίσθαι etc. refragantibus msstis. Scythae, non esse rationi consentaneum deum excogitare, qui homines in furorem agat, innuebant: τοῦτον ἐξευρίσκειν θεόν, ὅστις μαλίσθαι etc. Bene poëta de Cupidine, Τίς θεὸν εἶπεν ἔρωτα; θεοῦ κακὸν οὐδὲν ὀρώμεν Ἔργον. Florileg. lib. I. 27. [Anal. Brunck. T. III. p. 249.] WESS.

14. διεπρήστευσε) De famoso ἐπρήστευσε sive διεπρήστευσε neque scio quid dicam aut coniectem. Exstant doctorum emendationes διεδρήστευσε, ἐδρήστευσε, διεπρήσσεισε, ἐπρήκτεισε, διεπρήσθεισε, partim alienae, partim auctoritate defectae, sola sermonis ex analogia arcessitae. Blandieba-

tur nonnihil Arch. διαπίστευσε --- πρὸς τοὺς Σκύθας λέγων; *fidem fecit*, seu ut Valla, *indiciū detulit Scythis dicens*. Sed amplius aliquid Scriptor voluisse videtur. Rediit in possessionem διαπρήστεισε. WESS.

Ibid. ἐπρήστεισε --- πρὸς τοὺς Σκύθας) Nihil nos iuvat illud ἐπρήστεισε ex Med. Cod. positum, pro διαπρήστεισε. Varia viri docti excogitarunt: διαπρὸςβεισε· διεδρήστεισε· διαπρήστεισε: quorum primum, Galei, sententiam praebet minus accommodam; reliqua carent auctoritate! διέπρησσε vel διέδρη potuerant exemplis firmari. Pro διαπρήστεισε praebet Arch. Cod. διαπίστευσε. Si quis daret διέπεισε, vel διέπιπτε τῶν τις Βορυσθενείτων πρὸς τοὺς Σκύθας, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis oclclulis sacris Rex Graecanicis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc Xenophonti saepius est διαπισεῖν. Eadem, qua hic poneretur, structurā, Ἑλλ. IV. p. 304, 14., διαπισεῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἰαυτῶν: mox, παρέντι τοὺς διαπίπτοντας: quae, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in Agesil. Encom. p. 35, 36. ed. Hutchins: rursus Ἑλλ. III. p. 285, 14. ἀπεχώρησαν, ἐν τῇ μάχῃ διαπισεάντες, ἀμελησάντων τῶν Βιθυνῶν. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt διαπισεῖν et διαπκαίειν. VALCK. — διεδρήστεισε probans Schneider in Lexic. crit., quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad Hesychii Δρῆσται, δρεπίται, provocavit. ἀδρηστα ἀνδράποδα dixit Noster IV. 142, 6. S.

18. καὶ βακχεύει τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαιν.) Vel servari debuerat βακχεύει καὶ, vel, primo καὶ (ex se nato) praetermisso scribi: βακχεύει τε καὶ ὑπὸ θεοῦ μαινεται, Bacchi saepe operatur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, ἱμπνευσθεὶς ὑπὸ θεοῦ, saepius ἐκ θεοῦ vel ἐκ θεῶν τοῦ κατέχεσθαι dicebatur: iunguntur et a Platone κατέχεσθαι καὶ μαινέσθαι. Dantur loquendi formae eiusdem ferme significatus. Διονύσῳ μαινέσθαι et ἐκ Διονύσου: ἔξ Ἄρειος μαινέσθαι· ἔξ Ἑρωτος· ἐκ Νυμφῶν. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adiungitur; rarius verbo μαινέσθαι. Lucian. Dial. Deor. XII: 1, ἐαὶν μὲν μῆνεν ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. μεμνηότες ὑπὸ τοῦ πότου. VALCK.

21. ἐνὶ πύργῳ κάττισε) Dedit hoc Med. pro ἐκάττισε: alii forte Codices dabunt κατῆσε, collocavit. Homericum κατῆσε, pro ἐκάττισε, Codices etiam praebent scripti Thucyd. p. 501, 95. [lib. VII. c. 82.] probatum Dukero, διαβάς πρὸς μετῶν

ρὸν τι καθεῖσθε τὴν στρατιάν. Euripides Phoen. vs. 1195. Ἐξω τάφρου καθεῖσεν Ἀργείων στρατόν. VALCK.

CAP. LXXX. 4. ἐκ τῆς Τήρεω θυγατρός etc.) Vere scripti Codices: vere etiam ἐπανιστήατο Arch., Ionum more, pro ἐπανίσταντο. Agnovit hoc librariorum peccatum et correxit Portus; quem ducem, uti solet, sibi Editor Genevensis legit. Confer huius Musae c. 167. WESS.

Ibid. ἐκ τῆς Τήρεω) Docte Valla: ex filia Teris genitum; Vallam corrigens Gronovius, dum dat Terei, videri queat ipse potius reprehendendus; nam sicubi, hic certe, possunt adhiberi verba Thucydidis II. c. 29. Τηρεῖ, -- τῷ Πρόκῳ -- σχόντι γυναῖκα, προσῆκεν ὁ Τήρης οὗτος οὐδὲν οὐδὲ τῆς αὐτῆς Θράκης ἐγένοντο· ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ, -- ὁ Τηρεὺς, ὦκει· -- Τήρης δὲ, οὔτε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, rex fuit Odrysarum. Fuerunt itaque, secundum Graecos, diversa nomina Teres et Tereus: alterius sunt generis Ἀχιλλεύς, Achilles; Περσὺς, Perses etc. Rex hic Thraciae Teres pater fuit Sitalcis. Ista duo Thraciae regum nomina nota sunt ex historia Graeca, etiam Philippica. Teris filius Sitalces bello Peloponnesiaco cum Atheniensibus iniit societatem: huius filium Σάδοκον, sive patri cognominem, Athenienses civitate donarunt. Hoc ubi tradit Aristoph. in Achar. vs. 145., vitiosissimum hoc prostat Scholion: Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς παραπέμποντα· ἐλέγτο δὲ οὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει. Σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθῃσι καὶ τὸ ὄνομα λέγων οὕτως, καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. Postrema leguntur ap. Thucyd. p. 115. ult. Iam primum auferatur hinc in indicem relatus Symmachus, alibi saepius in his scholiis citatus: deinde sic ista me iudice sunt redintegranda: Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν πατέρα αὐτοῦ παραπέμποντες (patre insuper habito, filium civem fecere:). ἐλέγτο δὲ οὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει, σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται Θουκυδίδης· προστίθῃσι δὲ καὶ τὸ ὄνομα. VALCK.

14 seq. ταῦτα -- ἐπισημειώετο.) Neglexit haec Valla. Qui Latina adposuit, [Gronov. cuius sunt illa, pacem firmabat,] notionem verbi ἐπισημειώεσθαι, in missis caduceatoribus obviam, et ab Ammonio indicatam, contempsit. Ad Valchenar. ad Grammaticum lib. I. c. 20. Statim [l. 16.]

ἰδελφὸς Σιτάλμω, uti lib. VII. 137. ὑπὸ Σιτάλμω τοῦ Τη-
ρεω. Neque temere damno πεφηνγῶς τοῦτον, tot schedis mu-
nitum. WESS.

CAP. LXXXI. [6. Ἑξαμπαῖος. Vide c. 52. S.]

9. ἄποτον ποιῇ) Lenius hoc ob cap. 52. WESS. —
Nempe, quia ibi non diserte dixerat ἄποτον ποιῇ. At;
quod ibi dicebat κινᾷ τὸν Ἰπανιν, id, si sententiam spei-
ctas, idem atque ἄποτον ποιῇ valet. Amat autem Herodo-
tus orationem infinitam ita continuare, ut nos, praeceun-
tibus probatis codicibus, edidimus. S.

11 seq. κρητῆρος, τὸν Πανσανίης etc.) *Atheneum Pausaniae;*
Cleombroti F., craterem ad os Ponti, inscriptumque illi
carmen, Nymphis habet in Athenaei lib. XII. pag. 536. et
Pet. Gyllius Bosp. Thrac. lib. III. 5. Tota autem haec mul-
titudinis Scythicae indicatio speciem praefert scriptoris
coniectantis ac nihil definientis. WESS.

[17. τοῦτον βουλόμενον εἶδέναι τὸ πλῆθος -- κελύειν μὲν
πάντας Σκύθας) Vide quae in *Var. Lect.* super hoc loco
disputavimus. Si τοῦτον valet, non video equidem quo
pacto teneri commodè potuerit κελύειν μιν, ubi ex con-
iectura μὲν pro μιν posui, quemadmodum video etiam a
Reiskio praeceptum. Quod vero repetitum βουλόμενον
cum viris doctis adieci; sic solere *Herodotum* studiosus
quisque Lector frequentibus exemplis observaverit: unus
tamen mihi occurrit locus, ubi tali in orationis structura
verbum ante positum, dein post τούτους non repetitur,
c. 172, 18. Itaque non intercedam, si quis hīc aut *omitten-*
dum praeceuntibus libris omnibus, aut certe *uncis include-*
dum fuisse contendat. Etiam μιν fortasse non debuerat mu-
tari; quia post τοῦτον pluscula verba interiecta sunt. S.]

21. χρεῖμα πολλὸν ἀρδίων) Certam praestant *Porti* emen-
dationem schedae, et *Camerarii* [videtur *Passionei* scribere
voluisse] lib. VI. 43. χρεῖμα πολλὸν νεῶν. Simile *Comici*
ex *Pluto* χρεῖμα πολὺ τεμαχῶν, [vs. 895.] et *Nostri* lib. I.
36. [ubi quidem non χρεῖμα πολλόν, sed σὺς χρεῖμα μέγα.]
WESS. — Restituetur χρεῖμα πολλόν ex codicibus, qui-
bus *Valla* concinit, [magnam vim aculeorum] et VI. c. 43.,
χρεῖμα πολλόν νεῶν: sic et alibi loquitur *Herodotus*. ὕδατος
χρεῖμα πολλόν dixit *Lucian.* de *Syr. Dea* [c. 13.] T. III. pag.
459. Σὺς μέγιστον χρεῖμα, *Soph. Meleagro;* θησαυροῦ χρεῖμα
ἀμύθητον, *Philostratus*. VALCK.

21 seq. καὶ οἱ δόξαν -- ποιήσαντι λυπέσθαι) ποιήσας insolentissimum est, et protectum minime. Nam auxilio quae arcessuntur, [ex I. 19, 9. et V. 109, 6.] ποιήσαντα postularent, qualia in Musis plura. WESS.

CAP. LXXXII. [6. βήματι non tam pedi interpretari debueram, quam vestigio pedis. S.]

CAP. LXXXIII. 4. ζεύγνυσθαι τὸν Θρηίκ. Βοσπ.) Malo ex schedis Britannicis ζευγνῦναι, quod Scriptori tali in re tritissimum, lib. III. 89. 90. 134. VII. 36. Verius statim [lin. 6.] στρατηγὴν -- ποιεῖσθαι, nec fugit vulgatae menda Editorem Genev., etsi male tollentem. Error frequens et manifestus, de quo I. 205. atque alibi. WESS.

CAP. LXXXIV. 7. τοὺς ἐπιστεῶτας) Accedo Gronovio. [scil. duo verba ἐπὶ τούτων ex codicis auctoritate abiicienti.] Persae omnes, quotquot militari aetate, ipso rege in hosticum abeunte, obstricti ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi insigne regium, in Oeobazum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abiecit, crudelis futurus, si omnes abduxisset, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem Philosopho non praeterita, in Nostri lib. VII. 38. WESS. — Τοὺς ἐπιστεῶτας adstantes interpretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59, 6. λίβητες ἐπιστεῶτες, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a Schaefer. revocatum est, τοὺς ἐπὶ τούτων ἐπιστεῶτας, id Valla parum prudenter praepositos filiis Oeobazi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et τὸν ἐπιστεῶτα quidem τῆς διώρυγος fossae praefectum dixit Noster VII. 117, 2. conf. II. 148, 20. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro οἱ ἐπὶ τούτῳ τιταγμένοι, aut τοῖσι προστίτακτο ταῦτα πρῆσσειν, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. 5. ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἰρῶ) Ex conjectura Pavii ἐπὶ τῷ ἰρῶ, in promontorio, seu vertice Cyaneum, sed incongrua. Elegantior Valckenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continentem excensu ac transitu in fanum, quod praeter morem minime. Τὸ ἰρὲν ad os Ponti erat, sive παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πόντου in Philostrati I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου Cyanaeae, Strab. lib. VII. p. 492.

[pag. 319. D. ed. Cas. Conf. Nostrum mox cap. 87 extr.]
Ex fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyaneae ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente *Pet. Gyllio Bosp. Thr. lib. III. 5. WESS.*

Ibid. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ) Praeter ceteros accurate de templo Iovis Οὐρίου, quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερὸν, agens *Clar. Io. Taylor* in Praefat. ad *Marmor Bosp.* Iovi Urrio sacrum, Herodotea non omisit: meminit certe *Herod. c. 87.*, μέσον ἐστὶ Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo Darius, qui in navi sederet Ponti spectator? nam ἰσθμὸς ἐς νῆα ἔπλεε ἐπὶ ταῖς Κυανίας καλευμένας· ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ . . . ἰθὺς τοὺς Πόντον ἰόντα ἀξιοθέητον: tandem cap. 86., admirando hoc satius spectaculo Darius ἔπλεε ὀπίσω ἐπὶ τὴν γέφυραν: hic Bosphorum contemplabatur: pons autem iungebat eam partem Bospori, quae esset media Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Quid itaque? hic navigans Darius, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur iuxta navis magistrum in puppi, qui locus Homero dicitur ἵκριον. Quid si scripserit itaque *Herod. ἐξόμενος τῷ ἱερῷ, sedens in tabulato navis.* Νηὶν ἵκρια *Homero, Hesychio* sunt aliisque τὰ σανιδώματα τῶν πλῆρων. vide *Io. Scheffer. de Mil. Nav. lib. II. c. 5. VALCK.*

7. τοῦ τὸ μὲν μήκος etc.) Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam *Herodotus*. Scripserat cap. 86. in latum patere stadiis μμμ ccc., quot utique ex trecentis et triginta orgyazum millibus, quae illis aequantur, oriuntur; si quidem decem earum myriades mille efficiunt stadia, cap. 142. huius libri, et centum pares uni sunt stadio, lib. II. 149. Quae quidem nullum cum habeant dubium, merito cum *Pavio* stupemus, monitoris *Th. Galei* rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia cc. durasse. [Monuerat *Galeus*: „Cod. Arch. τρικύσιοι, quod verum est, „et ex sequentibus confirmatur.“ Ceterum conf. *Var. Lect.*] Statim ὁ αὐχὴν [lin. 11.] per appositionem, quam dicunt, deponitur; nec superfluous atque ex scholio Abbati *Meloto* esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα c. 89. et ἐπὶ τῷ αὐ-

χλῖν τοῦ βοσπόρου cap. 118. videbimus. Olim similis in his *Maximi Tyr. Diss. VIII. 7.* appositio: οἱ ἐσπέραιοι Λιβυνοὶ οἰκοῦσι γῆν, αὐχίνα στενὸν καὶ ἐπιμήκη καὶ ἀμφιβάλλον. Mutavit *D. Heinsius*, sequente, sed haesitante, *Davisio*, quem adi et *Criticos ad Sophocl. Oed. Col. vs. 688.* WESS. — Turbare *l. 11.* lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus non ad proximum vocab. ὁ αὐχὴν, sed ad remotius referatur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocab. ὁ αὐχὴν velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὸ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μῆκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini *Bosporus* vocatur, sed τὸ μῆκος τοῦ στόματος, longitudo ostii, tota ostii continuatio, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Maeotidem paludem progrediens. Caeterum de usu vocabuli αὐχὴν conf. quae ad *I. 72, 13.* notata sunt. S.

CAP. LXXXVI. 3. νυκτὸς δὲ, ἐξακισμυρίας) Harum omissio vocum [nonnullis in codd.] ex scribarum est concordia. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. *Aristidi ναῦς πανημερία θύουσα*, et vento impulsa prospero, absolvit stadia mcc. *Or. Aegypt. pag. 360.* *Theophilus in Ptolemaei Geogr. lib. I. 9.* τὸν τοῦ νυχθημέρου φορὸν πλεῖν, unius diei ac noctis secundam navigationem m. tantum stadiis aequiparat. Receptior *Herodoti* ratio, siquidem ὡμολογημένον τοῦτο seu in confesso erat, navim secundo vento dcc. stadia una die conficere, *Marciano in Peripl. pag. 67.* ἵνδικε, iustissime adiciēte, arte augeri et huius neglectu minui eam cursus velocitatem posse. WESS.

[6 seq. ἑνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων) Potuerat *Herodotus* eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὀργ. scribere: sed neutiquam necesse est, ut cum *Larchero* in *Notis ad h. l.* et cum *Breigero*, in *Comment. de difficiliorib. Asiae Herodoteae pag. 38.* istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis huius scripturae: nec significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 *orgyas*. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων καὶ ἑκατὸν ὀργυιαί, aut, praemisso (ut fere solet) minore numero, ἑκατὸν ὀργυιαὶ καὶ ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων. Quem-

admodum mox (lin. 12.) τρεῖς μυριάδες καὶ τριήκοντα ὄργυιων, non sunt *trices mille et triginta orgyae*, sed *triginta tres myriades*; sic ἑνδὲκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὄργυιων, sunt *centum et undecim myriades*. S.]

10. ἐκ τῆς Σινδικῆς) Quod in Latinis olim *e Scythica*, inputatur *Vallae* iniuria: absunt haec et quae adhaerent principi versionis editioni, addita aut a *Phoenice* aut *Heresbachio*. [Immo leguntur ista, *e Scythica*, in *Laurentianae* versionis editionibus, *Heresbachiana* et *Phoeniciana* vetustioribus, in ea certe quae mihi nunc maxime sub oculis versatur, anno 1494. in lucem emissa.] Reposui, praepositâ literâ, quam articuli postrema, uti c. 28., deglutierat, τῆς Σινδικῆς. Qua quidem in parte audacior si censear, patroni Cl. viri aderunt *P. Bertius* de Agger. et *Pontib.* c. 2., *Holstenius* ad *Steph.*, *Is. Vossius*, *Gronovius*, *Berkelius*, atque alii. WESS.

18. μήτηρ τοῦ Πόντου) Connoda, et, quod sciam, nondum publicata haec *Dionysii Byz.* ex *Anaplo Ponti*: Μὲν δ' ὑπὲρ αὐτὸν, *Pontum*, ἀνακέχυται λίμνη Μαιῶτις, ἣν μετέρα καὶ τροφὸν τοῦ Πόντου κατεφῆμισε λόγος ἐκ παλαιᾶς μνήμης παραδεδομένος. ταύτης τὸ μὲν περίμετρον ἴσθι δισχιλίῳ σταδίων, τὸ δὲ πέρας ποταμὸς Τάναϊς, ὅρος τῶν θυεῖν ἡπείρων: in quibus ambitus paludis nimius, uti *Casauboni* ad *Strabon.* lib. VII. 477. [p. 310. ed. Cas.] observatio patefaciet. *Mater Ponti*, *Maeotis*; quod huius gignatur aquis et incrementa capiat. *Tzetzae* ὡς μήτηρ καὶ μαιεύτρια γένους παντὸς ἰχθύων *Chil.* VIII. 773., quae et *Hipparchi* professio ap. *Voss.* ad *Melam* lib. I. 1. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. στήλας ἔστησε δύο ἐπ' αὐτὸν) Si dedisset *Med.* ἐς αὐτὸν, significari posset: *duas columnas illuc deportatas statuit, vel erexit*: atque hoc cum aliis *Herodoteis* etiam comparari. Sed placet coniectura *Gronovii*, *legentis ἐπ' αὐτῷ, ad Bosporum*. Quod vero in eam rem excitat e lib. VII. cap. 226. ὁ λίθινος λίαν ἔστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ, mallem omisisset: in honorem enim *Leonidae* *Leo* fuerat is erectus. *Clem. Alex. Protr.* pag. 32, 23., Ἀργύννου νεῶν Ἀφροδίτης ἵστασθαι ἐπ' Ἀργύννῃ τῷ ἐρωμένῳ. VALCK. — Ἐπ' αὐτῷ scripsi ex schedis, sicuti paullo supra [c. 86, 9.] ἐπὶ Θερμῳδάντι ποταμῷ. [Similiterque frequenter aliàs.] Si qui priscum ἐπ' αὐτοῦ servatum vult, utatur *Pausaniac*, de

quo supra, cratere, [vid. Adn. ad c. 81, 11 seq.] Μνᾶμ' ἀρε-
της ἀνέθηκε --- Πόντου ἐπ' Εὐξείνου, et consimilibus. WESS.

— Apud prosaicum tamen scriptorem praepositio ἐπὶ ista
notione cum genit. constructa aegre (puto) reperietur. S.

[4-6. ἐνταμὼν γράμματα, ἰς μὲν τὴν Ἀσσύρια, ἰς δὲ τὴν
Ἑλληνικὰ, ἔθνεα πάντα ὅσα περ ἦγε. *Literae Assyriae*, eae-
dem quae *Babylonicae* et *Chaldaicae*. Assyriae enim et
Babyloniae nominibus pro synonymis uti Nostrum, ad
cap. 39, 4. et ad I. 192, 8. monuimus. Caeterum super
hoc loco consulendi viri docti, *Anquetil* in *Actis Acad. In-*
script. T. XXXI. p. 436. et *Heeren* *Commentat. Soc. Goett.*
T. XIII. p. 35 seq. Γράμματα quidem h. l. non potissimum
litteras sive characteres intelligi par est: sed idem valet
γράμματα atque ἐπιγραφή, *inscriptio*, quemadmodum mox
cap. 91, 4. et I. 187, 5. et 18. Et, sicut ibi ait Scriptor
γράμματα λέγοντα τάδε, sic h. l. scribere potuerat γράμματα
--- λέγοντα ἔθνεα πάντα, aut tale quidpiam: verum
etiam per adpositionem, quam loquendi formam et alias
amat Noster, absque vinculo iungi ista poterant γράμματα,
ἔθνεα, *insculpi iussit inscriptionem, vel titulum, (scilicet) po-*
pulos omnes; id est, populorum omnium nomina, et co-
piarum fortasse, quae e singulis aderant, numerum. S.]

[11. τῆς Ὀρθωσίης Ἀρτέμιδος) De hac consuluisse iuvabit
quae *Fabricius* collegit ad *Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp.* III.
208. S.]

CAP. LXXXVIII. 3. ἐδωρήσατο πᾶσι δέκα) Unice
verum hoc. Tale Πανσανίη δὲ πάντα δέκα ἐξαιρέθη καὶ ἐδόθη
lib. IX. 80. et ὑπισχνέμενοι, τὰ πάντα οἱ μύρια δώσειν lib.
III. 74. *Pavias* a veritate proxime afuit, πᾶσι δέκα, videli-
cet ταλάντοις, refingens: *talenta* enim aliena sunt. Genus
hoc egregie magnus *Is. Casaubonius* ad *Strabon.* lib. III. pag.
232. [ad p. 155. ed. Cas.] et ad *Athen.* IV. 10. [cap. 25.
nostrae edit.] illustravit. Pessime *P. Bertius* de *Aggerib.* et
Pont. cap. 2. παισὶ δέκα [quod olim hic legebatur,] abstulit
orationi, coronā aureā virtutis ergo *Mandroclem* et aliis
muneribus abs rege donatum ex male intellecto, quod se-
quenter, epigrammate iactans. Παισὶ et πᾶσι commutari do-
cuit *Rigaltius* in *Artemidori* I. 47. II. 42. Ego vero [lin.
4.] insuper ζῶα γραψάμενος habere non debui. Ecce tibi
Eustath. καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, καὶ ζῶα γραψάμενος, ἤγον
ζωγραφήσας, ubi plura. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

3. παρὶ δίκῃ) Revocabitur et hoc ex Codicibus. Verba Herodoti ex lib. I. cap. 50., κτήνῃα τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἔθνη, Galeus commode contulit ad haec Parthenii π. Ἐρω. Παθμ. cap. ix. πάντα ἑκατὸν ἐναγίσαντες αὐτῇ. Omnia centena, Casaubonus interpretatur in Athen. IV. cap. 10. [pag. 144. f.] Homerea, quae collegit B. Martinus Var. Lect. III. 22., quaeque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

7. ἀνέθηκες ἐς τὸ Ἡραῖον) Vellicat Vallam ob Iunonis templum doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen eius sit, non immunis: nam Thraciae urbs Ἡραῖον, de qua Stephan. ex Nostri lib. IV., est in cap. 90. ubi Iunonis templum imprudenter Valla. Nec plane absolvo Pet. Gylbium, mire fluctuantem lib. II. Bosp. c. 13. Nobilissimum Iunonis Samiae templum, toties Herodoto lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum; indicatur: ipsa loquendi formula fanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνέθηκεας ἐς τὸ Ἡραῖον recurret cap. 152. Pati autem possem, ut Ἀνδροκλῆς detracta priore littera pingeretur, nī mss̄i contra venirent omnes, et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα) Eam Istri regionem quae proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, fauces fluvii (sic enim hic commodius, quam collum, αὐχένα latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 13. De loco ipso, quem hic designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Graecor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. Ὁ δὲ Τείαρος) Tearum Thraciae amnem Plinius habet. Ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου ἀενάου ad eundem ex Epigrammate Simonidis clar. Reiskius refert ad Cephalae Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda Libanii Orat. Antiochic. p. 346. A. Δαρείω μὲν οὖν ἐπὶ Σκύθας ἐλαύνοντι Ταίναρος ἐν Θράκῃ ποταμὸς ἔδοξεν εἶναι κάλλιστος καὶ στυλὸν ὁ Δαρεῖος στήσας, τοῦτο ἐνεγράφη [f. ἐνέγραψε] αὐτῷ, Ταίναρον εἶναι ποταμὸν κάλλιστον. Sic Fred. Morellus: quid Sophista reliquerit, Herodotea contendenti adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ) Ambitiosioris iactantiae ut rex absolveretur, Nobil. Palmerius Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam Asiam,

sed quam minorem vocamus, intelligit; quae mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraque omnis Asia dicto audiens erat, quam ἡπειρον lib. III. 134. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀρτισκός sive Ἀρτησκός amnis non alius fortasse ac Hesiodi Theog. vs. 345. Ἀρδησκός: ubi ex suspicione Scholiastes, Ἀρδείσκος Σκυθίας fluvius. WESS.

CAP. XCIII. 2. Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας) Non indigemus Eustathiano ἀπαθανατίζοντας, a Fabro non provide arrepto. Simplex aequae ac compositum ea in re locum capessere Diodoro lib. I. 94. adscriptum est. Adde L. Küsteri Diatrib. Anti-Gronov. pag. 52. WESS. — Quod mutatum volebat T. Faber ob ista praesertim Eustath. in Dionys. vs. 304. Ἡρόδοτος ἀπαθανατίζοντας αὐτοὺς καλεῖ, tueretur non immerito Gronov. Explicuit utrumque de Getis adhibitum Cel. Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 105. habet et ἀθανατισμὸν Diodorus, et rarissimum ἀθανατιῶν Philostratus. VALCK.

5. Νιψαῖος) Confidentiam celeb. Gronovii, qua Νιψαῖος ex correctione Holstenii, fide Stephani et Suidae certissimi, exploduntur, [defendunturque Μνψαῖος] demiror; cum Vallae et Arch., quod ex Galeo cognitissimum erat, Codex ita praeferret. Mihi alia mens, Stephani auctoritatem, msstis stabilitam, non esse suggillandam opinato. Σκυρμιᾶδαι, ἔθνος σὺν Γέταις, in Stephano olim fuisse, non Σκυρμιᾶδαι: cui suspicioni series in Ethnographo litterarum robur addit. Utrumque amplexus sum. WESS.

CAP. XCIV. 3. Ζάλμοξιν δαίμονα) Male olim aberat postremum, siquidem pro daemone [pro deo] inter Scythas habitum Lucianus, Clemens Alexandr. atque alii testificantur. Diogenes VIII. 2. καὶ δοῦλον Ζάμολξιν, ὃν Γέταις θύουσι, Κρόνον νομίζοντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος: quorum postrema, nisi cum Steph. Monachio ante Κρόνον posita primitus fuisse arbitreris, erroris Diogenem arguent. Recepi Ζάλμοξιν ex tanto Codicum consensu. Porphyrius Vit. Pythag. sect. 14. sic nuncupatum tradit ex pelle ursina, quae recens nato fuerit iniecta: nam talem Thraces pellem Ζαλμόν adpellare: unde iusta Cl. Alberti diviniatio, in Porphyrio etiam Ζάλμοξιν fuisse. Accedit Hesychii, leviter discrepans, ex Herodoto scriptura, et in primoribus editis

Aeneae Gazaei, teste *Rittershusio*. Certissimum est, ab aliis nomen pingi aliter: hoc quaeritur, quomodo *Herodotus*; cuius scriptis membranarum si fidere licet, id maluit, quod datum est. *WESS.* — *Herodotea de Zamolxide* respicit *Diogen. Laërt.* VIII. 2. a *Steph. le Moine* recte emendatus. Secundum *Iamblichum Vit. Pyth.* §. 173. *Zamolxis μέγιστος τῶν θεῶν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς.* *Herodoto* cap. 94. dicuntur *Getae* οὐδὲνα ἄλλαν θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σφέτερον. *VALCK.* 4. *Γεβελέξιν Matth.* *Praetorius* in *Orbe Gothico* interpretatus est e lingua Lithuanica, qua *gyva leysis* significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem *Zemelaks* aut *Ziameluks* est *deus terrae*; haec *Th. S. Bayerus* *Origin. Sinicar.* pag. 283. in re lubrica et admodum incerta. *WESS.*

9. διαλαβόντες τοῦ ἀποπεμπομένου --- ταῖς χεῖρας) Codicum ἀποπεμπομένων, quidquid dicatur, tueri ac laudare haud possum. Planum est vetus, ac defensum abs *Abreschio* ad *Aristaenet.* p. 156. Πιπτεῦσι et ἀπειλεῦσι [*L.* 11. et 17.] Ionum dialectus adprobat. Superius διὰ πεντετηρίδος [*lin.* 4.] verissimum: *Clemens* quidem *Stromat.* lib. IV. pag. 590. singulis annis, κατ' ἔτος, legatum ad *Zalmoxin* lectum, sed aliunde memorat. *Laurentii* autem *navigium* quinque remigum, ex pravis Graecis progenitum, multos, neque indoctos homines, decepit, Latina magis quam Graeca lectitantes. *WESS.*

CAP. XCV. 9. ἦθια βαθυτέρα) *Valesius* indolem dictionis ad *Polybii Excerpt.* p. 23. patefecit. [Vide *Polybium* nostrum *T.* VII. p. 601. *Adn.* ad lib. XXVII. 10, 3. *Conf.* eundem *Polyb.* VI. 24, 9.] Saepe *Philo Iudaeus*: βαθεῖ δ' ὅμως ἦθει φησὶν αὐτοῖς, in prudente et gravi oratione, *Libro de Ioseph.* p. 550. E. et ἦθει βαρυτάτῳ, sive βαθυτάτῳ potius, φησὶν αὐτοῖς p. 558. B. tum ἀνίσταμαι σε, βαθεῖ ἦθει φάναι, sic recte ex manu descripto *Mangeyus*, *Quod Omn. Pr. Lib.* p. 887. Iam οὐ τῷ ἀποφωτάτῳ σοφιστῇ [pro ἀσθενεστάτῳ *lin.* 11.] unde *Eustath.* hauserit, an memoriae sit peccatum, adfirmare nequeo. Melius certe in tanta mssorum consensione vulgatum, ab *Aristide* olim, uti adscripta lib. I. 29. ostendunt, spectatum. *WESS.*

11. οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ) Tanquam *Herodotea* scripsit *Eustath.* in *Iliad.* ὁ. p. 365., ἐμίλησαντα Ἑλλήνων οὐ

τῷ ἀσοφωτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρᾳ: atque ad ista, οὐ τῷ ἀσοφ-
 posuit, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀνάπαλιν τῷ πάντῳ σεφῷ. Vocem ἀσοφω-
 τᾶτος, nisi quis forte Codex dederit, neque in suo repe-
 risse videbitur. Pythagoras, Archyta iudice, non sordidus
 auctor Naturæ verique, Horat. I. Carm. 28, 15. His non
 omissis, multa huius generis viri Docti collegerunt. Ne-
 mo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam
 Thucydides, cuius hoc primum est p. 5, 82. ἀνδρῶν οὐ τῶν
 ἀδυνατάτων: sic vocat omnium potentissimos; nam in his
 μῖζον ἢ ἀπόφασις δηλοῖ τῆς καταφάσεως, ut vere iudicat Her-
 mogenes pag. 567. Thucydidi Μηθυναίων οὐχ οἱ ἀδυνατώτατοι
 memorantur p. 569, 14. quales Xenoph. pag. 349, 27. οὐκ
 ἐλαχιστον δυνάμειον ἐν τῇ πόλει. Tritaei meminit Pausan. pag.
 656., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μεγάλῃ πόλει. Quod haec pro-
 ximum antecedit, [lin. 9.] ἥθεα βαθύτερα ἢ κατὰ Θρήικας,
 eleganter dictum; cuius simillima dantur apud Thucyd.
 Xenoph. Isocratem. VALCK.

[16. ἐν ᾧ δὲ ἐποίησεν etc.] ἐν ᾧ τόπῳ intellexi, scil. ἀνδρῶν,
 atque ita in Latinis interpretatus sum. Vereor autem ne
 minus recte quam alii cum *Valla*: *Dum ea - - - ageret*
atque diceret, (agebat atque dicebat malles) *interim sub-*
terraneum aedificium (conclave) struebat. S.]

20. τὸ κατάγειον οἶκημα) Ἀντρώδες τι χωρίον vocat Strabo
 VII. p. 457. A. [p. 298. ed. Cas.] ἄβατον τοῖς ἄλλοις· (ὁ) κα-
 ταλαβόντα, ἐνταῦθα διατᾶσθαι, σπάνιον ἐντυγχάνοντα τοῖς ἐκτός.
 Narrat et alia quaedam de illo, ab Herodoteis diversa.
 VALCK.

CAP. XCVI. 3. πρότερον τὸν ἑάλμοξιν τοῦτον γενέσθαι
 Πυθαγόρειον) Eadem Hellanici apud Suid. et Etymolog. doctri-
 na, neque spernenda. Cauta scriptoris de Zalmoxi, sive
 daemone seu homine, admonitio veterum religioni et phi-
 losophiae debetur, in primis praecipienti, nihil εἰς θεοὺς
 καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν· δεύτερον δὲ, εἰς τοὺς θεοὺς ἀνθρώ-
 πους: in Platonis Minoë p. 318. F. Hinc eiusdem Philosophi,
 τί μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μεθείσθω καὶ χαιρέτω, καὶ ὅπη
 θεοῖσι φίλον λεγέσθω τάττη; in X. de Legib. p. 886. D. similes-
 que dictionum formulae, a doctissimo *Berglero* non negle-
 ctæ. Mox ὑπὸ Περσέων [lin. 7.] iustum est; accessio uberior
 ex scholio venit. WESS.

CAP. XCVII. 6. Κῶς δ' Ἐρξάνδρου) Recte, nec discre-
 Herodot. T. V. P. II.

pat lib. V. 37. Tzetzen scriptura, qualis Arch. et Vallae, in fraudem induit, cum Chil. III. 465. καὶ Κῶνς Ὀρεξάνδρου, et brevi post Κῶνς ὁ Ὀρεξάνδρου, aptato imprudenter nomini hominis articulo. Πέξανδρος nihili est, natum aberrantis calami ductu ex genuino Ἐξάνδρος. Qui quidem Coës, Dario asseverans, Scythicae regionis ἀρρησμένον esse οὐδὲν, noviasse non videtur Scythas ἀρρηστας et γεωργούς, descriptos c. 17. et 18. Mox σὺ νῦν, [ubi vulgo σὺ νῦν lin. 11.] ex Abreschii coniectura, verius. WESS.

10. ἀρρησμένον) Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a Porto collocari, aequae ac Ἀρρησμένον. Formarum Homeri studiosus ne hanc quidem omissam voluit, quam legerat in Iliad. ε'. 548. Hinc Hesychio Ἀρρησμένη, redditum ἡρρησμένη: quod et alibi posuit, Ἀνήρρητον explicans μὴ ἡρρησμένον. VALCK. — Ἀρρησμένος antepenacute scribitur in Schneideri Adpend. ad Lexic. crit. casu-ne, nescio, an auctoris consilio. S.

14. ἔσται ἀποδοξήμην) Non refert multum, hoc retineas, an ἔστι ex manu exaratis libris: quamquam posterius paullo videtur significantius. Additamentum Arch. Herodoteae abundantiae praefert specimen, quo nunc non capior. Notabilius post pauca [lin. 18.] Φαίη τις ἂν με ἰωῦτοῦ εἴνεκεν, cuius praesidio vir doctus Miscell. Observ. Vol. III. p. 143. usum ἰωῦτοῦ et ἑαυτοῦ in prima etiam persona positi, adstruit. Non refragor, siquidem Sophocl. Aiac. vs. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus Vindob. schedis, ἂν με ἰωῦτοῦ, more Ionum. [At ex scholio hoc natum debet videri. conf. Adn. ad III. 52, 16.] Quod quidem saepiuscule pronomen vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud Stobaeum Serm. I. p. 20. Statim [lin. 19.] ὡς παραμένω [καταμένω scribere puto, voluerat, quod commodè praefert Arch.] non prorsus damnable. WESS.

20. ἐς μέρον φέρω) Multo usitatius hoc est altero, quod e Med. promit Gronov. ἐς μέρον φέρω: hoc tamen, vix a librariis expectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius φέρω, nemo iure repudiaret: ἐγὼ γινώσκω - - ἐς μέρον φέρω, αὐτὸς μέντοι ἔλεναί τοι, ego, palam animi mei sententia verbis explicata, nihilominus ipse te sequar. ἐς μέρον hic es-

set in concilio regio: in Ἀργείους μέσους et similia prostant collecta D'Orvillio in Charit. p. 547. Ut Herod. VIII. c. 26. εἶπε ἰς πάντας τὰδε, sic saepe loquuntur Tragici. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. τοὺς Ἴωνων τυράννους) Ostentant membranae, quod placere poterit. [Ἴωνας τυράννους.] Aderant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Aeolide et Ionia, quos omnes rex si compellavit, Ionum praecipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum; nisi si patrii moris tenax Ionum titulo Graecos comprehenderit. Lege c. 137. 138. Neque negligere lorum istud, fastorum quoddam instar et ruditatis Persicae illo in genere argumentum. Similes usurpant funiculos, nodis illigatos, ad dierum et temporis notitiam barbarorum novi Orbis nonnulli, de quibus Nobilissimus Auctor *Originum Leg. Artium et Scientiarum* Tom. I. lib. III. p. 225. egregie. WESS.

CAP. XCIX. 1 et seq. τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς etc.) Cum Auctor haec commentaretur, pictam Scythiae et Thraciae ob oculos tabulam habuit, cuius e mediterraneo tractu lapsum Istri atque ostia spectavit. Θάλασσα Pontus est, utramque in regionem sese insinuans: hoc κόλπου ἀγομέ-
τον τῆς γῆς ταύτης. Nam, quod vir maluit doctus, κόλπου ἀγομέ-
νου τῆς θαλάσσης ταύτης, superato maris huius sinu, ni-
mium abit a scriptis Codicibus, et progressum itineris, quo de nihil hic, sistit. [Nec tamen satis adparet quid sit quod κόλπου ἀγομέ-
νου dicat. Larcher vertit: à l'endroit où finit le golfe de Thrace.] Mare ipsum, quatenus Scythiae et Tauricae oras adspersit, varie adpellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum. Quae vero adnectit, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχομαι σημαίνων, τὸ πρὸς θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθ. χώρας ἰς μέτρησιν. Ἀπὸ Ἰστρου αὕτη ἦδη etc. dispuncta bene non sunt: voluisse puto, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχ. σημαίνων τὸ πρὸς θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρας ἰς μέτρησιν ἀπὸ Ἰστρου αὕτη ἦδη etc. Res postulat Aldusque cum schedis Parisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem virum clar. Corn. de Pauw. Certe πρὸς μεσαμβρίην τι καὶ νό-
τον, si spectatorem regionis ex Scythiae mediterraneae fini-
bus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio ten-
denti obiacet, non auster. WESS. — Mihi multo com-
modior uniceque vera visa est ea dispungendi ratio, qua

post ἐς μέτρησιν interpungitur: atque etiam, deleto post σημαίων commate, cum Schaefero post Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου incidi orationem, quo significarem, verbum σημαίων ad τὸ πρὸς θάλα. referri, istud autem Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου per se stare, valereque Inde ab Istro; sicut c. 100, 1. Τὸ δ' ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς, Inde a Taurica. Istum τὸ articulum iam saepius eodem modo positum observavimus: (conf. Adn. ad l. 105, 4.) sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin κατὰ praepositionis, quemadmodum cap. 100, 6. τὰ κατ' ὑπερθεῖ valet κατὰ τὰ κατ' ὑπερθεῖ. S.

[7. αὕτη ἥδη ἀρχαία Σκυθική) Haec est vetus Scythia; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsia Cimmeriis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἥδη particulam etiam exprimere volueris, dices, Hinc iam incipit. Sic ἥδη habes c. 100, 1. et 6. III. 5, 10. et saepius alibi. S.]

12. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τρηχίης) Stephano Byz. Chersonesus πόλις τῆς Ταυρικῆς, ex Herodoteis; perperam, iudice Holstenio. Consequens erit ergo, ut Taurica, tanta hic diligentia et cura expicta, extra Chersonesum fuerit, quorum et erudita disquisitio docti viri, quae inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, Ταυρος et Tauricae partem extra eam sese porrexisse. Fossam Scytharum servi, ut accessu heros prohiberent, a Tauricis montibus ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρέων ad Maeotin duxerunt c. 3. Scythaeque ad Tauricam regionem pertinent c. 20. et 100. At Taurici illi montes ad extremum Carciniten sinum, ubi Isthmi Tauricae Chersonesi exordium, semet erigentes et iuxta eundem sinum longe in Pontum protensi ad urbem Chersonesum, quae ob situs aspreta τρηχίη, terminabantur. Haec Noster, nec diversa Scylax et Arrianus in Periplus. Straboni pars Chersonesi maioris ἄκρα μεγάλη, ἐφ' ἣ ἱδρύται πόλις, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερρόνησος. Addit Strabo, peninsulae quoddam instar habuisse regionem, urbemque Chersonesum, ubi αἱ Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. [p. 308. ed. Cas.] Non repeto, Stephani iudicium et Herodotea hinc stabiliri. WESS. — At recte Holstenius observasse mihi videtur, non urbem Chersonesum, sed totam peninsulam hinc Χερσονήσον τὴν Τρηχίαν καλεαμένην dici; quam alii, quo ab aliis peninsulae

distinguatur, *Tauricam* aut *Scythicam Chersonesum* adpellant. Hanc igitur *ad mare, quod est Orientem versus*, pertinere ait; αὕτη ἐς θάλα. τὴν πρὸς ἀπηνιώτην ἄνεμον κατήκει. Nec enim de urbe, sed de regione, κατήκειν dici consentaneum est: et *Chersonesus urbs*, non in orientali, sed in occidentali peninsulae parte sita erat. Nam, quod *Larcherus* ait, esse Chersonesum urbem in occidentali quidem parte peninsulae, sed ab oriente Scythiae, id rem non conficit: etenim, quod mare hic τὴν πρὸς ἀπηνιώτην θάλασσαν vocat, idem mare mox τὴν πρὸς τὴν ἡῶ dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente Chersonesi peninsulae est, intelligitur; nempe Maeotis palus, quam haud multo minorem ipso Ponto Euxino esse, (c. 86 extr.) Scriptor noster existimaverat. S.

[16. παραπλήσια idem valet ac παραπλησίως, sicut ὁμοῖα persaepe idem atque ὁμοίως. S.]

19. γουνὸν) *Perrarum in promontorio. Γουνὸς Ἀθηναίων*, quorum ager minime uber, in oraculo apud Criticos ad *Euripid. Medeam* vs. 679. Est, cui ἐς τὸν πόντον de Aegaeo displicet mari, ἐς νότον, in austrum, reponenti. Dabit infra c. 177. αὐτὴν προέχουσαν ἐς τὸν πόντον, in mare Aegaeum. ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ lib. II. 97. Inprobant praeterea τὸν ἀπὸ Θορικοῦ, maluntque aut τὸ aut τῶν. Valla verterat, quod a tribu *Thorica*, videlicet iugum: substitutum in postrema editione, [Gronoviana,] quod magis in pontum, qui a *Thorio*; me etiam atque etiam mirante. Namque τὸν ἀπὸ Θορικοῦ manifesto ad γουνὸν pertinet Σουνιακόν, quod iugum inter *Atticae pagos Thoricum et Anaphlystum* nonnihil artatum longe in Aegaeum mare prominet, prorsus ut *Taurica* in Pontum Euxinum, et *Iapygia* in primis, anguste inter sinum *Brundisinum* et *Tarentum* constricta. Quod [lin. 22.] reposui συμβαλεῖν ratum Auctor habet lib. II. 10. WESS.

19. τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακόν) *Edoceri cuperem, cur hoc Attices in altum excurrens promontorium, γουνοῦ, soli fertilis*, hic honestaretur adpellatione; quum ab ea parte nunquam laudata sit *Attica*, sterilis in universum et λεπτόγως, nihilque, quod quidem ego noverim, de *Sunio* dicatur, ad istius anguli τὸ γόνιμον καὶ κάρπιμον commendandum. *Angulus* non γωνία tantum, sed et γῶνος dici potuit: *Hesych.* Γῶνος, γωνία, Ἀάκωνες: et fortasse Γουνὸς eidem

non γουνιαῖος sed γωνιαῖος τόπος fuerat dictus, *locus angularis*. Saepe memoratur Attices illud promontorium Orientale, Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν. Herodotea sic primum reddidit *Valla*, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata: τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακόν, τὸν ἀπὸ Θορικῷ μέχρι Ἀναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα: quo modo si legerentur in Codicibus, non displicerent. Neglexit in his *Herodotus* pagum Azeniensem, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat momenti: hoc excepto, in Attices ad sinum Saronicum laterē *demus* erat *Anaphlystus*, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram pagus *Thoricus*. Quidquid ab *Anaphlysto* ad usque *Thoricum* terrarum magis in altum prominebat γουνὸν vocat Σουνιακόν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα. VALCK.

[Apud *Homerum* notum est γουνὸν vulgo intelligi τόπον γόνιμος καὶ κάρπιμος: quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc *Nostri* loco esse adparet. *Angulum* hic significari, ex *Hesychii*, Γῶνος, γουνός, probabile vidēri poterat: qua notione vocab. istud, cum *Valckenario*, *Schneiderus* in *Lex. crit.* accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem *Vir doctissimus* pro eodem adstruendo vocabuli usu etiā oraculum illud advocaverit, quod ab *Euripidis* veterē *Interprete* ad *Med.* 679. refertur, ubi est πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι, causam equidem video nullam. Habet *Homerus* γουνὸν Ἀθηναίων ἱερῶν, *Odyss.* λ'. 322. et *Pindarus* εἰν γουνοῖς Ἀθανᾶν, *Isthm.* IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud *Poëtam* γουνός ἀλωῆς nominatur, *foecundum solum* γουνὸν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mire ris, quid sit quod *Attica*, cuius utique parum fertile solum fuisse constat, quamque κραναῖς alioqui Ἀθῶναις nominare *Pindarus* solet, (*Olymp.* VII. 51. XIII. 52. *Nem.* VIII. 19.) ab eodem *Pindaro* aliisque *foecunditatis* nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γουνός interpretatio nonnisi ex etymologica coniectura a Grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim veteres auctores ei subiecerint. Scilicet, sicut κραναή regio dicitur, quae edita est, montana, multas eminentias habens: similiter fortasse etiam γουνός eminentiam, locum editum, vete-

rum sermone significaverit; quam in partem haud absurde olim *Pergerus*, vir doctus, illud γουνιαῖος τόπος accepit; quod apud *Hesychium* vulgo post vocem Γουνοῦσθαι legitur, ut sit locus editior, instar genu eminentis. Quae quidem notio, sicut et huic *Herodoti* loco, et illis poetarum locis apte convenit, ubi γουνός Ἀθηνῶν nominatur; sic nec male congruet istis *Homeri* locis, ubi γουνός ἀλῶης dicitur, nempe eminentia, altitudo; quandoquidem areas, in quibus frumentum triturbant veteres, editis in locis fuisse constat, quo facilius paleae a ventis discuterentur. Ista igitur notione vocabulum hoc usurpasse *Herodotus* videtur; quae ne ab *Etymologo* quidem neglecta est, apud quem p. 233, 5. haec ipsa verba leguntur. λέγεται δὲ γουνός, ὁ ὑψηλὸς τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων, ἃ ἔχει. S.]

[23. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω) Intellige τούτῳ ἐγὼ etc. quem admodum et c. 81, 12. S.]

[27. πολλὰ λέγω παρόμοια, τοῖσι ἄλλοις ἔοικε ἡ Ταυρικὴ.) Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λέγω παρόμοια, οἷς ἔοικε ἡ Ταυρ. S.]

CAP. CI. 8 seq. ὁδὸς ἡ ἡμερησίῃ ἀνὰ διηκόςια στάδια) In singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 53. dinumerantur: sed multiplex ex citatiore militarive gressu variatio, a magno viro ad *Strabon.* I. p. 61. [ad p. 35. ed. Cas.] adnotata. Mox [lin. 10.] πρὸς Codd. et sententiae iussu exterminavi: quae enim pro voce asserenda vir *Clar.*, non urgent. *WESS.*

CAP. CIII. 2. θύουσι μὲν τῇ Παρθένῳ) Mutato leviter articulo fingeat praestantissimus *A. Kluitius*, θύουσι μὲν δὲ τῇ Παρθένῳ. Nihil enim in anterioribus de virgine, mox demum memoranda. *WESS.* in *Addendis.* — At nec δὴ particulae hic erat locus, et percommode habet τῇ Παρθένῳ, nempe immolant ei numini, quam τῇ Παρθένῳ adpellant. Similiter *Strabo* lib. VII. p. 308. ed. Cas. non ante facta virginis mentione, de Chersoneso urbe loquens ait, ἐν ᾗ τὸ τῆς Παρθένου ἱερόν. Caeterum, *Taurus* istos reliquias fuisse Cimmericorum a Scythis olim finibus suis pulsum, probabile fecit *Gatterer* *Comment. Societ. Reg. Goetting.* Vol. XI. p. 140. probante *Heeren* in *Ideen* etc. T. I. p. 888. S.

4. καταξίμειν) Nihil verius liquidiusque. Recurre ad lib. II. 46. et IV. 60. Firmat *Euripidis* *Iphigenia* in *Taur.*

vs. 38. Θύω γάρ, ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει, Ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἕλληνας ἀνὴρ, κατὰρχομαι μὲν etc. Quod sufficit, WESS.

Ibid. κατὰ ῥ' εὐξάμενοι) In Editis antiquis scriptum καταρξάμενοι. Qui aliter primus scribendum curavit, [vide *Var. Lect.*] timesin hic sibi deprehendisse visus est, qualis nulla datur apud *Herodotum*, voculam etiam ῥα non adhibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio καταρξάμενοι et κατευξάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem literis eo imposuisse suspicor αρ, et utrumque recepit, ut solebant isti saepenumero, librarius: supra IV. 60. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythis Tauris, pro victimis advenas cadere solitis, ut ait *Mela*, scripserat procul dubio *Herod.* τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων - - καταρξάμενοι ῥοπαλὸν παίουσι τὴν κεφαλὴν: *auspicati* velut *victimam, clava caput percutiunt*; non ut Graeci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandae lectioni sufficet vel unicus locus *Eurip.* *Iphig. in Taur*, vs. 1154. quoque Taurorum Rex Thoas comites interrogat Iphigeniae sacerdotis, *utrum illa iam τῶν ξένων κατήρξατο, hospites sit auspicata.* In Graecorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente *Nicol.* ponit *Damasc.* *Stobaei* p. 105. Sed, secundum *Herodoti* Tauros, non Scythicae fuit Iphigenia crudelitatis ministra, verum ipsa Dea, cui Graecos immolarent hospites: τὴν δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ θύουσι, λέγουσι αὐτοὶ Ταῦροι Ἰφιγένειαν τὴν Ἀγαμέμνονος εἶναι. *Hesiodus* in *Heroinarum* catalogo non mactatam Iphigeniam dixerat; sed, Diana volente, Ἐκάτην εἶναι: hoc tradens *Pausan.* in *Atticis* c. 43. τούτοις, ait, Ἡρόδοτος ὁμολογοῦντα ἔγραψε, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas effecisse videtur, ut hoc praesertim nomine Scythae fuerint a Graecis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quae prorsus abhorrerent ab humanissima Graecorum mansuetudine, τὸ ξενουτεῖν, τὸ ἀνθρωποφαγεῖν, καὶ τὸ, τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρᾶσθαι. vid. *Strabo* VII. p. 458. A et 460. B. [p. 298. D. et 300. B. ed. Cas.] et *Iacob. Elsner.* *Observ. in Ep. ad Coloss.* III, 11. VALCK.

17. ζῶσι δὲ π' ὁ ληΐς τε καὶ πολέμου) Tales Chaldaeorum, οἱ ληϊζόμενοι ζῶσι - - ληϊσμένοι ἀπὸ πολέμου βιωτεῦν apud

Xenophontem K. Παῖδ. III. p. 74. E. — Conf. Nostrum IV. 22, 8. S.

CAP. CIV. 1. ἀβρότατοι ἀνδρῶν) Tales in Scythia fuisse vix fidem invenit: de Agathyrsis dixerat, credo, ἀβρότατοι ἄνδρες εἰσι, sicut in suis legere Codd. L. Valla, et Io. Stobaeus Tit. XLII, p. 294. Habet tamen hinc ἀνδρῶν ἀβροτάτους Eustathius in Dionys. vs. 310. De Agathyrsis Sabmasio notata in Solin. p. 188. partim corrigit ad Melam Is. Vossius. VALCK. — Praestat ἀβρότατοι ἄνδρες ex scriptis. WESS.

5. Θρήξι προσεχωρήκασι) Geminum lib. I. c. 172. προσεχωρήκασι δὲ γλῶσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθος. WESS.

CAP. CV. 3. κατέλαβε ἐκλιπεῖν τὴν χώραν) Male in Vallae latinis, coacti fuerant solum vertere. Correxerit errorem clar. Lambertus Bos, Observ. Crit. c. 2. p. 9. WESS. — De usu verbi καταλαμβάνειν cf. Valck. ad IV. 11, 19. S.

[5 seq. ἐς δὲ πιεζόμενοι οἴκησαν μετὰ Βουδίνων) Haec Gatterer l. c. suffragante eodem Heerenio p. 893. sic vertenda contendit, *quamdiu premebantur, cum Budinis habitabant*. At id quidem contra Herodoti usum; apud quem ἐς δὲ nunquam *quamdiu*, sed constanter donec (hac notione, *donec tandem, usque dum*) significat; adeoque commode denique, postremo, reddi potest; qua cum notione frequenter coniuncta illa est, *quam ob rem, quam ob causam*. Hoc loco satis erat id quod a nobis in versione positum est, *ad extremum, malis pressi*, etc. quod quidem nil impedit, quo minus (quod voluere docti, quos nominavi, Viri) credibile sit, postea Neuros, finito malo, priscas suas sedes repetiisse. S.]

7. κινδυνεύουσι --- γόντες εἶναι) H. Stephani, Vallam corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu, quem Portus adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud Herodotum. Κινδυνεύουσιν εἶναι notat *esse videntur*, siye sunt; et δοκοῦσιν εἶναι saepius adhibetur pro εἶσι. Frequentavit illud inprimis Plato. Xenophon. Ἀπομν. IV. p. 465, 10. κινδυνεύει ἀνακυφισγώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, et vs. 35. φροντίζω μὴ κράτιστον ἢ μοι σιγᾶν κινδυνεύω γὰρ ἀπλῶς οὐδὲν εἰδέναι. [IV. 2, 34 et 39.] Sic ille saepius alibi loquitur, et in Epist. Socrat. xxii. Demosthenes I. contr. Aristog. p. 489. δυσκατάπαυστόν τι κινδυνεύει πρᾶγμ' εἶναι πονηρία. Plato-

nis etiam imitatores *Sophistae* hunc flosculum scriptis saepe suis interserunt: vide Clariss. *Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 116. quique, alienis tamen intermixtis, apta quaedam dedit Clar. *Wetsten.* in *S. Lucae Act. Ap.* XIX, 27. *Neurorum praestigias* hinc attigit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 310. *Mela* II. 2. fine: *Neuris statum singulis tempus est, quo si velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur.* Anilem fabulam tangit *Salmas.* in *Solin.* p. 187. VALCK.

11. αὐτῆς ὁπίσω ἐς τὸ αὐτὸ κατίσταται) Demuto nihil; nam λυθῆς *Arch.* ex αὐθῆς progenitum librarii negligentia. De *Neuris*, *Mela*, *Solinus* atque alii, consimilia. Durant, ut solent quae cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore Germania fabellae. Memini, rusticos et pastores primo aetatis flore videre, quibus haec metamorphosis insulse inputabatur. Confer *Keisleri* *Antiq. Septemtrional.* p. 494. WESS.

CAP. CVI. 4. γλῶσσαν δὲ ἰδίην) Non pendent ex praecedenti φερέουσι, sed alio, quod in Scriptoris mente haerebat. Similes ex *Sophocle* atque aliis dicendi formulas animadvertimus antea. Dabunt plures *Thucydid.* I. 17.; *Virgilius Aeneid.* X. 26. ubi *Servius*; *Columella* de *Re Rust.* lib. VI. 32. et *Graev.* ad *Florum* III. 21. His vero nexa olim et apta volui, ἀνθρωποφαγέουσι δὲ μόνον τούτων, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. *Androphagi* sive *Anthropophagi* ex re ipsa, vorandisque hominibus, titulum habent; sicuti *Melanchlaeni* ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Coniecturae doctorum hominum, ὄμουροι τούτων, aut μόνον λυκοφαγέουσι sive αἰλουροφαγέουσι, aestus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit *Ampl. Nic. Witzén*, in Belgica horum versione, *librarium peccatum*, et detersit tacens, *Tartariae Description.* T. I. p. 199. edit. primae. *Strabo* *Scytharum* nonnullos adeo fuisse inmanes, ὥστε καὶ ἀνθρωποφαγεῖν lib. VII. p. 463. [p. 302. c. ed. Cas.] ex *Ephoro* scripsit. WESS. — Vide quae ad h. l. in *Var. Lect.* disputavimus. Quod ad verbum ἔχουσι adtinet, ex coniectura a nobis adiectum, fuerint quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendant, si quidem (docente *H. Stephano* *Thes.* T. IV. p. 89 seq.) verbi φερεῖν tam late pateat usus, ut interdum idem atque

ἔχειν valeat. Verum, tamen, γλῶσσαν φορεῖν pro γλῶσσαν ἔχειν aut γλῶσση χρησθαι dicturum fuisse Herodotum, etiam atque etiam dubitare licuerit. S.

5. ἀνδρoφαγέουσι δὲ μόνον τούτων) Ἐπιοι τούτων venerat in mentem Io. le Febvre: sed quae hac legit in sede *Eustathius* (vide in *Dionys.* vs. 399.) in suam restituet, de *Anthrophagis* olim scripta clariss. *Wesseling.* Vide *Diss. Herod.* p. 72. Recte Codices msssti vocant Ἀνθρωποφάγαι, [nempe verbo utuntur ἀνθρωποφάγους], et *Plinio* dicuntur *Anthrophagi Scythae*, humanis corporibus vescentes, *Hist. Nat.* VI. c. 17. similiter *Melae* II. c. 1, 120. atque his τὸ ἀνθρωποφαγεῖν tribuit *Ephorus Strabonis* VII. p. 463. n. VALCK. — Proprium huius populi nomen, ut et *Melanchlaenarum*, *Bastarnas* fuisse, probatum ivit *Gatterer* l. c. p. 148. consentiente *Heerenio* p. 893. Vere quidem a Graecis *Androphagos* et *Anthrophagos* fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit eruditus auctor *Commentationis* supra laudatae, F. W. Beer, in *Additament.* ad *Hist. Univ.* ex *Anglico sermone* in *Germ. translatam*, T. III. p. 20 seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solitos: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et aequitatis plenum responsum, *Scythis* auxilia petentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Caeterum de his finitimisque populis consulendus *Bayerus* in *Actis Acad. Petropol.* supra laudatus *Wesselingio* ad cap. 18, 10. S.

CAP. CVIII. 1 seq. γλαυκὸν τε - - - καὶ πυρρὸν) „Ad oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retule-
rim, glauco vel caeruleo pictum et rufo: unde *Picti Geloni*
„*Virgilio Georg.* II. 115.“ belle *Salmas.* in *Solin.* p. 133. Πόλις πεπόλισται recurret lib. V. 52. VII. 59. *Homerico more.* WESS. — Cum *Salmas.* et *Wess.* facit *Larcher.* Est etiam apud *Claudian.* in *Ruf.* I. 314. *Heynio* ad *Virgil.* l. c. laudatum, *Membraque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus.* Ad oculorum tamen et naturalem vel comae vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut *Heeren* l. c. p. 895. et *Mannert.* T. III. p. 7 seq. S.

2 seq. πέλις - - - ξυλὴν) Quae sequuntur de urbe lignea *Gelono* in *Budinis*, quam *Persae* narrantur incendisse

c. 123., hinc tangunt *Steph. Byz.* in Γελωνοί, *Mela* I. c. 19, 140. et *Eustathius*. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται καὶ Γελωνοί) *Herodotea* si fuerint, dederat, τῇ καὶ Γελωνοί. Equidem ob *Arch.* dissensum ambigo: praeferunt certe ex eo excerpta, quae *Herodotum* non dedecent, et comoda congruaeque videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis premitur maxime. WESS. — Pro καὶ Γελωνοί scribi poterit Γελωνοῖς, aut, quod malim, vocula τῇ interiecta: Βουδῖνοι δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται, τῇ καὶ Γελωνοί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοις δὲ τοῖς αὐτοῖς χρέωνται, τοῖς καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui praetulerit alterum, *Herodoteis* etiam niti poterit ex p. 96, 11. p. 257, 24. [II. 20. et IV. 112.] VALCK. — Scilicet II. 20, 11. et IV. 112, 7. constructio cum dati obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu repraesentavimus, quae sane nihil differt ab ea quam cod. *Arch.* mox offerebat, δῖαιτα ἡ αὐτὴ ἐστὶ Γελωνοῖς καὶ Βουδῖνοισι, ubi, ex doctorum duumvirorum praecepto, ἡ καὶ Βουδῖνοισι oportuerat. Similiter V. 65, 14 seqq. ἐόντες καὶ οὗτοι — ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον: non ἐξ ὧν aut ἐκ τῶν καὶ οἱ etc. S.

3. Φθειροτραχύνουσι) Dederat, opinor, Φθειροτραχύνουσι; et Φθειροτραχύνοντας *Arrianus* in *Periplo Ponti Euxini* p. 18. ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λέγει τοὺτους εἶναι τοὺς Φθειροτραχύνοντας: in κτ facile πγ transierint. Φθειροφάγους vulgo dixere: vid. *Strabo* XI. p. 754. [p. 492. v.] et ibi *Casaub.* VALCK. — *Phthirophagi* occurrunt plures, etiam in *Libya*, cap. 168. huius libri. Praeclare, ut puto, de similibus, Φθειροφάγοι εἰσὶν, ἀπὸ τοῦ ῥύπου καὶ τοῦ πίνου λαβόντες ὄνομα, *Strabo* lib. XI. p. 763. [p. 499. ed. Cas.] WESS. — Notum quidem quod de *Sinensium* mulierum deliciis hodieque memoratur. *Scripturam* nec apud *Nostrum* nec apud *Arrianum*, necesse erat sollicitare. Quod autem *Portus* hunc *Nostri* locum sub verbo Φθειροφάγειν retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud *Herodotum* reperitur. S.

10. ἐν ὁδῷ) *Porti* coniecturam, a *Genevensi* editore perperam pictam, *Pass.* codex stabilit, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τὰς σισύρας [lin. 12.] iure *Cl. Gronov.* vindicavit, cui calculum *Valckenarius* noster ad *Ammon.* p. 205.

adposuit. Σίσυρα, αἴγειον στέρναστρον veteribus. Theophylacto lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. σίσυρα ἐξ ἑλέου, ἐς τὰ μάλιστα εὐτελής, etiam Apsyrto Hippiatricor. lib. I. 38. p. 135. Sed hoc Ruhnkenius ad Timaeum p. 165. [p. 231 seq. ed. sec.] Ὀρχυς laudabunt, qui sermonis Ionici genium Hippocratemque et Aretaeum amant. WESS. — Licet differentiam quamdam inter σισύραν et σισύραν statuerint Grammatici nonnulli; parum tamen, verum si quaeris, ac nihil fortasse, interesse videtur. Cur σισύρας nos praetulerimus, in Var. Lect. declaratum est. Ἐνύδριαι, quae lutrae sunt, miratus sum canes marinos sive phocas intelligi a Mannerto, III. 7. Cur vero totam ῥῆσιν illam, ἔν τι ταύτη --- ὑστερίων ἀκροῖν, l. 10 - 14. cum Heerenio p. 919. seq. pro emblemate habeamus, ab aliena manu adsuto, causam equidem nullam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occasione talia referre. Quatenam quidem alia animalia dicat quadrato vultu, definire non ausim. Praeter castorem et lutram tria alia quadrupedum genera Aristoteles Hist. Anim. VIII. 6. nominat, quae ex lacubus et fluviis victum quaerunt. S.

CAP. CX. 3. Οἰόρπατα) Hoccine, an Αἰόρπατα, Scythicum Amazonum sit nomen, non decerno. Si Αἰρ Scythias Armenisque vir sit, quae Wachteri in Praefat. Glossar. Sect. XII. professio, pristinum ex Aldo et Valla potius erit. Sed in talibus anceps haesitatio. Male Herodoti fidem Franc. Foris Otrokoeksi Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggillat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur vocabulum; quasi Amazones ex ultima Tartaria, vetere Turcarum et Hungarorum sede, processerint. Quod falsissimum. WESS.

13. οἱ δὲ Κρημνοὶ, εἰσι τῆς γῆς τῶν Σκυθίων etc.) Damnantur duae voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; suntque ad rem non necessariae. [Uni Ask. desunt illae: commode alii γῆς τῆς.] Cremni, liberorum erant Scytharum, ad Maeotin c. 20. Cultum habent decus ista, [lin. 15.] ἐντυχούσαι --- ἱπποφορβίαι --- καὶ ἐπὶ τούτων etc. Scribentis in animo erant, ἐντυχούσαι --- ἵπποις, quibus ἐπὶ τούτων aptissime adhaerent. Talia medicinam respuunt. WESS.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐκράτησαν) Docent sequentia, Amazonum aliquas fuisse praelio peremptas: illa quoque,

καὶ οὕτω ἔγνωσαν ἰούσας etc. limpide asserunt, non aliud ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τινδς τῶν νεκρῶν, sicuti in Codd. plerisque. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

[9. εἰκάζαντας) Sic edd. omnes, nec aliud e mssis enotatum. Videbatur autem mihi εἰκάζαντες scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturae compendio picta est, quo terminationem τις indicare scriba adsuevit. S.]

15. βουλόμενοι -- παιδας ἐγγενήσεσθαι) Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἐκγενήσεσθαι, sicuti c. 155. ἐξενέτο οἱ παῖς. Schedae, in quibus ἐγγίνεσθαι et ἐκγίνεσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnatur etiam hoc Thomae Mag. decreto in βούλομαι, saepius fallenti. WESS. — Contendit scil. Magister ille, verbum βούλομαι non nisi cum praesenti tempore aut praeterito construi, numquam cum futuro: cui praecepto parere Herodotus recusat. S.

CAP. CXIII. 4. ἐς εὐμαρίην) Ex αι et ει Iones eiecere nonnunquam τὸ ἰῶτα, Thuléην scribentes et εὐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat Eustath. in Hom. Iliad. ξ'. p. 970, 13. [p. 980. ed. Rom.] Ἰωνες, inquit, τὸ περὶ τινος τῶν ἀνεγκυκλίων τῷ σώματι ἐκκρίσειον ἀσχοληθῆναι, οἷος εὐρῆσαι, Φασίν, ἢ ἀποπατῆσαι, εὐχέριαν ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, εὐμάριαν ἐκάλουν, vel εὐμαρίην: quod vicina monstrant. Suidas: Εὐμαρίη, ἀπόπατος, παρὰ Ἡρόδοτον. Forinam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρίη χρίωνται ἐν ταῖσι οἴκωσι: quod tanquam diversum a Graecorum usu de Aegyptiis dictum nemo mirabitur, qui Casaubonum legerit ad Theophr. Char. c. xiv. p. 115. Hebraeum morem loquendi, praeter Casaubonum, Gatakerus explicuit Adv. Misc. II. c. 3. Solitā sibi verecundia Persicorum morem Xenophon expresserat Κυρ. Παιδ. p. 5, 4. [I. 2, 16.] αἰσχρὸν ἔτι [Πέρσαις] καὶ τὸ ἰόντα παν Φαρὸν γινέσθαι: ubi, qui pueris lectam Cyropaediam suis saepe contaminarunt adsummentis literatores, adieccisse suspicarer ista, ἢ τοῦ εὐρῆσαι ἔντα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου: nisi Zonaras eadem in suo Codice iegisse videretur Annal. III. p. 110. B. Scriptus Codex in loco huic Herodoti simillima praebeuit Κυρ. Παιδ. I. p. 21, 9. [I. 6, 36.] ἐπὶ τὰ ἀνεγκυκλία -- ἔσθαι. Per euphemismum Thucyd. dixit πάντα παιῶν δαΐ σπα-

νοχωρίαν ἐν τῷ αὐτῷ, p. 504, 3. [VII. 87.] Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

6. αὐτίων τινὶ ἐνέχριμπετο) Vallae non intellecta nativae simplicitate praeter cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermogenes observat p. 509. ἤθη προσώπων, εἴπερ τις ἄλλος, κάλλιστα καὶ ποιητικώτατα μεμνημένοι. Theocritum non dedecerent ista: καὶ τις μουνθεισίων αὐτίων τινὶ ἐνέχριμπετο, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπωθέετο, ἀλλὰ περιτίδε χήσασθαι. Iusto diutius Amazo viduata Scytham iuvenem οὐκ ἀπωθέετο, sive τὸ ἔργον οὐκ ἠναίετο, sed παρεῖχε βουλευμένῳ, καὶ ὧν εἶχε μετεδίδου: quae singula reperiuntur in talibus adhibita. — Ἐνέχριμπετο, hic idem ac συνεχρωτίζετο, atque Aristophaneum ἤρειδεν, de equo diceretur eximie ad equam admisso: apud Aelian. de Nat. An. IV. c. 7. a Rege Scytha generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, ἐν μὴν ἐνέχριμπεσθαι legitur. Darii Oebares marem dicitur Herodoto ἐνέχριμπτων τῇ Θηλή, III. c. 85. — [Opportune Tittmannus ad Zonarae Lexicon p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπολαύσαι, quae apud Lexicographum illum, sicut et apud Suidam, verbo ἐνέχρειναι adiicitur: Ἐνέχρειναι ἱμπεσιῖν, παραπολαύσαι, παρ' Ἡροδότῳ.] — Est et illud pervenustum: [lin. 15.] οἱ λοιποὶ νεηίσκοι — — καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων: torvas viragines mansuefactas sibi fecere morigeras, ἐτιθάσσευον, χειροῦντες αὐτοῖς ποιήσαντες. Socratis Aspasia τιθασὸν ποιῆσαι puerum dixit apud Athen. V. p. 219. p. De uxore iuvenacula, Xenophontis Ischomachus in Oecon. p. 487, 32. ἐπεὶ ἤδη μοι χειροῦνθης ἦν καὶ ἐτιθάσσεύετο ὥστε διαλύγισθαι. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

8. τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε) Idem ac εἰδείναι apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μιμητικῇ δηλώσει διὰ τῶν χειρῶν διασημαίνειν: sed prorsus germanum Aeschyli Agamemn. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χειρὶ. Talia Latinorum, Crudelem infesta saepe vocare manu; Nudaque vocat dux agmina dextra, alibi conducta. WESS.

12. τῇ δὲ ὑστεραίῃ) Non sperno tritum iteratumque Scriptori: alibi δευτέρῃ ἡμέρῃ IX. 32. et 83. Optime Gronov. δευτέραν αὐτὴν [lin. 14.] restituit et explanavit. [ipsam cum socia] In Diodoro T. II. p. 577. ἄλλων ὅπου τύχοι δεύτε-

ρος καὶ τέττος, uno aut altero comita. Vide sis ad eius lib. XIX. 17. et *Wetstenium* in *Epist. II. S. Petri*, c. 2, 5. *WESS.* — Conf. *Hoogveen* ad *Viger.* III. 2, 17. qui hic quidem cum edd. vet. εἶρε δευτέρην, αὐτὸν ὑπομένουσαν, legit; sed plura e *Thucyd.* exempla adfert, ubi δεύτερος αὐτὸς iunguntur. αὐτὸν quidem sive αὐτοὺς subintelligi h. l. poterat, nec ut adliceretur erat necesse. S.

15. καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο) Ornat hoc et adauget iucundissimae narrationis lepores. *Pindarus* *Cinyram*, *Veneris* corculum et suaviū, ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ εἰθισμένοι τῇ χερὶ, descripsit *Pyth. Od. II. 30.* Addunt κτιλώσασθαι et κτιλεύσασθαι non aliud videri ac τθασσεῦσαι: quod in ferocientes, nec cicurari recusantes, aptissimum. *Iunge Schol. ad Nicandri Ther. vs. 452. WESS.* — Conf. paullo ante a *Valck.* notata. S.

CAP. CXIV. 17. μένουσαι ἐν τῇσι ἀμάξῃσι) Atque adeo velut οἰκουροῦσαι. Civitatum Graecarum morem in *Scythiam* transtulit; nam Graecae mulieris prima virtus habebatur τὸ ἔνδον μένειν καὶ οἰκουρεῖν. *Phintis* Philosopha apud *Stobaeum* p. 444, 3. uxoris ἰδία iudicabat esse τὸ οἰκουρεῖν καὶ ἔνδον μένειν: cur *Wolffius* in *Mul. Graec. Fragm.* p. 196. ad ἔνδον adscriberet οἶκος causae nihil habebat. ἔνδον μένειν praeter ceteros huic sexui saepenumero commendavit *Euripides*; *Philo Iud.* p. 803. c. et *Plutarch.* II. p. 142. c. qui in *Quaest. Rom.* p. 271. d. suorum tangit popularium in *Boeotia* consuetudinem; qui, novὰ nuptὰ in aedes introductὰ, καίουσι πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης, ἐμφαίνοντες δεῖν τὴν νύμφην ἐμβαίνειν: postremum levi molimine converti poterit in ἐμμένειν: mēndà quoque liberari *Hyperidis* fragmentum in *Stobaei Γαμικοῖς* p. 441, 14. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπαλκπόντας (corrigere, sodes, ἀπαντῶντας) πυνθάνεσθαι μὴ, τίνας ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνας μήτηρ. *VALCK.*

CAP. CXV. 4. φόβος τε καὶ δέος) His usus *Ammonius* differre docet Δέος et φόβος: quorum, ut ille noverat, plura possent similia proferri. Citat idem *Ammon.* in voc. Ἱερεῖον, velut *Herodotea*, κατάπερ ἔτι καὶ νῦν ὅταν χρηστήρια δύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ, quae, ne quis frustra quaerat, apud *Herod.* non invenientur. Praeter *Aeschylum* nemipem etiam

novi qui dixerit χρηστήρια θύειν, qui χαριστήρια θύειν, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 8. ἐπὶ ἵππων ἐκθοιτᾶσαι) Nihil de vulgato demutassem, nisi Codices iniecissent manum, vix repellendam. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauro-matarum ad paludem Moeotin uxoribus, τουτίων αἱ γυναῖκες ἱππάζονται τε καὶ τοξέουσιν καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. A. WESS.

CAP. CXVII. 1. Φωνῇ -- νομίζουσι explicitum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

4. πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἄνδρα) Ob oculos Nicolai Damasc. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παρβένον οὐ πρότερον συνοικίζουσι πρὸς γάμον πρὶν ἂν πολεμίον ἄνδρα κτείνῃ. Numerosior Cous senex, οὐκ ἀποπαρβενεύονται δὲ μεχρὺς ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Profecto dura, quantumvis bellatricibus, conditio. WESS.

CAP. CXVIII. 9. ἐκ τοῦ μέτου κατημένον) Adi sis ad lib. III. 83. [ibique notata,] et VIII. 22. τῷτὸ νοήσαντες [lin. 10.] obtrudunt membranae, videturque ad rem obportunum: frequentius τῷτὸ φρονήσαντες, I. 59. αὐτὰ κατὰ τῷτὸ lib. V. 2. Aldi ἀντιγιάζωμεν [ibid.] perperam neglectum fuit. WESS.

9. ἐκ τοῦ μέτου κατημένον) Herodoto proprium illud satis fuit communium in Diss. Herod. p. 125. Mox [lin. 10.] litterà productà scribi malim: ἀλλὰ τῷτὸ νομίσαντες ἀντιγιάζωμεν τὸν ἐπιόντα. In nonnullis, ubi Linguae Latinae ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Graeci; [poëtae praesertim:] verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subiunctivo, saepius a librariis oblitterato. VALCK.

[11. οὐκ ὦν ποιήσετε ταῦτα, ἡμεῖς μὲν etc.) Pro εἰ ὦν οὐ ποιήσετε ταῦτα. Commode ἐρωτηματικῶς vulgo βῆσις illa effertur, οὐκ -- ταῦτα; quod in talibus enunciationibus praestare censuit Schaefer ad Bosii Ellips. Graec. p. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adiacere Herodoteum. S.]

[16. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμέας) Sic solet Noster cum Atticis particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor. Herodot. T. V. P. II.

Dial. Att. §. 44. ibique *Schaeff.* p. 102. Cf. infra, V. 94, 147 VII. 16, 31. S.]

23. διέβη τήνδε τὴν ἡπειρον) Consideravit *Laurentius*, quasi διέβη εἰς τήνδε, quod supra [lin. 5.] depositum, fortasse iniuriā: Thraciae vicinaeque regionis transitum Scythae designant. [Forsan vero idem valet διέβη τήνδε ac διέβη εἰς τήνδε. conf. *Var. Lect.* VII. 20, 12 seq.] Rectius ἡμερεύονται, pacat. Tale, πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος - - ἡμερεύμενος βασιλεῖ lib. V. 2. Alia in re eleganter τιθασσέων καὶ ξημερῶν ἐπράυνεν *Philolud.* Vit. Mos. lib. I. p. 606. D. et *Aeschyl.* Eumen. vs. 14. χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην. WESS.

CAP. CXIX. 18. ἀρεξῇ τε ἀδικίων) Verissime ex *Med.* vir Celeb.; locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. *Aelianus* Hist. Animal. V. 34. ἀδικῶν μὲν οὐκ ἄρχαι: et XVII. 24. οὐ μὲν ὥστε ἄρχειν ἀδικῶν, ἀλλ' αἰμύνεσθαι τὸν ἄρχαντα. Auctior eadem ap. *Demosth.* ex vetere lege ἂν τις τύπῃ τινα ἄρχων χειρῶν ἀδικῶν contr. Aristocrat. p. 410. et saepiuscule. WESS. — Ἀδικίων non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, ἀδικῶν puto dicturus erat, aut ἀδικιέων, aut ἀδικίης, ut I. 130, 14. VI. 119, 5. S.

Ibid. καὶ ἡμεῖς οὐ πεισόμεθα) Coniectori favet benignum *Wesselingi* praeiudicium in *Diss. Herod.* p. 126. cui non mirarer si quis alius obiecisset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem πείσομαι et πήσομαι in istum paene sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud *Valla*; frequenter occurrunt, δεινὰ πείσομαι, vel ἀνόσια, τί πείσομαι; et similia: οὐδὲν πείσεται ἄχαρι, et ἄχαρι οὐδὲν παθόντες, sunt *Herodotea* II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut οὐ πεισόμεθα significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsitan *Cod. Laurentius* invenit, quod praebet *Arch.* οὐκ οἰσόμεθα. Si Graecum esset *πεισόμεθα*, sicuti *περιιδεῖν* *Herodoteum* est, ingeniosa videretur *Reiskii* coniectura: meae me nondum poenitet, qua corripiebam ἡμεῖς σφὲ τισόμεθα. Vos primi Persas iniuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit iniuria, et nos de illo sumemus vindictam, iniuriam illatam propulsando, καὶ ἡμεῖς σφὲ τισόμεθα:

exemplorum in *Τίτασθαι* conguessit affatim *Portus*. Crediderunt itaque barbari, contra Scythas iustum movisse bellum Dariū: a quibus dissentiens *Plato* in *Gorgia* pag. 483. D. ποῖω, inquit, δικαίω χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἱστράτευσεν, ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; *VALCK.* — Istud οὐ πεισόμεθα molestum est. *Vallae*, haudquaquam tolerabimus, congruit *Arch.* οὐκ οἰόμεθα, ad sensionem eblanditurum, ubi verbo similis notio constiterit. Laudavi [in *Dissert. Herod.*] *Valckenarii* hariolationem, [ad *Euripid. Phoen.* pag. 533. prolata,] doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi. *WESS.* — Et ego vulgatum praelaturus eram *Valckenarii* hariolationi. Caeterum vide *Var. Lect.* Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram facturum. Etenim blandiri quidem *παισόμεθα* utique debuerat, si certis exemplis ostendi posset, significare id verbum, *otiosi sedebimus, quieti manebimus*. Vereor autem, ne in eisdem exemplis, ad quae in *Var. Lect.* provocavi, perinde atque alibi, *παύεσθαι* non *quietum manere* significet, sed *requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere*, quae notio parum opportuna fuerit huic loco. *S.*

CAP. CXX. 14. Ἰδάνθρος optime mssti, uti c. 76. Mox [lin. 16.] προσγινομένην μοῖρην *Arch.* [pro προσγινομένων, ἡμέρης] speciem ostentat, praeterea nihil. *Diurni* enim itineris mentio exulare non potest ob c. 122. *WESS.*

24. ἣν δὲ βουλευομένοισι δοκέη) Spectarunt librarii [qui βουλομένοισι dederunt] ἂν ὑμῖν βουλομένοις ἢ apud *Demosth. Orat. Prolog.* p. 760., similesque *Thucydidis* lib. VII. 35. VIII. 93. ac plurium dictiones. Tum non insipide ex *Sallustii* *Iugurth.* cap. 84. si volentibus putatur. In vulgato equidem acquiesco. *WESS.* — *Βουλευομένοισι* inde ab *H. Stephani* edit. 1. receptum ex msstis, et sic *Medic. Ask. Pass. F.* et tres *Paris. S.*

CAP. CXXI. 6. τοσαῦτα ὑπολιπόμενοι) Erunt quibus ἀπολιπόμενοι arridebunt. At *Noster* lib. VI. 7. τὸ δὲ ναυτικὸν πληροῦν, ὑπολειπομένους μηδεμίαν τῶν νεῶν. *Cl. Reiskius* distinguit, τοσαῦτα (ὑπολιπόμενοι τὰ ἄλλα) ἅμα etc. veritus, ne sententia emergat, liberos et uxores a Scythis desertos et hosti permissos, quae adtendenti nasci vix potest. *WESS.*

CAP. CXXII. 3. τούτους εὐρόντες, ἡμέρης ὁδῷ πρεέχοντες) Rectissime sic Pass. [et F. puto et alii.] Scythae sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persas praegredi oportebat: ἡμέρης καὶ τούτους ὁδῷ προέχοντας τῶν Περσῶν c. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. WESS.

4. τὰ --- φυτόμενα λεαίνοντες) Ἐκτρίβοντες, explicante Hesychio. Ipsi Scythae decreverant τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν c. 120. Amplius autem λεαίνοντες, quam κόπτοντες. Philo Iud. lib. I. Alleg. p. 58. D. τοῖς ἀθληταῖς οἱ ἀλείπται παραγγέλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λεαίνειν, sed cibum per otium masticare et minutatim commolere. τὰ φυτόμενα ergo λεαίνειν deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ ταύτῃ λεῖναι τε καὶ ἐκτρίψαι τῶν Δογγιβάρων τὴν δύναμιν h. e. friare et obterere prorsus. WESS. — Apud Philonem vero l. c. haud dubie κόπτειν, non λεαίνειν, fuerit legendum. S.

8. πρὸς ἧῷ τε καὶ τοῦ Ταναΐδος) Notabilis structura: Po-tuisset πρὸς ἧός τε καὶ ἧός τε καὶ τοῦ Ταν. ut Cl. Pauw. Verum πρὸς ἧῷ in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis et praepositionibus solent, casus. [Qua de variatione ad I. 202, 16. pag. 204. dictum. conf. II. 121, 6. IV. 17, 11. et 13. VII. 176, 14 seq.] Vide Aeschyl. VII. contr. Theb. 930. Raphelium ad Lucae Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Abreschium in Aeschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem hic Persarum trans Tanain traiectus, tam brevi temporis spatio, nec verus nec vero similis Nob. Palmerio. Ab Istro ad Maeotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.; quanto longius difficilisque exercitui inmenso, totque inpedimentis praepedito? Confer Exercit. ad Graec. Auctor. pag. 21. WESS. — Perspecte PALMERIUS l. c. „Ut Alexan-der Bessum persequens, postquam eum in potestate habuit, laxartem usque perrexit, et se Tanain vidisse vel credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius Hypanin aut forte Borysthenem, Tanaim esse credidit, vel credere se simulavit, ut suae gloriae audaci menda- cio velificaretur.“ Consuluisse neminem poenitebit, quae ad hoc cap. CXXII-CXXIV. spectantia disputavit auctor Commentationis iam saepius nobis laudatae, in Additamentis ad Hist. Univ. T. III. p. 9 seq. cum quo conf. Danville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 10. εἴςα πληθος ἐπτα ἡμερῶν ὁδοῦ) Vere atque ex finitione c. 22., ubi male in *Vallae* Latinis octo dierum. Πληθος locorum amplitudini quadrare, testabitur lib. I. 203. WESS. — Conf. Adn. ad I. 203, 6. Similiter χῶρος πολλός, amplius, vastus locus, IV. 39, 8. ἰδὴ πλείστη, vastissima sylva, IV. 109, 9. Verborum structura h. l. talis intelligenda, εἴςα ὁδοῦ ἐπτα ἡμερῶν (κατὰ) πληθος. S.

15. Σύργις) Idem Ὑργίς cap. 57. Ita *Halmydessus*, *Salmydessus*: *Halmyris*, *Salmyris*, et conplura hoc de genere. Nunc *Tanain* minorem vocari et *Seviersky*, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero *Bayerum* T. I. Conm. Petropol. pag. 414. WESS. — Alium esse *Syrgin* fluvium, alium *Hyrgin*, contendit *Larcher* in Indice Geogr. voc. *Hyrgis*; item *Beer* in Addit. ad Hist. Univ. T. III. ubi vide pag. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 2. παυσάμενος) Perperam παυσαμένον τοῦ δρόμου ex *Medic*. Vetut sermonis habitus, quo οὕτω παυσάμενος τοῦ δρόμου c. 126. et II. 159., neque oblitus est Cl. *D'Orvillius* ad *Chariton*. lib. I. 7. p. 91. WESS.

6. πρὸς ταῦτα ἐτράπετο) Tentatur ἐστρέψατο ex *Hesychii* Στρέψασθαι, διατρίβειν. Addi *Nicandri* *Alexiph.* vs. 290. potuerat, tum ἐστράτευσον et ἐστράγγευσον manifesto confundi in *Alexandr.* versione *Iudic.* xix, 8. Quid porro? Incrustandum-ne propterea, quod toties totiesque in usu versatur? WESS.

CAP. CXXV. 3. ὑπεκφέροντας) *Vallam* non arbitror ὑπεκφεύγοντας invenisse; vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas ὑπερφέροντας, cui in formae, virtutis, aliarumque rerum praestantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. Ὑπεκφέροντας, semet ex conspectu auferentes, illustrat *Eustath.* in *Homer.* p. 1478, 7. [*Odyss.* p. 142, 11. ed. Bas.] Iam, quod [lin. 4.] in membranis ἀνίει, dedit lib. II. 113. IV. 28. 152. etc. WESS. — Sed et percommodum et vere ionicum est id quod plures membr. cum edd. praeferunt ἀνίει, ex quo contractum ἀνίει. Et hoc ipsum ἀνίει nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 113, 5. IV. 152, 8. alibi vero haud dubie praesentis est temporis, ex ἀνίει per syncopen factum, de qua in *Var. Lect.* ad I. 180, 5. monuimus. S.

21. οὐτε πρὸς ἄλλην ἐστράποντο) Latina laxius. Τρέπασθαι πρὸς ἄλλην, ad vim propulsandam se convertere lib. III. 78. [et saepius alias, tum] *Arrian. Indic. c. 24. Appian. Mithrid. pag. 328.* Simili in re saepiuscule *Procopius* ἰδεῖν, βλέπειν, ὄρεσιν εἰς ἄλλην, quibus non utor. Examinandum est, οὐκ ἔτι ἀπείπαντας, [lin. 24.] quod *Laurentio* disiunctim οὐκ ἔτι, adprobante *Palmerio*. Malo *Stephani* vestigia legere, vertentis, *At Scythae*, non iam ad *Agathyrso*s, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. Nusquam Scriptor dixit, *Agathyrso*s damnassee, quod ante ingressi erant, consilium. *Scythae* praeterea non ex *Agathyrso*rum finibus, sed ex *Neuride*, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem *Persis* praeiverunt. Necti debent Ἀγαθ. ἀπείπ. οὐκ ἔτι ἀπικνύντο. Consimili usu ἀπείπας lib. III. 153. *WESS.* — Locum hunc, ab *H. Stephano* recte expositum, prorsus a Scriptoris mente aberrans *Valla* sic converterat: *Scythae* partim ad *Agathyrso*s, iam non recusantes societatem, se conferebant, partim e *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. De disiunctim scribendo οὐκ ἔτι, pro οὐκέτι, nec *Valla* cogitavit, nec *Palmerius*: nec ista disiunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. *Vallae* versionem neutiquam probans *Palmerius*: „Credo, ait, τὸ οὐκέτι momentum esse loco, et sic legendum puto, εἰς μὲν τοὺς Ἀγαθύρσους ἀπείπαντας οὐκέτι ἀπικνύντο: id est, versus *Agathyrso*s, recusantes non amplius iter fecerunt.“ Atque hoc ipsum haud dubie *Herodotus* voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem οὐκέτι loco movere: amare novimus *Nostrum* traiectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum *Reiz.* et *Schae*f. factum. ἀπειπῶν idem valet ac paullo superius ἀπαγορεύειν. S.

CAP. CXXVI. 6. σὺ δὲ στάς τε καὶ παυσάμενος πλάτης μάλιστα) Verissime *Gronovius* ad *Arrian. Αναβ. lib. V. 11. pag. 210.*, antiquissimos mssos hoc velle et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. [Vide *Var. Lect.*] Omnia praeclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: Σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι lib. III. 134. *Atossa* ad *Darium*. Σὺ δὲ μὴ βοηθεῖν *Graeci* ad *Gelonem* lib. VII. 159. Multa ibidem vit

Celeb. coacervavit, quae Herodoti amatorem fugere non possunt. WESS.

CAP. CXXVII. 1. et seq. Ἰδάνθυρος ἔλαγε τὰδε. Οὗτω τὸ ἔμὸν etc.) Quae dicentem facit Idanthyrsum, illa Scythae Regi mirabiliter congruunt, artisque sunt Herodoteae plena, qua semper τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρέποντας ἐφαρμόττει λόγους. Hanc historici huius virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate Lysias et Demosthenes. Hic locum quoque Theonis invenit observatum Progymn. p. 114., βαρβαρικῶς ἐπεὶ πολλοῖσι τὸν Ἡρόδοτον, καίπερ Ἑλληνιστὶ γράφοντα, ὅτι τοὺς ἐκείνων λόγους μεμίμηται. Quoniam haec etiam insignita sunt τῷ ἀφελεῖ αὐτοφυνῷ, in exemplum τῆς Σκυθικῆς ἀπλότητος designat Strabo VII. p. 461. c. [p. 301. ed. Cas.] ὃ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ἐφ' ὃν ἐστρατοπέδευσε Δαρεῖος καὶ τὰ ἐπισταλμένα παρ' αὐτοῦ. VALCK.

2. ὦ Πέρσαι) Male Πέρσαι Med. et sequaces. Ὁ Λυδός, ὁ Μῆδος, ὁ Πέρσης, ὁ Σαυρομάτης, ὁ Βουδῖνος, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attigit Cl. D'Orvillius ad Chariton. VII. 4. pag. 610. Elegantem autem huius epistolae sive Scythicae orationis simplicitatem commendat Strabo lib. VII. p. 461., ubi Casaubonus. [ad p. 301. suae edit.] WESS.

6. ἡμῖν οὔτε ἄστυα, οὔτε γῆ) Hoc nihil audientem Darium iam ante frater monuerat Artabanus, καταλέγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπορίαν, IV. 83. Permanserant idcirco semper invicti, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν, secundum Ephorum apud Strabon. VII. p. 464. A. [pag. 303. ed. Cas.] et Aegyptii Regis legatis dixisse perhibentur Iustino II. c. 3., tam opulenti populi ducem stolidè adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. c. 2., Atheas Philippi legatis vere nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum Regem expleat. Dromichaetes apud Strabon. pag. 463. A. ἐκέλευσε τοῖς τοιούτοις μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. VALCK.

11. Φέρετε) Blanditur Arch. Φέρε, quod lib. I. 205., alibi Φέρε νῦν δὴ. At vide cap. 115. Valerius Max. hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt Scythae: se nec urbes ullas, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, sciturum quemadmo-

dum Scythae praeliari solerent. In quibus *venissent* sine gravi sollicitatur ratione. WESS.

20. Τοῦτό ἐστι ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Nobilis paroemia, ab Erasmo in Chiliad. illustrata; qui quidem cum Herodoti mentionem neglexerit, Schotto [in Notis ad Paroemiographos, pag. 280.] praebita asseverandi ansa est, in Melpomene de eo dicto sileri. Tetigit errorem Abreschius. Qui in Cyri rebus proverbium adhibuit Ctesias ap. Auctorem περὶ Ἑρμην. cap. 223. aut a vero abiit, aut probavit prolepsin. WESS. — Nisi proverbialis forma loquendi Herodoto statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, quod e Paroemiographis liquet, intellexerunt illud Idanthyrssi Herodotei saepius adhibitum κλαίειν λέγω, vel ἀγορεύω. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur χαίρειν λέγω, vel κελεύω. Bias Diogenis Laërt. I. 83. ἐγὼ δὲ, Φησὶν, Ἀλυαῖτῃ κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν, id est κλαίειν: notat ibi Menagius. VALCK. — Locus ex libello περὶ Ἑρμηνείας a Vesselingio citatus exstat sect. 216. ed. Schneid. At, quae ibi leguntur, τοῦτο γὰρ ἡ λεγόμενη ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις ἐστίν, non sunt Ctesiae verba, sed ipsius Demetrii monitum, qui auctor illius libelli fertur, Ctesiae verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formula utique fuisse Herodoto vetustior: cuius proverbii origines auctores ii, quos Diogenes Laërtius I. 101. secutus est, ab Anacharsidis apud Graecos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. Herodotus vero nunc ait, hoc esse vere Scythicum loquendi genus, si quis rectè et sine ambagibus (ἀποτόμως, ut est apud Suidam, quasi dicas praecise, et abrupte) plorare aliquem iubet, sicut Idanthyrsus fecit in mandato ad Darium dato. Quem ipsum Herodoti locum et Suidas ob oculos habuit in his quae in Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις scripsit, et auctor Appendicis Vaticanae Proverbior. Cent. II. num. 7. ubi minus recte ἀτόπως legitur pro eo quod ἀποτόμως apud Suidam est. Eundemque Nostri locum et auctor libelli περὶ Ἑρμην. in animo habuisse videtur, et Clearchus in his quae apud Athenaeum lib. XII. p. 524. E. leguntur. Quo minus caussae esse mihi visum erat, cur eadem verba apud Nostrum cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6 seqq. ἔδοξε πλανᾶν μὲν μηκέτι Πέρσας etc.) *Valla* male, errare Persas: male, conneatu erepto; et distributis illis, qui copiis frumenta auferrent. Corregerat *Stephan.*, quem sequor. Σῖτα αἰρεόμενοι et ἀναίρεόμενοι, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰρεῖσθαι eo in negotio teritur praecipue, maluit δὲ αἰρεόμενοις, et iterum, *Abreschius*. Platonium ex *Cratylo* p. 411. D. τὸ γὰρ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτὸν, *Stephani* et *Porti* opinionem [νωμῶντες observantes intelligentium] adfirmat, nec minus *Aeschyli* coecus *Tiresias*, auribus et mente observans, ἐν ᾧσι νωμῶν καὶ φρεσὶν, in VII. contr. *Theb.* vs. 25., tum *Agamemn.* vs. 791. πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾶ. **WESS.**

CAP. CXXIX. 7. τοπαράπαν οὔτε ὄνος) *Clemens Alex.* *Protrept.* pag. 25. Scythias victimas asinorum sollemnes ex *Callimacho* et *Apollodoro* dedit, derivatas lulentis Hyperboreorum e fontibus, quod *Pindarus* docebit. Tu supra cap. 28. vise. Ὑβρίζοντας, Glossator σκιρτῶντας, et cum eo *Suidas* et *Corinthus*, [Gregor. Dial. ion. §. 149. ubi vide *Koen.*] non explodente [immo comprobante] in *Thes.* suo *Stephano*. Verius *Valla*. [rudentes interpretatus.] Quae deinceps et c. 135., ea unice animalis ruditum sibi requirunt. Potest alioqui asellus ὑβρίζειν lascivire variis modis. Signate *Xenophon* Κυρ. Ἀναβ. lib. V. [c. 8, 8.] pag. 433. Ed. *Hutch.* εἰ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ὑβρίζον, ἐμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριστότερος εἶναι οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὑβρεως κόπον οὐκ ἰγγίνεσθαι. In *Pindari* *Pyth. Od.* X. 55. *Apollo*, dum Hyperborei asininis victimis operantur, γελᾷ δ' ὄρων ὑβριν ὀρθιᾶν κνωδάων: ad quae Critici, τὴν ἀνκίρεσιν φησι, διὰ τὰ σκιρτήματα, ἃ ἐν τῇ σφαγῇ ποιοῦνται οἱ ὄνοι: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. **WESS.** — Utique de ruditu maxime h. l. cogitaverat Scriptor: nec vero idcirco ὑβρίζοντες in Lat. vers. rudentes reddi debuit, sed omnino lascivientes. S.

11. ὀρθὰ ἰστάντας τὰ ὄτρα) Sumsit forsā a *Sophocle*, cuius ista nobilis est imago *Elec.* vs. 25. Ὡσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής, καὶ ἡ γέρον, Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, Ἀλλ' ὀρθὰν οὖς ἴστητιν: sed potius aures arripit: integrum locum eleganter expressit *H. Stephan.* App. de Dial. Att. p. 144. Ubi eundem adhibet in *Observ.* in *Aeschylum* p. 390.,

haec in libro Leidensi manu sua Ios. Scaliger adscripserat: Nam sicut acer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi discrimine. Hinc ad homines illud transfertur qui aures ad audiendum arrigebant. Philostr. p. 687, 2. ἐγὼ σου ἀκούων τὰ ὦτα ἵστημι: et pag. 750, 2., ὦτα habet ἐστηκότα πρὸς τοὺς λόγους. Horat. II. Od. xix., aures capripedum Satyrorum acutas: ut Latinum acuo, sic Graecum ἀκούω peperit vetus Ἀκω. VALCK.

13. ταῦτα μὲν νῦν ἐπὶ σμικρὸν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου) Haud absone Laurentius: [Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat.] Proderat Persis non nihil, in Scytharum equestri incursu atque inpressione, asinorum is clamor, nec multum tamen ad belli successum. Si verba spectes, convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν πλέον ἐφέροντο τῆς στρατιῆς τῆς Μηδικῆς: eritque adeo ἐπὶ σμικρὸν τι non diversum ac σμικρὸν, quomodo ἐπὶ σμικρὸν φράσαι paucis eloqui in Sophocle, quod admovit Abreschius. WESS. — Sententia quidem haud obscura: mira vero utique locutio, minimeque conferenda cum ea, quam ex lib. VII. c. 211, 6. vir doctissimus advocavit; quae, ad sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet. Commodius paullo conferri illud posset, ex III. 134, 9. ἐπ' ἀμφοτέρω δέ τοι φέρει, ad utrumque tibi hoc prodest; si modo ἔφερον hoc loco, non ἐφέροντο, legeretur. S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἐπιδεέες ὄντες) Non sperno ἐπιδευέες, gemmulae instar ex Homérico βίης ἐπιδευέες ἦσαν. Rhianus in Stob. Serm. III. pag. 54. βιότοιο μὲν ὅς κ' ἐπιδευῆς στρωφᾷται. Scytharum valde miror institutum. Persas conneatu intercludere volunt, et pecora illis abigenda relinquunt; quae utique consilio non respondent. Expectasses ὅπως - - - μὴ καταλάβουσιν, μετὰ τῶν νομέων αὐτοὶ ἀν etc. ne pecora interciperent, cum pastoribus ipsi in alium locum etc. Id si olim scriptum non fuit, intellexit parvum animalium, quem sibi ἐς φορβὴν, ad victum, servaverant, numerum, reliquis longe in septemtrionem dimissis, ut cap. 121. Hinc rapere, sed non sine difficili opera et periculosa, concessum Persis. Quod statim ἐπύροντο ἀν τῷ πεποιμένῳ, gestientes pecudum abactores et praeda laetos sistit. At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat, cui ἐπύρωντο, exercebantur, fatigabanturque, ut in scriptis, utcun-

que satisfacit. WESS. — Immo vero optime habet verbum ἐπέρροτο. Scilicet (quod perspecte etiam Larcherus monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Dario facta praedae identidem, unde exercitum aleret, faciendae, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisso, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 4. ὄρνιθα τε καὶ μὺν etc.) Haec non satis accurate Athen. excerpserit VIII. p. 534. A. Δαρείῳ Σκύθαι ἐπερχομένῳ αὐτῶν τῇ χώρᾳ ἔπεμψαν, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, ὄρνιθιν, καὶ οἰστόν, καὶ βάτραχον. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν δεδομένων, tum [lin. 9.] τὸ ἐθέλει τὰ δῶρα λέγειν: id est, τί διανοηθέντες, aut πρὸς τί ἀφορῶντες, sive τίς ποτὶ γνώμῃ χρώμενοι ἔπεμπον. Verbum Noster in talibus adhibet ἐθέλει, Homerum sequutus. Euripid. Hippol. vs. 865., Ἰδῶ, τί λέξαι δόλος ᾗδε μοι θέλει; Herodotus II. 13. et V. 80. συνίναί, τὸ ἐθέλει λέγειν τὸ χρηστήριον. VI. 37. τί θέλει τὸ ἔπος εἶναι; ut in Homil. Clement. XIV. 9., τί θέλει τοῦτο εἶναι; Magis usitata sunt τί τοῦτο βούλεται; et βούλεται λέγειν, vel εἶναι. Etiam apud Herod. δύναται in talibus adhibetur: δύναται τοῦτο τὸ ἔπος, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λέγειν, ut mirer cur adiectum sit apud Eunapium pag. 13, 23. Semel apud Thucyd. pro βούλεται εἶναι reperitur φρονεῖ, pag. 367, 5. In Lysiacis videtur pag. 266. de cuius sinceritate dubito. VALCK. — Lysiae locum habes p. 138. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturae sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βάτραχον) Eustathio inter τὰ τοῦ γλυκίος Ἰωνος Ἡρόδοτον est βάτραχος ad Iliad. pag. 468, 51. [p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad Odyss. p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.] Qui nunc in manibus sunt Codices, editum praebant. In ranae nomine Graecos mire, florente lingua, variasse, docet Cl. Alberti Peric. Critic. cap. 18. Ceterum Scytharum dona, sed auctiora, ex Pherecyde Syrio, seu Leryio potius, adnumerat Clemens Alex. Strom. lib. V. p. 671. WESS.

CAP. CXXXII. 3. εἰκάζοντος τῆδε) Parum sibi constans vir Cl. hic vellem Herodoto Mediceam restituisset lectionem, εἰκάζων τῆδε, quam et Valla reperit et forte

plures dabunt Codices: Δαρείου μὲν κὺν ἡ γνώμη ἦν, --- εἰκό-
ζων τῇδε. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua
non τὸ ῥητὸν respicitur, sed τὸ σημαίνόμενον, refertur εἰκό-
ζων ad ἔγνω Δαρείος, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil.
Thuc. p. 71. VALCK. — εἰκάζων dubio vacat. WESS.
— Conf. Var. Lect. S.

5. ὄρνις δὲ μάλιστα ὅμοιε ἵππῳ) Quid hoc ad rem? In
Clemente Orthopagas coniectat aviculā aërem indicari, τὸν
αἶρα ἀπὸ τῆς ὄρνιδος, quod in eo vegetur. Darii explicationi
Cl. de Pauw opitulatur, reponens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοῦς τε
ὀιστοῦς, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut
potentiam suam, tradunt. Argute. WESS. — Poterit libro-
rum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut co-
gitemus, in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

7. συνεστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύεω) Bene schedae
veteres. Viri docti aut ἐνεστήκει, aut οὐ συνεστήκει corrigentes,
fruantur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto.
Caussam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussim
Gobryae, donorum Scythicorum et aenigmatis explana-
tori, Xiphodrae ap. Clementem declaratio. WESS. — Ad-
iicit idem WESS. notulam huiusmodi: „Mox τῶν ἀνδρ.
„τ. ἐπ. τῶν τὸν --- Arch. et Vind. voluisse videntur, quo-
„modo lib. III. 153.“ — In Var. Lect. ad h. l. notaverat,
duo verba ἐνός et τῶν non legi in Arch. et Vind. Nunc pu-
to monitum voluit Lectorem, satis commodam fore ho-
rum codicum scripturam, si una solummodo vox ἐνός ab-
esset. S.

9. Ἦν μὴ ὄρνιδες γινόμενοι) Huc transtulit aetatis suae
Graecis usitatam proverbialem locutionem, Euripid. Phoen.
vs. 1222., Ἦν μὴ γε Φεύγων ἐκΦύγῃς πρὸς αἰθέρα, nempe λατρίον
σοι, vel λέξεις. Prostant ibi [in Valckenarii Notis] similia
quaedam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Qua-
drigas si nunc inscendas Iovis, Atque hinc fugias, ita viz po-
teris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. διῆξι) Sic pingunt omnes,
etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch ad Aeschyl. Animadv. lib.
I. 4. διῆξι ex διήκω. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius;
estque, uti eius simplex, in Euripidis et Sophoclis saepius-
cule fabulis. Adcommodatissimum Polyaeni lib. VII. cap.
10, 1. locum corrupisse Maasvicum adscripsit Berglerus.
Melius ibi Casaubonus. WESS.

Ibid. λαγός --- διήξει) Hinc recte *Casaubon.* διήξει *Polyaen-* no restituit VII. 10, 1. Δαρίος παρετάσσετο Σκυθαῖς· λαγώς διήξει παρὰ τὴν Σκυθικὴν φάλαγγα: pro διήλαξε: nam sua *Polyaenum* ex *Herod.* sumsisse sequentia demonst'rant: attigit haec *D'Orvill.* in *Charit.* pag. 357. Ionico more scripserat *Herod.* διήϊξε. Atticis veteribus αἰσσειν semper scribitur ut dissyllabum, ἄττειν, et ἄξαι, ἦξει: in his saepe fuit erratum. VALCK.

17. νῦξ ἐπέλθῃ) Res levis, in Codicum discordia non praetereunda: sive ἔλθῃ, seu ἐπέλθῃ amplexere, eadem sententia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τοῦς δὲ --- ἀγωνιζομένους νῦξ ἐπελθοῦσα διέλυσε, lib. VIII. 11. In talibus iudicio et gustui, ut sic dicam, locus est. WESS.

CAP. CXXXV. 5. αὐτοῦ ταύτη ἐν τῷ στρατοπέδῳ) Herodoteum est αὐτοῦ ταύτη, et idoneis exemplis adfirmatum Gronovio et *Abresch.* Dil. *Thuc.* p. 403. Ab aliis scriberetur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est *Thucyd.* III. 81. ἐν τῇ Τεγείᾳ αὐτοῦ, *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 374, 23. αὐτοῦ Ἀθήνησι, *Theopompi Athen.* XII. p. 532. c. αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ, *Luciani Prom.* §. 8. Ut indidem *Thebis*, indidem *Megaridis*, indidem ex *Aventino*, sic ἐκ τοῦ Ἀργεῶς αὐτόθεν exstat ap. *Thucyd.* V. 83. Quia legitur in *Schol. Αὐτόθεν*) ἐκ τοῦ Ἀργεῶς: *Dukero* haec ex interpretamento videbantur adiecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper sic αὐτόθεν simpliciter ponit *Thucyd.* cuius etiam *Scholias* p. 402., ad Αὐτόθεν ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis Ἀργεῖος ἐξ ἱεροῦ Αὐτόθεν legatur in *Theocriteorum Carm.* XXV. 170. VALCK.

8 seq. προφάσιος δὲ τῆσδε δηλαδὴ, αὐτὸς μὲν --- ἐπιθήτεσθαι μέλλοι) Adstruitur a doctis ὡς εἰ αὐτὸς μὲν, vel ἔνα αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν etc. quibus scripti auxilium libri negant. WESS. — Ad προφάσιος e superioribus repetenda vox ἔνεκα, ut προφάσιος ἔνεκα idem valeat ac διὰ πρόφασιν, VII. 230, 2. hanc, quae praetendebatur, ob causam. Tum ad αὐτὸς μὲν μέλλοι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι particula. Denique videndum, ne paullo commodius sic distincta foret oratio: προφάσιος μὲν τῆσδε δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc. Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostrae membr. F. cum edd. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

9. σὺν τῷ καθαρῷ τοῦ στρατοῦ) *De flore exercitus, Vallas de integris et expeditis, Portus. In Thucydide lib. V. 8.* τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅπερ ἰσχυρῶς, τὸ καθαρὸν ἐξῆλθε: explicant Scholiastae, εὐχὴ συγκλυδῶν, οὐδὲ ἐπικούρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν. Hoc si hic valeat, Persae praeter ceteros erunt. Atque haec commentanti offerunt se ista *Plutarchi in Nicia pag. 535. c.* οὐδὲ Φυλακὴν ἐποίησάτο καθαρὰν, quae manifesto prava in ἐποίησάτο ἰσχυρὰν convertit *Moses Solanus: praefertem καρτεράν*, quod saepe prioris sedem nullo iure occupavit. Huc trahitur *Appiani Punic. p. 37. [cap. 44. nostrae ed.]* καὶ γενομένης τῆς μάχης καθαρᾶς τῶν Θηρίων, quoniam in *Mithridat. p. 361. [c. 65.]* καὶ εὐθὺς ἀμφὶ τῷ ποταμῷ μάχη γίνεται καρτερά: et *Iberic. p. 457. [cap. 31.]* μάχη γίνεται καρτερά. At haec bene quidem, nec prava priora, in quibus καρτεράς si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχη καθαρὰ Θηρίων, a qua elephantum absunt; ut sane convulserati et perterrefacti abierant: unde continuo apud *Appian. ὁ ἀγὼν ἐγγίγνεται μόνων ἀνδρῶν καὶ ἵππων.* Verum alienis his non inmoror. *WESS. — Apud Nostrum I. 211, 3. ὁ καθαρὸς στρατὸς* opponitur τῷ ἀχερῆϊ, inutili copiarum parti, quae *ibid. cap. 207, 35. τῆς στρατιῆς τὸ φλαυρότατον.* Est igitur, vi oppositionis, ὁ καθαρὸς στρατὸς, melior saniorque pars exercitus. S.

14. οὕτω μὲν δὴ μάλλον πολλῶ ἴεσαν τῆς φωνῆς) Capitur voculae μὲν usu Scriptor, neque adeo auferendae. In *Aldo* ἴεσαν, quomodo *II. 2.*, etsi, quod [ibi, in Adnot. ad *II. 2, 11.*] adscriptum, contra sermonis indolem. *Ibidem* φωνὴν ἴεναι, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse caussam vicens dialectus praebuit. *WESS. — τὴν φωνὴν* malebat *Reiskius.* Quod si vero quarto casu uti voluisset Scriptor, non τὴν φωνὴν, puto, sed nude φωνὴν absque articulo erat dicturus. Nunc adiectus articulus significare videtur, a voce μάλλον pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ἦσιν istam ac si dixisset μάλλον ἴεσαν (φωνὴν) τῆς (εἰςισμένης) φωνῆς, multo maiorem et frequentior, quam pro solito, ruditer ediderunt. S.

15. ἀκούσαντες δὲ οἱ Σκ. τῶν ἔνων) Addit ad ista *Polyaenus lib. VII. c. 10, 4.* καὶ τοὺς σκηνὰς ἀκραίους ὀρεῶντες, ὥστε παρεῖναι τοὺς Πέρσας. Darius enim secundum illum, ὅπως λάβοι τοὺς Σκύθας, τὸ στρατόπεδον ὡς εἶχεν ἔξ κατὰ χώραν μένειν

Fortasse legit in proximis Herodoti: [lin. 16.] πάγχυ κατὰ χώρην ἤλπιζον τοὺς Πέρτας μένειν vel μῖναι, ubi vulgatur εἶναι. Εἶναι quidem et Μένειν permutantur in nonnullis loquendi formis; sed suo loco manere Herodoti aevo dicebatur κατὰ χώραν μένειν, non item κ. χ. εἶναι. Aristoph. Eq. vs. 1351., οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς; Thucyd. IV. 75. οὐ μενεῖν κατὰ χώραν τὰ πράγματα. Plura dedit L. Küster. ad Hesychii Ἐν πίσει, et ad Arist. Plut. vs. 367. Herod. IV. c. 201. μένειν τὸ ὄριον κατὰ χώρην. Adde I. 17. VALCK. — Mirari saepenumero subit longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus κατὰ χώρην εἶναι dixit, id ipsum verbo παρῆναι Polyaeus expressit. Nec vero μένειν huic loco opportunum foret; ne μῖναι quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, μεμενηκέναι in perfecto praeterito dixisset. Atqui κατὰ χώρην εἶναι idem valet ac κατὰ χώρ. μεμενηκέναι. S.

CAP. CXXXVI. 6. καὶ ἡ μὴν, Σαυρομάται καὶ Βουδ. etc.) Arridebat primo intuitu καὶ ἡ μὴν Σαυροματίων καὶ ex Arch. Sed Scytharum, Sauromatis iunctorum, abesse mentio non potest. Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μὴν τῶν μοιρέων - - - προσχωρεῖν Σαυρομάτας. Apertius c. 133. ἡ δὲ Σκυθίων μὴ μοῖρη, ἡ ταχθεῖσα πρότερον etc. Denique c. 128. τὴν μὲν δὴ μετὰ Σαυροματίων μοῖρην ταχθεῖσαν - - - πύμπουσι. An excidit ex Arch. praepositio, olimque ἡ μὴ μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάται τε καὶ Βουδ., leniore Cl. de Pausan medicina? Non displicet. WESS. — Post Σαυρομάται quam pronus fuerit librariorum lapsus, τε praetermittentium, in oculos incurrit. S.

10. οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν) Ex Laurentianis, ea praesertim, quae divortia habebant, Nob. Palmerius, non legisse negantem eum voculam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. incisas, id est, signatas orbitis, elegit. Cur non sectas? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit. De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε. Qua quidem in viarum munitione τέμνειν et ἀνατέμνειν ap. Philon. Iud. saepe. De Mundi Opif. p. 14. β. πολυσχιδεῖς ἀνατέμνων ὁδοὺς, λεωφόρους ἀπάσας: et Creat. Princip. pag. 723. β. ἐν ἀνοδίαις ἀπλανεῖς καὶ λεωφόρους ὁδοὺς ἀνατεμεῖν, etc. WESS.

CAP. CXXXVII. 4. Ἰστιάϊου δὲ τοῦ Μιλησίου) Hi-

stiaeus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Darii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis poenas duros: Corn. Nepos in Milt. cap. 3. quem D. Lambinus iam monuit Herodoti locum fere expressisse. Quam paucis tradit Noster, Miltiadis sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius Nepos, qui hortatus dicitur pontis custodes, ne a fortuna datam occasionem liberandae Graeciae dimitterent. Miltiades iste fuit in ista nobili familia Attica huius nominis secundus. VALCK.

8. οὔτε ἄλλον οὐδένα εὐδαμῶν) Notabilis structurae ἀλλοίωσις. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδείς εὐδαμῶν: verum, tanquam praecessisset, οὔτε αὐτὸν οἶόν τι εἶναι, instruxit orationem. Cuiusmodi variatae dictionis argumenta apud Homerum, Thucydidem, atque alios obvia saepe. Adi I. Fr. Gronovium ad Senecae de Benef. lib. IV. 32. WESS.

CAP. CXXXVIII. 7. Στράτις) Ita lib. VIII. 132. ἐπεβούλευσεν θάνατον Στράτι τῷ Χίου τυράνῳ. De Samio Tyranno lib. VI. 13. ὁ δὲ Αἰάκης --- παῖς μὲν ἦν Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκιδος. Recte ergo scriptae schedae. Φωκαεύς coniecturā L. Holstenius ad Stephani Φώκαια extuderat. WESS.

7. Αἰακίδης) Saepius idem ille Nostro dicitur et aliis Αἰάκης: hoc nisi Codices adfirmant, forsā illud inveniet defensores, qui quidem eorum meminerint, quae summus docuit T. Hemsterh. ad Luciani Timon. p. 157. et ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 325. Paulo post [lin. 9.] articulum malim interiectum: τοῦ ἦν γνώμη ἡ προκειμένη. WESS.

CAP. CXXXIX. 12. χρηστῶς ὁδοῦται) Valla culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. Prometheus in sui nominis fabula Aeschyli vs. 497. δυστέμαρτον ἐς τέχνην ὠδῶσα θνητῶς, viam monstravi: et consimiliter Agam. vs. 184. τὸν Φρενίῃ βροτῶς ὠδῶσαντα. Sed vide lib. VI. 73. WESS.

CAP. CXL. 11. ταύτη διεξιόντες) Passionei διεξιόντες plus vice simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀντιπολίμους dabit lib. VIII. 68. 2. [et VII. 256, 18.] habetque Hesychius, Herodotea frequenter excerpens. Mox [lin. 15.] τὸν πρότερον ἐωυτῶν γενομ. στίβον belle

Arch. et *Suidas*. Viderat *Pavii* et *Reiskii* opinatio. *WESS.* — In ἀντιπολεμίων c. 134, 6. consentiunt (quod sciam) libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 236. et VIII. 68. ἀντιπολέμων praeferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπολέμους habent mss. *Arch.* et *Vind.* Facileque equidem *Schneidero* adsentior, unice veram videri breviorē hanc vocabuli formam. *S.*

15. Οἱ αὖτε νυκτός, etc.) Nihil verius limpidiusque. [istamque scripturam, ni fallor, *Parisienses* nonnulli mssti cum *Arch.* praeferunt.] Iustum quoque ἀπίκατο, [lin. 17.] ex formula linguae saepe spreta a librariis: vide lib. VI. 118. et 153. VIII. 6. [conf. *Adn.* ad I. 2, 11.] *Abydenus* in *Praep. Evang. Eusebii* lib. X. 12. ἀπίκατο γὰρ δὴ πηλοῦ κατάπλοι τοὺς παρούς, a quo *Vigieri* manus abstinere debuerat. Neque causa aderat [pro λευμένης τῆς γιφύρης lin. 16.] λευμένη τῇ γιφύρῃ reformandi; siquidem composita servare nonnunquam simplicium adsolent structuram. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 70. ἐν δυσμάτορος κότου τυχών. *Sophocles Philoct.* 325. οἶδα συντυχῶν κακῶν ἀνδρῶν. Monuit *Abreschius*. *WESS.* — Idem grammaticum praeceptum adstruxit *Brunck* ad *Sophocl. Philoct.* 320. et ad *Orest. Euripidis* vs. 1291. Videtur tamen huiusmodi enallage poëtis magis licita esse quam prosaico scriptori: ac lubens equidem huc intelligam ἐντυχόντες τῷ πόρῳ, ut λευμένης τῆς γιφύρης sint genitivi absoluti: ad traiectionem pervenerunt, ponte iam rescisso. *S.*

15. Οἱ δὲ, νυκτός τε ἀπικ.) Cum praecedentibus ista non satis apte cohaerent: οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἐωυτῶν γενόμενον στίβον τοῦτον φυλάσσοντες ἤσαν, καὶ οὕτω μόγις εὔρον τὸν πόρον. Haec sequuntur accommodata, οἱ αὖτε νυκτός τε ἀπικόμενοι, καὶ λευμένης τῆς γιφύρης. Ex *Arch.* ὅλαδε enotatum *Galileo*; alterum usus est *Herodotei*: vide ad II. 28. *VALCK.*

CAP. CXLII. 6. τῷ πρώτῳ κελεύσματι) κελεύματι *Pass.* non insuetum. Redibit ex *Pass.* et *Ask.* lib. VII. 16. In *Dionis Cassii* libro L. pag. 51. E. πολλά παρακελεύματα et πολλά κελύματα. Christianis scriptoribus celeuma frequentari *Rosweidus* docet ad *Paullini Nolani Carm.* XVII. 109. p. 94. et *Munker.* ad *Hygini Fab.* XIV. fin. *WESS.*

CAP. CXLII. 3. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους) Vehementer aversor ἀνελευθέρους *Arch.* et *Vind.*; *Scythae* de *Ionibus*, et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. *Liberos*, *Herodot.* T. V. P. II.

habent censentque καίστους τε καὶ ἀνδροτάτους: mancipia vero, φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα. Haec, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam disputationem recusant. Gemina germana de iisdem Callicratidae opinio, quaerenti ὁποῖοι ἄνδρες οἱ Ἴωνες, reagentis ἐλευθεροὶ μὲν κακοὶ, δοῦλοι δὲ ἀγαθοί, in Plutarchi Lacon. Apophthegm. p. 222. D. WESS.

3 seqq. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους etc.) Codicis lectionem ἀνελευθέρους, inventam quoque Vallae, Galeus adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν Ἴωνας, ὡς ἰόντας ἐλευθέρους, καίστους - - κρίνουσι εἶναι πάντων ἀνθρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἰόντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἴωνων τὸν λόγον ποιούμενοι,) ἀνδράποδα φιλοδέσποτά φασι εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. Servi fugitivi, δοῦλοι sunt δρηπῖται Phocaeënsi Dionysio, de Ionibus loquenti Herod. VI. 11. Heris fideles et minime δρηπῖται, sunt ἄδρηστοι. Ex Herod. sua hausit Plutarchus T. II. p. 174. E. ubi Ioniae Tyrannos Ἰδάθυρος (Ἰνδαθ. Herod.) rex Scytharum διὰ τὴν πρὸς Δαρειὸν πίστιν ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα ἐκάλει. Vocem rariorem adhibuit Dion Chrys. in Corinth. p. 457. n. ab aevo usque Daedali neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἐμποιεῖν τῷ χαλκῷ: paulo post τό γε ἐπ' αὐτοῖς, αἰτ, εἴη χαλκὸς ἄδραστος. VALCK.

6. καὶ ἄδρηστα) Plutarchi rex Idathyrsus, seu, ut alibi scribit, Idanthyrus, ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα T. II. p. 174. E. ubi similis error Latina maculat, qui haec olim. Dionis Chrysost. χαλκὸς ἄδραστος Or. Corinth. p. 457. B. a Casaub. expeditur optime. WESS.

CAP. CXLIII. 4. Μεγάβαζον) Qui hic [et lib. V.] Μεγάβαζος, is in superioribus [III. 70. et 81 seq.] Μεγάβυζος, etiam Eustathio Vallaeque. Culpam, tametsi in vocis scriptura varietur, acceptam librariis fero. Valla lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.

5 et seqq. ὠρμημένου Δαρείου βασιλῆος τρώγειν, etc.) De Megabazo (vel Megabyzo) dictum Darii per errorem transtulit in Zopyrum Plutarchus in Apophthegm. p. 173. A. vide ad finem libri III. notata. Herodotea paulo aliter expressit

Eustath. Iliad. β'. p. 182, 27. ubi Darius, Μεγαβύζου, εἶπα, θέλει αὐτῷ τοσοῦτους εἶναι. De duplici Persici nominis apud Graecos scriptione Ti. egit *Hemsterh. in Luciani Timon. pag. 134. VALCK.*

CAP. CXLIV. 3 seqq. γενόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ etc.) Multo concinnius γενόμενος: [quam, quod Gron. e *Med.* adscivit, ἐρέμενος.] Adsolet quoque in talibus, ιστορίων - - ἐπύθετο. In tempore conditae Chalcedonis discrepat *Hesychius Miles. Rer. Constantinopol. pag. 48.* δέκα καὶ ἐννέα ἔτησιν ἔμπερσεν, XIX annis ante Byzantium. Nostri numeros *Eustathius* tuetur. Si *Straboni*, *Tacito*, et aliis creditur, coecos Apollinis oraculum Chalcedonios dixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad *Strabon. lib. VII. p. 494.* vir summus. [*Casaub.* ad pag. 320. suae ed.] Cives Καρχηδονίους lib. V. 26. et τὴν Καρχηδονίην supra c. 85. vidimus, quo et hic modo mallet. Certum ex numis est veterumque testimoniis, valuisse hanc olim scriptionem. Lege adnotat. *L. Holstenii* ad Καρχηδὼν *Steph.* et *Sirmondi* in *Sidonii Carm. II. p. 666. ed. Ven. WESS.* — Adde quae ad *Polyb. V. 39, 5.* et ad *Athen. III. 92. c. et VII. 320. a.* notavimus. S.

CAP. CXLV. 4 seqq. ἐξελασθέντες ὑπὸ Πελασγῶν, τῶν ἐκ Βραυρωνῶν etc.) A Pelasgis, qui Brauroniae Dianae sacra celebrantes Atticas rapuerant mulieres, eieci Lemno quorundam Argonautarum posteris, (legerim in *Herod. ἐκ τῶν τῆς Ἀργεῦς ἐπιβατείων παίδων παῖδες.*) Minyae adeoque, narrantur hic in Laconicam venisse, certisque sub conditionibus in Spartanam recepti civitatem; atque horum uxoribus Lacaeis laudabilem tribuit *Herod.* in maritis servandis fraudem. Minyas Lemno exactos Spartam venisse narrat *Apollonius Rh. IV. vs. 1759.* Οἱ πρὶν μὲν ποτὶ δὴ Σιντιδα Ἀῆμον ἔναϊον Ἀῆμον τ' ἐξελαθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρσηνεῖσι Σπάρτην εἰσαφίκανον ἰφίστιοι. Illud etiam clarum muliebri facinus enarrans *Plutarch. T. II. p. 247.*; nihil de Minyis tradens aut Argonautarum posteris, uxoribus illud imputat Pelasgorum sive Tyrrhenorum, quos Athenienses exegissent Imbro Lemnoque. Sequutus eundem auctorem *Polyaenus VII. c. 49.*, Tyrrhenos horumque commemorat uxores, quae Lacaeae certe verius dicerentur, quam Tyrrhenides, ut sane dicuntur ipsi quoque *Polyaeno VIII.*

cap. 71., quo sequutus Herodotum, Λακεδαιμονίων, αἰτ, ἃ θυγατέρες ἐγήμεντο Μινύαις ταῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργοναυτῶν γεγονόσιν: docte notat ibi Maasvic. Quos Herodotus hic Pelasgos, eodem Tyrrhenos vocant Apollon. Rhod. et Plutarch. l. c. et ubi tangit eandem historiam in Quaest. Gr. p. 296. v. Sed priori loco, quum primum Τυρρηνῶν meminisset τῶν Ἀθηναίων καὶ Ἰμβρον κατασχόντων. ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subiungit, ταῦτα ἔπρατον οἱ Πελασγοί. Zenobius Cent. III. Prov. 85., Πελασγοί τινες τὴν Ἀθῆναιον οἰκοῦντες ἦλθον ναυσὶν ἐς Βαίβρωνα (imo leg. Βραυρωνῶνα, pagum mari vicinum, ἀγγέλλον Βραυρωνῶνα dixit Euphorion in Schol. ad Aristoph. Lys. vs. 646.) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκίθεν ἤρπασαν. Saepe Pelasgos Atticā leguntur insulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat Herod. VI. c. 137. iidem illi nonnunquam dicuntur Τυρρηνοί, Sophocli, Thucydidi, aliisque: vide I. Meursii Cecrop. cap. 5. P. Wess. ad Herod. p. 26. [ad lib. I. c. 57.] VALCK.

7. ἰζόμενοι) In Musis ἰζόμενος raro se tutari potuit. Ἐζόμενος ἐπὶ τῷ ἰζῶ exhibent Edd. cap. 85. Mssti frequenter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita ludunt librarii. WESS. — Vide Var. Lect. II. 113, 14. III. 64, 4. 65, 8. IV. 165, 10. Ἐξίσθαι videtur de singulis magis dici; ἰζίσθαι de multitudine hominum sedes alicubi capientium. In ἰζorra c. 146, 16. consentiunt omnes. S.

8. πῦρ ἀνέκαιον) Tutum hoc est et munitum ob καὶ πῦρ αἰθεῖν, quod deinceps, et Homeri Odyss. η. 13. Confer D'Orvillium ad Charit. p. 633. et haec Heliodori Aeth. II. p. 96. ἐτέρᾳ κάλπῃ ἔφερε καὶ πυρὸν ἔκαυε: ubi Codex Falkenb. ex vero πῦρ ἀνέκαιε. [Cf. Nostrum, I. 202, 9.] At in similibus delinquitur saepe. Strabonis de his Μινυῖς narratio, mirifice turbata, lib. VIII. p. 534. A. [p. 347. A.] auxilio (quod viri docti praeterviderunt) Eustathii ad Homer. p. 880, 51. [p. 839, 1. ed. Bas.] instaurari potest. WESS.

8. πῦρ ἢ ἔκαιον ex Med. dedit Gronov. pro πῦρ ἀνέκαιον. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνακαίειν lib. VIII. cap. 19., pro πυρὴν. In his saepe variatum docebit Clariss. D'Orvill. in Charit. pag. 633. Ignem accendere, πῦρ ἀνακαίειν, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἰθεῖν. πῦρ αἰθεῖν et πῦρ ἀναίθειν leguntur aliquoties apud Poëtas Atticos; nuspiam, quantum recordor, πυρὸν

αἶθεν. Ut corripi posset syllaba, πυραῖθιν scribitur in Eurip. Rheso vs. 78. Τίς γάρ πυραῖθι πρόφασις Ἀργείων στρατόν; sed in anapaestico versu 41. poni debuerat Πῦρ αἶθι' στρατός Ἀργόλας, Ἐκτωρ: quorum loco dicitur vs. 95. Αἶθουσι πάσαν νύκτα λαμπάδας πυρός. Pro αἶθισθαι, fulgere, more suo Sophocles scribit Αἶθιν Αἰ. vs. 285., ἡνίχ' ἔσπεροι λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: sed, si vera mea est divinatio, verbum iam ante sic adhibuerat Aeschyl. Choëph. vs. 534. Πολλοὶ δ' ἀνῆθον ἑκφυλωθέντες σκότῳ λαμπτήρες ἐν δόμοις: ubi vulgatur ἀνῆλθον: alterum, ut puto, spectat in Schol. ἀνέλαμψαν. VALCK.

22. τῶν Τυνδαριδῶν ἢ ναυτιλῆν) Similiter factum illud Minyis adscribens Valerius Maximus lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu Tyn daridarum --- deductos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in iniuriam bene meritae urbis, regnum affectantes, verterunt: quae de his expressa sunt Herodoti, οἱ Μινυαὶ ἐξύβρισαν, τῆς τε βασιλείης μεταίτιοντες καὶ ἄλλα ποιῦντες οὐκ ὅσια. Tyrrenos advenas, sive Pelasgos, cur iure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem Plutarch. T. II. p. 247. A. et Polyæn. VII. 49. De Spartiatis Herodotus, δεξάμενοι, inquit, τοὺς Μινυάς, γῆς τε μετίδσαν καὶ ἐς Φυλὰς διεδάσαντο. Postremum illud de receptis in civitatem [lin. 24.] dignum est observatu. Plataeenses, in Atticam receptos, κατανεῖμαι εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλάς, in demos et in certas tribus referre, psephisma iubet apud Demosth. pag. 741. Attigit istam non sane protritam antiquitatis Graecae partem T. Hemsterhuis (is enim latet sub literis I. E.) in Miscell. Obs. VII. p. 325. et ad Aristoph. Plut. p. 368. Cicero pro C. Balbo c. XII. Vidi egomet nonnullos --- nostros cives Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. Suspicio a librario vocem numero male repetitam e proximis, et Cicero-nem scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis Epist. 46. Philostrati explicandus est. VALCK.

CAP. CXLVI. 4. κατέβαλον ἐς ἑρπῆν) In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista Herod. κτείνουσι δὲ τοὺς ἀν κτείνωσι Λακεδαιμόνιοι νυκτός, μετ' ἡμέραν δὲ οὐδένα: conf. huius insistens vestigijs Valer. Max. p. 387. Morem tangunt N. Cragius de Rep. Lac. pag. 457. et I. Meurs. Misc.

Lac. p. 139. Diutius Tyrrhenos in vinculis custodivisse dicuntur *Plutarcho* T. II. pag. 247. ζητούντες ἐλεῖν σαφῆσι καὶ βεβαίοις ἐλέγχαις, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanæ carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui : πολλαῖς ἡμετέροις καὶ δεήσεσι παρείθησαν ὑπὸ τῶν φυλάκων ὅσον ἀσπασσάσθαι καὶ προσεπιπλεῖν τοὺς ἄνδρας : hinc *Polyaenum* recte corrigit *Casaub.* p. 689. Apud *Herod.* mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, οὐδένα δόλον δοκούντες ἐξ αὐτίων ἔσσεσθαι. [lin. 11.] Sic *Valla* legit in suo Cod. et e *Med.* optime reposuit *Gronov.* In enarrando dolo cum *Herodoto* conspirant *Plutarch.* *Polyaen.* et *Valerius Max.* qui non absurde addidit ista : per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibus indutos muliebribus, quos et ἀπέναι περικαλυφμένους scribunt *Plutarch.* et *Polyaen.* Perperam itaque vulgatur apud *Valer.* eos abire passae sunt. VALCK.

9. ἐς δ' ἐλθεῖν τε) *Gronovii* explicatio aliis fortasse placebit. Equidem ἐσελθεῖν τε praeferrem, nisi si ἐς ὧν ἐλθεῖν. Ionum more, quo de supra c. 60.; ἔσω in marg. *Stephani* huc tendit. WESS. — *Stephani* ἔσω videtur ex ipsius coniectura margini adscriptum, quum ἐσδ' in aliquo codice reperisset. ἐς δ', cum *Gronovii* interpretatione, eo usque ut intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, οἱ δὲ σφίσι παρήκον. S.

11. οὐδένα δόλον *Med.* et sequaces pulcre, coniectarantque *Galeus*. Tot tamen schedarum λόγον, tantaque consensione propagatum, ducere ad λόχον insidias videtur. Elegans ea *Cl. de Pauw* suspicio. WESS. — At vocabulum λόχος, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur huius esse loci. S.

16. ἐς τὸ Τηόγετον) Nihil in his contra usum. Admonuit *Steph.* [Byz.] montem Laconicae triplici genere poni. τὸ Τηόγετον iterum cap. 148., *Strabo* lib. VIII. pag. 557. c. [p. 362. extr. ed. Cas.] et *Pausan.* III. 20. In *Plutarchi* T. II. p. 247. c. τὰ Ταύγετα, et, qui eadem memorat, *Polyaeno* *Strateg.* lib. VII. 49. Hinc *Taygeta*, *Laconices*, ap. *Vibium* *Sequestr.*, frustra sollicitante *Barthio*. Iunge *N. Heinsium* in *Claudiani* sec. Consulat. *Stilicon.* vs. 259. Atque haec, ne qui in posterum offendantur. WESS.

CAP. CXLVII. 1. Θήρας ὁ Αὐτεσίωνος) Quando saepe Nostro concinit in *Therae* genere tradendo *Pausanias*, in huius lib. III. [cap. 1.] p. 205., pro Θήρα τῷ ἀπὸ Ἴωνος restitui debuerat Θήρα τῷ Αὐτεσίωνος. *Palmerii* correctio *Kuhnio* venit in mentem ad p. 245. Ad *Herodoti* sententiam eidem *Pausaniae*, IV. [cap. 3.] p. 285. *Theras* fuisse dicitur τὸ ἀνέκαθεν Θηβαῖός τε, καὶ ἀπόγονος πέμπτος Πολυνείκους: atque adeo *Callimacho* ἔκτον γένος Οἰδιπόδαο, *Hymn. in Apoll.* vs. 74. VALCK.

[3. ἔσπελλε ἐς ἀποικίην) „ἔσπελλε, subauditur ἑαυτὸν: „sic etiam cap. 148. Alius dixisset ἐπέλλετο.“ REISKE. — Sic haud raro etiam apud *Tragicos* στέλλειν, pro στέλλεσθαι; iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere ἔσπελλε λαὸν ἐς ἀποικίην: sed *tragicorum* exemplis, quae offert *Brunckii* Index *Sophocleus*, et *Schneideri* Lexicon criticum, satis firmata prior interpretatio. Alias dux coloniae dicitur ἀποικίην στέλλειν, ἀποικίαν ἄγειν: *Soloni* vero ἐς ἀποικίην στέλλεσθαι vel σταλῆναι, ut c. 159, 5. S.]

13. Μεμβλιάρεω) Secundus casus est, qualis Βάττω IV. 160. Κροίσω VIII. 122. Κλεομβρότῳ V. 32. Δημοκρίτῳ saepius in *Hippocratis* epistola. Critici ad *Pindari* *Pyth. Od.* IV. [vs. 88.] μετὰ Μεμβλιάρεω (quomodo post pauca [c. 148; 10.] *Arch.*) τοῦ Κάδμου συνεξομήσαντος: cui *scriptioni* primas dat *S. Bochartus*, ut *Phoenicum* e lingua commodior esset origination, de *Phoen. Colon. lib. I.* 15. ubi conplusscula de *Therae* coloniis. Quae proxime posita sunt, clarissime expressit, *Nostri* saepe aemulus, *Callimachus* apud *Strabon.* lib. VIII. p. 534. A. et XVII. p. 1194. B. [p. 374. B. et 837. B. ed. Cas.] nec non *Apollon. Rhod.* IV. 1763. WESS.

19. τῶν ἐαυτοῦ συγγενέων Μεμβλιάρων) Quem alii sic vocant, Μεμβλιάρεα dixisse videtur *Herodotus*. Non illum *Cadmi* συγγενία *Pausanias* III. [c. 1.] p. 206. sed *Phoenicem* de plebe fuisse scribit, ἄνδρα τοῦ δήμου, atque *isthac* de causa sibi persuasisse *Theram*, quod et evenit, futurum, ut *Membliari* posterī *Callistes* insulae sibi facile cederent imperium. VALCK.

CAP. CXLVIII. 1-3. Ἐπὶ τούτους δὲ ὃν ὁ Θήρας, λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν Φυλίων, ἔσπελλε, συνοικήσων τούτοις) Dedit schedis mutandi arbitrium: alioquin prius ἐπὶ τούτοις non damnabile. Iisdem συνοικήσων, sine quo oratio hia-

bat, debetur. Geminum c. 159. *χρήσασα ἡ Πυθίη πλείην, συνοικήσοντας Κυρηναίους Λιβύην* ex Msstis. WESS. — Ubi *The-
ras profectus* dicitur *συνοικήσων τούτοις*, et *λαὸν ἔχων ἀπὸ
τῶν φυλέων*, tribuum numerus, olim verisimiliter adiectus,
determinari non poterit: sed scribendum puto *συνοική-
σων*: nam ante octo generationes cum Membliare a Cadmo
relicti, hi tum insulam iam *συνώκισαν*. VALCK. — Com-
modius utique est *Ἐπὶ τούτους, Ad hos*, quam *Ἐπὶ τού-
τοις*, quod sonat *Adversus, Contra hos*: non enim contra
illos profectum esse, mox diserte declarat Scriptor. ἀπὸ
φυλέων idem valet ac si dixisset ἀπὸ αἰσῶν vel πολυτιῶν, e
civium Spartanorum numero; quemadmodum ipse Valck.
ad c. 145, 24. adnotavit, ἐς φυλὰς διαδάσαντο intelligendum
de receptis in civitatem: quare nil opus est, ut numerum
tribuum h. l. olim adiectum fuisse statuamus. Ferri utique
συνοικήσων potuit, quod nos etiam, a Wess. primum re-
ceptum, tenuimus. Sed verbum *συνοικεῖν* non nisi de coniū-
gibus fere usurpat Noster: et VII. 73, 4. ubi de populis
unā habitantibus alii libri *συνώκουσιν* dabant, alii *συνοικήσαν*,
ibidem ipse WESS. cum aliis *σύννοικοι ἦσαν*. vel *ἔσαν* proba-
vit. Nec vero video, cur h. l. *hiatura* statuatur oratio, si
συνοικήσων teneretur, quum e proximo intelligi possit τὸν
λαὸν *συνοικήσων*. cf. ad c. 147, 3. notata. Denique nulla urget
necessitas, ut (quod Valck. statuere videtur) *συνοικίζειν* non
nisi de *primis coloniae conditoribus* dici posse arbitre-
mur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commo-
dius, poterit id verbum de his etiam usurpari qui *novis*
colonis urbem aut regionem quampiam frequentant. S.

10. οὗ τι [perperam ὅ τι ms. F.] πάντας ἄγων τοὺς Μινύας)
Minyas istos, τοὺς ἐκβληθέντας ὑπὸ Πελασγῶν (sic leg. pro Πε-
λασγοῦ) ἐκ Δήμου, cum Lacedaemoniis colonos in insulam
Callisten duxisse Theram narrat Pausan. VII. [c. 2.] p. 524.
De iisdem Apollon. Rhod. IV. 1761. ἐκ δὲ λιπόντας Σπάρτην
Αὐτεσίωνος εἰς πάϊς ἤγαγε Θήρας Καλλίστην ἐπὶ νῆσον. Qui Mi-
nyis Pelasgos sive Tyrrhenos substituit Plutarch. T. II.
p. 247. d. p. 296. b. hos veluti coloniam Lacedaemonio-
rum e Laconica deducit in insulas Melum et Cretam; di-
vuntur ibi Πόλλιν ἡγεμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κραταΐδα Λακεδαι-
μονίους λαβόντες: quae, certo mendosa, fortasse non male
sic legerentur, καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλικρατίδα. Secundum

*Herodotum, Minyae plerique, manentes in Peloponneso, ἐπα-
πύοντο* [lin. 12.] ἑς τοὺς Παρωράτας καὶ Καύκωνας: quibus
antiquis incolis τῆς Τριφυλίας eiectis sex in ista parte Pelo-
ponnesi dicuntur urbes condidisse, [lin. 15.] Λέπρεον, Μάκι-
στον, Φρίξας, Πύργον, Ἡπειον, Νούδιον: sic cetera videntur
nomina integranda, partim iam emendata Clar. *Wesseling.*
ad *Diodor.* [lib. XIV. c. 17.] T. I. p. 653. qui, mihi nus-
piam inventum, postremum etiam illuminabit. Περὶ τῶν
ἐν Τριφυλίᾳ Καυκόνων egit *Strabo* VIII. p. 531. [p. 345. ed.
Cas.] cui p. 532. c. [p. 346. v.] Παρωράται tenuisse tradun-
tur olim montanam Triphyliæ regionem περὶ τὸ Λέπρεον
καὶ τὸ Μάκιστον. Hi Ionice *Herodoto* sunt Παρωρήται VIII.
c. 73. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata
manifestant. VALCK. — Cur Παρωράτας non absurde
dare *Arch.* dixerit *Wess.* in Var. Lect., non magis equidem
exputare possum, quam quid sit quod etiam *Valck.* in pro-
xima adnotatione constanter Παρωράτας scripserit: quan-
doquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum
usus, et apud *Herodotum* editionum omnium et mssorum
(uno *Arch.* excepto) consensus, Παρωράτας aut ionico idio-
mate Παρωρήτας requirit. Operarum puto incuria turbas
istas peperit. S.

15. Μάκιστον, Φρίξας) Sic oportuit. Prius habet *Val-*
la, quorsum codicis *Arch.* Κάκιστον aurigatur: nam Μάκι-
στον, quod *Galeus* excitavit, non ita scriptum. Μάκιστον τῆς
Τριφυλίας *Strabo* lib. X. p. 687. A. [p. 447. v.] et *Steph. Byz.*
ubi bene *Holstenius*. Φρίξας *Pass.* cum *Stephani* marginē
constabilit, Φρίξα constanter *Polybio* lib. IV. 77. et 80. *Xe-*
nophonti atque aliis. Ἡπειον, [lin. 16.] sive *Arch.* Ἡπειον,
itidem *Polybius*: quo tamen in oppidi nomine turpis apud
plures discordia. Verum in his occupabar olim ad *Diodor.*
lib. XIV. 17. Νούδιον prorsus ignorans. Sunt Triphyliæ
quidem oppida, quæ scripturā non longe deflectunt; ele-
ctio anceps et difficilis. WESS. — Quum Φρίξας (acuto
tono) casu in ed. *Wess.* irrepsisset, inde eadem scriptura
in posteriores editiones atque in nostram propagata est.
Rectius Φρίξας penacutē scribetur, quod et ipse *Wess.*
voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod Ἡπειον
h. l. aut Ἡπειον scribitur, conf. Var. Lect. apud *Polyb.* IV.
77, 9. et 80, 13. et quæ ad priorem *Polybii* locum olim

notavimus; ubi quidem tunc praeterierat me *Westelingii* ad *Diodorum* Adnotatio. Verum oppidi nomen Ἡπτιον esse censuit Vir doctissimus cum *Holstenio*. S.

CAP. CXLIX. 3. εἰν ἐν λύκοις) Memorabile illud Christi Nostri ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων cum *Herodoteis* prudenter contendunt praeclari viri, *S. Bochartus Hieroz.* lib. II. c. 43. p. 438. *Raphelius*, et *Wetstenius* ad *Matth.* Evang. c. x, 16. *Oiolyci*, *Therae F. patris Aegei*, commemorat *Pausanias* lib. III. 15. p. 245. *WESS.*

4. καὶ καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπικράτησε) Non male *Valla* Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri praevaluit. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 578. ε. Μᾶλλον τὸ πάρεργον ἐπικράτησ' ἢ τὸ ὄνομα, de muliere, quae vulgo Μανία nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta Μέλιτα. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen praevaluerit. *Plato* proprio nomine dictus fuerat *Aristocles*; *Tyrtamo Theophrasti* nomen tribuit *Aristoteles*, quod et, altero propemodum oblitterato, evaluit, ἐπικράτησε: *Diog. Laërt.* III. 4. V. 38. ibique *Aeg. Menag.* Quem pater velut εἰν ἐν λύκοις reliquerat, *Therae* filium, *Οἰόλυκον* bis terve adpellat *Pausan.* III. p. 245. IV. [c. 7.] p. 296. ubi *Lacedaemonius Euryleon* antiqua dicitur origine *Thebanus* a *Cadmo*, Αἰγείως τοῦ Οἰόλυκου τοῦ Θήρα τοῦ Αὐτεσίανος ἀπόγονος πέμπτος. *VALCK.*

8. ἰδρύσαντο) *Vallae* Latina, Ex hac tribu viri - - exstruxerunt, coniecturae *Cl. de Pauw* materiem dederunt, οἱ δὲ ἐν τῇ φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες - - ἰδρύσαντο, admodum labanti et omni tibicine defectae. Itaque in ἰδρυτο vel ἰδρύνθη inclinavit; cui accedere possem, si per *Codices* liceret. Ut nunc sese verba dant, ἰδρύσαντο de *Lacedaemoniis*, qui fanum tribui *Aegidae*, (cuius illustris in *Pindari* Od. IV. *Pythion.* memoria,) excitarint, accipiendum cum *Reiskio*. Excitarunt autem, quod *Aegidarum* stirps *Furiis Laii* et *Oedipodis* inminui et succidi putaretur. Τῶν δὲ Ἑρινύων τῶν Λαίου καὶ Οἰδίποδος μῆνιμα alia in re apud *Pausaniam* lib. IX. 5. p. 723. *WESS.*

8 seqq. ἰδρύσαντο ἐκ Θεοπροπίου etc.) Ἰδρυτο vel ἰδρύνθη si *Codex* exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videtur; et σφι ἔμειναν, quam ὑπέμειναν. Τοῖσι δὲ ἐν τῇ φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι (οὐ γὰρ σφι ἔμειναν τὰ τέκνα) ἰδρύνθη ἐκ Θεοπροπίου Ἑρινύων.

νόων τῶν Λαίων τε καὶ Οἰδιπόδew ἱρόν* καὶ μετὰ τοῦτό σφι ἔμεινε. A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non manerent, oraculo monitis delubrum fuit dedicatum Dirarum Laii atque Oedipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi manebant in vivis, neque adeo pueri πρὸ ὧρας rapiebantur. Ἰδρύσθαι hac adhibetur structura quum alibi, tum bis lib. II. c. 44. ὁκέσας χρόνος εἴη ἐξ αὐτῶν σφι τὸ ἱρόν ἱδρυται. In his dirae, quibus Aegidarum progenitor Oedipus, Furiis agitato, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatae, filium se dicente καταλείψιν ὅν ἐν λύκοις, dicuntur Oedipodis Ἐρινύες. Laium quoque dirae dederant praecipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐρινύες Oedipi diras vocant Tragicis, Aeschylus Theb. vs. 70. Sophocles Oed. in Col. 1294. [vs. 1434. ed. Br.] Euripides Phoen. 627. VALCK.

[Nec sollicitari verbum ἱδρύσαντο, recte habens, debuit: nec vero Lacedaemonii (ut Wess. interpretatur) communi civitatis nomine fanum illud tribui Aegidae excitarunt: sed ipsi tribules huius tribus, quoniam liberi eorum in vita non manebant, sui caussa (haec vis est verbi medii) fanum illud Diris Laii et Oedipodis dicatum extruxerunt, quo illas placarent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et perspicue declarat. Est enim hic usitata illa Nostro ἀνακολουθία et hyperbaton, et familiaris particulae γάρ usus, de quo ad I. 24, 17. dictum est, et quem iam saepius deinde observavimus. Quae loquendi forma paullo minus fortasse offensionis habuerit, si post ἀνδράσι comma deleatur. Valet autem τοῖσι δὲ --- ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἱδρύσαντο --- ἱρόν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἐπεὶ δὲ δὲ) τοῖσι --- ἀνδράσι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἱδρύσαντο --- ἱρόν. Recte idem Reiskius, cui alteram istam interpretationem Wesselingius tribuit, in editis Animadverss. monuit, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200, 4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἔδεκοντο τοὺς λόγους. Adde I. 114, 9 seqq. ubi εἰς δὴ (sive ibi εἰς δὲ malueris) τούτων τῶν παιδίων --- οὐ γὰρ δὴ ἐποίησε τὸ προσταχθῆν ἐκ τοῦ Κύρου, ἐκέλευε αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβεῖν. Immo vero haud admodum dissimile est quod in eiusdem huius capitis, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλῦσσεσθαι, τοιγαρὶν ἔφη αὐτὸν καταλείψιν etc. S.]

[9 seq. Si sana atque integra esse statuas ista, quae vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur: καὶ μετὰ τοῦτο ὑπέμεινε τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐν Θήρῃ etc. sententia haec erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum, an malum) etiam in Thera etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (praeunte Reiskio in Animadvers. editis) factum. Eamdem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips. nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 6. εἶποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι) Delendum est secundum illud οἱ. Scripserat suo more: εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιτηῶν, καὶ δὴ καὶ Βάκτος ὁ Πολυμήστρου, τῶν γένος Εὐφημίδης τῶν Μινυέων. In his mirum est quantum a vero Valla aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a Palmerio repertam veritatem a Gronovio tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Iasonis socios Minyas, Euphemus, de quo praeter ill. Spanhem. in Collim. Hymn. in Apoll. vs. 75. cel. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Huius compressu gravis puella Lemnia Batti pepererat progenitorem: erat itaque Battus γένος Εὐφημίδης [lin. 7.] τῶν Μινυέων, e posteris vel genere Euphemi, unius e Minyis. Εὐθυμήδης hic olim vulgabatur; Εὐθυμήδης prodiit e Med. Εὐφημίδης ex Arch. dederat Galeus: haec verae proxima scriptio; veram coniectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 23. Sicuti saepe patronymica facta sunt propria, in vera historia Graeca veteri et recentiori memorantur Euthymidas, et Euphemidas vel Euphamidas. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 791. Εὐφημίδας Ἀριστωνύμου, pro Σισυφημίδας Ἀριστοδήμου, ex Thucyd. IV. c. 119. ubi nomen Ἐρυξιδάδα convertendum est in Ἐρυξιδάδα: idem vitium Spartiatæ nomen corrumpit in Aeliano de Nat. An. XI. 19. Παντελίδας verum nomen fuit, non Παντερίδας: noti sunt Lacones Pasitelidas, Epitelidas, Eutelidas. Sed Corinthium Euphamidam in Thucyd. V. 55. praebent septem minimum Mssti: cur itaque forma non Graeca Ἐφημίδας in Thucydide fuit relicta? VALCK.

7. Εὐθυμήδης) Elegantem veramque Palmerii correctionem Εὐφημίδης, Ed. Simsonius Chron. An. 3389. antevertit, laudavitque meritissime Bouherius Diss. Herod. c. 12.

Pindarus Battiadæ, Euphemi posteros, laudibus ferens, locuples suasor auctorque. Τόθι γάρ, Cyrenis, γένος Εὐφάμου Φυτιυθὲν, λοιπὸν αἰεὶ τέλλεται, Od. IV. Pyth. prope finem. [vs. 455. seq. ed. Heyn.] Quamquam autem nihil in hoc genere liquidius, relinquere pravum debeo, sine haesitatione instauraturus, modo Εὐφημῆδος, sicuti Galeus ostentavit, in schedis Arch. foret: at secus habet. WESS. — At ea quidem cautio nimia profecto: scripturam, quam liquido veram agnoscas, non audere in locum haud dubie pravae substituere; praesertim ubi, quam pronus fuerit librariorum lapsus, satis constabat. Taceo vocalium η, ι, υ, confusionem. Literas Φ et Θ et alibi temere a librariorum inter se permutatas observavimus. et haud multo ante, cap. 148, 15. ubi ex Φρίξας, Θρίξας fecerant. Sic apud Polyb. XV. 34, 6. εὐφύστατον ab ingenti scribarum numero in εὐβύστατον vidimus detortum. Mitto reliqua: conf. quae ad Herod. II. 44, 6. notavimus, et quae ab eodem ipso doctissimo Wesselingio ad II. 48, 7. adscripta sunt. S.

9. χρεωμένῳ - - - περὶ ἄλλων. χρεῶν ἢ Πυθίῃ) Hoc illi saepe in more. Exemplum Valckenarius conduxit ad Tragici Phoeniss. p. 678. Illud Grini καὶ βαρὺς αἰεῖσθαι [lin. 11.] senii inconmoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. Ἀεῖσθαι, ἄνω αἰεῖσθαι Hesychio ex Sophoclis Trachin. vs. 220. cui senex χρεὼν βαρὺς in scriptis Codd. Oed. Colon. vs. 926. et νόσῳ βαρὺς Trach. vs. 239. WESS. — Possis αἰεῖσθαι interpretari loco me movere, quemadmodum αἰεθίντες IX. 52, 5. idem valet ac κινηθέντες, coll. vs. 7. S.

CAP. CLI. 1. οὐκ ὕε τὴν Θήρην) Hoc sanequam insolens. Alii etiam usitato more scribi potuit οὐκ ὕε, non pluebat; in insula nempe Thera: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent. ὁ Ζεὺς vel ὁ θεὸς ὕεν vulgo dicebatur etiam Herodoto; ὕει simpliciter etiam ponitur pluit: εἰ ὕε, c. 185. huius libri. Fortassis ut alibi ὁ θεός, hic quoque lectori relinquitur supplendum. Saepius ὁ θεός vel ὁ Ζεὺς dicitur ὕσαι χερσὸν, τίφραν, ut λίθοις, βατράχοις. Utrumque etiam Latinis: lapidibus pluit; et pluit carnem vel sanguinem. Priori ratione hic οὐκ ὕε ὁ θεὸς τὴν Θήρην significaret, Theram pluvia non irrigavit: atque ita semel Pausaniam loquutum memini lib. II. [c. 29.] p. 179. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρόνον ἐπίεζε, καὶ οὕτε τὴν ἑκτὸς Ἰσθμοῦ

χώραν, οὔτε Πελοποννησίαις ἔστιν ὁ θεός. Idem ille Herodotēi forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quae Troezenios adflixerit. VALCK. — De subintelligendo nomine ὁ θεός vide ad c. 28, 13. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 19. Tum, quod ad verbi εἶν constructionem cum accusativo casu adtinet: quae ratione dicitur ἡ χώρα ἔεται, II. 13, 15. IV. 50, 9. eadem etiam ratione dici poterat ὁ θεός εἶν τὴν χώραν. S.

4. κακοῦ οὐδὲν ἦν σφι μῆχος) H. Stephano μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. vs. 535. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσασμ' ἄν. Tale et Aeschyli Suppl. 743. μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρέον. Nam μῆκος, quod Stanleio explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. WESS. — Perperam etiam μῆκος vulgatur in Aeschyli Agam. vs. 2. ubi vox Homerea μῆχος, vel Aeschyli μῆχαρ, quod et Stanleius suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritea Eid. II. 95. χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος, haud sane felicissimus Poëtarum interpres Iac. Palmerius sollicitabat legendo, εὐρέ τι μ' ἀκας. Herod. II. c. 181. τοῦτο γὰρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀπειρηθεὶς ἀπίκτεσθαι εἰς) Arch. ἀπαγέσθαι speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive tu Πλάτιαν scripseris, seu Πλάταιαν, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πλάτεια. Infra c. 156. et 169. idem, qui hic, in msstis dissensus. WESS.

15. σιτία καταλιπ. ὅσον δύο μηνῶν) ὅσων δὲ μηνῶν, quod praebent cod. Mēd. et Vallae, reponerem. VALCK. — Vitiosam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisset. S.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκήρατον) Ἀκείρατον offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἀκείρατον est apud Herod. p. 384, 11. [VII. 9, 42.] Hoc si plerique darent Codd. alteri non postponerem. Emporium Graecis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phoenicibus notum mercatoribus, Graecis intentatum dixerit noster, ut puto, potius ἀκείρατον, quam ἀκήρατον. Ἀκήρατον tamen etiam purum vocat, et intaminatum; quo usu vox Platoni praesertim et philosophis frequentatur aequae ac ἀκέραιον: quae

duo permutat et in eadem locutione Eurip. Or. vs. 574. et Helen. vs. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: Herod. ἀκέραιον τὴν πόλιν, III. 146. Thucyd. II. 18. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VI. p. 96, 4. VALCK.

17. περίξ δὲ αὐτοῦ) Postulat hoc schedarum concors editum, patiturque usus. Adi sis Portum, et cap. 15. [ubi vide quae a Valck. et a nobis ad lin. 18 et seq. adnotata sunt.] Accessit crateris picturae ex schedis pronomem, [lin. 18. κεφαλαί οἱ πρόκροσσαι εἰσι.] quo gryphum capita prominentia clarius signantur. Confer Eustath. in Hom. p. 903, 5. WESS. — Pronomine οἱ, (i. e. αὐτῶ) quod ex Arch. et Vind. receperat Wess., carere utique potueramus: satis enim erat περὶ αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adiectum illum dativum vidimus, (Adn. ad I. 86, 28 seq.) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud Eustath. loco ab eodem Wess. citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad Iliad. μ. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, κρόσσαι - οἶον κέρσαι καὶ κεφαλαί. Insequente quidem pag. 863. med. adfert idem illa ex Athenaeo verba, (I. 30. a.) πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: quae, pro significato paullo ante prolato vocabuli κρόσσαι, intelligere potueras praecipites in periculum; (vel, in pugnam ruebant;) sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βαθμηδὸν, κλιμακῆδον, κατὰ στίχος, κατὰ ἐπαλληλίαν, εὐτάκτως. Alibi idem Eustathius (ad Iliad. ξ. 35. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex Herodot. VII. 188, 6. naves quae πρόκροσσαι ὀρμύοντο ἐς πόντον, quas praeceunte fere ipso Herodoto ἄλλως ἐπ' ἄλλαις, ἀντιπερώρους, interpretatur; hunc vero, in quo versamur, Scriptoris nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit Herodotus, haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum naves rostris in mare spectantes, et octo deinceps ordinibus in quin- cuncem locatas: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco gryphum capite in quincuncem disposita scripsi, id vereor ut eruditissimè adprobaturus. Fortasse satis fuerat gryphum capita prominentia cum Wess. interpretari. Vallae versionem, quam tenuerant fere Herodoti

editores, *gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis*, his gallicis reddidit Larcher, *des têtes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre. S.*

22. συνεκρίθησαν) Miror cur dubio vacuum συνεκρίθησαν a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.

Ibid. φίλοι μεγάλοι συνεκρίθησαν) Belle Gronovius, [scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.] Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. Α. pugnare, συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη καὶ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν: at hoc aliud est, ex Philosophiae adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissime animis illud valet. Scriptor incertus Stobaei Serm. XXVIII. p. 197. δοκίοντός γε δὴ, ὡς τὰ πρὸς ἑωυτὸν ἀγρίως ἐν φιλίᾳ συγκεκρήσθαι. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. τοῖς γοῦν ἀμφὶ τὸν Δημόστρατον αὐτῷ συνεκέρτατο, ὡς etc. Talium apud alios magna merx. WESS. — Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Eurip. Med. vs. 136. S.

CAP. CLIV. 4. ἔστι τῆς Κρήτης Ἀξὸς πόλις) Stephanus Byz. Ἀξὸς πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. Docti interpretes Ethniconographo errorem, quo ὁ Ἀξὸς fecerit ex Ὁαξὸς, inputant, ipsimet aberrantes. Humanus Meursius Cretae suae lib. I. 8. verbo hominem defendit, Ἀξὸς hic fuisse olim decernens; cuius quidem suspicionem mssii egregie tuentur. Cretenses ἄξους suo vocabant sermone κρημνώδεις τόπους, loca praerupta, qui Graecorum aliis ἀγμοὶ, Stephano in Ὁαξὸς teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et positurae. Sit-ne vero Ἀξὸς, Ὁαξὸς et Σαξὸς, quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte anquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. WESS.

6. ἐπὶ ταύτῃ ἔγνημε ἄλλην) Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. ἐπέγνημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα, ab Euripideis in Alc. vs. 305. καὶ μὴ πηγῆμης τοῖσδε μητρειᾶν τέκνους. Andocidis ista rem continent Graecis propemodum inauditam, filiam et matrem simul uxores habere; Euripidea concinunt Herodoteis: ἐπὶ θυγατρὶ ἀμῆτορι — ἔγνημε ἄλλην γυναῖκα, quae τῷ ἔργῳ Phronimae fuerit μητρική. Dici quoque potuerat Etearchus ἐπὶ θυγατρὶ ἀμῆτορι ὑποληφθεὶς. VALCK. — ὑποληφθεὶς scripserat aut scribere voluerat Vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciphron. I. Ep. 3. S.

9. μαχλοσύνην ἱπνεῖ(κᾶσα) Mutatum indignor, siquidem Ἰακόν, atque idem ac κατηγορήσασα, monente Eustathio. Sic hoc libro c. 167. αἰτίνη οἱ ἄλλην ἱπνεΐκας, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps [lin. 14.] παραλαβὼν ἐπὶ ξείνια, in controversia haeret, de qua olim ad Diodori lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores. Ἐπὶ ξείνια lib. II. 107. VI. 34. IX. 88. at ἐπὶ ξενίᾳ V. 18. quod tamen Ionismo non facit satis. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

20. ἀποσιεύμενος τὴν ἱζόρκωσιν) Sinceram scripturam hic et infra IV. 203. dudum iam detexerat ante Portus, quam hic in Med. illic in aliis inveniretur Codicibus. Usitatum verbi formam praebet in voc. Βάρτες Herodotea transcribens Suidas, ἀφοσιούμενος τὴν ἱζόρκωσιν: id est, ut exsolveret se iurisiurandi religione. Poterit et eodem hic modo verbum accipi, quo apud Isaeum illud interpretatur Harpocrat. τὸ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἔνικεν, Ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: leviter et dicis causare defungi. Ista periit oratio; sed et in sexta superstitum Isaei adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriae civis utilissimus Apollodori pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἶόν τε ἄριστα παρασκευαζόμενος, p. 67, 19. vide ad Harpocr. Mauss. et H. Vales. p. 259. Exstat insignis Isocratis locus p. 289. B. [Panathen. sub finem, T. II. p. 612. ed. Auger.] Plato de Legib. VI. p. 752. D. μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας, — — — συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι τοῖς πρώτοις ἀρχαῖς εἰς δύναμιν, ὅπως ἂν στῶσιν ὡς ἀσφαλίστατα καὶ ἄριστα. VALCK.

CAP. CLV. 3. χρόνου δὲ περιόντος) Is. Vossius προίοντος adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut χρόνου προβαίνοντος V. 58. Addi conplura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. χρόνου δὲ περιόντος vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilius Scholion San-Germ. [ad lin. 4. spectans:] Ἰσχύφωνος τὸν μογιλάον οὐκ ἔωσι λέγειν, ἀλλ' ἀπὸ λαίνουσι. Ἡρόδοτος ἰσχύφωνον. et hoc amplius, quod Budaeus in antiquo Herodoti exemplari idem invenit, Comment. Ling. Gr. p. 345. adprobaveritque Paul. Leopardi Emend. lib. III. 11. Scaligeroque ad Eusebium. Battus sane non erat λεπτόφωνος, exili linguae et gracili sono, quales ἰσχύφωνοι: sed vitio naturae innato lingua in proferendis Herodot. T. V. P. II. X

animi sensis offendeat ac haesitabat; et tales ἰσχύφωνοι: siquidem eorum praepeditur lingua, ὅτι ἰσχύονται τοῦ φωνεῖν, ut loquitur *Aristoteles* Problem. Sect. XI. 35. ubi docte *Sylburgius* ἰσχύφωνος Philosopho, ex adiuncta originationis causa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet, docto *Battum* obligatione linguae laborasse primum et deinde linguae nodis solutis loqui coepisse ex *Iustini* lib. XIII. 7., sequi non licet, quoniam omnibus in mssis variatur nihil, et de *Batto* *Heraclides Pontic.* ἦν γὰρ ἰσχνόφωνος in Cyrenensium Politia. *WESS.* — *Paulum Leopardum* fefellerat memoria, *Emend.* III. 11. haec scribentem: „Admonuit *Buddaeus*, se in antiquo *Herodoti* exemplari legisse ἰσχύφωνος, i. e. haesitans.“ Nam, ubi de hoc vocab. egit *Buddaeus*, (eodem loco qui est a *Wess.* indicatus, in *Comment.* Ling. Graec. p. 345.) ne nominat quidem *Herodotum*, nec antiqui meminit exemplaris in quo ἰσχύφωνος legatur: sed locum *Aristotelis* ex Probl. XI. 35. tractans, ait: „Huiusmodi homines ἐνίσχονται τῇ φωνῇ ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Quare ἰσχύφωνοι fortasse legi posset, et, ut ἰσχυροὶ et ἰσχυρία ab urinae suppressione dicuntur, sic ἰσχύφωνοι, quibus vox, suppressitur et sistitur inter loquendum apud *Aristotelem*.“ Quae verbo tenus huc transscribere visum est, ne quis *Wesselingii*, praestantissimi viri, auctoritate commotus, (qui se a *Leopardo* in errorem passus est abduci) existimet, in prisco aliquo *Herodoti* codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nisus, ita statuendum arbitror, probum esse vocabulum ἰσχνόφωνος, eademque notione, qua ἰσχύφωνος docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex ἰσχνόφωνος natum: ἰσχνῶ autem idem atque ἰσχω valuisse constat. Est etiam apud *Hesych.* in Βάττος, τραυλόφωνος, ἰσχνόφωνος: et apud eundem, ubi ἰσχνόφωνος exponitur ἀπεχόμενος τὴν φωνήν, haud dubie ἐπεχόμενος legendum: sic quidem *Schol. Pind.* ad titulum *Pyth. IV.* τὸ ἐπέχεισθαι τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φαμέν: ibidemque plus semel ἰσχνόφωνος scribitur. S.

9. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν ἰσχε) Nihil verius. *Batti* pristinum nomen *Aristoteles*, apud *Euseb. Chron.*, ubi p. 73. doctissime, ut solet, ill. *Scaliger*, ex *Callimacho*, *Pindarique* Criticis ad *Pyth. Od. V.* 117. Multa quoque *Spanhemius* ad

Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 75. Ex oraculo autem, [lin. 15.] Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες, liquidissima verbis Plutarchi T. II. p. 205. medela, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν Φωνὴν παραγενόμενον Battum, nam ἐπὶ τὴν Ῥώμην, quod nunc est, longe ineptissimum. Idem Cl. Reiskium Animadverss. ad Plutarch. p. 261. conperio observasse. WESS.

15. Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν etc.) Eadem habet Tzetzes Chil. VI. vs. 549. [et Scholiast. ad Pind. Pyth. IV. 10. ubi etiam ex aliis auctoribus alia caussa, cur oraculum Battus consuluerit, aliudque responsum refertur.] Paulum diversa prostant in Schol. ad *Callim. Hymn. in Apoll. vs. 76. ἀνάξ δέ σε Φοῖβος ἀνάγει ἐς Λιβύην ἐλθεῖν μελοτρόφον οἰκιστῆρα. His proxima, nisi fallor, Herodotus ista subiecerat: [lin. 19.] 'Ο δὲ ἀμείβετο τοῖσδε, ὦ νᾶξ etc. Intermedia quae leguntur, mea quidem opinione, literatoris notam sapientem marginalem: ὥσπερ εἰ εἴποι Ἕλληδι γλώσση χρεωμένη, ὦ βασιλεῦ ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες. [Me vero non poenitet, Scriptori nostro, verborum neutiquam ita parco, eadem adseruisse.] Herodotum utique sola decent ista: Λίβυες τὸν βασιλέα Βάττον καλέουσι, καὶ τοῦτου εἵνεκα δοκέω δεσπίζουσαν τὴν Πυθίην καλεῖται μιν Λιβυκῇ γλώσσῃ, εἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς ἔσται ἐν Λιβύῃ. Ad interrogata non respondere mos Deo fuit Delphico, quem attigi in Schol. ad Phoen. p. 678. Quod suspicabatur Herodotus, aliud olim Batto proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis ill. Ez. Spanhem. in *Callim. Hymn. Apoll. vs. 75. VALCK. — Hesychius: Βάττος βασιλεὺς, τύραννος, Λίβυες. Videtur alium etiam, praeter Herodotum, secutus auctorem. S.**

24. οἶχίτο μεταξὺ ἀπολιπῶν - τ ἐς τὴν Θῆβην) Sedandae sunt turbellae, quas innocens illud μεταξὺ fecit. Sive enim ex Hesychio, Μεταξὺ, ἐξάφνης, μετ' ὀλίγον interpretis; sive cum Porto, μεταξὺ ἀπολιπῶν (τὸν πρότερον τόπον) interea relicto priore loco abiit; quid tandem in sermone salebrosi? Recurret c. 160. ἐς ὃ μιν οὗτοι ἀπολιπόντες οἶχοντο ἐς ἄλλον χώρον. In Platonis Lysid. p. 207. Α. ἔπειτα ὁ Μενέξενος - - μεταξὺ παίζων εἰσέρχεται. Geminum dabit Isocrates Evagor. p. 200. Ε. Ex Plutarcho μετ' ὀλίγον Hesychii lucem mutuatur, referente Philippum, a Graecis terra marique imperatorem salutatum, καὶ μεταξὺ δὲ Ἀλέξανδρον - - μετὰ τὴν Θηβαίων καταστροφὴν, tum de insecutis deinde regibus,

τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, T. II. p. 240. At horum satis. WESS. — Pro μεταξὺ ἀπολιπῶν, Reiskius μετὰ ξυμπολιπῶν aut ionice μεταξὺ ξυμπολιπείων legendum coniecit: quae violenta utique foret mutatio. Μεταξὺ quidni, ut alibi, interim intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δυνάμις et manus hominum adfutura esset, qua ad coloniam in Libya condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπῶν intelligi debet αὐτὴν, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπῶν Δελφοῦς, interim relictis Delphis Theram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπῶν significare desiit, destitit: scil. desiit urgere Pythiam, et aliud responsum petere; atque interim (scil. dum accidit id, quod continuo deinde narratur) Theram rediit. S.

CAP. CLVI. 1 - 3. αὐτῷ δὲ τοῦτῳ --- συνεφέρετο παλίγκτως) Παλίγκωτα et παλίγκτως illuminat Galenus ad Hippocrat. de Fractur. p. 547. WESS. — Vide Foësi Oecon. Hippocr. voc. Παλίγκωτος. Sunt παλίγκωτα παθήματα, recrudescentes, denuo exardescentes dolores. Et homo παλίγκωτος Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑποστροφῆς πάλιν ὀργισθεῖς. Itaque non satis est quod in Gronovii latinis positum, male cessit; aut quod in nostris, ira dei incubuit: oportebat, denuo incubuit; denuo male cessit: respicitur enim ad ea quae cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνεφέρετο videri τὸ θεῖον deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἡ Πυθίη subintelligebat. At verbum προσφέρεισθαι τινι isto modo construitur, non συμφέρεσθαι. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γὰρ σφι χρηστὸν συνεφέρετο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 6. ἔμελλε τοιοῦτό σφι συνοίτεσθαι, οἷόν περ ἀπίβη. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συνήλχθη τοιόνδε γενέσθαι πρῆγμα. Sic II. 111, 3. συνένιχθῆναι δὲ οἱ τυφλὸν γενέσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adiicitur in infinitivo; si qui h. l. codices συνεφέρετο παλίγκωτα dedissent, id praelaturus eram: quemadmodum IV. 15, 15. ait, πειθομένοισι δὲ ἄμεινον συνοίτεσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativum adiectivi esse statuas, sed adverbium, sicut hic παλίγκτως. S.

3. ἀγνοεῦντες δὲ τὰς συμφοράς) Causas calamitatum; ut tritissima Novi Foed. ζῶν, ἀνάστασις, [Iohann. xi, 25.] atque hoc de genere plura. WESS.

[5 seq. συγκιτίζουσι Βάττω --- ἄμεινον πρήξειν) „Aut

„συγκρίζονται legendum, (adnotavit Reisk.) aut εἰ συγκρί-
 ζουσι.“ Copiose de hoc loco, in *Var. Lect.* disputavi: sed,
 ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem,
 incertus haereo. Erunt quibus expeditissima Schaeferi ra-
 tio videatur, παρέχειν corrigen-^{ti}: meliora se (nempe Dei
 nomine Pythia loquitur) illis daturum, Cyrenen cum Batto
 condentibus. Sicut πόνον aut πρήγματα, sic et ἀγαθόν et ἀμει-
 νον παρέχειν τινι dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam
 scripturam libros coniurasse omnes. S.]

12. ἀπέπλων) In Ionum πλώειν, derivataque, amanuen-
 sium grassatur licentia. Ἀπέπλων ὁπίσω ἐς τὴν Ἀσίην massi
 lib. VI. 116. ἀπέπλων ὁπίσω ἐπὶ τὸ Ἀρτεμίσιον concorditer
 plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum iniicit et mora-
 tur [lin. 13.] εἰρήνη Codd. ex Poëtae ἐρήθη, quod lib. VI. 15.
 sicuti prius supra in Edd. c. 77. et VII. 184. in scriptis.
 Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex *Eustath.* ad
Homer. p. 1540, 12. [Odyss. p. 230, 52. ed. Bas.] certum
 est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi etiam significavi, non
 Πλάτεια, (lin. 14.) sed Πλατεία editum me voluisse, sicut
 Πλατίαν c. 151. et 152. *Stephanus Byz.* Πλατεῖα, νῆσος Λιβύης. S.

CAP. CLVII. 7. Αἱ τὴν ἡμεῖς) Principis poëtae πολ-
 λῶν ἀνθρώπων ἶδεν ἄστεια, et μεγάλα ἄστεια ἀνθρώπων Nostri
 lib. I. 5. vereor, ut efficiant, Libyam ἄστειν, quod hic antea,
 optime dici. [„Ἄστειν bene habet. (ait Reiske, in *Animadv.*
 editis) Non urbem modo, sed provinciam quoque signi-
 ficat; proprie populum coetumque. Vid. I. 5. Hinc emen-
 dandus *Plutarch.* in *Opusc. T. I.* p. 726, 2.“] Mihi αἱ τὴν
 blanditur mirifice, solo ingenii remigio a Cl. de Pauw
 productum, atque a Gronov. ex manu exaratis assertum
 quidem, sed haud feliciter explicitum. Sententia gravis
 est. et εἰρωνική: Si tu Libyam, ovibus foecundam, neque a te
 aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc acce-
 dentis nimis miror. Αἱ Dorum, vice εἰ, et μμπτικόν, non
 nesciunt Grammatici. WESS.

Ibid. Ἄστειν ἡμεῖς Λιβύην etc.) Edixit nonnemo, Ἄστει omni-
 no rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir Cl. [Gronov.]
 interpretatione corrumpit inventam a se lectionem in
Med. Codice, αἱ τὴν, vel αἱ τὴν, reddens *Eia tu*: non recor-
 dabatur εἰ, si, Dorice pronuntiatum αἰ. Huius oraculi leni
 medela persanati laudem *Adrianus noster Heringa* reporta-

bit, qui mihi aliquando domi suae facile persuasit scribendum: Αἱ τὴν ἐμεῦ Λιβ. -- Μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ. Sua Dialecto Cyrenaei vel acceperant vel certe memoriae tradiderant oraculum, quod aestimare licet ex Plutarchi T. II. p. 408. A. Βάττος ἦκε δεύτερον ποτνιαῶμενος· ὑπαιπῶν οὖν ὁ θεὸς -- -- με Λιβύαν μαλοτρόφον· οἶσθας ἄρειον, Μὴ ἐλθὼν· ἐλθόντος ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ· οὕτω πάλιν αὐτὸν ἐξέπεμψε. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἐλθὼν et ἐλθόντος perperam posita distinctio, recte praetermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αἱ τὴν, μὴ ἐλθὼν, Λιβύαν οἶσθας ἄρειον ἐμεῦ ἐλθόντος, etc. Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyen nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illuc venerim. Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, Plutarcho repertam:

Αἱ τὴν ἐμεῦ Λιβύαν μαλοτρόφον οἶσθας ἄρειον
μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricura in Λιβύαν μαλοτρόφον evitaverat πλατειασμόν, sicut αἱ pro εἰ. In Doricis reliquiis, Sophronis inprimis et Epicharmi, pro εἴ κε, vel εἰάν, frequentatur αἶκα, subiunctivis modis iunctum. Commodum hic locum inveniet ingeniosa Medici nostratis Heringae coniectura, in Hesychio pro Βαῖκαν, Κρήτες· corrigentis, Βαῖκα, εἰάν, Κρήτες. VALCK.

14. τῶ οὐνομα ἦν Ἀζιρις, τὸν νόπαι) Conspirant in voce Ἀζιριστον divellenda doctissimi homines Is. Vossius, Pavius, Berglerus, Melotus, Bouherius, Bondam, [Petr. Bondam, I. C. Variar. Lect. lib. I. c. 3. Zutphan. 1759.] a quibus non dissentio. Herodotus praeivit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζιλις ac Ἀζιρις, ut saepiuscule in talibus, ap. Steph. Byz. Μοχ συγκληήουσι ex dialecti formula, qua συγκεκληῖσμένῃ lib. VII. 129. etc. WESS.

CAP. CLVIII. [3. et seqq. ἦγον δὲ σφεας --- πρὸς ἐσπέρην· καὶ τὸν κάλλιστον τῶν χώρων, ἵνα --- μὴ ἴδοιεν --- νυκτὸς παρῆγον.) In ed. Wess. et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ τὸν καλλ. τῶν χώρων ad praecedentia referrentur: et Vallae interpretationem (vesperam versus et ad locorum speciosissimum duxerunt, et quidem noctu, ne Graeci --- diurnum spatium metiendo animadverterent:) ipse etiam Wesselingius, nihil ad hunc locum monens,

tenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus *Reizius*, quum in contextu, tum in *Præfat.* p. x-xii. apernit. Cuius in distinguendis verbis rationem quum *Borheck* esset secutus, *Larcherus*, eandem rationem merito probans, in msto codice fuisse eam a *Borheckio* repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suae editionem procuraret, *Reizii* de *Herodoto* merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id *Borheckio* suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex *Parisiensibus* codicibus a se repertam esse idem *Larcherus* significat. At noster quidem *ms. F.* et post ἐσπέρην, et post χώρων interpungit. Pro πρὸς ἐσπέρην, πρὸς ἐσπέρας se maluisse *Reizius* l. c. professus est: idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. S.]

10. ἐνθαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τέτρηται) Virulentum est Comici, Iovem pluvium διὰ κόσκινου εὐρεῖν, per cribrum meiere *Nub. vs. 372.*; Afrorum, ὁ οὐρανὸς τέτρηται, de copiosa isthic coelestis aqua, suavius multo; Hebraeorum *Genes. c. vii, 11.* וַאֲרָבַת חַשְׁמִי'ם נִפְתְּחוּ, et coeli fenestras reseratae sunt, excellentissimum. Audiatur *Eustath.*, ὁ δὲ περὶ τινὰ Λιβυκὴν γῆν, Nostrum spectans, τετρηῆσθαι τὸν οὐρανὸν, φάμενος --- ἐτεραπεύσατο. ἔβλεπε γὰρ εἰπεῖν, τὸν οὐρανὸν, ὡς οἶα τινὰ δεξιμένην, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαίαις ἐστεγανῶσθαι· περὶ δὲ τὸν τόπον ἐκεῖνον, οἶον συντετρηῆσθαι, ὡς ὑετὸν συχνὸν ἐξερεῦγεσθαι, καὶ ἄρδεν τὰ ἐκεῖ πρὸς τροφιμότητα: quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit citra *Eustathii* auxilium *Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 12. p. 158. WESS.*

10. ὁ οὐρανὸς τέτρηται) Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fertilitas per coelum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilius interpretetur, interea quae mihi venit olim in mentem coniecturam proponam. Οὐρανὸς in antiquis scribi solet *Codd. οὐνας*: unicam his literam praefigamus, recuperabimus vocem *βουνὸς*, quam ego hic valde commodam iudico, ut Battum et comites quum ad fontem indigenae duxissent Libyes, dixisse perhibeantur: ἄνδρες Ἕλληνες, ἐνθαῦτα ὑμῖν ἐπιτηδεον οἰκίειν, ἐνθαῦτα γὰρ ὁ βουνὸς τέτρηται: hoc in loco commoda vobis erit sedes, hic enim col-

lis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: id est γῆ ἰστί
ἔκπυρος πίδαξι, quod legitur c. 198. Primum Βουνός vox fuit
Cyrenaeis usitata: Herod. IV. 199., χάρων τὰ μέσα -- Βου-
νός καλοῦσι: attigit Casaub. in Athen. III. c. 22. [ad III. pag.
100. f.] Eustathius in Hom. Od. τ'. p. 680, 37., Κεῖται καὶ ἐν
Ἡρόδοτῳ βάρβαρος λέξις ὁ Βουνός, Λιβυκὴ γάρ. Idem in Iliad. λ'.
p. 831, 32. ἡ δὲ κολῶνη καὶ λόφος ἂν λέγοιτο καὶ Βουνός, ὅπερ
Ἡρόδοτος μὲν Λιβύων λέξιν εἶναι φησιν, Αἴθλιος δὲ Διονύσιος λέγει,
ὅτι Φιλῆμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γάρ καλοῦσι.
[Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.] Quos respicit Ae-
lius Dionysius comici Philemonis duo senarios Io. Clericus e
Phrynichi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui Βουνός etiam
ὀθνεῖα dicitur φωνὴ τῆς Ἀττικῆς. A Doriensibus in Sicilia vo-
cem transsumsisse videtur Aeschylus; a Cyrenaeis accipere
potuerunt Alexandrini: recentiores Graeci quivis colles et
tumulos βουνούς dixerunt et μασσούς, Aetoli veteres βωμούς.
Cyrenaicae regionis βουνοὶ similes fuere βουνοειδέσιν ἀνα-
στήμασι τόπων γεωγραφίοις, Diodoro memoratis V. 40. Prae-
terea tumulum hic a Batto occupatum fontibus fuisse con-
stat irriguum: vide P. Leopard. Em. III. cap. xi. S. Bochart.
Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in Callim. Hymn.
Apoll. vs. 88. Iustinus XIII. 7. Montem Cyram et propter
amoenitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere.
Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est
Κύρη, unde nomen acceperit Κυρήνη. κρήνην Θέστιν memorat
Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. Ἐπὶ --- τοῦ οἰκιστοῦ τῆς ζόης)
Inprudens Valla, vertendo qui condidit Zoam, urbem ex-
struxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destru-
ctam, quandoquidem interpretis lapsum eruditissimus P.
Leopardus dudum detexerat Emend. lib. III. 11. Potuerat
Scriptor ἐπὶ τοῦ οἰκιστοῦ, [absque τῆς ζόης] sicuti mox; ele-
git aliud, aequè adcommodatum et iucundum. Battus,
Cyrenarum conditor, οἰκιστῆς; Pindaro Callimachoque, na-
ctus apud populares honores, quales οἰκιστῆς mos defere-
bat lib. VI. 38. Facessat ergo in Morboniam, quorsum a
Pavio et Bouherio amandatur, urbs Zoa, addita in Abr.
Ortelii Thesaurum Geographicum et pictas tabulas inpru-
denter: facessant irrita aliorum molimina. WESS. —
Non modo Vallae latina intacta h. l. reliquerat Grono-

eius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, Ζόης maiuscula litera initiali curaverat edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. Ἐπὶ μὲν νυν Βάττω τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Ζόης) Hic etiam Thesaurum Ortellii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallae versio: illa Battum nobis dedit qui condidit Zoam. Error absurdus propagari per Edd. non debuerat, quem ante annos ducentos iam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. xi. Vita, ἡ ζωὴ, Herodoto scribitur Ζόη. ἐπὶ μὲν νυν τῆς Ζόης Βατ. τοῦ οἰκιστοῦ. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocula. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenes conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arcefila per annos xvi. regnante, res Cyrenaeorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Graecis divinitus in Africam evocatis, amplificatae. Sed, si licet, suspicor equidem, ante haec verba, Ἐπὶ μὲν νυν Β. τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Ζόης, olim alia quaedam lecta, quae nobis perierint, de condita Cyrene, quo referretur adpellatio τοῦ οἰκιστοῦ, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguae: Monte Cyra occupato, secundum Iustin. XIII. 7., Battus linguae nodis solutis loqui primum coepit; quae res animos eorum, ex promissis Dei iam parte percepta, in reliquam spem condendae urbis accendit. Auctore Pausania X. [cap. 15 extr.] p. 834., vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δαῖμα τὸ ἐκ τῆς Δίας βοῆσαι σαφὲς καὶ μέγα ἠνάγκασεν. Instar Batti forte τραυλὸς Croesi filius in subito terrore vitium nodumque linguae rupit, planeque et articulate eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. Ἐβήξε φωνὴν ὑπὸ δαίους τι καὶ κακοῦ, Herod. I. 85. VALCK.

5. 6. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.) Optime ad hunc modum interpunxit Nob. Palmerius Exercit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, eius nominis secundus, Felix adpellatus est, non tertius. Ἐπὶ τρίτου successionis ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. Ε. εὐτυχίας δὲ (Graeci ἐκώνυμον ἔθεντο) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ δευτέρῳ τῶν Βάττων. Attigi ad Diodorum T. II. p. 551. WESS.

24. ἀντὶ τούτων Αἰγ. κατὰ ταῦτα ἐπιμεμόμενοι Ἀπρίη, ἀπὸ τῆς αἰτίας αὐτοῦ) Adi sodes lib. II. 161. ubi ἐν τοῖσι Λιβυκοῖσι

λόγοις, de hac *Melpomenes* parte. WESS. — Κατὰ ταῦτα, ut apud alios, sic constanter aliàs apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, eodem modo, significat. Sic II. 48, 5. 104, 18. 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 30, 13. ubi quidem etiam *eisdem in locis* intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna esset, de eodem tempore accepi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτα ratus atque αὐτίκα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eandemque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 17. ἀπίστησαν ἐν τῇς ἰθείης dixerat. Eandem formulam κατὰ ταῦτα de tempore etiam Wess. accepit: qui eam, quum in *Vallae* latinis nihil ei responderet, adverbio temporis *tum* expressit, qua de re *Aegyptii tum succensentes Apriae*, ab eo defecerunt: et sic ille quidem κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφόμενοι iunxit, ego vero ad ἀπίστησαν referens, comma post ταῦτα inserui. Quodsi κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφ. iungi debeat, tum vero κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίη significabit hoc ipsum exprobrantes *Apriae*, propter hoc ipsum succensentes *Apriae*. cf. ad V. 33, 12. notanda. Atque haec verissima explicandae huius ῥήσεως ratio esse videtur; quare deletum comma post ταῦτα, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταῦτα, commode cum ms. *Arch.* κατὰ ταῦτα (aut potius κατὰ ταῦτα ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eandem sententiam II. 161, 12. absque κατὰ praepositione ait, Αἰγύπτιοι ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι. S.

CAP. CLX. 1. Ἀρκεσίλειω) Sic [loco olim vulgati Ἀρκεσίλεος et Ἀρκεσίλαος] ob secundum quartumque casum Ἀρκεσίλειω, Ἀρκεσίλειων: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκεσίλειω. Similis sunt flexionis Μενέλειω, Χαρίλειω, etc. WESS. — Pari ratione atticā formā λείω, pro λαός, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 3. VIII. 136, 12. S. [11. ἐν Λεύκωι) Apud *Ptolemaeum* lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur *Μαρμαρικής κόμης μεσόγειος Λευκόν*, nescio an eadem quae *Herodoto* Λεύκων. S.]

[16. Φάρμακον nescio an δηλητήριον (*venenatum*) intelligatur, quod ei a fratre paratum fuisset, nec vero lethalem exercuisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]

16 seq. ὁ ἀδελφεός Λέαρχος) Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. *Plutarcho* Virtut. Mulier. pag.

260. E. Ἀάραχος, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος πονηρὸς, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditu hominis interitu et Eryxo, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Aegyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. Polyaeo consimiliter Ἀάραχος lib. VIII. 41. sed ex Plutarcho. WESS. — Vide Var. Lect. S.

17. Ἀλίαςχος) Cyrenaica, ni fallor, nominis forma Ἀάραχος; in Ἀλαρχος vel Ἀλίαςχος facile transiit. Amicus infidus, qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriae, frequenter Ἀάραχος dicitur Plutarcho T. II. pag. 260. et 261. etiam in Ἀάραχος concinit Plutarcho Polyaeus VIII. c. 41. Arcesilai viduae Eryxus uterque virtutes praedicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. χαλὸς τε ἔων καὶ οὐκ ἀρτίπους) Cl. de Pauw καὶ οὐκ ἀγγίους, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodoteae περιστολογίας. Claudum praeterea hunc Battum Plutarchus praedicat, non insulsum neque stupidum, nedum Herodotus. WESS.

6. ἐκ τῆς Μαντινέας) Secum in Africam ducere iubentur, qui ipsorum componeret dissidia, καταρτιστῆρα, sive reconciliatorem pacis; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus Demonax. In Excerptis etiam e Diod. Sic. p. 550., τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητής fuisse dicitur Δημόναξ Μαντινέας, συνέσει καὶ δικαιοσύνη δοκῶν διαφέρειν. Arcasin his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam εὐνομητῶν. Aelian. Var. Hist. II. 22., εὐνομητῶν γενέσθαι καὶ Μαντινέας ἀκούω, οὐδὲν ἥττον Λακωνῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Ex hac gente magistram Socrates, discipulam habuit Plato. Dissidentes inter se Milesii Parios ex omnibus Graecis sibi delegerunt καταρτιστῆρας, Herod. V. 29. VALCK.

7. καταρτιστῆρα) Demonax, τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητής in Diodori T. II. p. 550.; Nostri ex nationis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque aetatem aureus Cyrenaeorum numus, ab Harduino indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΥΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem Demonactem, eiusque egregiam operam, haud ingratis Cyrenaeis inpensam, posteris ille tra-

diderit: an vero sub hoc tempus proculus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. Bouherii Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa quaestione. WESS.

14. τεμένεια ἐξελών) Laurentius *fana*. Melius *certas agri portiones*, quales et illae, in quibus Silphii proventus ap. Hesychium Βάττου σίλφιον. Vetus consuetudo, a Poëta Iliad. ζ. 194. signata, et Aristide T. I. p. 12. ὥσπερ τοῖς βασιλεῦσι τεμένη καὶ χώρους ἐξαίρουσι. Addidit Demonax ἱρῶσύναι, quoniam τὰ γέρεα regum olim *sacerdotia*, uti Spartae lib. VI. 56., complectebantur. Vallae lapsus tetigit consulti-
tissim. Barbeyracius Histor. Foeder. T. I. p. 58. WESS. — De vocab. τέμενος vide Homeri Interpretes ad Iliad. ζ. 194. Equidem sacros agros τεμένεια hic interpretatus sum, ratus agros intelligi e quibus *sacerdotes* reditum percipere soliti erant. Facile autem *certas agri portiones* cum Wess. reponi patiar. S.

Ibid. τεμένεια ἐξελών καὶ ἱρῶσύναι) Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi Demonax adusuetus imperio Regem fecerit *sacrificulum*; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam praeterea honoris praerogativam, quam legitimam habuerant maiores. Diis solebant fatoque functis heroibus regibusve τεμένη ἐξελείν: vivo Batto cur τεμένεια voluerit ἐξελείν non exputo. Ne rigida quidem Arcadis severitas alia maiorum ἡγὰρ saltem γέρεα denegare Regi potuit, praeter ἱρῶσύναι, sive curam sacrorum administrandorum. Legisse videtur a vulgatis diversa Valla, qui proxima, τὰ ἄλλα — — ἐς μέσον τῷ δήμῳ ἔθηκε, cetera in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. ἐς μέσον Πέρσῃσι καταθεῖναι τὰ πρῆγματα: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur ἐς μέσον Κώοις καταθεῖς τὴν ἀρχήν, lib. VII. 164. Graecorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. ἐν τῷ Κορινθίῳ θησαυρῷ) Non Corinthiorum populus dedicarat, sed Cypselus, Herod. I. 14. Quam Olympiae dedicarat Sicyoniorum tyrannus Myron, aedicula tamen dicebatur Σικωνίων θησαυρός, teste Pausan. lib. VI. c. 19., quo capite in Alti Olympiaca superstites sua aetate recenset aediculas sive θησαυροὺς καλουμένους Sicyoniorum, Carthaginiensium, (de horum spoliis a Gelone fuit

is thesaurus consecratus:) Epidamniorum, Sybaritarum, Cyrenaeorum, Metapontinorum, Megarensium, Gelorum: initio capitis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, Ἑλλήνων τινὲς ἐποίησαντο τῷ Ἀπόλλωνι θησαυρούς: in quibus sua quaeque civitas donaria, aurum etiam et argentum Apollini sacrandum, deponeret, sive τὰ ἀναθήματα et τὰ ἱερὰ χρήματα. Civitatum thesauros hic Apollinis veluti fidei commissos, quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρὸν memorat Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. lib. V. p. 206, 53. Clazomeniorum, Herod. I. 51. Siphniorum, idem III. 37. Sicyoniorum, Thebanorum, Cnidiorum, Syraeusanorum, Potidaecatarum, Pausanias lib. X. c. 11.; cuius aevo nihil in his erat pecuniae sacrae. Haec addantur H. Valesio notatis in Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

11. ἀπικομένη δὲ παρὰ τοῦτον) Operarum Aldi socordia τοῦτο peperit et secuturis reliquit. Critici ad Pindari Od. Pyth. IV. pr. de Pheretima filioque, πέμπτος δὲ ἐστὶν Ἀρκεσίλαος, Φερετῆμης υἱός, ὡς Ἡσίοδος μνημονεύει. Falso de Hesiodo, qui de eo nec scripsit, neque potuit. Voluerunt ὡς Ἡρόδοτος. Falso insuper πέμπτος. Arcesilaus hic regum fuit sextus. Salaminus Euelthon locum occupat in Polyaei lib. VIII. c. 47. WESS.

14. λαμβάνουσα τὸ δίδόμενον) Syllabam effecisse suspicor postremam, ut vocula nobis αἰεὶ perierit, reponendumque ἢ δὲ λαμβάνουσα τὸ αἰεὶ δίδόμενον. De sibi invicem continua serie succedentibus sic solet αἰεὶ venuste poni pro συνεχῶς. Homerus μελίσσάων meminit, Πέτρης ἐν γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένων, Iliad. β'. 88. Vide Hesych. in Αἰεὶ νέον. Thucyd. p. 277, 78., Ἀθηναίων ὁ αἰεὶ ἐντὸς γεγόμενος. Herod. II. 168. ταῦτα τοῖσι αἰεὶ δορυφορέουσι ἐδίδото: et saepius alibi. Vocem autem istam, quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco legisse videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam enarrans in Ἰλ. ζ'. p. 523. [p. 657. ed. Rom.] αἰεὶ γάρ ἐκείνη τὸ μὲν δίδόμενον, Φησὶν, ἐλάμβανε, καὶ καλὸν ἔλεγε, κάλλιον δὲ ἔκρινε (lege ἐκείνη,) τὸ στρατιᾶν λαβεῖν. τελευταῖον ἐξέπεμψεν αὐτῇ δῶρον ἄτρακτον χρύσειον καὶ ἡλακάτην, ἣ καὶ εἴριον προσέκειτο, καὶ προσεπέπεν, ὅτι γυναῖκα τοιούτοις δωρεῖσθαι χρή, ἀλλ' οὐ στρατιᾶ ὀφειλοῦσα ἐκ τῶν τραμάτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam Herodoti. Paene ultima lectiones adfirmant a Gronovio

reiectas. Homerica, 'Ιστόν τ' ἡλακάτην τε etc. *Aristophanis* etiam expressit *Lysistrata* vs. 519., 'Ο δέ μ' εὐθύς ἔφασκιν ὑποβλέψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσω, 'Οτοῦ'ξέσθαι μακρὰ τὴν κεφαλὴν· πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει: sic *modulus* versui reddendus est, vitiatum in vulgatis, 'Ο δέ μ' εὐθύς ὑποβλέψας ἔφασκει, καὶ μὴ etc. *VALCK.*

20. ἀλλ' οὐ στρατιῇ) Unde *Eustath.*, qui excerpserit, στρατιῇ adstruxerit *Θηηκούστη* ἐκ τῶν τραμάτων, cum illis scio, qui penitissime ignorant. Sibi habeat servetque: ad *Herodotum* nihil. *WESS.*

CAP. CLXIII. 6. 'Επὶ μὲν τέσσαρας Βάττους etc.) Quae de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais* hic leguntur, illustrarunt *Palmerius* in *Exercit.* pag. 24. *H. Valesius* et *P. Wesseling.* in *Exc. Diodori* T. II. p. 550. 551. *VALCK.* — Oraculum de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais*, ex tripode dictum. Valuit in illa regum stirpe et serie, quod celebri olim in usu, ut nepos avi nomine insigniretur. Multa ad *Diodor.* T. II. p. 550. *H. Valesius*, et *Bouherius* in *Diss. Herodotea.* *WESS.*

11. ἀπόπειπε κατ' οὖρον) Trade secundo vento, praestiterat; ex formula *Sophocl.* *Trach.* vs. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Πείτω κατ' οὖρον, et *Aeschylus* vii. *Theb.* vs. 696. ἴτω κατ' οὖρον. Adde *Schol.* ad *Trachin.* vs. 828. *WESS.*

14. ταῦρος ὁ καλλιστεύων) *Maxima taurus* victima, ὁ καλλιστεύων τῶν ταύρων, *Diodoro* lib. IV. 23. *Pythia* obscure *Alazirem*, *Arcesilai* socerum, indigefasse videtur, una cum genere interiturum, prorsus ut ταύρου titulo *Philippum*, *Alexandri Magni* patrem, apud *Diodor.* lib. XVI. 91. *WESS.*

CAP. CLXIV. 12. ἐπ' ἐξιργασμένοις) Sic vere ex *Aldi* ἐπιξιργασμένοις. Pravum idem in *Plutarchi* *Malignitate* pag. 870. B. e *Nostri* lib. VII. 94. Elegans *Euripidis* *Bacch.* vs. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξιργασμένοις Κακοῖσι χεῖρην, ᾧ γυναικες, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice *Aeschylus*, in *Pers.* vs. 526., *Agamem.* vs. 1588. etc. *WESS.*

15. ἔργετο ἐκ τῆς) Hic quoque vetus et *Vallae* reperta lectio revocabitur, ἔργετο ἐκ τῆς Κυρηναίων πόλεως, urbe *Cyrene* ultro abstinebat; sive, semet ipse volens arcebat urbe. Male vir *Cl.* verbum ἔργετο reddidit arcebatur: apud *Herod.* ἔργεσθαι, formae mediae verbum, significat semet arcere,

adeoque abstinere. Lib. II. c. 18. Θηλέων βοῶν μὴ ἔργεσθαι, idem est ac Θηλέων βοῶν γενέσθαι, IV. 186. Similiter πολλῶν ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXV. 7. Εὐεργεσίῃ ἐς Καμβύσιαν) Non neglexit in Polyaei lib. VIII. 47. apud Aryanden τὰς ἐς Καμβύσιν εὐεργεσίας Pheretima. In pingendo Satrapae nomine libri Stragematum et Pollucis [vide mox ad cap. 166, 9 seq.] discordes quoque sunt, in vulgatum tamen proniores. WESS. — Arcesilai non meminit Herodotus III. 13. ubi donorum mentionem facit, ad Cambysen a Cyrenaeis missorum: quae quidem dona neutiquam benigne a Cambyse accepta esse ait, sed per contemptum militibus ab illo proiecta. Videtur deinde Arcesilaus tradita Cambysi Cyrenaeicā melius de illo voluisse mereri. In Graecis nostris lin. 8. vitiosum ἔδοκε, pro ἔδωκε, facile vel tyro quilibet corriget. S.

CAP. CLXVI. 3. παριστέμενος) Ionum ex more, saepe spreto. Dederunt schedae ἀποσιεύμενος c. 154., praebebunt illud ipsum c. 203. tum ἀνταγωνιούμενος lib. V. 109. atque his similia. Ex Darii studio, quod Aryandes stolidè aemulabatur, aurum multo purissimum ψῆγμα Δαρείου χρυστοῦ apud Plutarchum in Pactolo, et numi aurei Δαρεικοί, Darici. Negant Critici ad Comici Ἑκκληζ. vs. 589. appellatos ἀπὸ Δαρείου, τοῦ Ξέρξου πατρός, sed ab alio rege Dario: sequitur Suidas, et omnibus Harpocratio prior. Equidem his dicam inepi Observ. lib. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius Herodoteis. Succurrit tamen labanti Grammaticorum fidei amicissimus H. Venema, Herodotea probans, Dariumque Hystaspiden Persis Daricos eudisse, Medis vero antiquiorem Darium, nomine Medum, cuius exemplum rex Persa fuerit imitatus, Dissert. ad Vatican. Daniel. p. 160. WESS.

9. 10. καὶ νῦν ἐστὶ ἀργύριον) Ita ex schedis oportuit. Polux argentum Ἀρυανδικόν lib. III. 87. VII. 98. hinc derivavit: quae de Daricis ibidem, ἀπὸ Δαρείου, ὡς ὑπ' ἐκείνου ἀκριβοθέντος εἰς καθάρισιν τοῦ χρυσοῦ, ostendunt originem. Statim ἐπανιστάτο [lin. 12.] dubio caret. WESS.

CAP. CLXVII. [5. ἄνδρα Μαράφιον) Vide I. 125, 13. S.]

Ibid. Βάδρην) Haesito, quid verius certiusque. In pro-

priis nominibus frequentissima mssorum discordia. Idem classis praefectus c. 203. Βάρης, ubi *Badres* Laurentius, quod retineo: Μάδρης codicis *Vind.* huc ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox [lin. 9.] αὐτοὶ ὑπεδείκνυτο ex c. 200. liquidissimum. WESS. — Infra c. 203., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός dicitur Βάρης: ob tantillam ascriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiam non debuerant tanquam diversi considerari *Badres* et *Bares*: genuinum forte nomen Βάρην onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάρης ἀνὴρ Πέρσης, VIII. 136. et V. 21. qui idem videtur, cuius nomen scribitur Βούβαρις VII. 21. Persam Καρτίβαρην ex *Clearcho* memorat *Athen.* X. p. 416. v. hinc *Aelian.* Var. Hist. I. 27. Ab Aegypti satrapa *Aryande* classem et exercitum accepisse *Pheretimam*, *Herodoto* consentit *Polyaenus* VIII. 47. VALCK.

12. πρόσχημα τοῦ λόγου) Ex [Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου *Vallam* vidisse, quale *Polybii* ὄνομα καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου lib. XI. 5. [Xl. 6, 4. nostrae ed.] sed eius nec vola nec vestigium in manu descriptis. *Reiskii* elegans coniectura πρόσχημα τοῦ στόλου, obtentus expeditionis, in eadem haeret difficultate. Potius erit novationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα velamentum et color sermonis est, quo veritatem dissimulabant Persae. Geminum germanum lib. VI. cap. 133. τοῦτο μὲν δὴ πρόσχημα λόγου (sic msssti) ἦν: hoc colore inter fandum *Miltiades* utebatur. Post nonnulla, ἐφρόντιζε Δαρείου [lin. 16.] ex *Aldi* et aliorum praescripto; ingrata erat βασιλῆος iteratio. Confer cap. 197. WESS.

13. ὥς ἡμὶ δοκεῖν, ἐπὶ Λιβύων καταστροφῇ) Ista *Herodotum* adiecissee ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi *Libycas*: nam libenter ille narrationibus interiectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper iucunda varietate teneat et oblectet, ποικίλην ἐβουλήθη ποιῆσαι τὴν γραφὴν, Ὁμήρου ζηλωτὴς γενόμενος, ut scribit *Dionysius Halic.* in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte *Thucydidis* *Herodotum* praeferens, et fatetur ipsemet *Herodotus*, quaevisiae se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV. 30. προσθήκας δὴ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς εἰδίζητο. Istiusmodi *Thucydidis* imi-

tatori Philisto prorsus evitatas digressiones supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat Theopompus: hoc ubi tradidit Dionys. in eiusdem Epistolae fine pag. 213., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur Theopompus κατὰ τὰς παραβολὰς, in comparationibus, corrigi debet παρεμβολὰς, quod p. 126, 3. dicitur κατὰ τὰς τῶν παρεμβάσεων ἐπισυναγωγὰς, ubi eadem designantur exempla: e quibus in transcurso redintegrari poterit Theon. Soph. pag. 15. Theopomp. Philipp. viii. narratio ἡ τοῦ σελίνου, de apio, nulla fuit; emendandum, ἡ τοῦ Σειλνοῦ, vel περὶ τοῦ Σειλνοῦ, de Sileno, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 13. Πλεῖνός) Tzetzes ad Lycophron. vs. 149. Πλυνόν, πόλιν Λιβύης habet; quae huic lacui si accubuerit, Πλυνός, ut veteres schedae, optabilior. WESS. — Seylaci, plurali numero, Πλύνος λιμὴν, pag. 106. ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γιλγάμμαι) Stephani Byz. Γιλγάμβαι, ἔθνος Λιβύης, Ἡρόδοτος δ. robur accipit ex Med. et sequacibus, vicissimque addit. Recepi Γιλγάμμαι et Γιλγამμίων ex ductibus Codicum et Stephani, obsecutus Gronovio, cuius laudatio libri Florentini modum excedit. Recepi tanto autem promptius, quod Brit. A., quo sicuti et altero deinceps utar, clare Γιλγάμμαι, Γιλγάμμοι, Γιλγამμίων. WESS.

5. Ἀζιγίς) Callimachi πυκινὴν δὲ νάπαις Ἀζιλὴν ἔλαιον Hymn. in Apoll. vs. 89. stabilit haec et superiora cap. 157., nec nocet diversior, quae in Aldina eius et Basileensi constat editione, scriptura, uti monitum antea [ad c. 157, 14.] Quod de laserpitio, [lin. 6.] καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τούτου, sive ἐκ τούτου: in Seylace p. 108. ed. Gronov. post insulam Plateam, ἐντεῦθεν ἄρχεται τὸ σίλφιον φύεσθαι γῆς: ubi Gronov. quid velit postrema vox, nec exprimit Vossius, nec ipse assequor, pro qua repono γνήσιον. Nonne φύεσθαι γῆς, aut γυαίς, in arvis, lenius et propius? Multa de Silphio Salmas. in Solin. p. 262. et ex Seylace φύεσθαι γῆς. WESS.

CAP. CLXX. 2. Ἀσβύσται) Irrita opera Viri Celeb. [Ἀσύντας, qui nulli sunt, defendentia.] Ἀσβύστας in Libya norunt complures, ab Holstenio ad Steph. Byz. signati, tum Lycophron quoque vs. 895. Quis Ἀσύντας tandem? Herodot. T. V. P. II.

Liquidus Medicei lapsus ex schedis est *Pass.* Neque officit hilum, quod *Asbystarum* sedes latius in Africae mediterranea porrigatur ab aliis; siquidem in talibus multiplex variatio, et *Asbystae* minime maritimi. WESS.

CAP. CLXXI. 2. *Αύσχισαι*) *Stephani* *Αύσχίται*, ἔθνος *Λιβύης* ὑπὲρ *Βάρκης*, optime hinc *Holstenius* emendat et *Cuperus* in *Sylog. Epistol. Burmanni* T. II. p. 690. Certe *Αύσχισαι* in Codicibus *Diodori* et *Ptolemaei*, sicuti ad prioris lib. III. 49. adnotatum. WESS.

3. κατ' *Εὐσπερίδας*) *Promiscue*, *Ἑσπερίδες* et *Εὐεσπερίδες*, cives *Ἑσπερίται* et *Εὐεσπερίται*: quod in promptu magno viro non fuit, *Strabonis* lib. XIV. p. 957. D. [pag. 647. B. ed. Cas.] καὶ ἔτι ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Λίβυσι*, reformanti ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Ἰβησι*. *Amnis* enim *Lethaeus*, quo de *Geographus*, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud *Libyae* *Hesperitas*. Iterum *Strabo* lib. XVII. p. 1193. C. [p. 836. D. ed. Cas.] ἔστι δὲ καὶ λιμὴν *Ἑσπερίδων*, καὶ ποταμὸς ἰμβάλλει *Λάθων*, seu, uti aliis, *Λήθων*. Qui sequuntur [lin. 4.] *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. WESS.

CAP. CLXXII. [2. *Νασαμῶνες*) Horum iam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augila* nomen. S.]

6. τοὺς δὲ ἀττιλέβους etc.) Credo ob oculos haec *Arriano* fuisse de piscium apud *Indos* captura, *Indic.* c. 29. p. 344. ὑπὸ ἡλίου ἀναιίνοντες, εὐτ' ἂν ἀφανανθῶσιν, καταλοῦντες: ubi mira *Celeb.* viri in participio isto fluctuatio. *Ἀττιλέβους* *Arch.* et *Vind.* habet *Eustath.* in *Dionys.* vs. 209. [ubi quidem mendose vulgo ἀττισλάβους, et ἰδος δὲ ἀκρίδος ὁ ἀττισλάβος.] novitque *Graecus Nahumi* interpretes c. III, 17. Editum *Iones* maluerunt. *Vallam* autem, graviter in palmulis hic lapsum, primus adiuvit *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 16., tum *Portus*, *Heraldus*, et *L. Bos* *Obs. Critic.* cap. 7., cui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Haeret adhuc animo iusta eius de malignitate *Gronoviana* querela, sancte testati, se, cum *Observationes* digereret, *Leopardum*, et quos nominavi, nondum lectitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? Obsoleta haec quidem, sed memoriae praeclari Praeceptoris debita. Mox [lin. 8.] ἐπὶ γὰρ

ἐπιπάσσοντες ex schedis non sine consilio Th. Galeus laudavit; nam locustis, in pulverem conminutis, bene congruit ἐπιπάσσειν, non lacti. Erunt tamen, qui ἐπὶ γάλα πάσσοντες explicabunt. WESS.

γ. ἐπίκοινον αὐτέων τὴν μίξιν ποιεῦνται) Quae posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Duae sunt res sanequam diversissimae, tametsi de iisdem dici possint, ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῖσθαι, et ἑμφανίως, ἢ κτηνηδόν, μίσγισθαι. Utrumque facere sueverant secundum Herodotum Ausenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν ποιοῦνται, οὔτε συνοικίοντες, κτηνηδόν τε μισγόμενοι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῦνται, hac addita ratione, ἵνα κασίγνηταί τε ἀλλήλων ἴωσι, καὶ, οἰκήσας ἔόντες πάντες, μήτε φθόνῳ, μήτε ἔχθρῃ χρεῖωνται ἐς ἀλλήλους: quae a Platonica haeresi non abludunt; ut non iniuria Strabo dixerit τὰς γυναῖκας Πλατωνικῶς ἔχοντας κοινὰς καὶ τὰ τέκνα, lib. VII. p. 461. A. [p. 300. D. ed. Cas.] Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Iam vero verba, ἐπίκοινον αὐτέων τὴν μίξιν ποιεῦνται, bis apud Nostrum de aliis posita, hinc arbitror aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quaero quem habeant inter se nexum μίξιν ποιεῦνται - - - μίσγονται? Praeterea, si dederat ista, cur tandem tanquam rem miram prodidit memoriae, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διεξελθεῖν τῶν δαιτυμόνων μισγόμενων? quale Diodorus etiam Sic. institutum in insulis obtinuisse narrat Balearibus, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quae reicienda censeo; dum sic vertit Herodotea lib. I. cap. 8, 55., *Feminis eorum solemne est nocte qua nubunt omnium stupro patere; - - et tum cum plurimis concubuisse, maximum deus; in reliquum pudicitia insignis est.* Evincit illud tandem, meo saltem arbitrato, comparatio moris Massagetarum. Istis autem reiectis, apte sibi respondent Herodotea: *Γυναῖκας δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἑκάστας, τρόπῳ παραπλησίῳ τῷ καὶ*

Μασσαγίται ἐπὶ πᾶν σκίπωνα προστήσανται μίσγονται. Liqueat, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetarum, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quaeenam autem illa? Herod. I. 216. ait: Μασσαγίτης ἀνὴρ, τὸν Φαρτριῶνα ἀποκρεμάσας πρὸ τῆς αἰμάξης, μίσγεται ἀδελῶς: similiter Nasamones. Supra dixerat lib. I. cap. 203. [Sic haud dubie distincta verba in sua Adnotatione voluerat Valck. non (uti hic editum erat) „similiter Nasamones supra dixerat I. c. 203.“ quasi id quod I. 203. scribit Herodotus, ad Nasamones pertineret.] μίξιν τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανέα κατὰ πῦρ τοῖσι προβάτοισι. vide Zenobii Prov. p. 122, 17. VALCK.

[Zenobius I. c. (nempe Proverb. Cent. V. 25.) nil aliud, quod huc utcumque spectet habet, nisi quod de Massagetis ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησίαζουσι. Verba ista, ἐπίκοινον -- μίσγονται, quae cum Valckenario aliena ab hoc loco iudicaverat Reizius, prorsusque Borheck abiecit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque Eustath. ad Dionys. vs. 209. de Nasamonibus loquens, ἄλλοι δὲ καὶ πολυγυναικᾶς τούτους ἰστοροῦσι, καὶ τὴν μίξιν τῶν γυναικῶν ποιομένους ἐπίκοινον: quae ex Herodoto desumpta esse, liquido adparet ex eis quae continuo deinde de divinatione ex somniis adiecta sunt. Et, cur ea verba ne Vallam quidem videri suo in codice legisse dixerit Vir doctus, nihil caussae erat. Legerat eadem Valla, hisque latinis interpretatus erat, et cum eis in propatulo coeunt; quam in sententiam Coray apud Larcherum, ἤσιν istam servans, pro ἐπίκοινον censet ἐπὶ κεινοῦ legendum, quod idem valeat ac ἐμφανῶς, I. 203, 14. et III. 101, 2. Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et ἐπίκοινον μίξιν, ut IV. 104, 2. et 180, 23. de promiscuo coitu intelligamus: qua item notione I. 216, 2. de Massagetis ait, ταύτῃσι (ταῖς γυναιξί) ἐπίκοινα χρέωνται: nempe ἐπίκοινα adverbialiter, pro ἐπίκοινῶς: mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt. Et sicut hic mos apud Massagetas non impedit, quo minus (ut ibidem refert Noster) uxorem quique ducat: sic non secum pugnant quae hic de Nasamonibus traduntur. Quaerit Valckenarius, quem habeant inter se nexum μίξιν ποιεῦνται -- μίσγονται? At perapte ista ne-

κα sunt, ἐπίκεινον -- μίξιν ποιεῦνται τρόπον παραπλησίῳ, τῷ καὶ Μασσαγίταις μίλογονται, ἐπειδὴ etc. Videtur Virum doctissimum turbasse *distinctio paullo fortior* post verbum ποιεῦνται interposita: quae si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici *commate* mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. μίλογονται, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. S.]

11. ἐπειδὴ σκίμπωνα προσήσωνται) Strabo in Arabum consimili ritu ὃ δὲ Φάσας εἰσιὼν μίγνυται, προθεὶς τῆς θύρας ῥάβδον, plura absurditatis pro nostro more plenissima adiungens lib. XVI. p. 1129. D. [p. 783. A. ed. Cas.] De Massagetis ad lib. I. 216. WESS. — Gronovius e Med. σκίμπωνα recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum σκίμπωνα. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, ἐπειδὴ σκίμπωνα προθήσωνται, in propatulo posito grabatulo. De Mosynoecis legatur Apollon. Rhod. II. 1025. et Scholiasta. VALCK. — At apud Apollon. l. c. nihil, quod pro ista coniectura faciat, reperies: quin potius inde intelligis quam sit ridiculum de grabato h. l. cogitare. Mox lin. 14. vitiosum διατυμένων, pro δαιτυμένων, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.]

20. ἐπικατακοιμῶνται) Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione ἐγκατακοιμᾶσθαι, κατακοιμᾶσθαι, et eiusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque, Tertullianum de Anima c. 57. ad haec allusisse. Quae statim e msstis mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si τοῦτο etiam χεῖρα lo-cum recipiat. Non obliviscor moris, in vocabulorum numeris saepiuscule variantis, qui suum tamen modum habet. [Quoniam ἔδη, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde χεῖραι, quod ei mssti offerebant, haud continuo receperit.] Illa vero dandae accipiendaeque fidei, quae subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus evilit, teste sollertissimo Shaw Itiner. T. I. p. 309. WESS.

CAP. CLXXIII. 5. ἱεργατεύοντο ἐπὶ τὸν Νόρον) Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Att. XVI. 11., Psyllos, ait, re aquaria defectos, eam iniuriam graviter Austro succensuisse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, iure belli res repetitum,) pro-

sciscerentur, etc. Ista forsā in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens Psyllorum prope internecone sublata dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2. Herodotus fabulam se tradere formula significat adiecta: λέγω δὲ ταῦτα τὰ λέγουσι Αἰβυῖς: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiae fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostri suavitatem, Herodotum ob ista talia, si lubet, exagitent huius seculi sophi! Quas innumerabiles esse scribit apud Herodotum fabulas, [de Legib. I. 1.] nē Cicero quidem vitio vertit historiae patri, neque severissimus ipsius Thucydis et Platonis censor Halicarnassensis Dionysius; qui et antiquioribus et Herodoto necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas accepissent, fabulosas etiam narrationes tradere memoriae, atque ita ποικίλλειν τοῖς μυθώδεσιν ἐπεισοδίοις τὰς τοπικὰς ἀναγραφάς, T. II. pag. 226, 32. [de Thucyd. c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.] VALCK.

8. ἔχουσι τὴν χώραν οἱ Νασαμῶνες) Superiora culte, sed liberius, Latine expressit A. Gellius Noct. Att. XVI. 11. Etsi autem Psyllorum natio internecone sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora aevi tempora. Plinius, qui Nasamonibus excidii causam adsignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, abfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi Harduinus. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. οὔτε ὄπλων ἐκτέταται ἀρήϊον οὐδὲν) Rectum est ὄπλων ἐκτ. ἀρήϊον. Argippaei IV. 23. ἰσὶ λέγονται εἶναι, οὐδέ τι ἀρήϊον ὄπλον ἐκτέταται. Apollonius Rhod. inter se permutat τεύχεα δῆϊα, et τεύχε' ἀρήϊα. Philostratus Aeëten pingit ὄπλα μὲν ἐνδεδυκότα ἀρήϊα γίγαντός τινος, Icon. pag. 882. Eustath. in Dionys. vs. 217., οἱ Γαράμαντες -- οὔτε ὄπλα ἔχουσι πολεμικά κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε αἰμύνεσθαι οἶδασιν. Gentis illud nomen servandum statuit Salmas. in Solin. p. 384. mihi Pintiani non displicet sententia ad Melam p. 52. VALCK. — Scil. Pintianus ad Melae I. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντες hoc cap. ex Melae codicibus in Γαμφάσαντες esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis Garamantibus, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quae de utroque populo memorat Noster, ut vix credibile sit, utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum Larchero (in Not. ad h. l. et in Indice

Geogr.) aliisque viris doctis, duas eiusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillisque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183. nullo verbo significari, *Garamantes* illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam eiusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo hic. Quare quum de *Garamantibus* cap. 183. ita loquatur, tamquam de populo cuius nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem *Mela* et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi *Garamantes*, de quibus ibi agitur; sane quam probabile fit, huius populi, qui hic memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At *Herodotei* quidem libri, qui hodie supersunt, nihil hic variant, nisi quod *Γαράβαντες* nostrae membr. F. praeferunt; *Γαράμαντες* vero suis in *Herodoti* exemplaribus h. l. non solum *Eustathius* legerat, sed iam olim multo vetustior *Stephanus Byz.* Verum cum *Mela* consentit *Plinius*, eundem hunc *Herodoti* locum ob oculos habens, quum lib. V. cap. 8, 8. scriberet: *Gamphasantes*, nudi (scil. sine armis; γυμνοί, ut Graeci dicunt;) praeliorumque expertes, nulli externo congregantur. Quod ad scripturam *ἔπλων* adtinet, recte eam restituit *Wess.* et recte sic ms. F. cum aliis, non *ἔπλων*, ut per operarum socordiam in nostra *Var. Lect.* positum. S.

CAP. CLXXV. 3. ἔχονται τὸ πρὸς ἰσπέρης) Cum *Abreschio* τοῦ πρὸς ἰσπ. malo ob scriptoris adsuetudinem. Quid propter λόφους κείρονται [lin. 4.] *Portus* et *Salmasius* de *Coma* p. 541. fuerint machinati, *Gronovius*, a cuius iudicio non discrepo, docebit. Κροτάφους κείρονται, quod in coniecturam docti viri venit, nimium est, adversosque experitur Codices cunctos. *WESS.* — Bene habet τὸ πρὸς ἰσπέρης, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ articulus, (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies Nostro frequentatus in huiusmodi formulis, sicut proximis in verbis τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν. conf. c. 191, 1. Genitivus casus ad verbum ἔχισθαι pertinens, in proximo est, nempe *Ναταμώνων*: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. λόφους κείρονται, ad verbum, *cristas sibi tondent*: id est, *capillos tondendo* (eo modo qui mox exponitur) *cristas sibi efficiunt*. S.

6. στρουθῶν καταγαίων δοραῖς φορέουσι) De Aethiopum armatura, προβλήματα δὲ ἀντ' αἰσπίδων ἐποιούντο γεράνων δοραῖς, lib. VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δοραῖς τῶν στρουθῶν σκεπασθέντες avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 138. spectasse videtur, fides, lib. XVI. p. 1117. c. [pag. 772. B. ed. Cas.] Iam cur Valla hic et cap. 192. subterraneos struthiones elegerit, causam habuit ex Graeco nimis presse sumto: Latine qui ita appellarit, novi neminem. Στρουθοὶ χειρσῆις, passeress terrestres, quomodo praestat, Aeliano de Animal. XIV. 13. Alios bestiae quam avis, licet pennatae, ut Tertullianus Veland. Virgin. c. 16., titulos cumulatim doctissimi viri N. Heinsius ad Carm. de Phoenice vs. 145. et S. Bochartus Hieroz. Part. II. p. 221. congesserunt. WESS.

7. 8. ἐκ λόφου καλυμένου Χαρίτων) Λόφου Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad Pindari Pythion. Od. V. vs. 32. ex Callimachi fragmento: Ἡ ὑπὲρ αὐσταλίων, sive, ex Ruhnkennii emendatione ἀσταλίων, Χαρίτων λόφον: de quo et Nicaeneti Epigrammate in Dissert. Herodotea cap. 2. plura. WESS. — Vide Callimach. ed. Ernest. p. 534. S.

CAP. CLXXVI. 3. περισφύρια δερμάτων) Aut falsus aut mendosus est Sextus Empiric. Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de Aegyptiis, ὅτι αἱ πλείστοις συνοῦσαι, καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐταῖς σεμνολογήματος. Nihil tale de eius nationis feminis. Scribi potest in Philosopho παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Λιβύων, loco Αἰγυπτίων, cum Berglero. At sunt in illa Sexti disputatione alia, negliger posita, ut alias observabitur. WESS.

CAP. CLXXVII. 3. ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπός etc.) Loti Cyrenaeae habitum attigit lib. II. 96., nihil dissentiente Polybio, sicuti animadvertit Athenaeus lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum Lotophagi confecerint, Is. Vossius ad Scylac. p. 114. ed. Gron. et Bod. a Stapel in Theophrastum Hist. Plant. lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. WESS. — Lib. II. 96. Loti arboris vel arbusti mentionem obiter fecerat Herodotus: hic de fructu agitur. De utroque Polybius disseruit, referente Athenaeo lib. XIV. cap. 65. nostrae ed. Vide Polybium nostrum lib. XII. cap. 2. et quae ad eum locum.

Hermannus olim noster, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. *Munko Park*, *Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique* p. 157 seq. ubi et icon arbusti et fructus. Iconem etiam exhibet *Desfontaines*, in *Comment. de Loto Lotophagorum*, inter *Acta Acad. Scient. Paris.* 1788. pag. 443. S.

4. γλυκύτητα δὲ) *Eustathii* γλυκύτατος aberrat, nec laudatorem *Th. Galeum* merebatur. *Herodoti* amatorem talia non morabuntur. WESS.

CAP. CLXXVIII. 1. Μάχλυνες) *Is. Vossius* Nostri Μάχλυνες et *Nicol. Damasceni* Ἰαλχλυνεῖς apud *Stobaeum* eodem incertissimā censuit coniecturā: probabiliore *Holstenius* et *Berkelii* Μάχμυες in *Stephani* Μάξμυες hinc instaurant. *Machlyas* non neglexit *Plinius* *Hist. Nat.* VII. 1. WESS. — *Literarum* venatores huius nominis invenient vestigia in Ἰαλχλυνεῖς, quorum Λιβύων morem enarrat *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* pag. 292, 50. atque ibi restituent mecum Μάχλυνες. Qui *Herodoto* c. 191. Μάξμυες, similiter dicti fuerant in *Hecataei* *Periegesi*: Μάξμυες invenit in suo *Cod. Stephanus Byz.* et probabiliter scripserat in ista voce, εἰσι δὲ ἕτεροι Μάξμυες, καὶ ἕτεροι Μάχλυνες, uti corrigit *Berkel.* pro Μάχμυες: facilem errorem fuisse monstrant saepius a librariis confusa συνέκαμψεν et συνεκάλυψε. VALCK.

[3. ἐπὶ ποταμὸν μέγαν) Locum hunc tractans *Heeren* in *Ideen etc.* T. II. p. 42 seq. suspicatur ex *Argonautico* quodam poëta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Augēt eam etiam *Steph. Byz.* (voc. Φίλα) in citando hoc *Herodoti* loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν scribens. S.]

6. τῇ οὐνομα Φλά.) Quae in palude *Tritonide* fuisse dicitur insula Φλά, Φίλα dicta videtur in *Cod. Steph.* ut illa nobilior inter *Aegyptum* et *Aethiopiam* sita: prostant hinc descripta verba quaedam apud *Steph.* ubi pro ἐκδιδοῦτος scribi debuerat ἐκδιδοῖ ὄντος. VALCK. — Dubium est, an Φίλα *Stephan. Byz.* hic invenerit olim. Excitat Nostri verba illa in voce, nomen Φίλα non adiungens. [Postrema ab *Epitomatore* forsitan omissa.] Utcunque fuit, extremae *Aegypti* Φίλα, sive Φίλαι potius apud *Diodorum* lib. I. 25. longissime a *Tritonide* absunt palude. Sequentia, *Λακεδαιμονίοισι* *Φασι λόγιον εἶναι*, a *Laurentio* male reddita, *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. 16. explanavit. WESS. — Bene *H. Ste-*

phan. in ora: *Aiunt editum esse Lacedaemoniis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.*

15. ἐπιθεσπίσαντ' αὖτε τῷ τρίποδι) Consideranda docti homines viderunt, tanquam θεσπίσαντα ἐπὶ τῷ τρ. super sive ex eo tripode vaticinantem. Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Praep. Euangel. lib. V. 12. καὶ ἀγάλλματι πολλὸν Κίτῳ ἐπενχόμενος. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron vs. 887., tum Pindarus, [Od. Pyth. IV.] Apollonius Rh. [IV. 1548 seqq.] non usque quaque concordēs, et Diodorus lib. IV. 56. WESS.

CAP. CLXXX. 1. Αὐσιῖς) Is. Vossius adscripserat Αὐσχίαι: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus removet, et Stephanus damnat, Αὐσιῖς optime legens. Attica Αὐσῆς, βασιλῆς, ἰππῆς, Herodotus improbat: sicubi occurrunt, librariis debentur. Adi sodes lib. VI. 57. WESS.

Ibid. Αὐσῆς) In Apollodori Periegesi [apud Steph. Byz.] Αὐσιῖς, dicti videntur Ionico Herodoti flexu Αὐσῆες. Attica veteri dialecto nomen scriberetur Αὐσῆς. VALCK.

8. τὰ πάτρια ἀποτελεῖν) Laudo Arch. ἐπιτελεῖν, quale c. 186. καὶ ὀρεάς ἐπιτελείουσι, et complura ap. Portum. [Nec vero improbandum ἀποτελεῖν, hac praesertim notione, officium praestare, debitum honorem habere.] Laudo quoque καλέωμαι, a Gronovio praeclare illustratum. Τρωμάτων vocabulum [lin. 9.] dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. WESS. — Sed vide Var. Lect. S.

17. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος) In Platonis Tim. p. 24. v. Aegyptius sacerdos genti suae prae omnibus Asiaticis ἀσπίδων καὶ δοράτων usum et originem vindicat; mirifica de illis Porphyrio et Iamblichō nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervae natalibus spectavit Pausanias lib. I. 14. Kühnio monitore. Adde Aeschyl. Eu- men. vs. 292. WESS.

19. Ποσειδέωνος εἶναι θυγατέρα) Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., qua perhibebant illi Minervam Ποσειδῶνος καὶ λίμνης Τριτωνίδος θυγατέρα εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκούς εἶναι ὥσπερ τῷ Ποσειδῶνι ὀφθαλμούς. Habet ista, partim et quae sequuntur, ex Herodoto Eustath. in Dionys. vs. 267., λέγει δὲ καὶ, --- ὅτι μεμφθεῖσά (τι) ἡ Ἀθηνᾶ τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἐποιήθη εἰς θυγατέρα (ταυτίσσι θετὴ θυγάτηρ ἐγένετο,) τῷ Διὶ. Adoptare sibi filium, υἱὸν τινὰ ποιήσασθαι, frequens

apud Oratores; θυγατέρα ποιήσασθαι qui praeter Herodotum dixerit, neminem novi, nisi Isacum p. 84, 12. et pag. 88, 15. Iunonem permovit adulter υιοποιήσασθαι τὸν Ἡρακλῆα: ridiculum commemorat Diodor. Siculus ritum, quo hoc in coelo fingeretur peractum, lib. IV. c. 39. VALCK.

[22. Μίξιν δὲ ἐπίκοινον) Vide ad c. 172, 9. not. Mox lin. 25. τρίτου μηνός cum superioribus interpretibus pro διὰ τρίτου μηνός accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 16. et III. 108, 20. IV. 53, 23 seq. S.]

CAP. CLXXXI. 1. Οὗτοι μὲν οἱ -- εἰρέεται) Corrigitur Οὗτω μὲν ex c. 186. οὕτω μὲν μέχρι τῆς Τριτωνίδος Λίμνης -- νομάδες εἰσὶ. Verum recurrit c. 196. οὗτοι μὲν εἰσὶ τοὺς ἡμεῖς ἔχομεν Λιβύων ὀνομάσαι: positaque in superioribus similia saepe sunt. WESS. — Locum istum Herodoti (a CAP. CLXXXI. usque CAP. CLXXXV.) quo *Via publica* describitur, qua mercatorum et omnino itineratorum societates iam olim media Africae deserta peragrarare consueverant, post Rennellum et Larcherum, exquisita diligentia solertiaque Heeren T. II. operis iam saepius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quae ab Herodoto traduntur, cum praecipuorum Itineratorum, in his recentiorum, Brownii et Hornemanni, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula persequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem. S.

3. ὀφρύν ψάμμης) Ὀφρύν ψάμμος, si ψάμμιος foret, uti lib. II. 99. aut ψάμμου, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. ψάμμης ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obvium. WESS. — Apud Aristoph. Lysistr. 1260. dorico idiomate senex ait, ἦν γὰρ τῶνδ' οὐκ ἐλάσσους τᾶς ψάμμας. S.

8. ἀνακοντίζει ἐν μέσῳ τοῦ ἁλὸς ὕδαρ) Convenit Callistrati Ecphras. Stat. c. 14. ὡς καὶ ἀνακοντίζειν θαλασσίους κῦμας, et quae Eustath. in Hom. p. 995. 30. [p. 990, 45. ed. Bas.] Hinc vero, et post deinde iteratis, H. Stephani Thes. T. I. p. 365. et Palmerii Exercit. p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem ἁλὸς, ἁλός, [in sing.] de sale non usurpari, sed semper de mari. Alia omnia docte Cl. Alberti Observat. in Matth. c. v, 13. De salis autem ubere per Libyae hos tractus copia, et caussa fertilitatis, prudenter accuratissimus Shaw Itiner. T. I. p. 296. WESS.

13. ὡς καὶ προτ. εἴρηται μοι) Dixit lib. II. 54. et de Iove κρισπροσώπω, qui Athanasio κρισκέφαλος Ἀμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. eiusdem libri. WESS.

15 seqq. ὕδωρ κρηναῖον ἰὸν etc.) Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud Ammonios fonte egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequuti Arrianus Ἀναβ. Ἀλ. III. c. 4. Curtius IV. 7. et Mela, I. 8. Unius Curtii ponam verba: Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die; quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ὕδωρ μεσημβρίας γίνεσθαι θερμόν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Τδ. Παραδ. p. 125. et Antigono Carsyt. c. 159.) inclinato in vesperam calescit, media nocte fervide exaestuat; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adsueto tepore languescat. Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK. — Conf. quae ad Antigonum a Beckmanno adnotata sunt. S.

18. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρας) Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσημβρίας: sole a meridie devezo. Vulgo Sol in vesperam inclinatus κλίνειν dicebatur: vide Luciae Ev. IX, 12. et Wetsten. VALCK. — Nempe duobus vocabulis ἀπὸ κλινομένης scriptum voluerat Reisk. S.

20 seq. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν etc.) Haec mutanti docto viro in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest causa, et vetant Codd. Posset ἐπὶ δὲ porro, deinde, uti in Indic. Arriani p. 316. sumi, si necessitas, quae nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. [ἐπὶ μᾶλλον ἰὸν, magis magisque progrediens.] Πελάζει iustum et satis protectum est. [conf. II. 19, 10.] De miraculo huius fontis Diodorus etiam lib. XVII. 50. et isthic advocati. WESS. — Similem quodammodo fontem eisdem in locis Brownium et Hornemannum vidisse refert Heeren l. c. p. 239. S.

Ibid. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν --- πελάζει) Illud ipsum ἐπὶ μᾶλλον Codex praebet Arch. in loco simillimo III. c. 104. ἀποκλινομένης τῆς μεσημβρίας γίνεταί σφι (Indis) ὁ ἥλιος κατὰ πρὸς τοῖσι ἄλλοις ὁ ἑωθινός καὶ τὸ ἀπὸ τοῦτου ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον ψύχει, ἐς δὲ ἐπὶ δυσμῆσι ἰὼν καὶ τὸ κάρτα ψύχει: cui lectioni nisi faveret Cl. viri praeiudicium, alteram ego neque hic postposuissem. Arrianus de re eadem, ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἔτι θερμότερον ἔσται ἐπὶ μέσας τὰς νύκτας. In proximis nunc tan-

dem mihi quoque sincera scriptio videtur *Med. Cod.* *πελάζει*, *adpropinquat*; quod verbum apud *Hesychium* etiam in *Πελαγίζειν* male fuit transformatum. Credo equidem *Gronovium*, quum huc pervenisset, veterem voluisse lectionem suo loco relictam p. 95, 38. [II. 19, 10.] Statuit *Is. Vossius* *πελαγίζει* a *Mela* conversum *perferret*; sed nusquam illud in talibus legerat adhibitum. Erat, nam illuc abiit ante diem raptus, cui *παφλάζει* venerit in mentem, aptissimum quidem in talibus verbum; sed hic tantum locum invenit *πελάζει*: illud autem alterum sequente colo sic expressit *Herod.* *τηνικαῦτα δὲ ζεῖ ἀμβολάδην*. *Curtius*: media nocte *fervide* exaestuat. Idem dicitur *παφλάζει*: de fonte bulliente ad *Tyana Philostr.* *Vit. Apoll.* I. c. 6. *παφλάζει ὥσπερ ὁ θερμαίνόμενος λίβης*: de crateribus fratrum *Palicorum Polemonis* nobis locum e *lib. de admirandis Siciliae fluv.* servavit *Macrob.* *Saturn.* V. 19. qui, τὸ ὕδωρ, αἰτ, φέρεται κολποῦμένον τε καὶ παφλάζον, οἳ εἰσιν αἱ δῖναι τῶν ζεόντων ἀναβολάδην ὑδάτων. VALGK.

CAP. CLXXXII. 5. [Αὔγιλα] *Conf. cap. 172.* Locus hodieque eodem nomine celebratus ab *Itineratoribus*. S.]

CAP. CLXXXIII. [4 seq. καὶ ἄνθρωποι οἰκέουσι ἐν αὐτῷ, τοῖσι οὖνομα Γαράμαντές ἐστι] Sic plane de hoc populo verba facere instituit, ut parum credibile videatur eundem hic populum significari, de quo haud multo ante iam ex professo disseruerat Scriptor. Vide quae ad c. 174, 3. notavimus. Quod mox adiicit auctor de *triginta dierum itinere a Garamantibus ad Lotophagos*: de illo itineris spatio consuli *Heeren* potest l. c. p. 255 seqq. S.]

8. οἱ ὀπισθονόμοι βόες) *Boves ὀπισθονόμους* hinc *Aristoteles*, *Mela*, *Plinius*, *Aelianus*, mutuati sunt; quos magnus *Animadversor* [*Is. Casaubonus*] contra *Athenaeum* lib. V. c. 20. antestatur. [Vide *Animadv. in Athen.* V. p. 221. E.] Id addo, *Plinium* lib. V. c. 4. *Hist. Nat.* *Garamantas ab Augilis dierum XII. itinere separare*; qui διὰ δῖνα ἡμερῶν ὁδοῦ [ut ait *Noster lin. 1.*] distabant tantum. Adiuvandus ergo optimus scriptor. WESS.

15. ἐς παχύτητα τε καὶ τρίψιν) *Τρίψιν* duritiem *Laurentius*; qua notione *τρίψιν* ignoro: *attritum frictionemque* indicare certum est: παρὰ τὴν τρίψιν, inter fricandum, in *Polyaeni* lib. VI. 1, 7. WESS. — Sed haud immerito

cum Larchero quaeras, quid sit quod dicat *corium horum boum frictione praestare*? Nec vero cum eodem Larchero intelligenda *mollities* videtur. *Duritiem* cūm Schneidero tenendum putavi, *firmitatem* intelligens, attritui frictionique diutissime resistantem. S.

20. σαύρας) Hoc sibi postulant schedae et Auctor ipsemet c. 192. nec minus τετρίγασσι, quo de ad lib. III. 110. WESS. — Σαύρας an σαύρους legas perinde est: atque hoc, quod e superioribus editis revocavi, probatorum etiam codicum auctoritate nititur. Quoniam vero cap. 192. focmininum genus communi consensu praeferunt libri, facile patiar σαύρας hic reponi. Caeterum conf. ad cap. 201, 6. notanda. S.

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt Ἀτλαντες, ex probabili Cl. Salmasii iudicio ad Solin. p. 292. Rhiani Ἀτάραντες sunt in Steph. Byz. voc. Ἀτλαντες, et Nic. Damasceni Ἀφάραντες. Nam qui deinceps memorantur *Atlantes*, utique ab his diversi situ et omni vitae instituto apud Diodorum lib. III. 54. et 56. Plerique tamen veterum upis iisdemque *Atlantibus* cuncta tribuunt, quae *Herodotus*. WESS.

Ibid. Ἀτλαντες, οἱ ἀνώνυμοι etc.) Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his dierum itinere remoti, de monte nobilissimo Ἀτλαντες dicti; quantumvis, quae diversa veluti de diversis gentibus tradidit *Herodotus*, ad unos *Atlantes* retulerit Mela I. c. 8, 39. *Atlantes* solem execrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non vescuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. Melam sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima Salmasii videtur sententia, in Solin. p. 410. vetustissimum mendum in *Herodoto* haesisse iudicantis; corrigendumque Ἀτράντες, atque hos esse, qui Ἀτάραντες Rhiano dicuntur, et perperam Ἀφάραντες apud *Stobaeum*. In eadem opinione videtur *Is*. fuisse *Vossius*; nam *Atlantes* hos ad Melam vocat *Atarantes*. Vide iam mihi quae so quam parum ab Ἀτλαντες distent Ἀτάλαντες et Ἀτάραντες: postremum, opinor, mecum genuinum iudicabis munitum auctoritate Rhiani. *Eustathius* in *Dionys.* vs. 66. Ὁ τῶ Ἑθινῶν γένειος ἔθνος Λιβυκὸν λέγει τοὺς Ἀτλαντας. Ῥιανὸς δὲ, ὡς

Φησιν, Ἀτάραντας ἰστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κεῖσθαι τοὺς Ἀτλαντάς, οἳ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὀνείρους: hinc *Stephanum Byz. emendandum* vidit *L. Holsten.* Ad mentem *Herodoti Rhianus* Ἀτάραντας ἰστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κεῖσθαι τοὺς Ἀτλαντάς, οἳ καὶ etc. Nam *Atlantes* *Herodoti* λέγονται οὔτε ἐμφυλον οὔδ' ἐν σιτίσθαι, οὔτε ἐν πνικῇ ὄρεϊ. *Atarantes*, ut opinor, ἀνάνυμοι εἰσι μούνοι ἀνθρώπων, et τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται. De his *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* p. 293. Ἀφάραντες (lege Ἀτάραντες) [sive Ἀθάραντες] Λιβυες ὀνόματα οὐκ ἔχουσιν, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λοιδοροῦνται, ὡς πολλὰ κακὰ φήναι. Horum prius attigit et *Eustath.* in *Od.* θ'. p. 327, 41. [p. 1609 extr. ed. Rom.] sequutus nobis etiam vulgatam in *Herodoto* scriptionem, [nempe Ἀτλαντάς nominans,] οὐδείς, αἶτ, τῶν ἐκεῖ κυρίου ἐκληρονόμοι ὀνόματος. Alterum de malis precibus verbisque impiis in solem iactis, gente non nominata, prodiderunt praeterea *Strabo* XVII. p. 1178. A. [p. 822. ed. Cas.] et *Diodor.* III. p. 179. f. Utriusque verba quaedam cum *Herodoteis* operose compararunt *Salmas.* et *Is. Vossius.* VALCK.

4. ἀλίσι μὲν) *Sales*, quos *Valla* ineptius verterat, Graece doctissimus et pariter humanissimus *P. Leopardus* Emend. VII. 16. removit. *Homero*, ob *Odyss.* Θ'. 552. οὐ γάρ τις πάμπαν ἀνάνυμος ἐστ' ἀνθρώπων, *Atlantes*, sive *Atrantes*, ignorati fuerunt, ubi *Eustathius* non male, iudice *Steph. Berglero*. Mox ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι, soli superantissimo vertit *Vossius* ad *Melae* lib. I. 8, 28. quem vide. WESS.

15. οὐδέποτε γὰρ αὐτὰς ἀπολείπειν νέφεα) Vero fortasse respondet, quod hic de nimbo *Atlante*. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum; qui τὴν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque *Herodoti* lib. I. 92. et *Ionum* ἡ κίων [foeminino genere] apud Criticos ad *Sophoclis* *Aiac.* vs. 108. et *Eustathium* et *H. Stephanum* de *Dialect.* p. 153. *Κίονα οὐρανοῦ καὶ χθονὸς* alia in re *Aeschylus* *Prometh.* vs. 349., *Homerum* aemulatus. *Κίων οὐρανία συνέχει, νιφέισσ' Αἴτνα*, *Pindarus* *Pyth. Od.* I. 35. audaci translatione. *Stanleium* ad *Aeschyl.*, *Abreschium* *Animadv.* in eum *Tragicum* lib. I. c. 5. p. 30. et *Alberti* *Peric. Crit.* cap. I. adi. WESS. — Quamvis praecipiant Grammatici (in quibus et *Etymologus*, p. 514 extr.) ὁ κίων dicere Atticos, ἡ κίων *Ionas*; licitum tamen, puto, fuit *Herodoto* promiscue et masculo et foemineo genere usur-

pare hoc vocabulum: quare, quum τὸν articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupient, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad c. 201, 6. not. S.

17. ἐπὶ τούτου τοῦ οὐρεος) Huius montis accolae si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint *Herodoto* nomine designati, cuius ut plerorumque *Libycorum* rationem ignoraverit. Ab his *Atlantibus*, qui neque animalibus vescebantur, neque insomnia visebant, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντεῖους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos *Diodorus Sic.* lib. III. c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. ἔστι δὲ αἰλὸς τε μέταλλον) Codicum ἐν δὲ videtur ex lib. II. 176. ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφι adfirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

6. τὰ δὲ οἰκία τούτοις etc.) Domos ex sale structas (ἀλίνας οἰκίας) *Gerrhaeorum Strabo* memorat lib. XVI. p. 1110. c. [p. 766. B. ed. Cas.] WESS.

CAP. CLXXXVI. 5. δικαιεῖσι πατίεσθαι) Displacuit πατίεσθαι *Is. Vossio*, *Cornelioque de Pauw*, πάσασθαι vel δατίεσθαι amplexis; quorum utrumque posterius *Medicei* et aliorum ἄπτισθαι. Tale *Apost. Pauli* μὴ ἄψῃ, μὴ γένη, in *Epist. ad Coloss.* 2, 21. *Plutarchi* de Sanit. Tuenda p. 123. B. ἄπτισθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρόνου παρήνει καὶ γένεσθαι: et *Philonis Iud.* Exsecrat. p. 931. D. ἄψεται γὰρ καὶ πατήρ υἱοῦ σαρκῶν. Quae usum quidem eius stabiliunt, minime vero, hoc legitimum esse loco. Πατίεσθαι *Ionum* librarii scholiis explicant, quale ἄπτισθαι. Dedit sese instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. *Cl. Bos* *Observ. Critic.* c. 7. πατίεσθαι defendens, asperam iterum in reprehensionem [*Gronovii*] incurrit, ad *S. Bochartum* permeantem, quippe paria *Phal.* IV. 33. professum. Ὅραός ἐπιτηδεύουσι (lin. 7. pro ἐπιτελείουσι) etiam *Valla* vidit, blanditurque primo obtutu, ob καὶ εὐπαθείας - - ἐπιτηδεύουσι lib. I. 135.; ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento. WESS.

5. ἄπτισθαι) Ionicum et rarius πατίεσθαι, *Lamberto Bos* probatum *Obs. Crit.* p. 40. Si plerique tamen codices *Mediceo* concinunt et *Vallae*, ἄπτισθαι non temere reiice-

rem: de re eadem ponitur lib. II. c. 18. *μὴ ἔργασθαι*, id vero est *ἄπτεσθαι*, sive γινῆσθαι, πάσασθαι, πατίεσθαι. Adhibetur apud alios interdum *ἄπτεσθαι* gustandi significatu, et apud Herod. II. 32. *ἄπτεσθαι τοῦ ἐπεόντος ἐπὶ τῶν δεινῶν καρπῶν*. VALCK.

CAP. CLXXXVII. [3. ποιεῦντες, οἷόν τι] Commodius tolletur post ποιεῦντες incisum. S.]

7. Ἐπειὶν τετραίτεα γίνονται etc.) τετραίτεα ex Aldo et scriptis: nam τετραίτες postremae editionis operarum est delictum. Οἷσπη legatur, an οἷσῦπη, minimi refert. Prius ob eos, quos adpellavi, Galenumque in Exegesi Hippocrat. et Hesychium retinui. Quid sit, disquiritur. Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. *stercus ovillum*, διαχώρημα, ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachus ad Barnabae Epist. p. 727. *sordes ovium crassas et pingues*, fortasse praeter rem. Οἷσπη, lana succida, (sive ἔριον τὸ ἀπὸ τῆς οἷος ξὺν τοῖς λίμασι, in Aretaeo Cappadoc. lib. II. 5. de Morb. Diurnum.) ignis ob sordes concretas satis est patiens. Melius Monachus, et prior eo ill. Scaliger Emend. Temp. lib. VII. p. 682. durare apud Aethiopas Christianos, Muhamedanos, paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt. WESS.

13. πάντων ὑγιέστατοι) Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint Aegyptii μετὰ Αἰθίνας ὑγιέστατοι πάντων ἀνθρώπων. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbium erat Graecis in usu, Κρότωνος ὑγιέστερος, cuius originem pandunt Strabo VI. p. 414. A. [p. 269. ed. Cas.] et Schol. in Aristoph. Eq. vs. 1089. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 2. ἡπτέουσι ὑπὲρ τὸν δόμον) Postremum sincerum non puto. VALCK. — Suspicio Reiskii, ὑπὲρ τὸν ὦμον super humerum, uti in Virgilii Pharmaceutria, Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput iace, ne respexeris: aut ὑπὲρ τὸν βωμόν super aram. Alia Pavii, ἀποστρέφουσι τὸν ἀντίον αὐτῶν, avertunt cervicem suam, quale quidpiam in sacris olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtrudens, cuius an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. WESS.

Herodot. T. V. P. II.

Z

7. καὶ τῷ Τρίτωνι) Ecce aliam tibi Cl. de Pauw correctionem, καὶ τῇ Τριτωνίδι, cui adsensum, modo quid praesidii ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyes Tritonide et Neptuno satam fabulabantur c. 180. unde parem matri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata ferebatur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinantium penu vix explendus. WESS. — Quod καὶ τῷ Τρίτωνι in Adnot. scripsit Wess. casu adiecta est καὶ particula, quam ibi et editi omnes et mssti ignorant. Pavius, puto, post τῷ Τρίτωνι excidisse καὶ τῇ Τριτωνίδι coniecitaverat. S.

CAP. CLXXXIX. 5. οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, οὐκ ὅφίς εἰσι) Haud paulo melius, et genuinum procul dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, οἱ δίσαυοι, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι (nempe Libyssis) εὐν ὅφίς εἰσι. VALCK. — Examen merentur οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, sumpta ex Med. et laudata: quae boni si coloris, Palladis aegidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt. Atqui Cyclopes Aegidaque horriferam, turbatae Palladis arma Certatim squamis serpentum auroque polibant, Connexosque anguis, Aeneid. VIII. 435. Hoc amplius, Libyssarum vestis pellicea describitur, quaque illa re a Minervae aegide discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse, illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῇ εἰσι videlicet Αἰβύσσης: forsitan etiam ἐκ τῶν αἰγίων, quales erant. WESS.

[6. τὰ δὲ ἄλλα - - ἴσταλται) Minus curate haec a nobis sic conversa: reliqua omnia eodem modo instructa sunt. Oportebat: in reliquis vero omnibus (s. quod ad reliqua omnia adtinet) eodem modo instructa est, nempe vestis Libyssarum. S.]

8. αἰγίδας γὰρ περιβάλλονται) Ob sequentia placebit plerisque αἰγίας, Maussaco probatum ad Harp. in Αἰγίς, et repertum in Codd. etiam Eustathio in Iliad. ε'. p. 459. [p. 603. ed. Rom.] Eadem tamen Libyssarum amica pellicea dixit et αἰγίδας in proximis. [sc. l. 5. ubi quidem αἰγίων, pro αἰγίδων, scribendum coniecit Wess.] Glossar. Herod. Αἰγίς, ἢ Αἰβυς (Αἰβυσσαι, Hesych.) φορεῦσι δοράν. Vid. Meurs. Lect. Att. VI. 10. et Wess. ad Diodor. T. I. p. 217. [lib. III. c. 49.] VALCK.

Ibid. αἰγίας γὰρ περιβάλλονται) Sequentia, ἐκ δὲ τῶν αἰγίων τουτίων, desiderant talem scripturam, nec veteres Gram-

matici et Codd. aliam. Docte Maussacus ad Harpocratonis Αἰγίς. [e quo sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.] Illud autem vestimenti genus Afris omnibus unicum olim et familiare: ἐν αἰγείοις δέρμασι κατακείμενται, καὶ κρήσσι αἰγείοις χρώνται· ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στρώμια, οὔτε ἱμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ὃ τι μὴ αἰγείον ἐστίν· οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἄλλο προβάλτιον οὐδὲν ἢ αἰγίς καὶ βέες, notabiliter Hippocrates de Afris, mediterraneam regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 302. WESS.

12. καὶ ἡ ὀλολυγὴ) *Sacrum mulierum iubilum*, ὀλολυγμὸν ἱερὸν Aeschylī, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11. laudati, praeclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Ποῦται ex Iliad. Z'. 302. Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνη χεῖρας ἀνίσχον. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti genium habet, χρίωνται αἱ Λιβύσσαι καὶ χρίωνται καλῶς, quod Galeo obsecutus scriptori ex Codd. redonavi. WESS.

Ibid. καὶ ἡ ὀλολυγὴ ἐν ἱεροῖσι) Sic legit interiectum ἡ articulum, ut sane requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. ζ. p. 503, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantur, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallae: κάρτα γὰρ ταύτῃ χρίωνται αἱ Λιβύσσαι, καὶ χρίωνται καλῶς. *Sacer ululatus mulierum ὀλολυγὴ* dicebatur: et, frequentatum veteribus in re ferme tantum laeta verbum ὀλολύζειν, planissime constat. VALCK. — Pro eo, quod apud Herodotum est, ἐν ἱεροῖσι, suo arbitratu aut memoriae lapsu Eustathius l. c. ἐπὶ ἱερῶν scripsit, quod idem valet. S.

14. τέσσαρας ἴππους συζευγνύναι) ζευγνύναι (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. vs. 175. et simplici verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptunine hoc didicerant Libyes, Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων πιστάται, Sophocli Elect. vs. 704. Vid. Steph. Byz. in Βάρκη, Harpocr. in Ἰκπία Ἀθηνᾶ, ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρκαίους ἔχους Hesychius. VALCK.

CAP. CXC. [4. ἐπεὶ ἀπὴν (scil. ὁ ἀποθνήσκων) τὴν ψυχὴν. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. I. 195, 1 et 3. S.]

5-7. οἰκήματα δὲ σύμπληκτα --- περιφορητά.) Idem tradidit Hellanicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν Ἑθνῶν ὀνομασίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς --- οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνδρικοῦ πεποιημένας μικρὰς ὅσον σκυᾶς ἔνεκα, αἷς καὶ περιφέροντι

ἔπου ἂν πορεύονται. Multa περὶ ἀνθρώπων, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in *Callim. hymn. Del. vs. 193.* aptiora quaedam L. Bos. Obs. Crit. p. 40. Sumsit et ista forsan Milesius Hellanicus ex Herodoto; nam et τὰ Βαρβαρικά Νόμιμα Ἑλληνικὸν ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάστου (lege Δαμάστου) Damastes enim intelligitur, Sige natus:) συνῆκται, teste Pophyr. in Eusebii Praep. X. p. 466. VALCK.

6. ἐξ ἀνθρώπων) Laurentii lentiscos explosit Nob. Palmerius Exerc. p. 25. et copiosius Cl. Bos Observ. Crit. c. 7. WESS. — Suidas: Ἀνθρώποις - - - Ἡρόδοτος τοὺς καυλοὺς φησὶ τῶν ἀσφοδέλων. S.

CAP. CXCI. 2. 3. οἰκίας νομίζοντες ἐκτῆσθαι - - - Μάξυες) Afri Maxyes abs Steph. Byz. in Μάξυες agnoscuntur: [conf. Adn. ad c. 178, 1.] et horum quidem οἰκίας veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat οἰκήματα, tuguria; eaque περιφορητὰ, sicubi usus requireret. WESS. — Quae de eorumdem tonsura subiiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. S.

14. καὶ ἄρκτοι) In Africa ursum non gigni confidenter Plinius Hist. Nat. VIII. 36. Sequitur Lipsius Elect. II. 4. pellem Libystidos ursae [Aeneid. V. 37. ubi vide Interpp.] leoninam interpretatus, similemque in modum alia. Contra Plinium olim venerat Bodinus ad Oppiani Cyneget. lib. II. p. 76. contra vero utrumque, Lipsium et Plinium, operosa ac erudita disputatione Cl. Salmasius ad Solin. p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Io. Vossio lib. III. Idol. c. 52. Harduinus tamen Plinio suo adstipulatur, errorem de ursis Afris ex commutatione vocis Ἀρκτοὶ in Λιβυστικοὶ late sparsum coniiciens, quae utique in Herodotum, ἄρκτους sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi Salmasiana non displicent, stabilita testimonio doctissimi Shaw Itiner. T. I. p. 323. Statim Gronov. belle, καὶ οἱ κυνοκέφαλοι καὶ οἱ ἀκέφαλοι, οἱ etc. [lin. 16.] quomodo Corn. de Pauw ex ingenio. Blemmyis, verba Plinii Hist. Nat. V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis; ad hæc alludentis. WESS. — De his vide quae ad Plin. ab Harduino notata. Ut cynocephalos (superiorum quoddam genus, de quo Diodor. Sic. III. 35.) sic et acephalos, non ut populum aliquem memorat Herodotus, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi

videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, ὡς δὴ λέγονται γε ὑπὸ Λιβύων. S.

19. ἀκατάψευστα) Scinduntur eximii viri *Montfauconius* et *Gronov.* in contraria studia hanc ob vocem: illi *Ἰνδία ἀκατάψευστα*, *ferae intractabiles*; huic *ἀκατάψευστα*, *haud ementitae*, ut olim *Valla*, *veriores*. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos *Herodoti* codices venit, quorum in locupletibus Italiae Galliaeque bibliothecis decem *Montfauconio*, totidem *Gronovio* favent, sicuti *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264.* testificatur. Ita in aequilibrio negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, praegravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua lex. Ut *ἀκατάψευστα* valeant, series urgeatur narrationis, fabulosa animalia ex Afrorum fide repetentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut huiusmodi monstra, *Cynocephalos* et *sine capite homines*, reapse exstitisse sibi persuaserit: cavisse ipsum praestruendo, ὡς δὴ λέγονται γε ὑπὸ Λιβύων, ut quidem illi ab *Afris* memorantur. Nusquam quidem, quod *Gronovius* obiecit, *ἀκατάψευστα* [apud Graecos scriptores] nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, praesertim cum *ἀκατάψευστα* non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non iniuria *D'Orvillius* arripit ad *Chariton.* lib. III. p. 241. *ἀκατάψευστα*, nisi si *εὐκατάψευστα*, de quibus facile quis mentiat, praefendum, eligens. Atque haec viri doctissimi. Equidem pronior in *ἀκατάψευστα* olim fui; quam muto sententiam, arbitratus καὶ ἄλλα - - ἀκατάψευστα, et alias *feras* - - nullo mendacio fictas, clare a praecedentibus segregari. Libyū e fabulis *cynocephalos* et *acephalos*, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri *feminaeque ferae*, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in Africa, sicuti multae aliae non fictae, *Ἰνδία ἀκατάψευστα*, *bestiae*, sive, ut alia in re *Iamblichus*, *ἀδιάψευστα*, *Protrept. p. 137.* WESS. — Merito mireris *Reizium* *Schaeferumque*, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, reiectā certissimā plerorumque et probatissimorum codicum scripturā, praeter necessitatem locum dedisse coniecturae, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobatae. S.

CAP. CXCII. 5. καὶ ὄρνεις) Passim ὄρνεις corriguntur, invito *Corn. de Pauw.* ad *Horapollin.* c. 49. ubi

peregrinum animal, atque ex Aegypto, ὄρυς, ὄρυς, ὄρυξ: ex illo ὄρυς, ex altero ὄρυγες venisse, coniectatur dubie. "Ορυς in nostris Codd. constanter. WESS. — Videntur ὄρυς Nostro dici qui aliis ὄρυγες: quo de genere dixi ad Athen. V. p. 200. f. T. III. Animadv. p. 113 seq. S.

5 seq. τῶν τὰ κέρα τοῖσι Φοῖνιξι οἱ πῆχες ποιῶνται) Plus difficultatis [quam scriptura ὄρυς] verba trahunt τῶν τὰ κέρα etc. quomodo Med. et alii. [In nostra Var. Lect. per operarum socordiam „τὰ κέρα Med.“ pro τὰ κέρα Med. editum.] Gronovii sententiam utcunque evolvunt Latina, in quibus normae fidium obscuriores. Saepe πῆχες cithararum cubita, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has Reiskius, damnatis, quae in Miscellan. Lipsiensibus deposuerat, sibi sumit, ut H. Steph. ante, τοῖσι οἱ πῆχες ποιῶνται Φοῖνιξι ordinans vertensque, e quibus fiunt ulnae Phoenicibus. Sunt Salmasio in Solin. p. 157. et Bocharto Hieroz. p. 946. Φοῖνιξες citharae, punicae dictae, quod Graeci orygon cornua haberent ex Africa, Poenis deferentibus. Memorantur sane Φοῖνιξες inter Musica instrumenta, ab Athenaeo lib. XIV. p. 636. v. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharae si fuerint, πῆχες recte aptabuntur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κέρα etc. [At non κατὰ τὰ κέρα dabat vetus scriptura: sed κατὰ κέρα: sub quo fortasse καὶ τὰ κέρα latebat.] ad modulum cornuum orygon Poenis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adconmodata. Mihi res anceps. WESS. — Non erat cur haesitaret Vir praestantissimus. Iam ante Salmasium et Bochartum perspecte Conr. Gesnerus, De Quadruped. p. 770. ὄρυγες pro ὄρυς legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti fiunt instrumentis musicis quae phoenices vocant. De instrumento musico, cui φοῖνιξ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. v., idem Athenaeus, a Wesselingio citatus, disseruit p. 637. v. quem ad locum et nos in Animadverss. T. VII. p. 475. quid sit quod πῆχες in instrumentis musicis Graeci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κέρα -- οἱ πῆχες ποιῶνται, similis est illi VIII. 27, 20. ἡ δὲ δικάστη ἐγένετο τῶν χρημάτων -- αἱ μεγάλοι ἀνδριάντες etc. S.

[7. Βασσάριχ) Hesychius: Βασσαρίς ἀλώπηξ. Et Βασσάριαι τὰ ἀλωπίκια (Βασσάριχ debuit, et ἀλωπίκια) οἱ Δίβρες λέγονται.

Suidas: Βάσσαρες, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. *Etymologus* p. 190 extr. Λέγεται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.]

[8. δίκτυες, καὶ θῶες) Thoëm consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpino genere, quae *chakal* vulgo nominatur. Qua de bestia *Aristot.* Hist. Anim. IX. 44. *Plin.* VIII. 34. *Arrian.* Indic. p. 329. et *Belin* ad *Oppian.* Cyneg. III. 338. laudati *Schneidero* in Lexic. crit. quibus adiici potest *Camus* in Notis ad *Aristot.* Hist. Anim. *Dictys* nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod *milvum* apud *Lacedaemonios* δίκτυν nominatum fuisse *Hesychius* tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hic agi, consentaneum est. S.]

[10. τῆσι σαύρησι) Conf. ad IV. 183, 20. not. S.]

13. ἔλαφος δὲ etc.) Nihil ab hac assertionione abeunt *Aristoteles*, *Antigonus Caryst.*, *Plinius*, *Aelianus*, alii. Falsam aiunt *Virgilius*, *Oppianus*, *Philostratus*, quorum testimoniis *Brodaeus* *Miscell.* VIII. 13. et *Bodinus* ad *Oppiani* lib. II. Cyneg. p. 76. utuntur. *Herodoti* aevo cervi et apri *Libyae* si defuerint, dicendum erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu intercepti, docuit *Th. Gatakerus* *Miscellan.* II. 8. et *Shaw* *Itin.* T. I. p. 323. *WESS.*

15. διπόδες καλλόνται) Satis erit, si *Bochartum* *Hieroz.* p. 1010. et *Scultensium* ad *Salomonis* Proverb. c. xxx, 26. δόποδας hos mures uberrime magnaue eruditione ex Graecorum et Arabum copiis illustrasse dixerō. Mures ζυγίμεις, [lin. 15. et 17.] *Hesychio* ζυγίμεις, explicantur βουνοί, colles: an quod in collibus cubilia posuerint? Quae quidem inpedition foret vocabuli expositio. *Bochartus* *Colon. Phoenic.* lib. II. c. 3. βουνοί refingit, formatum ex βουνόν: cam enim herbam esse, quae Punice *zigar*: inde ζυγίμεις, sive βουνίους, hos mures, quod plantae eius esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. *WESS.* — Conf. *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab.* *Auscult.* cap. 27. De mure dipode, indigenis *Ierbóá* dicto, conf. *Schaw*, *Voyage* T. I. p. 321 seq. et *Bruce*, *Voyage aux Sources du Nil*, T. V. p. 146 seqq. laudatos *Larchero* in *Adnot.* ad h. l. S.

16. ἔστι μὲν Λιβυκόν) *Arch.* Λιβύστινον: quam formam adfirmat exemplis *Wetsten.* ad *Lucae* Act. Ap. vi, 9. Si *Libystina* Ζυγίμεις est adpellatio, quomodo tandem in barbarae vocis vi reddenda illa βουνοῦ uteretur? quod noster vocabulum veluti proprium tribuit *Cyrenaeis* IV.

c. 199. De his diversis murium generibus agentes *Aristot. Theophrast. Aelian.* nihil iuvant ad haec illuminanda. *Bovvivoi* venit in mentem *Bocharto* Geogr. S. II. II. cap. 3. et *Hieroz.* I. IH. c. 33. *Bovviades* etiam dici potuerunt ob quamdam cum *napis* similitudinem. VALCK.

[17. *ἐχινεῖς*) *ἐχῖνες* probat *Schneid.* in Lex. crit. Conf. *Sylburg.* et *Beckmann* ad *Aristot.* Mirab. Auscult. c. 27. Commodius vero *ἐχινές* videtur, a sing. num. *ἐχινεύς.* S.]

18. *τῆς Ταρνοῖς*) Docte de his *mustelis*, *Iac. Perizonius* ad *Aelian.* Var. XIV. 4. Animalculum, quod cum his contenditur, numi Cyrenaeorum sub *silphio* ostentant in *Haymii* Thes. Britan. T. II. p. 124. ubi eiusdem accuratior ex Africa pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censi, ac μὲν διποδα, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque, in paucis discrepans, animal, quod hic adcommodatius, sollertissimus *Shaw* Itin. T. I. p. 521. WESS. — *Dipodi* nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.

CAP. CXCIV. 2. *Γύζαντες*) Sic oportebat. Erroris *Steph. Byz.* reus est in *Βύζαντες*, quando *παρ' Ἡροδότου* δι' *κακῶς* διὰ τοῦ γ *Γύζαντες*. Longe hinc distabant *Afri Byzantes* et *Byzantium*, infra *Carthaginem* *Syrtibus* adfines. *Γύζαντες* sunt et in *Apollonio* [*Dyscolo*] Hist. Mirab. c. 38. ubi his de mellificio artificioso ex *Eudoxo Cnidio* consimilia. Bonum itaque factum *Bocharti*, *Holstenii*, *Gronovii*, iudicium et *crisin Stephani* improbantium. WESS. — Errorum suum ipse *Stephanus* tacite retractavit in voc. *Γύζαντες* et *Κύραντις*. *Apollonii* locum, ubi de melle arte facto agitur, exhibet *Holstenius* in Notis ad *Steph. Byz.* voc. *Γύζαντες*. Et hos quidem e collectis floribus *mel* parare *Eudoxus* ait, alibi vero (in *Cariae* oppido quodam) ex *myrica* et *tritico* confici *Herodotus* tradit VII. 31, 6. Qui conficiendi mellis (cuius in bellariis apud veteres maximus usus) *artem* exercebant, hi, ut h. l. *δημιουργοὶ ἄνδρες*, sic et VII. 51. *ἄνδρες δημιουργοὶ* vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut *Casaubono* visum erat, apud *Athenaeum* IV. 172. A. legi, τοὺς τὰ πέμματα, προσέτι δὲ τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας (eos qui bellaria conficiebant) οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλεον: ubi τὰς - - - καούσας scriptum oportuisse doctissimus *Animadvorsor* censuit. S.

CAP. CXCV. 2. *Κύραντιν*) Eiusdem *Ethnicographi* [*Stephani Byz.*] scripturam amplector, *Κύραντιν* redu-

cendo. [Κυραunis quidem acute scribitur apud Steph.] Prae-eunt Arch. et Ask. Non obliviscor schedarum Stephani Perusinarum, quarum auctoritatem potiore non arbitror. Ad lacum, unde *Afrae virgines aurum egerebant*, [lin. 5-7.] *Achilles Tat.* Amor. lib. I. p. 97. in paucis dissentiens, digitum intendit. WESS. — Nescio qui factum, ut pro *Cyraunis* temere *Ceraunis* in Latinis nostris sit positum. S.

8. εἴη δ' ἂν πᾶν) Claudicare hoc Reiskio videbatur ration-cinium; nec miror. Tota periodus ista, εἴη δ' ἂν πᾶν, ὅκου --- usque ad αὐτὸς ἐγὼ ὤρειον, in sua mihi sedē legi videretur ad finem capitis, post vocem λίμνης collocata; atque his ista proxime subiecta meā sententiā responderent aptissime: οὕτω ἂν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς νήσου τῆς ἐπὶ Λιβύῃ κειμένης εἰκότα ἐστὶ ἀληθινή. Formulae, εἴη δ' ἂν πᾶν, habet alibi similem in re diversa, γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακροῦ χρόνῳ: qualibus utebantur fabularum et ἀπίστων narratores. Prudenter Pausan. in Arcad. et vere p. 601. ἐν τῷ παντί, inquit, αἰῶνι πολλὰ μὲν παλαιοὶ συμβάντα, μηκέτι δὲ γινόμενα, ἄπιστα εἶναι πεποιήκασιν ἐς τοὺς πολλοὺς οἱ τοῖς ἀληθείαις ἐποικοδομοῦντες ἵψευσμένα. Ab hac culpa verēor ut noster ille censi queat immunis. VALCK. — Sunt sane res non admodum similes, quae hic inter se conferuntur: et poterat utique, quae de *Zacynthio* fonte subiicitur παρενθήκη, loco non commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus Scriptori, huiusmodi παρενθήκας amanti, et occasione illius in Libyae insula fontis, de alio memorabili fonte, quem alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat. Ex ratione a Valckenario proposita, fons ille, qui mox describitur, e quo pix asphalti odorem habens hauritur, in Libyca insula *Cyrauni* fuerit. Atqui *Cyraunius* fons non-nisi ex incerta Carthaginensium fama innotuerat Scrip-tori nostro: de illo autem, e quo pix hauritur, ita enu-cleate et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit: et fontem, de quo hic agitur, in *Zacyntho* fuisse, ex di-serto *Eudoxi Cnidii* testimonio apud *Antigonum Caryst.* c. 169. constat. S.

13. ἐπ' ἄκρῳ μυσίνην προσήσαντες) *Zacynthii* lacus mira-culum attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 169. et *Vitruvius* lib. VIII. c. 3. *Βυσίνην* et *Βυσίνην* qui instaurant, [ut *Reiskius*,] praeter scriptionis vicinitatem, quo nitantur, haud perspi-

eio: dubium mihi quoque, an unquam *βυσσίνη* sola amphora sit coriacea. WESS. — Percommode sane *μυρσίνη* myrti ramus potuerit intelligi. Ex Agragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolae arundinum paniculis, citissime sic adhaerescens, colligunt, Plinio teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam *Zacynthium liquidum bitumen* laudatur. S.

15. τῆς Πιερίκῃς πίσεως ἀμείνω) τῆς πευκίνης πίσεως codicis Arch. [quam scripturam Galeus probavit] illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, Plinio auctore Hist. Nat. XIV. 21. picem Idaeam maxime probabat, Graecia Piericam. WESS.

[19. Ubi in Var. Lect. nostra Antigon. c. 159. citatur, ibi c. 169. scriptum oportuit. S.]

CAP. CXCVI. 3 seqq. ἐπεὶ -- ἐξελώνται τὰ φορτία etc.) Merces navibus exemptas deponere dicuntur παρὰ τὴν κυματογῆν, in litoris crepidine, prout in Luciani Timone §. 56. dedit Hemsterhusius. Sophoclis Oed. in Col. vs. 1237. αὐτὰ κυματοπλήξ, aliis κύματος ἀγῆ et Apollon. Rhodio I. 554. aliquoties etiam Herodoto dicitur κυματογῆ, vide Celeberr. Wess. Diss. Herod. p. 207. Rarius illud Archilochi apud Etymol. p. 47, 22. Ἀκῆ, ἡ δ' ἔστ' οὕτως ὄρος (praebet ista Cod. mstus.) Ἀρχίλοχος, Ἰστὴ κατ' ἡκὴν κύματος κυανέου: vitia-tus senarius attento mendae moveret suspicionem; corrigatur Ἰστὴ κατ' ἡκὴν κύματος τε κανέμου, ex p. 424, 18. Enarrans Herodotea Eustath. in Dionys. vs. 752. αἰγιαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξελόντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὑποτύφουσι καπνόν: ubi rectius ex Herod. posuisset ἐξελόμενοι: in talibus enim apud veteres ἐξελεῖσθαι vel ἐξαιρεῖσθαι adhibetur; nunquam, opinor, ἐξελεῖν. Qualia de his Africanis absque linguae usu propositarum rerum pretia aestimantibus Herodotus, de Seribus saepius in eam rem citati tradiderunt, Plinius, Solinus, et Ammianus Marcell. ex Uranii forsan Arabicis petita; ex quibus Stephano Σῆρες esse dicuntur ἔθνος Ἰνδικὸν ἀπρεσμιγὲς ἀνθρώποις. Cum Herodoteis componi poterunt Eustathio l. c. narrata de Seribus: τῶν πωλουμένων τὸ τίμημα σαυκαίαις ἐπιγράψαντες ὑποχωροῦσιν, εἴτα ἰδόντες οἱ ἔμποροι καὶ δίντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν' ἐφ' οἷς ἔρχονται εἰ Σῆρες, καὶ, εἰ μὲν ἀρίστονται, λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γε, τὰ ἴδια. VALCK. — Nondum exolevisse permutandarum hanc mercium in interiore Africa Nigritas inter et Mauros consuetudinem, luculentus testis Shaw Itin. T. I. p. 393. Va-

luit eadem, valetque in pluribus utriusque Indiae nationibus apud amplissimum *Orig. Legum, Art. et Scientiar.* scriptorem T. I. lib. IV. c. I. p. 265. WESS.

CAP. CXC VII. [2 seq. καὶ τούτων οἱ πολλοὶ - - ἐφρόντιζον οὐδέν. Sic filum narrationis cum superioribus, unde digressus erat, paullatim rursusnectere instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τέσσερα ἔθνη νέμεται αὐτὴν) Quod invexit vir Cl. [ταύτην] si lectum fuisset in Editis, alterum ego quidem censuissem restituendum. Quatuor gentes, in quas Africa fuerit Agathoclis aetate divisa, commemorat Diodor. Sic. XX. 55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor αὐτοχθόνων genera tantum recensentur, Νασαμῶνες, Αὐχίσαι, Μαρμαρίδες, Μάκαι: ceteros iisdem, Marmaridas diversis adpellationibus Herodotus designavit. VALCK.

CAP. CXC VIII. 2. εἶναι τις Λιβύη σπουδαίη) Putares ob cap. 23. οὐ γὰρ τι σπουδαίη νομαὶ αὐτόθι εἰσὶ, hoc etiam loco εἶναι τι ἢ Λιβ. σπουδ. oportere cum viro erudito. At hoc vide Philostrati Epist. 38. Οὐδ' αὖ τις ξανθὴ, ῥόδα ζητεῖς: inque primis Sophocleum Aiac. vs. 1285. τοῦ θανέοντος ὡς ταχεῖα τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ, ubi docte Critici veteres. Non adiicio ex Act. Ap. cap. VIII, 9. λέγων εἶναι τινα ἑαυτὸν μέγαν, tametsi adsimile. Homeri γαῖάων, de quo Eustath. p. 1598, 46. [Od. p. 311, 41. ed. Bas.] non me, quominus γεῶν post pauca [lin. 5.] revocetur, inpediit. Posterioris usum ex Democrito et Crinagora alias adfirmavi. WESS.

5 seqq. ἀρίστη γαῖων Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν etc.) Cinypis comparat fertilitatem cum illa agri Babylonii; Cinypis enim ager ἐκφέρει - - ἐπὶ τριηκόσια: Babylonius minimum ἐπὶ διηκόσια, ἐπειδὴ δὲ ἀρίστη αὐτὴ (ἢ χώρα) ἐωυτῆς ἐνείκη, ἐπὶ τριηκόσια ἐκφέρει, lib. I. cap. 193. ubi praeterea dicitur esse χωρίων αὐτῇ ἀπάσιων μακρῶ ἀρίστη Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν. Pro χωρίων ἀρίστη hic legitur ἀρίστη γαῖων: multum me iudice praestat γεῶν, munitum auctoritate Democriti in Diss. Herod. p. 185. Plurativum γᾶς vel γαίας qui adhibuerit veterum novi neminem, qui quidem scriperint accuratius; restituendum forsitan Aristoteli ap. Demetrium π. Ἑρμ. §. 233., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἰχεται γᾶς Φυγὰς οὗτος, ubi vulgatur τὰς Φυγ. Τὰς ἀρίστας τῶν γαῖων, Schol. Thucyd. p. 3., similesque dixere. Γαῖων habet aliquoties interpretes Gr. semibarbarus libri Esdrae: superest, quod ab aliis non anim-

adversum miror, eiusdem libri Graeca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistae Iudaei cuiusdam additamenti auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatam γῆς: quod ille, ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, ix, 14. id hic dixit (viii, 84.) ἐπιμιγῆναι τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. Quae de hac regione subiungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenaeicae regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, [cap. cxcix. 4.] ὄργα ἀμαρῶν τε καὶ τραυμάτων, perdocte tractatum Ruhnkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum [aliàs verbum] θέλει nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

8. ὄμβρον πλέω πιόῦσα) Veram praestant hanc Raphaelii coniecturam schedae. Iovis erat in Graecia, cum plueret, ποιεῖν ὕδωρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terrae vero, πίνειν sive ποιεῖν τὸ ὕδωρ, unde γῆ -- πίνουσα τὸ ὕδωρ lib. III. 117. et frequentissime alibi. Librariorum aberratio in ποιεῖν et πίνειν exposita satis est Diss. Herod. c. 11. pag. 182. Mox [lin. 9.] τῶν δὲ ἐκφορίων bene habet. Τὰ ἐκφορία τῆς γῆς, terrae proventus, [sc. ἃ ἡ γῆ ἐκφέρει] illustrantur ad Hesychii Ἐκφορία. Minime autem displicet [lin. 10.] τῇ βαβυλωνίῃ γῇ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa eius fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 3. τρεῖς ὥρας ἐν ἑωυτῇ) Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχει -- ἡ Κυρηναίη χώρα -- τρεῖς ὥρας. Diversa et sibi succedentia autumnitatis tempora elegantissime pinguntur. Ὅργα [lin. 4.] ornat hinc Timaei Lexicon pag. 104., ubi Ruhnkenius erudite. [pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra, ad c. 198, 5 seqq.] Illa autem, [lin. 6.] τὰ βουνούς καλέονσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μέσα, quae collibus videntur excelluisse. Profecto sanequam inconcinne βουνοὶ fruges dicentur, quod ἐν τοῖς βουνοῖς adolescent. Simile, controversum tamen, de muribus Afris cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. [Od. p. 682, 37. ed. Bas.] vocabulum habuit in oculis. WESS. — Conf. Valck. ad c. 158, 10. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ etc.) Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan et hic voculam posuerat, Οἱ δὲ δὴ Φερετῆς τιμαροί. VALCK.

[4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν etc. Idem sonat, ac si dixisset
 ᾤτι (vel διότι) δὲ τούτων πᾶν τὸ πλῆθος etc. Vide Adn. ad I.
 24, 17. et ad IV. 149, 7 seqq. supra p. 305. S.]

8 seqq. τὰ μὲν νυν ὀρύγματα etc.) *Barcaeī χαλκίως* laudabile factum hinc enarrans *Eustath.* in *Iliad.* N. pag. 883, 40. firmat lectionem [προσίσχε] a *Gron.* mutatam: et ὀρύγματα ὑπόγαια dicta *Herodoto* vocat ὑπόνομον, cuniculos. Alio modo *Demetrii* cunicularios *Rhodii*, [simili vero quadam ratione] *Romanos* fefellerunt *Ambraciotae*, apud *Diodor.* XX. 94. *Livium* lib. XXXVIII. 7. et *Polyaen.* VI. 17. VALCK. — Confer *Polyb.* XXII. cap. xi. nostrae editionis; fragmentum *Polybii* ab *Herone* in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.

11. προσίσχε πρὸς τὸ δάπεδον) Reduxi, quod errans *Med.* et alii mutaverant: aberrarunt pariliter in secuturis *Pass.* et *Ask.* Optime, etsi nunc luxatus, *Aeneas Poliorcet.* c. 37. ex *Herodoteis*, ἔπειτα ἀνὴρ χαλκεὺς ἀνεῦρεν, ἐνθυμήσας ἀσπίδος χάλκωμα ἐπιφέρειν, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίσχειν πρὸς τὸ δάπεδον τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ, κωφὰ ἦν πρὸς ᾧ προσίσχε τὸ χάλκωμα ἢ ὃ ὑπερύσσετο, ἀντήχει. Sic, puto, hiatibus consarcitis, dederat primitus *WESS.* — Non verbo tenus *Aeneas* transscripsit *Herodoti* locum in quo versamur: nec est in illius verbis, uti edita leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus *Wess.* aestimavit. Non nisi unum verbum ἐντὸς deest, latens in vitioso ὄντας, quod illius loco exhibent duo Codices mssgi Parisienses, quorum penes me sunt Lectiones a *Godofredo Schweighausero*, filio, nunc collega meo, olim excerptae. Ista adiecta voce, et verbo ἐπιφέρειν in περιφέρειν mutato, (quae mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: ἔπειτα ἀνὴρ χαλκεὺς ἀνεῦρεν, ἐνθυμήσας, ἀσπίδος χάλκωμα περιφέρειν ἐντὸς τοῦ τείχους, ἐπάνω προσίσχειν. πρὸς τὰδε, τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ etc. Ad προσίσχειν facile τῷ τείχει intelligitur: ἐπάνω, superne, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: πρὸς τὰδε, ad haec, quo facto: ἀνεῦρεν, invenit, reperit locum, quo cuniculos agebant hostes. S.

CAP. CCI. 6. τάρφην) Maluit τάρφρον c. 3. 20. 28., aliisque in locis. *Suidas*, haec excerpens, τάρφην pro notabili deposuit in voc. Τάρφος. Cognitissimae quoque ex *Stephan.* *Byz.* Τάρφραι et Τάρφρη, et plures eiusmodi voces, ut

maculae suspicio cessare queat. WESS. — Τάφρου etiam pro vulgato τάφρου dant codd. Arch. et Vind. IV. 28, 7. quae ibi fortasse perinde atque hic, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum vero apud eundem Nostrum, mox lin. 12. tum IV. 3, 5. alibique constanter ἡ τάφρος mascula terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo iam saepius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse Herodotum religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et ἡ ψάμμος et ἡ ψάμμη promiscue dixit, IV. 181, 3. 182, 2. itemque σαῦρος et σαύρη, IV. 183, 20. 192, 10. et ὁ κίων et ἡ κίων, IV. 184, 16. I. 92, 5. et similia. S.

12 seq. ἐς τ' αὖν ἡ γῆ αὐτῇ etc.) In foederis formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, μέχρις αὖν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσιν ἔχουσι, apud Dionys. Halic. lib. VI. p. 415. Mox [lin. 14.] ὑποτελέειν Aldi et aliorum longe verius. Namque ὑποτελέειν, de tributo, novum atque invisitatum; et ἀξίη Nostro omne, quod ex aequo iure debetur. Habe hoc ex VII. 39. τὴν μὲν ἀξίην οὐ λάμβαναι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης. WESS. — Ἡ ἀξίη, scil. τιμή. S.

13. μένειν τὸ ὄρκιον) Parum refert, hoc probetur, an futurum tempus μενέειν. Nostrum sequutus in hac fraude Persica narranda Polyaeus. VII. 34. tempus habet in talibus usitatius: στάς μετὰ τῶν τὰ ὄρκια ταμνόντων ὤμοσεν, ἐφ' ὅσον οὕτως ἡ γῆ μένει, φυλάξειν τὰ συγκείμενα: Herodoteo enim verbo respondet τὸ φυλάξειν, neque in istis μένει mutandum, nisi scripserit: ἐφ' ὅσον αὖν οὕτως ἡ γῆ μένη: sicut in simillima fraude eidem narrata VI. 22., nihil se novaturos iurant Locri Italici ἐφ' ὅσον αὖν τὴν γῆν αὐτῶν πατῶσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς ὤμοις φέρωσιν: alliorum capita sub tunicis occultata humeris imposuerant. Κεφαλὰς in oraculo Dodonaeo Pelasgis edito capita non viventium, sed fictilia, laudabili fraude Hercules interpretabatur ap. Macrobi. I. Saturn. c. VII. VALCK.

CAP. CCII. 3. τοὺς μαζοὺς ἀποταμοῦσα) Ammonius: μαστός μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικείος κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μεστός γάλακτος, in codice Bibliothecae Traiectinae. Paria Grammaticorum complures. Herodotus passim μαστὸν feminis tribuit lib. III. 133. V. 18.; μαζὸν tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, mssti μαστὸν malunt. Labare

vero criticorum illorum observationem docent ad Thom. Magistrum a doctis viris conducta. Significantissimum autem περίσσεια, tanquam punctis moenia distincta mulierum fuisse mammis ab inmani regina, testatur. WESS. — Conf. IV. 2, 9. ibique notata. S.

CAP. CCIII. 5. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός) Hinc tamen distant quae similia videntur Homericæ: et debetur forsitan errori describentis vox στρατεύ. ὁ τοῦ πειζοῦ et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός saepius occurrunt apud Herod. Qui Persis paulo post [lin. 11 seq.] οὐδενός μαχομένου φόβος ἐνέπαι, terror fuit Graecis Panicus dictus, cuius utpote divinitus immissi non adpareret ratio. Thucydid. lib. VII. cap. 80. φιλεῖ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δέματα ἐγγίνεσθαι: et IV. 125. Euripid. Rhes. vs. 36. Κρονίου Πανὸς τρομεροῦ Μάστιγι φοβῶ, Φύλακας τε λιπὼν Κινεῖς στρατιάν. Πανικός ταραχάς vocat Cornutus de Nat. Deor. cap. 27. Πανικά δέματα, Eustath. in Iliad. O'. p. 1021, 32. De appellatationis egerunt origine Eratosth. Catast. c. 27. Plutarch. de Is. et Osir. §. 14. et Polyæn. I. 2. VALCK.

CAP. CCIV. 4. ἀνασπάστους ἐποίησαν) Praestantius hoc, atque in aliorum ex patrio solo abductione in Musis tritissimum lib. V. 12. VI. 32. et pluries: in quibus ἀνασπάστους ποιῆσαι amplius conplectitur, ipsamque patriae everSIONem. Solent ea in dictione varios se scribae dare, et ἀνέραςπαστον, ἀνάστατον, ἀνάσπαστον conmutare, in Demosthen. Philipp. IV. pag. 81., Ioseph. Ant. Iud. lib. XIV. 8, 4. etc. WESS. — Ἀνασπάστους [pro ἀνασπάστους, quod Gron. tenuerat] recipietur ex Codd. in contextum: vide Diss. Herod. p. 114. Docta sunt quae dedere Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 212., et D'Orvillius in Charit. p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus ἀνάστατον, ἀνάσπαστον, et ἀνέραςπαστον. Multa dici possent quae huius non sunt loci: vid. interim A. Dounaeus in Demosth. p. 8. VALCK.

CAP. CCV. 1. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερετιμή) Crudelissimae mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor Herodotus satisfaceret, et ut formidine poenae lectores a talibus absterreret; adparet ubique historici διάθεσις, qualis Dionysio dicitur Halicarn. II. p. 209. [Epist. ad Cn. Pomp. T. VI. ed. Reisk. p. 774.] Herodoti Pheretima [lin. 3 seq.] ζῶσα εὐλών ἐξέχεσε. Qui hoc

genere morbi perierint plures enumerantur *Menagio* ad *Laërt.* IV. 4. et *Kühnio* ad *Aeliani* Var. Hist. IV. 28. In *Aethiopiae* gente Ἀκριδοφάγοις, qui secundum *Diodor.* III. 29., teterrimo hoc morbo passim adfecti moriebantur, non potuit illud ut poena divinitus indicta considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur *Hieroclis* iudicium in *Stobaei* Ecl. Phys. p. 10. Secundum *Herodotum*, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, ὡς ἄρα ἀνθρώποισι αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπίφθονοι γίνονται. Ob *Dircen* crudeliter raptatam *Antioepae* furorem divinitus immissum ubi scribit *Pausanias* IX. [c. 17.] p. 744., expressit haec etiam *Herodoti*, ista interserens: ἐπίφθονοι αἰὶ πῶς παρὰ θεῶν αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμωριῶν εἰσι. Superbos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen

Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata. S.

3. Ζῶσα γὰρ εὐλέων ἔξέξῃσι) Posses ex *Tertulliano* ad *Scapul.* cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. *Alexander Pseudomantis Luciani* c. 59. καὶ σκολήκων ζίσας, quomodo et schedae quaedam heic loci et in versione *Alexandrina* *Exodi* xvi, 20. Id ncllem, turpem *Vallae* errorem, quo *Φερετίμης τῆς Βάττιω*, [lin. 6.] *Pheretimae Batti filiae*, per omnes editiones sine animadversione propagari. *Uxor Batti* fuit, non *filia*; quod evidentissime c. 162. signatum. [Etiam mihi, quum nec capitis 162. meminissem, nec latinam versionem a *Wesselingio* h. l. emendatam, nec *Eiusdem* *Adnotationem* inspexissem, imprudenti accidit, ut *Pheretimen*, quae *uxor Batti* fuerat, *filiam* interpretarer.] *Vertenti Laurentio* non obversabatur Ἐκτορος Ἀνδρομάχη: ceteri praeterviderunt, non item doctissimi viri *Bouhierius* et *Pavius*, quos sequi iustissimum. *Litterae*, quibus *Melpomenes* calcem *Codex Passion.* instruxit, numerales sunt, creberrime in *Oxoniensi* et *Sandvicensi* marmore obviae; indicantque, nisi fallor, hanc *Musam στιχηρῶς* olim exaratam, versus sive στίχους MMLCLIII. habuisse. Similes fini aliorum librorum adposuisse, adparebit deinceps. WESS.